Afili Hafiye

MURAT MENTEŞ

Bu romanda 'gerçek' kelimesi
gerçek anlamında kullanılmamıştır.

İÇİNDEKİLER

[ALP LAÇİN O] **13**

İntihara benzeyen bir cinayet
ya da
"Kalbini kırdığım herkesten özür diliyorum" **15**

Masumlar hapishanesi
ya da
İçimdeki hayvan uzaklara göç etti **21**

Gaipten gelen sessizlik
ya da
Silahlarımızı çektik ki anlamlı bir iletişim kurabilelim **24**

Mahvolma şansı
ya da
Aşk, beyninizin başınızı belaya sokmasıdır **29**

Tabut su alıyor
ya da
Tecrübeli keçi sürüsünün acemi çobanı **31**

İnternet meleği
ya da
Bu kadar mantıklı konuşursan seninle nasıl tartışabilirim? **36**

Yavaşlama kudreti
ya da
Destansı beddua **40**

Ehlikeyif nihilist
ya da
Dinamitlenmiş Jenga kulesi **45**

Hack'lenmiş bir kalp
ya da
"La la la la la la..." **51**

Namevcut Hatun
ya da
Leylekler getirdi, kurtlar götürdü **56**

Tabancalı cadı
ya da
Son serüvenin sonu **59**

Ontolojik fiyasko
ya da
Ezeli bir ihmal **65**

Romanlarımı okuyan aptallar zeki hisseder
ya da
Romanlarımı okuyan zekiler aptal hisseder **68**

Kıyamet kopuyorken günü kurtaramazsın
ya da
Polise oyuncak tabanca hediye etmek **73**

Bilgelik, mutluluğu ucuza getirmektir
ya da
Anlamı ikide bir değişen ipuçları **78**

Önemsiz insanların kanlı savaşı
ya da
Kolay Lokma Lokantası **84**

Cinayet işlemek ömrü uzatmaz
ya da
Sigara içen balık **89**

Hayat üniversitesinden 9 yaşında mezun olmak
ya da
Faraday Kafesi dövüşü **94**

Şeytanın poker arkadaşı
ya da
"Seher yeli dağıt beni kır beni" **98**

Sadakat yalnızlıktan korumaz
ya da
Unutulmuş anının fotoğrafı **105**

Köle refleksleri
ya da
Zekisin madem, akıllanmak için bir şey yap! 111

"N'aber süperstar?"
ya da
Lahanayı ikinci kez haşlamak 114

İçimdeki hayvan şampiyonluk için yarışıyor!
ya da
Aptallar hayal kuramaz 117

Polisliğin yüceliği
ya da
Kardanadam kartopu oynamaz 122

Peygamberle paralel
ya da
Reaksiyon repertuarı 125

30 saniyelik mevsim
ya da
Sonsuz fermuar 131

Matrix'teki hapların yan etkileri
ya da
Polislikten daha tehlikeli bir meslek 136

Görünmez Adam'ı ameliyat eden kör cerrah
ya da
 140

Titanik şeklindeki buzdağı
ya da
Sözün bittiği, müziğin başladığı yer 144

Hedef tahtasındaki günah keçisi
ya da
Mermiyi namluya geri döndürmek 147

İnsan suretinde bir parazit
ya da
"Yahya Bey öldü sayılır" 151

Umudun tetiklediği depresyon
ya da
Listeye kâinatı ekleyemezsin 155

Aşikar muamma
ya da
Biricik gerçek: Yegane Yadigar 159

Kıyamet borusuyla Yağ Satarım Bal Satarım'ı çalmak
ya da
Tarih yazan aptallar 164

Bunu bana şeytan unutturdu!
ya da
Tehlike, tabiatın doğasında var 168

Kaderin makine dairesi
Ya da
Büyücü mühendis 171

Kainat müsveddesi
ya da
Üç A Kuralı 181

Darmaduman konfor alanı
ya da
Felaket tellalının verdiği müjde 186

Beni anlamak zordur
ya da
"Sakın kıpırdama!" 188

Yalanla gerçekleşmek
ya da
Öpüyorum, öpüyorum, ööptüüümmm! 194

['GERÇEK' ALP LAÇİN O] 199

Tanzimat Edebiyatı ve dirty talk
ya da
Ölüm + tüm acılar 201

Celladın ipiyle kuyuya inmek
ya da
Sizi işe alabilirim 206

Cehennemdeki dostlardan yardım almak
ve de
Konfor alanını cinayet mahalline çevirmek 211

Uçaktan inerken, çantadaki kokaini havaalanına saçmak
ya da
Kedi öpücüğü 216

Faziletli erotizm
ya da
Vejetaryen matador 220

Kafaya tek kurşun
ya da
Müttefiklerin ihtilafı 224

[SEBATİ SAN]
–Bahri Hürkan O– 229

Karşılıksız kardeşlik
ya da
Herşeyin özeti 231

[YEGANE YADİGAR] 235

Uçağı çeken mıknatıslı dağ
ya da
Anna Karenina'nın gerçek yüzü 237

Şarlatan reçetesi
ya da
Çekirdekten yetişme entelektüel 241

Muhayyel muharrir
ya da
Kaotik panayırda alışveriş çılgınlığı 245

Sıfıra eşit sapıklık denklemi
ya da
Beleşçiliği pahalıya ödemek 249

Şeytanın yazdığı, meleğin ciltlediği bir kitap
ya da
Kusursuz tesadüfün kimse farkına varmaz 254

Emir niteliğinde bir kehanet
ya da
Karlofça Antlaşması'nı ben mi imzaladım?! 258

Günahlar maziyi dolgun gösterir
ya da
İlahî mahkemedeki avukat 262

[ALP LAÇİN O] 265

Striptiz şovu izleyen jinekolog
ya da
Şok ile kriz arasında bocalamak 267

Kendime karşı yürüttüğüm psikolojik savaş
ya da
Mutluluğun resminin sahtesini yapmak 270

Şarap dürbünü
ya da
Ayasofya ile Süleymaniye arasındaki Eyfel Kulesi 276

Elmalarla armutlar aynı sepette
ya da
"Yeryüzü yuvasızlığın tezahürleriyle dolu" 279

Sigaradan çıkan duman ağacının dallarında nikotin çiçekleri
ya da
DUF! DUF! DUF! 284

Günde 3 öğün plasenta yemek
ya da
Evren benimle hemfikir 287

Romandan kız kaçırma
ya da
Yahya Hayhay'ın sırları 291

Kusursuz cinayeti başkasına işletmek
ya da
İltifat kokan ithamlar 296

Çılgınlık ile suçun çarpımından çıkan mucizevi sonuç
ya da
Tesellide aşırıya kaçmak 299

Bently'deki proleter
ya da
Şarlatan zenginden alıp hilekar fakire vermek 301

Sonsuzluğu ölçmek
ya da
Hayat eğlenceli bir kabusa benziyor 305

[ALP LAÇİN O]

Kim bu kadın? Burada ne yapıyor böyle?
[O. ALPLAÇİN, 1929-1975
***Dünya Sarsılıyor-Rock'n Roll*]**

Böylesine acı dolu bir hayatı niçin yaşıyoruz?
Bizi paçavraya, cesede dönüştürmesi için mi?
[FREDERIC CHOPIN, 1810-1849]

Kudretli bir büyücü eliyle ruhun başka bir adamın bedenine konulsa...
ve böylece hiçbirini tanımadığın kimselerce yanlış tanınan biri
konumuna düşsen... gene de becerebilir miydin kendin olmayı?
[JAMES MATSUMOTO
Manzanar Toplama Kampı Papazı]

İntihara benzeyen bir cinayet
ya da
"Kalbini kırdığım herkesten özür diliyorum"

Gerçeklik, hayatımı mahvediyor.
[BILLY WATERSON, *Calvin and Hobbes*]

Bir romanın en önemli yeri, ilk cümlesidir.

Hıh. Kimin umurunda?

[Bir kalem bulun ve buracığa giriş cümlesini siz yazın, buyurun: ....]

Şimdi bir soru: Ceset görmek ister misiniz?

Okey. 5 dakikaya hazır.

Villada yazardan başka hiç kimse yoktu. Uşak, aşçı, hizmetçi, şoför, bahçıvan, seyis... hepsi toz olmuştu. Uşağı dün telefonla görüntülü arayıp, Pazar günü tüm personele izin verdiğimi söylemiştim. Tereddütsüz "Emredersiniz efendim" dedi. İtaatindeki kusursuzluk bende saygı uyandırdı doğrusu.

Bina kapısından girdim. Kravatımı düzelttim. Salon lüks eşyalarla, minimalist tarzda döşenmişti. Sony marka devasa televizyon, duvarı boydan boya kaplıyor. Ekranda *Kanun Namına*'nın [1952] final sahnesi donmuş. Okuma koltuğunun yanındaki metal bacaklı, tablası masif, oval sehpada bir roman: *Still Life with Woodpecker*. Yanında iki paket *Treasurer–black–* sigarası.

Merdivene vardığımda, sağ taraftan bir inilti geldi. Döndüm. Köşede, meşin mindere kurulmuş bir Samoyed bana gülüm-

süyordu. Bu köpeklerin ağız yapısı böyle. Evrimin tebessüm emojisi. Samoyedin saldırmayacağı muhakkak. Uysal tabiatlı zira. Fakat havlar mı? Havladı bile: "Hav! Hav!"

Üst kattan Alp Laçin O seslendi: "Neee var Gorgon?!"

Kuçukuçu şaşkındı. Minderden kalkmış, başını sağa sola yatırarak "Sen de kimsin?" der gibi bakarken cıyıldıyordu.

Sağ elimi öne doğru açıp hafifçe eğdim. Sonra işaretparmağımı ağzıma götürdüm: "Hışşşş..." Teskin jestleri işe yaradı. Gorgon arkasını döndü ve pencereden bakmaya koyuldu. Dışarıda, peyzaj düzenlemesi kraliyet kuyumcuları tarafından yapılmış uçsuz bucaksız bir bahçe uzanıyordu. Okaliptüsün dalına rengarenk bir ispinoz konmuştu.

"Ben duşa giriyorum kızım!.. Sebastiaaan! Gorgon'a bir bakıver!.." Yukarıdan gelen beyan ve talimatları dinlerken kıpırdamadım.

Gorgon başını bana çevirdi. Kafa karışıklığından kurtulmuştu anlaşılan. Mavi gözlerinde meleksi bir ışıltı: "Vazgeç dostum" diyordu sanki "iş çığırından çıkmadan yuvana dön..." Yo, sol patisiyle içeride bir yeri gösteriyor. Kolonun arkasına bakınca, rafta kemik şeklindeki, ikili ödül maması paketini gördüm. Şirin dostumuzun erişemeyeceği yükseklikte. Gidip paketi aldım. Üzerinde Japonca yazılar ve Gorgon'un mutlu şirin bir türdeşinin portre fotoğrafı var. Ambalajı açtım. Çömeldim ve kemiklerden birini kuçukuçuya verdim. Yanağını omzuma sürterek teşekkür etti. Tertemiz tüyleri parfüm kokuyordu. Alnına öpücük kondurdum: "Merak etme Gorgi, seni tüm gücümle şımartacağım." O, kemiği kemirmeye koyulunca, merdivene yöneldim.

Banyodan su sesi geliyordu. Temkinli adımlarla ilerliyordum. Evin duvarlarındaki, tavanındaki gömme hoparlörlerden, Moon Ray adıyla da bilinen Raggio Di Luna'nın *Comanchero*'sunun müziği duyuldu. En sevdiğim şarkı. Alp Laçin O karaoke yapıyordu. Ben de ona fısıltıyla eşlik ettim: "Komançero!.. Komançero komançero! Komançero ooo!"

Üst kat koridoruna asılı fotoğrafta smokinli Alp Laçin O seks oyuncağına benzeyen bir ödül zımbırtısını kaldırmış sırıtıyordu.

Banyonun önünde belimden Beretta M9A1'i çektim. Ucuna susturucuyu taktım. Kapıyı yavaşça açtım. İçerisi buharla kaplıydı. Alp Laçin O şakımaya devam ediyordu: "Komançero!.. Komançero komançero! Komançero ooo!"

Tabancayı doğrulttum. Ve yüksek sesle öksürdüm. Durdu. Görebildiğim kadarıyla duş panelindeki bir düğmeyi çevirdi. Müziğin sesi kısıldı. Suyu kapattı. Tepeden tırnağa şampuanlanmıştı.

"Her kimsen beni korkutamazsın!" dedi yarı şaka.

"Gene de bir denemek istiyorum." Sesimi duyunca irkildi.

Kabinin kalın camlı sürme kapısını araladı. Buhar dağılırken yüzünü sildi. Ve beni görünce taş kesildi. Dikkat: "Tabancayı" demiyorum, "beni" gördüğü için şoke olmuştu. Zira ona tıpatıp benziyorum. Yani ben O'yum. "O" da amma acayip bir soyadı. Fazla kısa. Neyse, Bay diğer O'nun gözleri fal taşı gibi açılmış, beti benzi atmış, nefesi tıkanmıştı. Elindeki şampuan şişesi pat diye düştü: "Hassiktir?! Bu da ne?!"

Çıplak dostumuzun alnına nişan aldım: "Enteresan, ha?"

Kollarını ileriye doğru kaldırıp ellerini telaşla salladı: "Sadece üç sorum var..." Sesi sakindi. Çabuk intibak ediyor. Helal olsun.

Alnımı kırıştırıp "Peki" manasında başımı eğdim.

"İkizim ya da klonum musun yoksa bu bir makyaj mucizesi mi?" Bir defada üç soru sormuştu. Zeki adam. Ne de olsa polisiye yazarı.

Takdirle gülümsedim: "Üçü de değil."

"Daha önce rastlaşmadığımıza göre, aramızda bir düşmanlık olmadığını varsayıyorum fakat ille de beni indirmek zorunda mısın?" Gene bir cümlede üç soru. Dâhi hergele.

"Doğru, ilk kez rastlaşıyoruz, düşman değiliz ve sizi öldürmem gerek."

İşin içinden çıkamamıştı: "Varlığından haberdar olmadığım oğlumsun, annen seni fiştekledi ve beni haklarsan hayatının daha iyi akacağını sanıyo_ Yo! Bunu sayma, zırvaladım. Hâlâ bir hakkım var..." [Farkettiniz değil mi, ben ona 'siz' diye hitap ettiğim halde, o bana 'sen' diyor. Kesin cehenneme gidecek.]

Kolumdaki akıllı saate bakış attım. "Zamanım az..."

"Sen bensin..." dedi, sol eliyle ıslak çenesini ovarak "ve bu da bir rüya... Tetiği çektiğinde ikimizden biri uyanacak?"

"Üzgünüm, Sevgili Bay O..."

Öfkeyle silkindi. Üstündeki köpükler etrafa saçıldı: "Bu ne boktan bir saçmalık! Burada ne haltlar döndüğünü bilmek hakkım! Cinayet mi, intihar mı, ölümcül bir şaka mı ne bu yani?! S.ktiğimin tetiğine bas madem Allah'ın cezası!"

"Pekâlâ... Bakın, son sözünüz bu olmamalı bence_"

Atıldı: "Haklısın."

"Evet?"

"Kalbini kırdığım herkesten özür diliyorum" dedi.

"Gerçekten mi?"

Bir an durdu. "Hayır. Bence herkes önyargılı ve bencil. İnsanlığın canı cehenneme!"

"Bu daha iyiydi" dedim.

"Teşekkür ederim" demek üzere ağzını açtığı anda tetiği çektim.

CİYUP!

Her şey bir bilmece. Ve her bilmecenin cevabı, bir başka bilmece.
[RALPH WALDO EMERSON, 1803-1882]

Ben yaşamıyor gibi yaşamıyor gibi yaşıyorum
[SEZAİ KARAKOÇ, *Kara Yılan*]

Ben olmasam da / Yokluğum var
[FAZIL HÜSNÜ DAĞLARCA, *Nötron Bombası*]

Masumlar hapishanesi
ya da
İçimdeki hayvan uzaklara göç etti

Oculi sunt in amore duces.
–Aşkta gözler yol gösterir.–
[PROPERTIUS, M.Ö. 45 – M.S. 15, *İkinci Ağıt*]

Kafeste, bir elimde süpürge, Çokonat yiyordum. Altın başlı langurlardan biri [Yebo], tepemde put gibi duruyor. Diğeri [Nabo] ise dibime sokulmuş, bakışları ağzımda, yutkunuyor. Gofreti Nabo'ya ikram ettim.

Yerleri süpürmeye koyuldum. Her taraf sarı, kahverengi, kızıl, kara yapraklarla kaplı. İzmaritler, yemiş kabukları, sakızlar, abur cubur ambalajları, satış fişleri... Çöpü çepeli kafesin dışına yığdıktan sonra çuvallara dolduracağım. Cep telefonumun saatine baktım. Kamyon birazdan gelir.

Karşıda, anne zürafa telörgülerin üzerinden beni izliyor. Alnımdaki teri kolumun tersiyle sildim. Zürafa dilini sancak gibi salladı. Esnedim. Kollarımı kaldırarak gerindim. Biraz uykusuzum. Sol tarafta dekoratif bir kayaya uzanmış dağaslanının donuk suratından keder akıyor.

Hava soğuk. Etraf tenha... Akşam alacasında mor duman helezonları.

Vaktiyle, görev icabı birkaç hafta hapis yatmıştım. Kanaatimce hayvanat bahçesinde koşullar cezaevindeki kadar kötü değil. Gelgelelim burada mahkumların hepsi masum.

Tabiat parkının tabiattan farkı... Sanırım bu hantal peyzajda Fibonacci Sayı Dizisi oluşmuyor. Altın oran hak getire. Tavşanlar usulünce üreyemiyor. Kozalaklar ıskarta. Cebir ile müziğin, geometri ile dansın deruni bağı kurulamamış. Bereket yok.

Nabo, gofreti bitirince paçama yapıştı. Hırıldayıp dizlerimi yumruklayarak telefonumu istiyor. Adının anlamı 'dost'. Zuluca. [Bir hayvana isim verecek olsanız... Türünü ve uygun gördüğünüz ismi yazınız: ....]

"Eiegheee! Eghie-ee!" diye ünledim. Langur nidası. Nabo'ya "Uzak dur!" mesajı veriyorum. Ben böyle "Eiegheee! Eghie-ee! E-ehhieee! E-e-eghie!" öterken, yolun ötesindeki bankta oturan afetle gözgöze geldik. [O an kaşları hafifçe kalktı. İlginç. Bu, sevgi belirtisidir.] Kuzey yarımkürenin en güzel kadınıyla, elimde çalı süpürgesi, paslı bir kafeste bok püsür süpürerek maymun sesi çıkarırken rastlaşmak da bana nasip oldu.

Şaka şaka. Güzellik, aşk ve mutluluk ölüme götürür. Yıllardır, beni gönül gailesinden uzak tutsun diye Paroksetin kullanıyorum. Paxil, 20 mg. tablet. Antidepresanlar, serotonini arttırarak romantizmi aklınızdan siler. Paroksetin şehvetimi baskılayıp intihar fikrini besleyerek beni dengeli bir birey pozisyonunda tutuyor. Evet. Gerçek bu. Sevda belasından muafım. Az şey mi?

Kabul ediniz ki romantizmin riskleri, karmaşası, krizleri... harbiden berbat. Şükür, kulağım rahat. İçimdeki hayvan uzaklara göç etti çoktan.

Üç-beş adım gerimdeki kadını zihnimde canlandırıyorum. Dönüp tekrar bakamıyorum. Fakat neden medeni cesaretim kırıldı? İçim titriyor. Nabzım binbeşyüz! Çok acayip... onu bir yerden hatırlıyorum sanki?.. Tanıdığım biri mi? İmkansız. Zira dünya güzelinin sihirli aynadaki yansıması kadar güzel. O ılık kumrallık. Karamel saçlar. Manolya yaprağı şeklinde ağız. Gözlerdeki meşale ışığı... Ona bakmak, siesta rüyası gibi.

Elim ayağım iyice birbirine dolanıyor. Şu süpürgeye atlayıp vınlayabilsem...

Bir lahza bakışmayla kalbime yük bindi. İskeletimde ateş karıncaları tünel kazıyor. Süpürgem ağırlaşıp haltere dönüştü. Gezegen ayaklarımın altından kayıyor. Felce yol açan bir panik.

Arkamı döndüm. Sırtımı dikleştirdim. Islıkla doğaçlama bir melodi tutturdum.

Her şey normalmiş; zaman, mekan, kişiler ve olayla ilgili hiçbir sorun yokmuş; bu romantik skandalın kurbanı ben değilmişim gibi... Hayatının en önemli an'ını anlamazdan gelmek epey efor gerektiriyormuş meğer.

Nabo etrafımda elektron gibi dönüyor. Çöpleri çuvala koymakta acele etmeyeyim bari. Kız gitsin, sonra.

Aklıma şapşalca bir fikir geldi. Telefonu dostum Nabo'ya verdim. Hint Yarımadası'ndaki akrabalarını arayacak. Şaka be. Evvela ekranı kaydırıp kamerayı açtım. Kısmetse, langur kardeşim, kutsal dilberin fotoğrafını çekecek. Ben de ömrümün geri kalanında o fotoğrafa bakıp iç geçireceğim...

Aptal olduğumu düşünüyorsunuz. Sizi anlıyorum. Fakat bir şey söyleyeyim mi? Bu kadın, bir aptalı dünyanın en mutlu erkeği yapabilir.

Nabo telefonu alınca zıplamaya başladı. Birkaç dakika sonra tüm cesaretimi toplayıp bank'a baktım. Kız yok. Uçmuş. Nabo'nun pençesinden güçbela, sökerek aldım telefonu. 100 civarında fotoğraf çekmiş. Kadrajlamada usta olmadığı kesin. Hah, işte! Kız ayakta, başını bana çevirmiş görünüyor; üzerindeki çiçek desenli sarı bluz dalgalanıyor. Silik ve çizgili bir foto. Ortağım, makineyi çok salladığından görüntü bulanık. Olsun. Hiç yoktan iyidir... Ey kaidesinden inip halkın arasına karışan Afrodit... söyle, kimsin sen?.. Tek eksiğim meraktan çatlatan bir belirsizlikti zaten!..

Pislikleri çuvallara tıktım. Dışarı çıktım. Çöp kamyonu yanaştı. Kafesi kilitledim. Çöpçüler, emaneti alıp yaylandılar. Kamyon ardında bir is dalgası ve berbat bir koku bıraktı. Gene

de kadından kalan ışık izleri ve parfüm esintisi seçiliyordu. Yabani otlarla kaplı kalbimde bir çiçek açtı.

Gaipten gelen sessizlik
ya da
Silahlarımızı çektik ki anlamlı bir iletişim kurabilelim

Yılanın kulağı olsa çekmez misin?
[JADE DELIJANI, 1944 – 1999, *Sempati Müptelası*]

Yokuş yukarı yürüdüm. Tek katlı personel binasına. Tuvalette elimi yüzümü yıkadım. Soyunma odasına geçtim. Tulumu çıkardım. Pantolonu, kazağı giyip paltoyu sırtıma geçirdim. Ayakkabılarımı bağladım. Tepeden tırnağa siyahlar içindeyim. Gizemli dilberin kayboluşunun yasını tutuyorum adeta. Kirlileri üstünkörü katlayıp dolaba tıktım.

Ana çıkışta dijital kartı okutup turnikeyi aştım. Eşikte dikilen meymenetsiz lenduha bekçiye elimi kaldırarak selam verdim. Soğuk bakışlı gözleri, morg çekmecesi gibi açılıp kapandı: "Güle güle Fevzi."

Sola doğru, hayvanat bahçesinin duvarı boyunca yürüdüm. İki kez sağa sapıp caddeye paralel sokağa girdim. 2004 model Rover'a atladım. Evet, arabam da siyah. Biraz turladım. Civardaki bir şarküteriden ciğerli sandviç ve portakallı gazoz aldım. Ekmeğin arasına soğan da koydurdum. Nasılsa yalnızım. Dünyadan uzaklaştıkça, soğan gezegenine yaklaşırsınız. [Siz olsanız karnınızı neyle doyururdunuz? Yazınız: ....] İki paket de Camel. Sandviçi oracıkta ayaküstü mideye indirdim. Varoşun histerik mimarisinde biraz daha dolandım. Birbirine nefretle bakan apartmanlar, küfürbaz gecekondular arasında. Gökyüzüne poşet çay koyuluğu yayılıyor. Civciv sesli, incecik bir yağmur başladı. Arka koltuktaki ıvır zıvırın arasından beremi buldum ve taktım. Kapanmış bir sine-

manın önündeki ocakta hasır tabureye çöküp çay içtim. Karton bardakta. Sonra bir çay da yanıma aldım. Gofretle yerim, tatlı niyetine. Arabayı tekrar caddeye sürdüm. Hayvanat bahçesi girişinin 100 metre berisinde, yoldaki tek ağaç olan çınarın altında durdum. Çaydan bir yudum. Ön paneldeki gofrete uzandım. Çok garip... Ben hep Çokonat yerim, fakat bu Nestle?.. Önceki gece, büfeden almıştım. Karanlıkta fark etmedim herhalde. Gofreti çatır çutur yedim. Biraz bayattı. Sigara yaktım. Radyoyu açtım. Petra Nachtmanova *Bağışla Beni*'yi söylüyor: [Nesimi Çimen'in türküsü. Dâhi ozanın hayatı yoksulluk, hapis, göç, işkenceyle geçmiş ve 2 Temmuz 1993'te Sivas'taki katliamla son bulmuştu.]

İşittim feryadını kırıldı belim
Gelmek mümkün değil bağışla beni
Didindim çırpındım kapalı yolum
Gelmek mümkün değil bağışla beni.

Izdırabın çoktur büyük acın var
Senden uzak kaldım yanıyorum yâr
Gelirdim kuş gibi uçsaydım eğer
Gelmek mümkün değil bağışla beni...

Şarkı 'uluslararası hapishane'deki yırtıcıları da efkarlandırmıştı. İnilti, homurtu ve çığlıklarla eşlik ediyorlardı. Bu mesafeden sesi duyabiliyorlar demek?..

Günlerdir aynı rutin. İşten çıkıyorum ve birkaç saat dolaştıktan sonra yaralı çınarın dibinde sotaya yatıyorum.

Hava büsbütün kararmıştı. Buradaki karanlığın geceyle ilgisi yok. Hayvanat bahçesinin sahibi Mübarek Aslan'ın ne işler çevirdiğini öğrenmeye çalışıyorum.

Kayıp Şahıslar Bürosu'na gelen ihbarlar üzerine, aylarca iz sürdükten sonra yolum buraya çıktı. Mafya, cesetleri kaplanlara, yabandomuzlarına ikram ediyor... Bence yani. Aksi takdir-

de gangsterler niçin hayvanat bahçesine sponsor olsun? Niye yiyecek göndersin? Cinayet masasının telefon dinlemelerinden kesin bir delil bulunamadı. "Pisiciklere bir miktar mama yollayacağım" dedi diye kimseyi tutuklayamazsınız. Muhtemelen içeride köstebek var [hayvanat bahçesini değil, emniyeti kastediyorum]; polis işkillendi mi, çeteye haber uçuruluyor. Ben de olup biteni yakından görebilmek için hayvanat bahçesinde işe girdim. Temizlikçi olarak. Kendime bir isim uydurup sahte kimlik hazırladım: Fevzi Çakmaktaş. Bir tek Kadıköy Emniyet Amiri biliyor bu mevzu'nun peşine düştüğümü. 17 gündür kafesleri süpürüyorum. Kaplanların bulunduğu bölgeyi, yaban domuzu ahırını, aslanların yöresini, kurt sahasını tetkik ettim. İpucu yok. Mezbaha ve çiftliklerden haftanın üç günü öğle saati et sevkediliyor. Eğer yırtıcılara ceset ziyafeti çekiliyorsa, bu işi gündüz gözüyle yapmayacaklarını varsayıyorum. Dolayısıyla her gece uyumak yerine burada pusuya yatıyorum. Evet bu biraz... herhangi bir stadyuma gidip "Ronaldo'yla görüşmek istiyorum" demeye benziyor. Belki de şeytanın günahını alıyorum?..

Acıklı şarkılar dinleyip sigara içerek beklerken Perçin Çeper'den mesaj geldi: "İkimiz de polisiz. Kanun biziz. Onu yeniden yazabiliriz..." "Hangi kanunu?" sorusuyla cevapladım. Karşılığında, Nesrin Sipahi'den *Aşkın Kanunu* şarkısını yolladı: *"Her aşkın sonunda gözyaşı vardır / Akar damla damla sel olur gider."* Gönül meyhanesinde bazen siparişler karışır, haksız mıyım?..

Heyhat, bu yaşamda güven, refah, mutluluk, onur, itibar, sevgi, özgürlük, zevk, bilgelik... bir pakette bulunmuyor.

Beklenti ile ümit, haz ile sevinç, ceza ile mükafat arasındaki farkı unutturan aşk hastalığına yakalanmaktansa, bacaklarım alçıdayken denize girerim daha iyi.

Saat 3'ü geçmişti. Uyku bastırdı. Bir sigara daha yaktım. Yağmur çoktan dinmişti. Dışarıda ayaz vardı. Gaipten gelen bir sessizlik hakimdi. 'Mübarek Aslan Hayvanat Bahçesi' yazılı, yay

şeklindeki tabelanın altına bir transporter yanaştı. İçinden üç kişi indi. Birinde sırt çantası var. Bizim bekçi de çıkıp yanlarına koştu. Muşambaya sarılmış iki 'paket' taşıyorlardı. İçeri girerken çevreye bakındılar. Sigarayı indirerek eğildim. N'olur n'olmaz. Torpidoya uzanıp Sig Sauer'i aldım. Arabadan çıktım. Bagajdaki, ucuna çelik kanca bağlı halatı koluma sardım. Duvar yaklaşık 3,5 metre. İpi savurdum. Kanca takıldı. Gerdim. Sağlam. Tırmandım. Halatı topladım. Aşağıya bıraktım. Çalıların arasına düştü. Duvara tutunup sarktım. Ve atladım.

Tukanların ve diğer egzotik kuşların bulunduğu sokaktaydım. Yolun bitiminde nefeslendim. Karşımdaki yüksek kafeste kocaman bir Laponya peçeli baykuşu. Sırtı dönük. Adamlar ileride, cesetleri rampadan aşağı taşıyorlardı. Ağaçların, çalıların, kafeslerin arasından görüyorum. Yüksek sokak lambaları yanıyor. Fakat bekçi kameraları kapatmış olmalı. Suç dünyasında ihtiyat esastır. Tam harekete geçecekken, baykuş başını 180 derece çevirip parlak gözlerini bana dikti. İblisin evcil hayvanı sanki. Topukladım. Geyiklerin, keçilerin, kanguruların yanından hızlı hızlı yürüdüm. Bir çitin önünde pustum. Adamlarla aramızda iki blok var.

Kaplanlar, bizimkileri görünce yavru kediler gibi hoplaya zıplaya duvara yanaştılar. Cep telefonumun kamerasını açtım. Uzaktan kaydediyorum. Zumladım. Biri, muşambalardaki koli bantlarını bıçakla kesti. İki çıplak erkek cesedi çıktı ortaya. 1,5 metrelik duvar, onun üstünde beton direkler ve çift kat telörgü var. Cesetleri öyle bütün halinde atamazlar. Nitekim sırt çantasından üç nacak çıkardılar. Ve ölüleri parçalamaya koyuldular. Şu amatörlüğe bakar mısınız? Kolları kestiler. Kaplanlara attılar. Net görüntü alabilmek için küçük adımlarla yaklaşıyordum. "Bu kanları yıkamak gerekecek" dedi biri. Bekçi rahattı: "Yağmurda silinir zaten." "Tekrar yağacağını nereden biliyorsun?" diye hırladı öteki. Birbirlerine bilendikçe, baltaları daha sert savuruyorlardı.

"Tuuu!" Çitin arasından lama yüzüme tükürdü! Kıpırdamadım. Adamlar derhal alarma geçti. Ve beni gördüler. Keşke çelik yelek giyseydim. Tabancamı çekip yola atıldım. Bekçi irkildi: "Fevzi? Ne bok yiyorsun burada?"

"Kes sesini! Polis!" Otomatik bir hareketle arka cebimdeki cüzdanı çıkarıp kimliğimi gösterdim.

Karşımda kaplanları cesetlerle besleyen, baltalarından kan damlayan 4 adam... bana ayıp birşey yapmışım gibi bakıyorlar. Beceriksizliğimle onların canını sıkmıştım sanki...

"Bakın memur bey" derken baltasını bırakarak doğruldu biri. 40'lı yaşlarda, atletik, gür saçlı ve kalın bıyıklı. Kolları sıvanmış gömleğinde kan lekeleri... Ellerini hafifçe kaldırdı. Yavaş ve kısa adımlarla yaklaşıyor: "Ben Marmara Üniversitesi'nde görevliyim. Bunlar da tıp fakültesinde kullanılan kadavralar. Yani bir nevi tıbbi atık. Veteriner fakültesindeki hocalarımız..."

DUF!

Adamı sol dizkapağından vurdum: "Marmara'da veteriner fakültesi yok."

Silah sesini duyan tüm hayvanlar feryadı bastı. Filler, ayılar, kurtlar, eşekler, kuşlar...

"İndirin şu piçi!" diye bağırdı, yere düşen herif. Bacağını tutmuş kıvranıyordu.

Biri nacağı fırlattı. Çekildim. Fırıl fırıl dönerek arkamdaki ağaca saplandı. VIMP!

Silahlara davrandılar. Bekçiye ateş ettim. Kurşun, şapkasındaki yıldızı deldi.

Bir mermi kolumu sıyırıp geçti ve arkamdaki lamaya isabet etti.

Birden soğuk bir yağmur boşandı. Bekçinin hava tahmini tutmuştu. Kaplanlar kendi dillerinde hırlayıp homurdanarak gerisingeri yollandılar ve karanlıkta kayboldular.

Ateşe devam ederek geri çekildim. Yolun berisindeki çukura atladım. Heriflerden birini kasığından vurdum. Silahı elinden düştü.

Ayakta kalan son haydut psikopatça bir kararlılıkla bana doğru koşmaya başladı. Şarjörü hırsla boşaltıyordu: DUF! DUF! DUF!.. Siper aldım. Kafamı kaldırdığımda tam tepemdeydi. Tetiğe bastım ve kurşun çenesinin altından girince beyni havai fişek gibi kızıl şeritler halinde patladı. Ben doğrulurken çatallı bir şimşek göğü yırttı.

Bıyıklı gangster sürünerek çamurun içindeki bir silaha uzanıyordu. Ayakkabımın topuğuyla eline bastım. Saçlarını tutup başını geriye yatırdım: "Hâlâ kendini önemli hissediyor musun?"

Suratının ibresi çarpılmıştı: "Gebereceksin!"

Küçümseyici bir bıkkınlıkla "Samimiyetine inanıyorum" dedim.

Hayalarından vurulan genç adam bayılmış, yo belki de ölmüştü.

Yorgunluktan başım dönüyordu. Telsizi arabada bırakmıştım. Perçin'i telefonla aradım. Tek çalışta açtı: "Buyurun komiserim." Sesinde bir şehvet dalgası. Bu kız da hiç uyumuyor, ha?

Pür ciddiyet talimat verdim: "Mübarek Aslan Hayvanat Bahçesi'nde çatışma. 3 veya 4 ölü var. Bir anons geç. Ekip göndersinler."

"Ha?! Emredersiniz!"

Mahvolma şansı
ya da
Aşk, beyninizin başınızı belaya sokmasıdır

'Akıl sağlığı' bir pembe yalandır.
[SUSAN SONTAG, 1933-2004]

Evimin manzarası iyidir. Çıplaklar kampına bakıyor. Şaka şaka. Hem kış günü ne kampı, ne çıplağı?

[Sizin manzaranız nasıl? Başınızı kaldırın, pencereden bakın ve gördüklerinizi yazın: ....]

4 saat uyumuşum. Kahve hazırladım. Bir *Paxil* yuttum. Sigara içtim. Duşa girdim. Sol kolumdaki sıyrık sızlıyordu. Bornozla otururken telefona baktım. Müdür Necdet Gümbür'den cevapsız çağrı. Aradım.

"Tebrik ederim Alperen" dedi. Nedense adımı uzatarak değiştiriyor bazen. Memur Kadir'in adını da Abdülkadir'e çevirir. "Haklı çıktın. K-9 gibi koku alıyorsun maşallah."

"İltifat ediyorsunuz amirim."

"Yo yooo, bak, işin ucu nerelere çıktı." Derin bir nefes aldı: "Fakat..."

Dinledim.

"Heriflerin üçü ölmüş... Fazla kan döküyorsun evlat... Merkeze bir uğra, konuşalım."

"45 dakikaya oradayım efendim."

"Ha, kolun nasıl?"

"İyi."

"Geçmiş olsun. Haydi, Allah'a emanet." Kapattı.

Merdivenköy'e, ilçe emniyete giderken bir poliklinikte koluma baktırdım. Hemşire dikiş attı, merhem sürdü. Sonra da yarayı sardı. Pazıbent gibi.

* * *

Sağ şeritte trafik lapalaşmıştı. Dün geceyi düşünürken aklıma ikide bir şu kız geliyordu. Beynimde yalınayak koşuyor. Cesetler. Ve kız. Mermiler. Ve kız. Kaplanlar. Ve kız. Sirenler. Ve kız. Kelepçeler. Ve kız. Sedyeler. Ve kız. Sorgu. Ve kız. Yumruklar. Ve kız. Kan lekeleri. Ve kız...

İlk görüşte âşık mı oldum? Yıkımla müjdelendim ve mahvolma şansı mı yakaladım?

Aşk, beyindeki kimyasal ve elektriksel hareketlilikten ibaret. Ve daha ziyade görsel girdiyle tetiklenir. Serebral kortekste şenlik başlar. Subkortikal bölge de şamataya eşlik eder. Hipo-

tolamustaki dopamin, oksitosin ve vazopressin vanaları açılır. Yani kokain aldığınızda ne oluyorsa, o olur: Bağımlılık başgösterir. NGF [Nerve Growth Factor] değerleri yükselir. Serotonin seviyesi düşer. Böylece hastalık derecesinde saplantılı hale gelirsiniz. Prefrontal korteks istop edince mantık çöker ve sonradan pişman olacağınız bir fütursuzlukla coşarsınız. Amigdaladaki faaliyetler düzensizleşir. Riskli bir biçimde korkusuzlaşırsınız. Velhasıl aşk, beyninizin başınızı belaya sokmasıdır. 18 ay... Evet, 18 ay sonra her şey normale döner. Aşk biter. İster kadın olun ister erkek, İsrail ordusunda zorunlu askerlik süresi 18 ay dolunca sivil hayata geri dönersiniz. Bazen de baş döndüren, iştah kesen, uyku kaçıran süreç kesintiye uğrar. Hisleriniz karşılık bulmaz. Veya terkedilirsiniz. Yaşadığınız yıkım aslında 'Yoksunluk sendromu'ndan başka bir şey değildir. Bağımlılık müthiş bir tehlike. Öyle ki, kimileri aşk yüzünden ölür...

Tabut su alıyor
ya da
Tecrübeli keçi sürüsünün acemi çobanı

Batıl inancınız yoksa, hayaletleri zor görürsünüz.
[GEORG CHRISTOPH LICHTENBERG, 1742-1799]

Necdet Gümbür'ün makam odasında kimse yok.

Masasının arkasında küçük bir oda var. Ahşap panelle bölünmüş. Kılık kıyafetini, öteberisini orada bırakır. Namaz kılar. Bazı geceler kestirir...

"Amirim, burada mısınız?" diye seslendim.

Minyatür kapı açıldı: "Hah, hoş geldin Alperen" derken takkesini başından çıkarıp katladı ve arka cebine soktu. [Sizin adınızı da değiştirerek söylerler mi? Yahut lakabınız var mı? .....]

Necdet Gümbür, tam anlamıyla tonton bir adam. Muhtemelen, sempatik değil seksi olmak isterdi. 60'ına dayadığı mer-

divenin son basamağında. Vaktiyle, genelkurmay başkanını yanan bir cipten kurtarmış. Milano'daki Türk Başkonsolosluğu'nda misyon koruma görevinde bulunmuş. Belki de bin çeşit maceradan sonra mülayimleşti? Yasak hazların tümünü tattığı için böyle mütebessim? Gümbür Amir evet Şirin Baba'ya benziyor fakat belinde dolu bir silah taşımakta.

Elimi sıktı ve "İyi iş çıkardın. Koca çeteyi yerle yeksan ettin" dedi bıyığını oynatarak.

"Vazifemiz efendim."

"Sayende 40'tan fazla adam tutukladık. Operasyon sürüyor üstelik." Ufak adımlarla masasının etrafında dolanıyor.

"Evet."

"İçişlerinden aradılar. Bakan da tebriklerini sunuyor."

"Sevindim."

"Gelgelelim..." Birkaç adım attı. Eli çenesinde: Demek bir eleştiri gelecek. "Tek tabanca hareket etmekten vazgeçmelisin. Seni daha evvel de ikaz etmiştim. Hele ki kanlı davalarda Organize Suçlar'a Cinayet Büro'ya haber vermemen... yakışık almıyor. Kayıp Şahıslar Bürosu'nun cinayet çözmesi, çete çökertmesi bir başarı, tamam ama teşkilatın nizamını bozan bir başarı."

Duyan da Cüneyt Arkın gibi maceradan maceraya koştuğumu sanacak. Ben sadece belasını arayan bir avareyim. "Fakat..."

Sağ elinin işaret parmağını kaldırdı: "Daha da mühimi, üç kişiyi vurdun. Suçla böyle mücadele edilmez... Hiç tanımadığın düşmanlar türer. Seneler geçse, dünyanın öbür ucuna gitsen, her şeyi tümden unutsan bile karşına dikilirler."

Doğru... 50 yıl sonra torunlarımla bir pastanede limonata içerken ensemden vurulduğumu hayal ettim. Yutkundum.

Birden aklına gelmiş gibi sordu: "Önce onlar mı ateş açtı?"

"Hayır" dedim sakince.

Kaşlarını kaldırdı. Alnı kırıştı. Başını iki yana salladı. "Adın açıklanmayacak, malum. İndirdiğin adamlar da ayakçı takımından... Gene de sivrilmemeye bak."

"Peki amirim."

"Bu arada... Başkomiser Kâmi'ye ayıp etmiş olmadın mı?"

Evcil numarası yapan şu vahşi gorile mi? "Bilemezdim ki."

Aniden döndü: "Bal gibi de biliyordun O! Kayıp kişilerin öldürüldüğünden şüphelendiğin için hayvanat bahçesine sızmışsın işte! Çetenin peşindeymişsin... Bende de kabahat var, sana işin teferruatını sormadım... Organize Suçlar bu tür mevzulara pek takılmaz. Senin başlattığın işin arkasını onlar getiriyor zira. Gelgelelim, Kâmi titiz adam..."

Kâmi Koma; onu, adını buraya yazışımdan tanıyorsunuz sevgili okur. Kadıköy'e dört ay önce atandı. Üç sene Mardin'de çalışmış. Tayinle birlikte terfi de almış. Kibrin onu zeki göstermediğini, hatta zeki kıldığını sanıyor. Hiçbir polisin damarlarında papatya çayı dolaşmaz; Necdet Gümbür'ün bile. Lakin, Kâmi Koma uzun yıllar Azrail'le aynı ofiste çalıştığından mı nedir, avını çiğ çiğ yiyen Nazi kaptanı yamyam vampirlere benzemiş iyice. Gözaltındakilere işkence ettiğine dair söylentilere hiç şaşırmadım... Pardon, herifi gıyabında bunca kötülemem yakışık almadı. Zaten onunla sıkı fıkı değiliz. Olur da koridorda, yemekhanede, otoparkta rastlaşsak, doğru düzgün selamlaşmıyoruz bile. Öyleyse onu neden mi sevmiyorum? Açıklaması zor... Çöplüğünde toz kaldırmamı istemiyor... Hakkında karara varmanız için onunla biraz zaman geçirmeniz daha münasip olur. Gerçi... Tanısanız tiksinirsiniz. Her neyse.

İzaha yeltenmeden kısa kestim: "Farkındayım."

"Bizim çocukların hemen hepsi polis kolejinden mezun Alperen. Senin gibi hariçten gelen pek yok. Hele rütbeli takımında hiç yok. Üstelik yenisin..."

Hukuk fakültesini yarım bırakıp sosyoloji okumuştum. Kanun hükmünde kararnameyle açılan 6 aylık hızlandırılmış eğitim programından aldığım, sertifika kabilinden uyduruk bir diplomayla girmiştim teşkilata. "Ne yapmalıyım sizce?"

"Meslektaşlarından uzak durma. Uyumlu olmaya_" Kapı çaldı. "Buyurun!"

Başkomiser Koma içeri girdi. Tehlikeli madde yüklü kamyonu andırıyor. Tamire ihtiyacı varmış gibi asık suratlı.

"Hoş geldin Kâmi, şu meseleyi bir konuşalım." Necdet Gümbür, üçlü bir görüşme ayarlamış meğer.

Kâmi karşıma otururken elini uzattı: Şeytanla el yakan tokalaşma.

Necdet Amir de yerine geçti. Kaykılıp dikleşerek iyice yerleştiği koltuğu hafifçe öne çekti ve kollarını masaya koydu. Makam, mevki, hiyerarşi, resmiyet, adap, temayül ayarı yaptı adeta.

Gedikli zaptiye nihayet mevzuyu açtı: "Beyler, ikiniz de sıkı polislersiniz. Vazifelerinizin ortak yönü çok. Cinayet kurbanlarının birçoğu hakkında evvela kayıp ihbarı yapılıyor, malum... Hepimiz aynı denizaltıdayız. Rakip değiliz. Müttefikiz. Birbirimize diş bilemenin âlemi yok."

Pehlivan heybetiyle mekana hakimiyet kuran cinayet masası başkomiseri, kıpırtısız dinliyordu. Karadeniz mavisi gözleri donuk. [Psikopatlar normalden az göz kırpar.] "Haklısınız. Fakat boks ringinde golf oynanmaz."

Amir bana döndü: "Ne diyorsun Alp Laçin Bey kardeşim?" Oh, ismimi düzgün söyledi. Bürokrasi nelere kadir.

"Kâmi Bey'in hakkı var..." dedim, alaycılığımı bastırmaya çalışır gibi yaparak "Ayrıca olimpik havuzda da kayak kayılmaz."

Başkomiserin murçla şekillendirilmişe benzeyen suratında soğuk bir gülüş yanıp söndü. Ninja jestleri eşliğinde konuştu: "Tabut su alıyor: Cinayet büronun işine karışıldığında bu tabiri kullanırız. Olumsuzluk bildirir..."

"Neden olumsuzluk bildirsin? Suyun ölüye ne zararı dokunabilir? Prestijinizi mantıksızlığınıza mı borçlusunuz acaba?" dememek için kendimi tuttum. Alnımı kırıştırarak başımı hafifçe salladım.

Aklımdan geçeni işitti sanki: "Takdir edersiniz ki yasal ciddiyet, mantığa uygunluktan fazlasını gerektirir."

Durumu netleştirmeyi denedim: "Kayıp şahısların izini sürüyorum. Yaşayıp yaşamadıklarını, onları bulmadan bilemem ki."

Kelimeleri çiğneyip tükürüyor: "Bize haber vermeniz gerekir."

"Kazanmak için puana ihtiyacınız yok, müsterih olun" dedim sakince. "Cesetleri diriltmedim ya?"

Öfke kontrol seansını andıran buluşmamızda kavga çıkmasına ramak kalmıştı. Koma dişlerini sıktı: "Disiplinsizliğiniz, beceriksiz olduğunuz anlamına gelmiyor kuşkusuz..."

Necdet Gümbür, bebek şaşkınlığıyla "Meslektaşla münakaşa yakışıksız" dedi "Tosbağada post aramayın!"

Bu konuşma nereye gidiyor böyle?..

Koma'nın dirseği bana çevrili: Dışlayıcı duruş. "İsabet buyurdunuz amirim... Bizler kanun adamıyız; birbirinin kuyusunu kazan alelade kimseler değil. Gelin görün ki..." Kolunu indirdi. Gözlerini yüzümde gezdiriyor. Omuzları bana dönük. İlişkimiz [daha doğrusu onun varlığımı hazmedememeye dayalı düşmanlığı] ilerleyecek besbelli. Ve sözünü tamamladı: "Komiser Alp Laçin O'nun hünerlerini benim sahamda sergileme eğilimi ihlal raddesine vardı. Bu aykırılığın izalesini rica ediyorum."

Şu adamın sentetik gizemine, demode cakasına bakar mısınız? Tanrı yerde ve gökte ne varsa hepsini Kâmi Koma'nın alacağına mukabil[!] yaratmış sanki! *Kuralcılığı profesyonellik sanmaya devam edersen 'tecrübeli keçi sürüsünün acemi çobanı' olabilirsin anca.* "Tarih" dedim "tabiat kanunlarına aykırı olaylarla doludur."

Başkomiser, söylediklerimi umursamadı. Görünmez bir kristal küreye bakıyordu adeta. Sağ eli havada yavaşça yay çiziyor. Doğruldu. Rehineye işkence yapmak üzereyken onu inceden inceye süzen Çinliyi andırıyordu. Ve beni irkilten, hatta şoke eden bir şey söyledi: "Fikrimi sorarsanız, asıl hata, kuralsızlık ile özgürlüğü karıştırmaktır derim..." Öne eğilip gözlerimin ta

içine baktı: "Unutmayınız ki tecrübesi ne kadar artarsa artsın, keçi, çobanlığa terfi edemez."

Ne?! Bu yarma düpedüz düşüncelerimi okuyor ha?! Ama nasıl?!..

İnternet meleği
ya da
Bu kadar mantıklı konuşursan seninle nasıl tartışabilirim?

Çıkardığınız her sesin duyulduğunu,
karanlıkta olmadığınız sürece her hareketinizin
gözetlendiğini varsayarak yaşamak zorundaydınız.
[GEORGE ORWELL, *1984*]

"17 Kasım... 2500 yılında doğum gününüz Salı'ya denk gelecek. 3000'de ise Pazartesi..." Merih Kızıl asırlar sonra ayın kaçında günlerden ne olacağını zihninden hesaplayabiliyor fakat insanlarla göz teması kurmakta zorlanıyor. Siber suçlar birimindeki penceresiz, küçücük odasında, kordonu web sunucusuna bağlı cenin misali salınmakta.

"1000 yıl sonra herhangi bir şeyi kutlayacağımı sanmıyorum" dedim.

Zemin, vahşi ormanlardaki sarmaşıkları andıran kablolarla dolu.

Alt çenesini sağa sola oynatıp "Filtre kahve alır mısınız?" derken arkasındaki kahve makinesini sol elinin başparmağıyla işaret etti. Sesinde her zaman samimiyet ve bir doz coşku tınlıyor.

"Yo, sağol Merihciğim."

Sandalyesini geriye itti, boynuna asılı kulaklığı çıkarıp masanın kenarına bıraktı ve beklemeden tekrar boynuna taktı: "Bir isteğiniz mi var?" Boşluktaki görünmez bir noktaya odaklanıyor.

"Birinin kimliğini saptamamız gerek..."

Ağzını yayarak güldü: "Olur." 1 saniyelik tereddütten sonra sordu: "Adı ne? Fotoğrafı var mı?"

Cep telefonumu uzattım: "İsmini bilmiyorum."

Hayvanat bahçesinde rastladığım kızın bulanık profiline şöyle bir göz attı: "Açı kötü. Çözünürlük zayıf..."

Eh, langur Nabo'nun eseri. Kendisi fotojenik olsa da National Geographic'in ödüllü fotoğrafçılarından sayılmaz. "Yani?"

Merih, çekmeceyi açıp çikolataların arasında son model iPhone'unu buldu. Fotoğrafın fotoğrafını çekti. "Kim bu kadın?.."

Omuzlarımı kaldırarak avuçlarımı iki yana açtım.

"Hımmmmm..." Aynı anda hem boynunu eğip hem telefonu yaklaştırarak görüntüye iyice baktı. Gözlük alsa ya? Başını kaldırdı ve gür sesiyle sordu: "Kayıp tutanağı?!"

"Kimliği belirsiz şahıs. Tutanak yok. Şüpheli durum."

Başını serçeler gibi kesik hareketlerle oynatırken, kuşkuyla inledi: "Onu kişisel amaçla arıyorsunuz komiser..."

"Resmî bir mevzu sayılmaz, haklısın..."

Durdu. Ne düşünüyor acaba? Asperger'li mi, yüksek işlevli otistik mi bilemediğim Merih'in beden dilini çözemiyorum. Kızıla çalan gür, dağınık saçları, rendelenmiş havuç yığınına benziyor. Bebek yüzü ve kusursuz dişleriyle sempatik bir yakışıklı. 5-10 kilo verse, dik otursa ve konuşurken ağzını fazla açmasa... Benden 5 yaş küçük, 24'ünde. Teşkilata 2 yıl önce alınmış. 'Beyaz şapkalı hacker' takımından. Sanal programların, sistemlerin açıklarını bulan bir internet perisi yani. Bilgisayar korsanları diyarında nam salabilirdi. Aydınlık tarafa geçti. Ve siber güvenlik analisti oldu... Normalde, polisin veri tabanında bulunmayan fotoğraflardan kimlik tespiti yapılamaz. Merih ise kişisel hünerleri, Interpol verilerine erişebilmesi ve dünyanın dört bir yanındaki kankaları sayesinde harikalar yaratabiliyor. Van'da kaçırılan bir ziraat mühendisinin yerini saptayıp uydu-

dan fotoğrafını çekmişti mesela. Mühendis, Şanghay'da çiğ balık yiyordu...

"Nerd" Merih, telefonumu iade ederken "Olumsuz" diye kestirip attı. Sırtını dönerken ekledi: "Yapmamayı tercih ederim." Bu cümle, ona birkaç hafta önce hediye ettiğim *Katip Bartleby*'dendi. Kitabı okumuştu demek.

"Neden? Sadece_"

Hızlıca bana bakıp "Kurallara ters" diyerek tekrar yüz çevirdi.

Katır inadı tuttu mu, iletişimi at asaletiyle keser. Israr, vaat, yakarı ya da tehdit sökmez. Böyle durumlarda yapılacak tek şey, konuyu değiştirmektir. Ekseriyetin beceremediği sanat. Zira sıradan insanlar, lafı ikide bir kendine getirir. Övünür ya da yakınır. İşin püf noktası, muhatabınıza kendinden bahsetme veya fikirlerini, hislerini söyleme fırsatı sunmaktır. Stratejik iltifat. Soru soracaksınız. Hepsi bu.

"Merih?"

Çenesini kaldırdı: "He?"

"Hep merak etmişimdir... Şanghay'daki mühendisin izini nasıl bulmuştun?"

Durgunlaştı. Bir müddet bekledim. Ve prompter'dan okur gibi anlatmaya koyuldu: "Şu anda dünyada 1 milyar 800 milyon güvenlik kamerası kayıt yapıyor. Şehirde yaşayan bir Avrupalı, günde 500 kez kameraya yakalanır. Rekor da şampiyonluk da Çin'de. İki adımda bir, devletin elektronik gözü seni ısırır. Tüm dijital takip sistemleri... cep telefonları, ağa bağlı bilgisayarlar, gözetleme uyduları... özgürlüğü sömürüyor. Yani bu gezegende kimse saklanamaz. Mahremiyet çökmüş durumda. İlk güvenlik kamerasını 1942'de Naziler kullanmıştı. George Orwell 1949'da yazdığı *1984* adlı romanla, işin nerelere varacağını öngördü. İlk dijital görüntü 1960'ta NASA'da oluşturul_"

"Merih..."

"Ne?"

Ekranı işaret ettim: "İstesen, onu kolayca bulabilirsin, ha?"

Onu kesici aletle dürtmüşüm gibi irkildi: "Olmaz."

Yavaşça yaklaştım ve alçak sesle "Sana bir sır vereceğim" dedim.

Kıpırdandı: "Hıı?"

Pür ciddiyetle yalan söyledim: "Bak, teşkilatta köstebek olduğundan kuşkulanıyoruz. Bazı operasyonları gizli tutmak zorundayız. Anlıyorsun değil mi?"

"Köstebek mi?"

"Evet... Operasyonu sen, ben ve Necdet Amir dışında kimse bilmiyor."

"Neden? Şahsın kimliği zaten belirsiz. Bilmediğiniz bir şeyi gizleyemezsiniz ki?"

Bu kadar mantıklı konuşursan sana nasıl karşılık verebilirim? "Kadın, insan kaçakçılarının elinden kurtulmuş fakat polise güvenemiyor. Biz de şebekeye ulaşmaya çalışıyoruz. İstersen arayıp amire sor" dedim fısıltıyla.

Yüzümü inceledi. "Böyle bir konuyu telefonda konuşmak riskli." O da fısıldıyor. Demek, mavalı yuttu. Üstelik, Necdet Gümbür'le konuşmayacak.

Doğruldum: "Kızı bulman ne kadar sürer?"

"En az 7 dakika, en fazla 4 saat."

"Pekâlâ. Hemen işe koyul öyleyse."

Canlanmıştı. Telefonuna uzandı: "Elimden geleni yaparım. Fakat..."

"Fakat ne?

İşaretparmağını dokunmatik yüzeyde kaydırarak fotoğrafı bilgisayar ekranına aktardı. "Sihirli sözcüğü söylemediniz?"

"Lütfen." [Karşımda başkası olsa "Derhal!" derdim; rollerin değişmesinden hoşlanmam. Hazır, parantez açılmışken bir 'sihirli söz' de siz yazınız: ....]

Yavaşlama kudreti
ya da
Destansı beddua

Sükunetin imlası kusursuzdur.
[AFFAF AMİN, *Huduttaki Hortlak*]

Koridorda, Perçin Çeper'in sesi çalındı kulağıma: "İlk aşk, ilk öpücük, ilk evlilik; hepsi bir günde olmaz ki bacım!.."

Açık kapının önünden, içeri bakmadan geçtim. Perçin genç bir kıza öğüt veriyor besbelli.

Şehit polisler panosunun çaprazındaki odama daldım. Bilgisayarın açılmasını beklerken sigara yaktım; Batman desenli kupadaki dünden kalma kahveyi yudumladım. [Kahveyi soğuk içebiliyorum. Yeter ki ilk yudum sıcak olsun.] Kayıp listesindeki yüzlere yenileri eklenmiş. Hayvanat bahçesinde rastladığım esrarengiz dilber de burada mıdır? Aşkı nerede arıyorum böyle? Gündelik ölüm-kalım mücadelesinin mağlupları, pes edenleri, diskalifiyeleri arasında şansımı deniyorum! Saçmalamak benim için psikolojik bir ihtiyaç adeta!

Kayıplar albümündeki çehrelerde daima bir ıstırap sıvası, elem boyası, hüzün lekesi olur. Acaba bu bir illüzyon mu? Onların kaybolduğunu bildiğim için mi böyle algılıyorum? Sanki hiçbir zaman tam sevinememişler. Felaketin yaklaştığını sezmişler. Onları hayatın da ölümün de dışına savuran girdapta yitmeden evvel, içlerinde bir kuşku dumanı yükselmiş. Kalplerine kaderin kancası takılıymış ve bunu belli etmemeye çalışmışlar... Bu fotoğraflara baka baka, sair zamanlarda karşılaştığım herkesin yüzünde bir kayboluş alameti, izi, işareti görür oldum. Aynaya bakınca bile...

TIK TIK. Kapı çalıyor. Perçin, açık kapıyı tıklatıyor yani.

Başımı kaldırdım.

"KGB geldi." KGB 'Kayıp Galiba Bizimki'nin kısaltması. Aralarındaki bağ gevşemiş insanlardan biri sessiz sedasız voltası-

nı alınca bu kodu kullanırız. [KGB'nin açılımı başka ne olabilir? Yazınız: K..... G..... B.....]

"Buyursunlar."

Perçin Çeper saniyeleri, saliseleri değerlendirmeye dayalı bir iletişim tekniğine sahip. Bakışlarıyla bana bir dizi mesaj veriyor: "Küstah" diyor "bu asayiş adasında ikimiz başbaşayız işte, beni dansa kaldırmak için neyi bekliyorsun, ne zaman öpüşüp kucaklaşacağız, yazgı'nın bizi birbirimize bağlayan yolunda iki adım atmaya üşeniyorsun, senden çeyiz, yüzük, mukavele beklemiyorum ki, tüm teşkilat peşimde, genci yaşlısı bana bakarak yalanıyor, beni sonsuza dek bekletemezsin, başkasına yâr olursam sen de dizini döveceksin ben de, kafan basmıyor mu, seni kuş beyinli, insanın evrimini g.tünden anlamış, edep adap bilmez hasta ruhlu gerzek!.."

Atkuyruğunu çözse, gömleğinin birkaç düğmesini açıverse; bir elinde kelepçe, diğerinde kremayla bir yetişkin filmi serisinde başrolü kapabilir. Pürüzsüz ten, iri gözler, etli dudaklar, değirmi kalçalar ve dışbükey göğüsler... Podyuma çıksa, polis üniforması revaç bulur.

Perçin'le, il emniyet binasının bahçesinde mülakat için bekleşirken tanışmıştık. Ellerinde iki 'karton bardakla' gelmiş, birini bana uzatıp "Kahve?" diye çapkınca sormuştu. "Beni başkasıyla karıştırdınız herhalde" dedim muzipçe. "Sanmam. Al Pacino değil misiniz?" Şaka yollu "O kadar da uzun boylu değil" demiştim. Sonradan adımı öğrenince çok şaşırmıştı. Şimdi ilçe emniyetin Kayıp Şahıslar Bürosu'nda birlikte çalışıyoruz. Asıl büro Gayrettepe'de. Biz burada bir tür alt birim konumundayız.

Çıkmadan önce masama bir fotoğraf bıraktı. 30 X 60 ebadında. "Bu dosyayı kapatıyorum" dedi.

Baktım. Bir erkek cesedi. 75-80 yaşlarında. Ya da kan revan içinde olduğu için yaşlı görünüyor. "Cinayet ha?"

"Evet. Akapulko'da bıçaklanmış."

"Akapulko?"

"Seks filmleri gösterilen bir sinema."

"Hâlâ öyle sinemalar var mı?"

"Evet, bilgisayar, cep telefonu kullanamayan taşralı ihtiyarlar takılıyor."

Eşikte bir kadın belirdi. Uzun boylu. 40'larında. Kariyerinin sonuna gelmiş bir boksöre benziyor. Kalın kemikli. Susan Sontag'ın saçından yapılma bir peruk takmış. Yüzünde bir kemoterapi solgunluğu. Elmacıkkemikleri elma kadar.

Fotoğrafı ters çevirdim. Perçin başıyla hafifçe selam verip çıktı.

"Hoşgeldiniz" diyerek sandalyeyi işaret ettim.

Kadın otururken direkt konuya girdi: "Domuz kaçtı." Basso profondo sesi beni irkiltti.

"Efendim?"

"Kocam. 1 haftadır ortalarda yok." Nefesi hızlandı, kaşları çatıldı; parmaklarını oynatarak konuşuyor: İnfial alametleri.

"İsminiz nedir hanımefendi?"

"Neden sordunuz?"

"Kayıt için."

"Daha demin kadın polise söyledim ya?"

"Öyleyse adınızı memura bir koşu sorup geleyim" diyerek doğruldum.

"Lüzum yok, tamam, peki, Yu_ A-Asuman." [Kendi ismini söylerken kekelemesi tuhaf. Değil mi?]

Beni uğraştırıp illet edeceğini sezdiğim misafire, sıcak bir ifadeyle azıcık gülümsedim: "Eşinizin adı ve soyadı?"

"Okan Yunus Okyanus."

Google'a yazdım. Enter. 50'lerinde, tümüyle kel, bıyıklı, oval çerçeveli metal gözlük takmış tonton bir adamla karşılaştım. Felsefeci – Şair. Kitapları: *Yedi Kat Riya, Sansasyonel Nüanslar, Yavaşlama Kudreti...* "Asuman Hanım, eşinizi en son ne zaman gördünüz?"

"Dedim ya 1 hafta önce."

"Ne yapıyordu?"

"Çalışma odasındaydı. Kitap yazıyor güya. Birkaç tane yazdın, e kimse okumuyor, niye zorluyorsun? İlle yazacak. Deli çünkü. Bazı günler yemeden içmeden, gün boyu kapanır... Gecenin köründe bir tıkırtıya uyandım. Seslendim. Ayrı yatıyoruz. Horluyor çünkü. Neyse, kalkıp bakındım. Okan yok. Tüymüş. Meyhaneye yollandığını düşündüm."

"Endişelendiniz mi?"

"Hayır. Zilzurna sarhoş olup etraftakilere sataşıyordu muhtemelen. Yapmadığı şey değil. İçince sapıtır. Elâlemi kurcalar, pandikler, mıncıklar. Bilhassa kadınları. Sopa yediğini hayal ettim: Vezinli, kafiyeli bir dayak! Ağzı burnu dağılmış, çamurda sürünüyor... Sonra da yatıp mışıl mışıl uyudum."

"Hımmm?"

İnsanlar, kaybolan yakınlarından hep olumlu, hatta abartılı güzellikte sözlerle bahsederler. "Yavrum melek gibidir" diye eşkal verirler mesela. "Kimseyi incitmez, hiçbir kötü alışkanlığı yok, altın kalplidir, çok çalışkan, herkesin yardımına koşar..." Bir de "Size benziyor" dedikleri olur. Asuman Okyanus ise kocasından düpedüz tiksiniyordu: "Enselediğinizde onu bir koklayın. Bira fabrikasında yaşayan fare gibi kokar."

Monitörü çevirdim ve fotoğrafı kadına gösterdim: "Eşiniz bu bey mi?" [O esnada gözüm kupaya takıldı. Üstündeki Batman çizimi... farklıydı! Benim kupamdaki çizim Yıldıray Çınar'a aitti. Fakat bu... Evet güzel fakat başka bir çizerin işi sanki. Kupaları mutfakta mı karıştırdılar?.. Benden başka kimin Batman'li fincanı vardır ki?..]

"Maalesef. Ama suratı siyaha çalıyor. İlaveten kirli sakalı var: Kiviye benziyor."

Dayanamayıp sordum: "Bulunmasını istediğinize göre, Okan Bey'i seviyorsunuz?"

"Hah! Sevmek miii?!" diye söze girdi ve yeminli, tutku dolu, cayır cayır bir kindarlıkla, kan davasının sinemadaki abidevi

temsilcisi Aliye Rona'nın sarsıcı coşkusuyla saydırmaya koyuldu: "Kendi yeliyle yıkılası o herifi seviyorum öyle miii?!.. Koynuna yılan aksın onuuunnn! Sinesinde dikenler bitsiiinnnn! Figanı yıldızda ayda duyulsun innnşallah! Öksürüğü, osuruğu, nefesi düğümlensiceee... Babasının çarığına tükürdüğümün zibidisiii! Aşından akrep çıksın dilerimmmm! Allah kubbe gibi dert, minare gibi fitil versinnnn! Gözünün boncuğu düşe Yâ Rabbimmm! Kudura da kendi etini yiyeee... Feleğin çarkında terse döne ooo! O var ya ooo... Kuyuya düşsün de geceyi gündüzü bilemesinnn! İki kaşık suda gemisi batsınnn! Dokuz yorgan parçalasın ölmesin! Ocağına cıvalar dökülsün! Yüreği çöllerde pişsinnn!.. Son nefeste dili salavata dönmeyeee... Parçaları gökten yağa Rabbimmm! Cinler gırtlaklasın, şeytanlar çarpsınnn! Gidinin Firavun faresiii!.. Zebanilere domalasıcaaa... Kor yiyesi alev kusasıcaaa!.. Ne diyeyim bilmem ben bu meluna... Allah tutsun peygamber vursun!!!"

Asuman Okyanus'un beddua destanının ardından bir müddet sustuk. Kadın'ın şer enerjisi, nükleer serpinti gibi yayılmıştı. Resmen gezegenin uğurunu kaçırdı...

Boğazımı temizledim. Sesimi ılıttım. Hayat denen bu korkunç savaşta herkese karşı nazik olmalısınız: "İçtiğini söylediniz. Sık gittiği bir meyhane?.."

İç çekti: "Evet: Otomatik Pilot." Soluğunu dengelemeye çalışıyordu: "Dalga Sokağı'nda. Biz de orada tanışmıştık."

Ehlikeyif nihilist
ya da
Dinamitlenmiş Jenga kulesi

Ivır zıvıra meyil, zart zurta heves
Nasıl yetsin yetişsin sayılı nefes?
[AJİBA AL-BUJRAFİ, *Hacca Giden Karınca*]

Okan Yunus Okyanus iyice sokuldu ve burnunu kaldırıp üzerimde gezdirerek beni kokladı: "Sen polis değilsin"

[Hazır yaklaşmışken ben de onu hafifçe kokladım. "Bira fabrikasındaki fare" Burberry Classic sürmüştü.] Kimliğimi gösterdim.

"Tam adın Alp Laçin O mu? Hah hah hah haaa!.."

"Evet. Aile adımız 'Oğ' imiş. 'Kalabalık' manasında. Fakat nüfus memuru, işittiği kadarını yazınca..."

"Yumuşak G, Türkçe kelimeler içinde kolayca eriyor, maalesef... Birader, söylesene, asıl mesleğin ne?"

Pes ettim: "Sosyoloğum."

"Canın bir şeye sıkılmış olmalı. Gerçi, kimin sözüydü, 'Her entelektüel gangster olmak ister!' Suça, silaha yaklaşmak için polisliğe heves ettin ha? İyiymiş..."

Otomatik Pilot, iki katlı, 'siyah bira' ışığıyla aydınlanan bir mekan. Müdavimler, lüks otel havuzunda yüzen 100'lük gıcır banknotlar misali yayılmış. Fiyat listesine, adisyona bakmayan, arogan tayfa. P.K. Dick romanlarından, Sait Faik hikayelerinden çıkıp gelmiş, taburelere, sandalyelere, bara vidalanmışlar. Suratlarında mavi buz matlığı. Kimi göbekli: Bellerini saran birer traktör tekeri taşıyorlar. Kimi sıska: Kokainden sebep kaslar erimiş, kemikler yamulmuş. Dünya malının dünyada kalmasına içerleyen koleksiyoncular bunlar. Anarşist pozu veren burjuvalar. Şiir ezberleyen mühendisler. Nihilizm, kalp damarlarını tıkamış. Koşu ayakkabıları giyiyor, fakat ayak sürüyorlar. Fidel Castro şapkası takıyorlar, lakin devrime dair umutları sönmüş. Kaosa adapte olmuşlar. Geyik derisi yelekler, Diesel marka blu-

cinler ve özel dikim gömlekler... Son model otomobillerinde sigara içmek serbest. Eee, 'cool' tipler. Sanırım hepsi bebekken uçak kazasından sağ kurtuldukları için ömür boyu hava atmaya hak kazanmışlar.

Barmaid, biralarımızı tazeliyor. Kozmetik dağından yuvarlanmış sanki.

"Bu bir roman olsaydı, sen ve ben karşılaşamazdık" diyor Okan Yunus. "Böyle abartılı tesadüfler, hikayenin inandırıcılığını zedeler."

"Anlıyorum" deyip *Beck's* şişesini diktim.

"Bir dakika, karım söyledi değil mi?!" diye ünledi. Mevzuya uyanmıştı.

Dudaklarımı büzerek kafamı salladım. Ya ne olacaktı? Bu bir BBC dizisi ya da Dark Horse çizgi-romanı değil. Burası Türkiye, bur'da gizem yok!

"Asuman tuhaftır" dedi püfleyerek "Üzgün müydü?"

"Iı, biraz" diye geçiştirdim.

"Hatunum çift kişilikli. Beni evden o kovdu. Şimdi de diğer kişiliği peşime düşüyor."

"Emin misiniz?"

"Kesinlikle..." Okan Yunus konuşurken pek az jest yapıyor. Göz teması istikrarlı. Paragraf başlarında dilini çeviriyor. Bazen de ağzının sağ ucu seğiriyor. Ölçüp tartsa da doğruyu söyleyen ve unutamadığı bir utanç ya da korkunun etkisi altında bir adam. "Bütün kötülüklerin anasıyla haşırneşir olmak için gittiğim bir barda tanıştım, bütün kötülüklerin öz anası Asuman'la... Sahi, burada, bu barda karşılaşmıştık ilk... Hıh, boş konuşuyorum. Karım senden benden çok daha iyi biri."

İşe beni karıştırmasına tepki vermedim.

İçkisinden bir yudum aldı: "Ayrıca transseksüel."

"Ha?"

"Öyle... Eskiden erkekmiş... Bilek güreşinde beni yendiğinde anlamalıydım... 7 kardeşler. Bizimki en küçük. 4 abisi var,

2 ablası. 'Doğum sırası efekti' diye bir şey duydun mu? Küçük kardeşlerin transseksüel olma ihtimali daha yüksek. Neyse... Durumu tesadüfen öğrendim. Vukuatlı nüfus kayıt örneğini yanlışlıkla bana mail'lemişti. Adı da Yunus'muş! Adaşız yani!"

Apışıp kaldım. Beynim bulutlanmıştı.

Devam etti: "Boşanmadım. Cinsiyetçilikten yırtmak için bir fırsat işte! Zaten maço biriyim. Ağzım bozuk: O erkek jargonuyla kirlenmiş dilim. Küçük çaplı çapkınlıklar... En hafif hovardalık bile kontrolden kolayca çıkar, malum. Dinamitlenmiş Jenga kulesi gibi çöker muhabbet. Duygu terazisini kim dengeye getirebilir? Nerden baksan iki düzine kalp kırmışımdır yani. Vaziyeti ceza değil de, layığını bulmak gibi düşündüm. Hasılı, Asuman'la evliliği sürdürdüm. Çocuğumuz olamıyor. Eh ben de ideal baba adayı sayılmam zaten. Gel gör ki geçinemiyoruz... Köpek besliyor evde. Akita cinsi. Japon bekçi köpeği. Şu *Hachiko* filmindekinin aynısı. Bana hırlayıp duruyor it... Asu'yla nikahlandığımızda 43 yaşındaydım... 7 senedir evliyiz, az değil... 7. yıl boşanma dönemidir. Ailede radyasyon sızıntısı başgösterir. İlk evliliğim 7. yılda gümlemişti. Karımı seviyorum... sanırım. Askerliğini yedek subay olarak yapmış. Ben er'dim. Uzun dönem. Ne bileyim komiser..." Okan Yunus frene bastı. Derin bir nefes aldı. Yakınmak istemiyordu. Asuman yalan atmıştı: İçince şirazesi kayanlardan değildi.

Duvardaki, Francis Bacon eseri [1909-1992] *Adam İçiyor*'un röprodüksiyonuna gözüm takıldı. Yanındaki saat gece yarısını gösteriyor. Şaire sigara uzattım: "İyi düşünmüşsünüz."

Alt kattan Bob Dylan'ın *Don't Think Twice It's All Right*'ı duyuluyordu:

Oturup neden diye düşünmek boş sevgilim
Bulamadıysan eğer nedeni şimdiye dek
İşin içinden böyle çıkamayız sevgilim
Ah cevapsız kalacak bu sual sonsuza dek.

Horozlar ötüyorken alacakaranlıkta
Pencerenden bakıver, ben gitmiş olacağım
Yollara düşmemin tek sebebi sensin
Olsun, takma kafana, herşey yolunda.

[Well, it ain't no use to sit and wonder why, babe
If'n you don't know by now
And it ain't no use to sit and wonder why, babe
It'll never do somehow

When your rooster crows at the break of dawn
Look out your window, and I'll be gone
You're the reason I'm a-traveling on
But don't think twice, it's all right]

"Bu şarkının hikayesini biliyor musun?" diyerek sigarayı aldı.

"Babam bahsetmişti. Dylan şarkıyı bir kız için yazmış. 1960'ların başında. Hatta ikisi albüm kapağında kolkola yürüyorlar. Neydi adı..."

"Suze Rotolo." dedi ve sordu: "Baban akıllı biri galiba?"

"Kesinlikle."

Sigarayı Zippo'yla yaktı: "O da polis mi?"

Bir yalan da ben salladım: "Değil."

Şüpheci ama aynı zamanda anlayışlı bir havaya büründü. Dumanı üfledi. Nefes alırken ciğerinden ince bir ıslık sesi geliyordu.

Polisler fazla konuşmaz. Özellikle de yabancılarla. Susmalı ve dinlemelisiniz. Bırakın, siviller konuşsun. Saygınlığınızı, gizeminizi, güvenilirliğinizi koruyabilmek ve sade vatandaşların ne haltlar karıştırdığını anlayabilmek için çenenizi tutmanız şarttır. Sessizliği bozmak polisin vazifesi değil...

Okan Yunus'un bana kişisel sorular sormasının manası ne? Bir entelektüel, insanların özel hayatlarını kurcalamaz. Nezaketsizlik etmekten ve denklik ilişkisini bozmaktan sakınır. Ancak adi kimseler kendilerinde örtmeye çalıştıkları kusuru baş-

kalarında ortaya çıkarmaya çabalar. Belki de şairimizin içinde sımaşık bir köylü var?

Ona, babamın 15 yıl önce bir operasyon sırasında öldürüldüğünü söylemedim. Size de söylemezdim ya sevgili okur, mecbur kaldım. Emniyet binasında odamın bulunduğu koridordaki şehitler panosu vardı ya, işte orada babamın da fotoğrafı asılı... [Bu vesileyle, siz de özlediğiniz bir mevtayı anmak ister misiniz: ....]

"İlk eşimin adı Hülya..." dedi Okan Yunus. Benim zihnimde cinayet sahnesi, onunkinde düğün. İnsan insanı böyle dinliyor, anlıyor işte. Biri kan püskürtür, öteki konfeti saçar. İletişimsel ahenk bundan doğar. "Gençliğimde" diye devam etti "Hülya yaygın bir isimdi. Hep Hülya'larla çıktım. İsimler karışmasın, yakalanmayayım diye, Hülya'lara dadandım. Zira açgözlü, ayran gönüllüydüm. Onları numaralandırıyordum. Zamanla epey Hülya birikti. Takriben 20 adaş kadın. Garip bir haldi. Tüm Hülya'larla aramda cinsel bir bağ kurulmuştu sanki. Onlardan biriyle tanıştığımda son derece özgüvenli ve rahattım. Oyunun kuralı belliydi, Hülya isen, benim takımımdasın. Mızıkçılık edemezsin. Kataloğumdaki Hülya'lardan biriyle dünyaevine girdim nihayet. 34 yaşında boşandım. Hülya'cılığa tövbe ettim. Şurda burda birkaçına rastladım tabii. Uzak durdum. 9 sene bekar gezdim... Bu saçmalığı sana neden anlatıyorum ki... Kafayı buldum galiba..."

Bir an, vaktiyle sorguladığım Hülya Hayal adlı kadının resmi kafamın içinde yanıp söndü: "Eve dönmeyecek misiniz?"

"Sanmıyorum... Roman yazacağım."

"Roman mı?"

"E, evet?"

"Konusu ne?"

Birden canlandı, gülümsedi ve hararetle anlatmaya koyuldu: "Polisiye yazmayı planlıyorum. Bir udî var tamam mı. Virtüöz. Yıl 1977... Devlet başkanı, Fahri Korutürk. Cumhurbaş-

kanlığı Klasik Türk Musikisi Korosu yeni kurulmuş. Adamımız, o koroya bağlı orkestrada çalıyor. Muhitinde epey popüler. Birgün bunu bayıltıp kaçırıyorlar. Hastanede uyanıyor. Tepesinde doktorlar, hemşireler. Bir bakıyor ki sağ elinin başparmağı ve işaretparmağı yok! Dehşet içinde çığlığı basıyor. Doktorlardan biri soruyor: 'Labirent buz tuttu mu?' Bizimki 'Ne?! Labirent mi?! Nerden bileyim!' deyince maskeli çeteden biri, zavallının boynuna enjektörü derhal saplayıp narkoz zerkediyor. Adam tekrar uyanıyor. Bu defa tüm parmaklar kesilmiş. Bağırıp çağırıyor. Soru: 'Labirent?' Cevap: 'Anlamıyorum?!' Gene narkoz. Tekrar uyanıyor. Eller gitmiş. Feryat figan. İğne. Uyanış. Kollar budanmış!"

"İyi de, neden?"

"Bilmiyorum... Soğuk Savaş'ın son demleri... Muhtemelen udîmiz ajan. Veya birileri onu ajan sanıyor. Askerî darbe öncesi kargaşa ortamında paranoyak sadistlerin ağına düşen bir musiki üstadının macerası... Bacaklarını da kesiyorlar. Sadece kafa ve gövdeden ibaret bedeniyle bir müzisyen dedektif, komployu çözmeye çalışıyor."

Enteresandı bence. Bir şey söylemeden başımı salladım.

"Yazdıkça açılacağımı umuyorum. Hikayenin tümünü önceden bilmem şart mı?" Fikrim yok. Roman okumayı severim fakat yazmak beni aşıyor. "Sen bana emniyet prosedürünü anlatırsan, gerçekçi bir anlatı kurabilirim." İyi de ben Kayıp Şahıslar Bürosu'ndanım. Cinayet Büro'dan biriyle konuşmalı. Hatta 70'lerde görev yapmış gedikli bir polisle... "Yo yo, bana sen lazımsın. Okumuş, bilgili bir aynasızsın. Danışmanlık için ücret de ödeyeceğim tabii." Kişisel edebiyat macerasında yeni bir dönem başlıyormuş. "Sofistike denemeler ve muğlak şiirler yazmaya son." Sahi, modernist şiir neden böylesine girift? "Şairin karısı anlamasın diye." Daha önce roman yazma teşebbüsünde bulunmuş muydu? "Hayır. Nihayetinde ben bir yazı insanıyım dostum. Anlatımım da edebiyatım da iyidir. Roman tekniği hak-

kında 25-30 kitap okudum. Hazır hissediyorum." Vay canına... "İyi romanlar 60 yaşından sonra yazılır." Şairlikten emekliye ayrılmalıymış. "Şiir genç işi. 40'ına varmadan bırakacaksın. Boks gibi." Bol şans...

Okan Yunus roman yazmanın icaplarına da değindi: "Düşüncelerini değiştiremiyorsan roman yazamazsın." Ona kanım ısınmıştı. "Yazmaya uygun mevzular, konuşulması zor olanlardır." Neşeli, şakacı biriydi. "Vombat, conta, uçuş ve karabiber kelimelerini aynı cümlede buluşturan tek kişiyi tanıyan biricik insan sensin."

Gene de teklifini reddettim: "Size danışmanlık etmeyeceğim."

3 sularında Otomatik Pilot'tan ayrıldım. Paltomun yakalarını kaldırıp yürüdüm. Soğuk yağmur kesik kesik, saat sesi çıkararak yağıyordu: Tik-tak, tik-tak, tik-tak...

Hack'lenmiş bir kalp
ya da
"La la la la la la..."

Aşk dünyadaki en alelade şeydir
çünkü ölünceye dek tekrarlanabilir.
[ALFRED JARRY, 1873-1907, *Süper-Maço*]

Tepeden, sahile doğru ilerliyorum. Düşük çözünürlüklü manzarada pikselli bulutlar istiflenmiş. Ufukta şimşekler, jöleye batırılan çatal gibi denize saplanıyordu. Caddeden tek tük arabalar geçiyor. Oyun hamurundan yapılmış otomobiller. Islak, dumanlı bir köpek duvar dibinden bir apartman girişine tin tin tin seğirtiyor.

Okan Yunus'un anlattıkları kafamın içinde dönüyordu: "Hülya'lar... ağaç gibi budanan udî... transseksüelle nikahlanmak..." Sahi, karısına ne diyeceğim? Adamın yerini zaten biliyor. Neden polise müracaat etti ki? Tuhaf...

Aklımın bir köşesi, evvelsi gün gördüğüm şu dilberle meşgul. Bugün mesaiden sonra Merih'e uğramıştım. Yerinde değildi. Telefonumu da açmadı. Cinderella'nın izini bulmuş mudur?..

Chopin'in çaldığı dev bir piyanoda yürüyorum sanki. İçimde kırağı gibi, bilmecemsi bir hüzün. Kız kalbimi mi hack'ledi nedir? [Aşka filan inanmıyorum. Hangi çağdayız.] Acaba kimin nesi? Neden bana öyle derin bakıyordu? [Derin mi? Kendimi hüsnükuruntuya kaptırdım iyice.] Niçin aniden buharlaştı? [Belki de sadece kalkıp gitmiştir?]

İnsan bazen kendini şaşırtıyor, ha? Fazlasıyla uzak ihtimalleri, zayıf mı zayıf sinyalleri; senelerin arasında sönmüş, hükümsüz bir saniyeyi ciddiye alıyor. Benim ne işim olur hayvanat bahçesinde bir lahza belirip yiten kumral hayaletle?.. Unutayım gitsin, değil mi? Zırvalamanın âlemi yok. Perçin Çeper'le yakınlaşıp kenetleneyim işte. Münasip, rasyonel ve pratik...

Şu cinayet mütehassısı Kâmi Koma meselesi var bir de. Cidden insanların düşüncelerini okuyor olabilir mi? Katır kutur bir herif. Daha ziyade katır. Saplantılı, sinsi ve somurtkan... Kaderi, kareli harita-metot defterine yazılı besbelli. Gelgelelim benden huylanması sinirime dokunuyor. Perçin'e karşı gayet nazik fakat; halbuki, o da benim gibi karambolden katıldı teşkilata?.. Tabii ya, Kâmi molozu Perçin Çeper'den hoşlanıyor... Hay aksi!.. Köylü Robocop'un öfke kontrol sorunu, libidosu ve beyin gücüyle uğraş işin yoksa.

Hayat acayip. Bizimle ilgili pembe hayaller kuranlar vardır ya da yoktur. Fakat şu kesin ki hepimiz birilerinin kara listesindeyiz.

***

Kimseye bahsetmediğiniz fakat birinin sizi gerçekten tanıması için bilmesi gereken bir sırrınız var mı? Size başka bir açıdan bakmalarını sağlayacak bir şey? Benim var: Öldüm ben.

Evet. Herkes nasıl ölürse öyle öldüm: Kalbim atmaz oldu. Beynime giden oksijen kesildi. Nabız, kan dolaşımı, solunum... hepsi durdu. Bilinç kapandı. Işıklar söndü. Film koptu.

İntihar ettim. Bir blucin reklamında görmüştüm: Adamla kadın bir binanın içinde koşuyorlardı. Onların maksadı can vermek değildi elbet. Aşk'ın gücü ve modanın hükmü, fizik kurallarını ortadan kaldırıyordu. Çarptıkları duvarlar tuzla buz oluyor, çiftimiz binadan uçuyordu... Fikirtepe'deki bir gökdelen şantiyesine sızdım. *Jome* adlı bir site. Geceydi. 23 yaşındaydım. 5. kata çıktım. Dairelerin tavan yüksekliği 3,5 metre olduğundan, siz 7. katta olduğumu varsayın. Dış duvarlar örülmemişti. Mp3 player kulaklığını taktım. Cat Setevens'ın *Lady D'Arbanville* şarkısını açtım: *"La la la la la la..."* Ve sütunlar arasından tüm gücümle koşup boşluğa atladım!

[Canıma kıymam herkesi şaşırtmıştı. İntihar edenlerin çoğu, intihara eğilimli görünmeyen kişilerdir.]

Gözümü açtığımda soğuk, metal bir kutudaydım. Morg çekmecesinde.

Aşağıdaki bir kum yığınına düşmüşüm.

Beni, sabaha karşı bekçi bulmuş. Ambulans. Koşturmaca. Oksijen. Şok. Derken diiiiiiiiiit... Bendeniz sizlere ömür.

Buna 'Ölüme Yakın Deneyim" diyorlar. ÖYD... [Near-Death Experience, NED] Kimileri birkaç saatliğine ölürken, ahirette yarım saat turlayıp dönenler de var. Boğulma tehlikesi geçirenler, fiziksel saldırıya uğrayanlar, doğum yapan kadınlar... yaşam ile ölüm arasındaki sınır aşıp ilginç hikayelerle dönüyorlar: "Işık tünelinde yürüdüm, mavi parlak helezonda fırdöndüm, Elvis bana el salladı, bedenimden ayrıldım, operasyonu ameliyathanenin tavanından izledim, köpüklü bir girdaba kapılmıştım, cehennemdeki bir uçurumdan düşüyordum, sülalem buluttaydı, kanat çırpmadan süzüldüm, ninem gülümsüyordu..."

Bilim insanları, tüm bu 'deneyimlerin' sanrısal olduğunu söylüyor. Beyne giden oksijen azaldığı, epifiz bezi dimetiltrip-

tamin salgıladığı için ölürken halüsinasyon görüyoruz. Ha, bu final şovunda endorfinin de payı var: Film şeridi falan... Ömür bohçasının hologram düğümü. Can çekişmeye eşlik eden acıklı avuntu. Vedanın narkotik inkarı...

Bana gelince... Tam 19 dakika ölü kaldım. Ne mi gördüm? Hiç. Karanlık ve sessizlik bile içermeyen, sıfat kabul etmez hiçlikten söz ediyorum. "İntiharın faydasını ancak öldükten sonra görürsün" derler. Immm, sanmıyorum.

Çekmeceden çıktığımda morg görevlisinin allak bullak suratıyla karşılaştım. Felce uğratan bir paniğe kapılmıştı. 'Lazarus refleksi'ne, cesedin hapşırmasına, işemesine, yellenmesine filan alışkındır herhalde. Bense adeta şahlanmıştım.

Morgun temiz havası bana iyi geldi. Evet. Galiba... hayat beşiklerin boşalması ile mezarların dolması arasındaki koşturmacadan ibaret değil. Ömrümün 19 dakikasını ölü olarak geçirdim; sözüme güvenin: Yaşamak daha iyi.

Görevli, ileride torunlarına anlatacağı olayın şokunu atlattıktan sonra bana beyaz önlüğünü verdi.

Bu işe en çok annem sevindi. Yo, beyaz önlük giymeme değil, dirilmeme. Epey ağlamıştı. Babam mı? Immm, babam ben 11 yaşındayken vefat etti. Aslında başından vuruldu. Polisti. Senat Bey, esaslı ve müşfik bir adamdı. Biliyorum "Cehennem babalarla doludur." Fakat benimki... Doğduğumda beni kucağına almış ve "Seninle çok iyi anlaşacağız evlat" demiş. Yani, annem öyle anlatıyor. Senat O, lisedeyken tezgahtar olarak çalıştığı giyim mağazasındaki patronunun verdiği bursla Viyana'ya makine mühendisliği okumaya gitmiş. Gurbet elde hasrete dayanamayıp 6. ayda gerisingeri dönmüş. Acaba bursu mu yetmedi? Ailesinin geçiminden sorumlu hissediyordu belki? Onları yalnız bırakmak istemedi... Ola ki bir kıza âşıktı, açılamadı ve kızı başkası kapınca kalbi parçalandı? Kim bilir? Hakikatler gerçeğin üstünü nasıl da örtüyor... 2-3 yıl akü fabrikasında ça-

lışıp askere yollanmış. Sonra da emniyete girmiş. Ben de onun yolunda yürüyorum işte. Bunu planlamamıştım. Sanırım, hepimiz otostopçular, rehineler, biletsiz yolcular gibiyiz. Kaderin arabası nereye gidiyorsa biz de oraya gidiyoruz. Babam okumayı severdi. 500'den fazla kitabı vardı. Bana her gece hikayeler anlatırdı. Fantastik maceralar, menkıbeler, modern öyküler, Zen koanları, tarihî destanlar... Ömer Seyfettin ile Oscar Wilde, *Pardayanlar* ile *Battal Gazi*, Jules Verne ile Ferîdüddin Attâr... onun kitaplığında, zihninde ve dilinde biraradaydı. Uydurduğu hikayelerin bir kısmı, okuduklarının harmanından, uyarlamalarından oluşuyordu.

Konudan konuya atladım değil mi? Mevzuyu dağıttım. Sizin de zihninizi karıştırdım biraz. Beni mazur görünüz. Onu erken kaybettiyseniz, konu kendiliğinden babanıza geliverir. [Sahi, sizce babanız... cennete mi gider cehenneme mi? .....]

Velhasıl öldüm ve dirildim işte. Hayat ömürle sınırlı. Şahsen, ölümden de yaşamdan da çok şey beklemiyorum. Ölülerle yılda bir kez yarım saatliğine olsun görüşmemize izin vermeyen Tanrı'dan. Ve başkalarına da ulaşan sahici bir mutluluk yaratmak değil de haklı, üstün ve galip hissetmek peşindeki insandan.

***

Yavaşladım. Dudaklarıma bir sigara kondurdum. Antenler, künkler, konteynırlar... yakıcı rüzgarda kabus düdükleri, kıyamet boruları gibi ötüşüyordu. Haldun Taner büstünün beresi uçmak üzere. Yolun karşısındaki şantiye iskelesine gerili branda hışırdıyor. Örümcek hislerim, civarda binlerce örümceğin cirit attığını söylüyor. Gecenin tutkalı fazla mı kaçmış ne? Gözkapaklarım birbirine yapışıyor. Tamam, biraz sarhoşum, evet. Çakmağı yaktığım an, tepemdeki cızırtılı sokak lambası kırpıştı ve ufukta şimşekler çaktı. O saniye, üçlü güçlü parlak ışık altın-

da, çivit mavi brandaya kırmızı boyayla kocaman yazılmış sözü gördüm. Ve allak bullak oldum:

"GELMEK MÜMKÜN DEĞİL,
BAĞIŞLA BENİ KOMİSER A.L.O."

Namevcut Hatun
ya da
Leylekler getirdi, kurtlar götürdü

Saklanmak zevklidir, bulunmamak felaket.
[DONALD W. WINNICOTT]

Merih Kızıl öyle akıl almaz bir şey söyledi ki beynim karıncalandı: "Komiserim, böyle biri var değil."

Ona rüşvetimsi hediye kabilinden getirdiğim Snickers'ları masasına bıraktım: "Nasıl? Ne demek istiyorsun?"

"Gezegendeki hiçbir kameranın önünden geçmemiş."

"Bu mümkün mü?"

"Değil."

"Eee?"

"Mübarek Aslan Hayvanat Bahçesi'nin leylekgiller bölümünde ortaya çıkmış, sonra da... 'Canis lupus arctos' yani kutup kurdu kafeslerinin orada puf diye uçmuş."

"Merihciğim, iyice baktın mı?"

"Evet." Mac bilgisayarın 27 inçlik ekranını hafifçe çevirdi. Üstte, dondurulmuş video penceresi vardı. Altta kızın pırıl pırıl bir fotoğrafı. Yanda ışık çizgilerinden oluşan bir siluet. Onun yanında ise benim verdiğim bulanık görsel. Merih, imleçle irili ufaklı halkalar çizerek anlatmaya koyuldu: "Sizden gelen görüntü. Netleştirdim. Yüzün görünmeyen kısmı şu. Profilden modelledim. Aradığımız şahsın birebir gerçek görünümünü elde ettim. Önce, foto'nun çekildiği bölgede, ardından İstanbul Anadolu yakasındaki tüm kameralarda arattım. Yoktu. Tekrar

denedim. Gene bulunamadı. Şehri, ülkeyi baştan sona tarattım. Sonra da dünyanın tüm kameralarında..." Sandalyenin metal kolçağını üç kez yumrukladı: "Yok, yok, yok!"

"Kadının kimliğine dair bir ipucu bulamadın yani?"

"Maalesef. Dijital ayakizi de bırakmamış."

"Ho?"

"Görseldeki figür web'de de yok."

"Olmaz öyle saçma şey. Ben bu insanı karşımda kanlı canlı gördüm."

"Bilemiyorum. Sosyal medya kullanmamış hiç. Herhangi bir kuruma başvurmamış. Yani hanımefendi doğmamış, okula gitmemiş, hastalanmamış, araba sürmemiş, çalışmamış, banka hesabı açtırmamış..." Genç dostum illet olmuştu. Parmaklarını çıtlattı.

"İnternete bağlanmadan nasıl yaşayabilir?"

"'Halüsinasyon' diyeceğim, fakat fotoğrafı var!"

"Peki, sonuç?"

Merih Kızıl kaşlarını kaldırıp dudağını büktü: "Dünyada onu gören tek kişi sizsiniz."

Küçük odanın eşiğinde dolanırken derin bir nefes aldım: "Nasıl olur?.. Bu imkansız?!"

"Doğru. Daha da acayibi..."

"Ne?.."

"Selfi çekmemiş, çektirmemiş. Birileriyle beraber kameraya gülümsememiş. Onu sizden başka kimse fotoğraflamamış. Kazara bile!"

"Bu kadın, leylekler tarafından getirildi ve sonra da kurtlar onu parçaladı mı yani?"

"Öyle görünüyor!" derken kahkaha atan Merih, ben yüzüne bakınca aniden durdu.

"Fotoğraf net değildi," dedim "Modellemede hata olmalı. Milyarlarca kadın arasında onun benzerleri vardır... Böyle kesin konuşamazsın."

Sıkıntıyla oflayıp pufladı: "Japonya'da Kagoşima prefektörlüğüne bağlı Kuroşima Adası'nda 199 kişi yaşar."

Nedensizce heyecanlandım: "Evet?"

"Sizin kız orada da yok."

"Çekik gözlü değil ki zaten?"

"Farkındayım. Gezegendeki ve sanal âlemdeki her yeri didik didik ettim. Onu diyorum. 27 saattir peşindeyim. Kadının yüzünü oluştururken asimetri olasılıklarını hesapladım. Boyunu saptadım: 1.73... Yaşı 22-26 arası. Dünyada 200 milyon kadınla akran. Beyazları seçersek bu sayı 82 milyona iner. Kumral olmayanları ayıklayınca 22 milyon kalıyor. Dediğiniz doğru, milyonda bir kişi bile benzese, listemizde 20'den fazla kadın olmalı. Fakat..."

"Fakat ne?"

"Sol yanakta, şakağa doğru minik bir doğum lekesi var, bakın." Ekrandaki resmi zumladı.

"Hımmm?" Sahiden de bumeranga benzeyen bir lekecik vardı.

Masaüstündeki bir klasörü açtı. Birbirini andıran onlarca kadın fotoğrafı yanyana sıralandı.

"Bulmuşsun işte?" dedim.

"Hayır. Bunların hepsi yabancı ve yurtdışında. İtalyan, Rus, İskoç, Alman, Arjantinli, Faslı..."

Ekrandaki yüzleri inceledim. Hayvanat bahçesindeki kızın bakışlarında bir istifham ihtişamı, ıstırap derinliği vardı. Aptalca bir soru sordum: "Şu doğum lekesini fondötenle kapatmış olabilir mi? Ya da Fotoşop'la?"

"Fotoşop'la mı? Hah!.. Ayrıca, yanağındaki yaldızlı, kusursuz hilali kim neden kapatsın?"

"O da doğru... Velhasıl bu hanımefendi namevcut öyle mi?"

"Ne?"

"Varolmamış, yok yani."

"Dediğim gibi..."

Odada iki üç küçük adımla dönüyorum. [Dar mekanlarda zihin daha kolay odaklanır. Duş kabininde, tuvalette parlak fikirler bulmamızın nedeni budur. Diogenes fıçıda yaşadığı için büyük bir filozof oldu belki de? Araştırma yapıyor ya da kitap filan yazıyorsanız, küçük bir oda seçmelisiniz.] Gene de aklıma hiçbir çözüm gelmiyor: "Merih?"

"Efendim?"

Parmağımla ekranı işaret ettim: "Biz şimdi... varolmayan bir matmazelin robot resmine mi bakıyoruz?"

"Öyle."

"Hiçbir şeyle ilgisi kurulamayan, hercai bir kanıta?"

"Hıı-hım."

"Dünyada kaç güvenlik kamerası var demiştin?"

"1 milyar 800 milyon."

"Onların arasından slalom yapmış ve..."

"Sizin cep telefonu kameranıza yakalanmış."

Yüzümü ovuşturdum: "Bu söylediğini senin aklın alıyor mu?"

"Saçmaladığımın ben de farkındayım, fakat başka ne diyebilirim?"

Tabancalı cadı
ya da
Son serüvenin sonu

Çocukluğun derin... derin acıları...
[RAINER MARIA RILKE, 1875-1926]

Kolumdaki yeşil kadranlı Omega'ya baktım. [Sizin saatiniz kaç? .....] Rahmetli babam Senat O'dan kalma. Siyah deri kordon beni yetim kaldığım günlere bağlıyor.

Babamın, vaktiyle muz kolilerine konup ardiyeye kaldırılmış kitaplarını evime taşımıştım. Onun çizdiği, işaretlediği, notlar yazdığı sayfaları okuyorum.

Karakolda boş otururken kitaplara dalıyorum. *Görme Biçimleri*'nde John Berger, Van Gogh'un *Başak Tarlası Üzerinde Kargalar* tablosundan bahsederken "Bu, bir tabancayla kendini göğsünden vuran Van Gogh'un yaptığı son resmidir. Şimdi ona tekrar bakın" yazmış. Tabloya yeniden baktığımda, kargalar silah sesinden ürkmüş gibi görünüyor.

Babamla oynadığımız oyunu hatırlıyorum. Yatağıma uzanmıştım. O da yanıbaşımda diz çökmüştü: "Sabah ıssız bir ormanda uyansan ne yaparsın?"

"Ormanda mı? Nasıl olabilir ki?"

İşaretparmağıyla havada bir daire çizdi: "Bu odada uyudun. Ve sabah gözünü ormanda açtın." Babam böyle soru-cevapla ilerleyen hikayeler kurgulardı. Polis olduğu için mi? Sanmam. Hayatı acıklı bir şaka saydığından.

"İlk uçakla eve dönerim."

"Uçakla mı? Yurtdışında mısın? Hem sonra, pasaportun var mı?"

"Yok mu?"

Başını iki yana salladı: "I-ıh."

"Para?"

"Nanay."

"Bağırırım. 'İmdaaaaaaat!' diye haykırırım."

"Güzel. Fakat hiçbir karşılık alamıyorsun. Sadece civardaki kuşlardan birkaçı ürküp kaçıyor."

"Yürürüm."

"Tamam. Tümsekten yukarı yürüdün. Ve genişçe bir toprak yola çıktın."

"Araba geçmiyor mu?"

"Şimdilik hayır. Etrafta herhangi bir tabela ya da 'yön levhası' bulunmuyor. Uzaktan yırtıcı hayvanların sesleri duyuluyor arada bir."

Endişelendim: "Yolu takip ederim!?"

"Ne tarafa?"

"Sağa doğru."

"Hımmm? Yarım saat kadar sonra külüstür bir kamyonet peyda oldu. Toz kaldırarak arkandan yaklaşıyor."

"Otostop çekerim!"

"Yani?"

"Filmlerdeki gibi, başparmağımı... Yo! Yolun ortasında kollarımı sallayarak zıplarım! Durmasını garantilemek için."

"Akıllıca. Kamyonet sahiden de duruyor. Tekerlekli çöp bidonu gibi bir şey. Kapıya koşuyorsun. Şoför koltuğunda ihtiyar bir kadın. 70'lerinde. Zayıf, esmer, buruşuk. Kamyonetle akran. Birbirlerine benziyorlar. Döşemeler yırtık. Ve... kadın İspanyolca'ya benzer bir dilde konuşuyor."

Güldüm: "Ne diyor?"

"Nerden bileyim?.. Binecek misin?"

"Evet... Teyze İngilizce biliyor mu?"

"Hayır. Çukurlara, tümseklere hızlı giriyor. Ağzının kenarında sigara. Telsizle konuşuyor. 15-20 dakika sonra solda 3 katlı, büyükçe bir ahşap binanın önünde kamyoneti durduruyor. Bina, eski bir pansiyon görünümünde. Önünde birkaç dönümlük bir alan. Paslı bir basket direğine urganla bağlanmış bir adam... Yüzü gözü şiş, kıyafeti yapış yapış. Başı öne düşmüş. Baygın. Ve... sol bacağının dizden aşağısı yok. Kan damlıyor. Belli ki yeni kesilmiş."

"Ne?! Adama işkence mi edilmiş?"

"Bu soru zihninde belirdiği anda, ellerinde otomatik silahlarla iki gerillanın teyzeciğe yöneldiğini görüyorsun. Şen şatır kucaklaşıyorlar. Heriflerden biri çenesiyle seni göstererek yaşlı kadına bir şey soruyor. Aralarında birkaç cümle konuşuyorlar."

"Ne diyorlar?"

"Yerel İspanyolca. Anlamıyorsun. Duymuyorsun da. Çünkü dev bir Calupoh sana doğru havlayarak koşuyor."

"Calupoh mu?"

"Meksika kurdu diye bilinen kırma bir canavar."

İyice heyecanlanmıştım: "Kaçarım!"

"Sen topuklarken canavar fırlayıp peşinden yetişti. Uçtu ve önayaklarıyla senin kürekkemiklerine vurdu."

"Düştüm mü?!"

"Hem de ne biçim. Yere kapaklandın. Calupoh da sırtına çıktı. Tam arkadan boynunu ısıracakken gerillalardan biri seslendi ve köpek derhal seni bırakıp efendisine koştu."

"Buradan tüyemiyor muyum?"

"Firara yeltenirsen... seni vururlar. Kaçmayı başarsan bile... orman da tehlikeli. Oradaki canavarlar laftan, komuttan hiç anlamaz."

"Peki. Kalıyorum."

"Beraberce binaya yöneliyorsunuz. O esnada gözün Capuloh'ta. Kesik bir bacak kemiriyor. İnsan bacağı. İçeri girip ikinci kata çıkıyorsunuz. Lokanta ya da yemekhane benzeri bir salon. Masalarda askerî kıyafetli adamlar tabldot kaplarından bulamaç yiyor."

"Kaç kişiler?"

"Teyze hariç 11 kişi. Ha, bir de aşçı: Posbıyıklı, tonton biri. Üçünüz pencere kenarındaki bir masaya oturdunuz. Aşçı sizin yemeklerinizi tabaklarda getiriyor. Yiyecek misin?"

"Aç mıyım?"

"Herhalde. Kahvaltı yapmadın. Fakat camdan şu basket direğine bağlı adam ile insan bacağı kemiren köpeği görmek..."

"Midem bulanır. Zaten korkudan açlığımı unuturum."

"Bu arada dikkatini bir şey çekiyor."

"Ne?"

"Köpeğin kemirdiği, bir sağ bacak."

"Başkasına mı ait?!"

"Sence?"

"Yaralı adamın iki sağ bacağı olamayacağına göre..."

"Tabağında barbunya var. Solucan şeklinde et parçaları. Ne eti olduğunu bilemezsin. Domuz mu, fare mi, insan mı?.. Karşındaki herif iştahla tıkınıyor."

"Cadı?"

"Şeytani bir ışıltı yayan gözlerini sana dikmiş. İkramını beğenmezsen, bunu hakaret sayacak muhtemelen."

"Tabaktaki solucanlar hareket etmiyor, değil mi?"

"Kalın çekilmiş kıyma sadece. Fakat... sos olarak böcek ezmesi kullanmışlar. Afiyet olsun."

"Teşekkür ederim baba. Bir kaşık alıyorum."

"Tadı nasıl?"

"Sen söyle."

"Enfes."

"Ciddi misin?"

"Kesinlikle. Marine edilmiş et ağzında dağılıyor. Yanında mora çalan yeşil bir içecek sunmuşlar. Bilmediğin bir meyvenin suyu. Leziz ve hafif. Belki de bu insanlar kötü değildir?"

"Doğru! Aslında bana hep iyi davrandılar. Kadın arabaya aldı. Köpeğin parçalamasına göz yummadılar. Şimdi de sofralarında oturuyorum."

"Son lokmanı çiğnemektesin. Herif pencereyi açıyor. Otomatik tüfeği sana uzatıyor. Karşıdaki direğe bağlı adamı vurmanı emrediyor."

"Tüfeği onlara karşı kullanırım!"

"Cadı teyze elindeki altıpatları ensene dayamış. Seçim yapacak durumda değilsin. Diğer haydutlar da masanızın etrafında kümelenmişler. Senin hamleni merak ediyorlar."

"Tutsağı öldürmeli miyim?"

"Nişan alıyorsun. Dikkat kesilmişsin. O anda adam güçbela başını kaldırıp sana bakıyor. Ve afallıyorsun. Çünkü o senin tanıdığın biri."

"Kim? Sen misin yoksa baba?!.. Bu insanlar deli mi? Bizden ne istiyorlar?! Dahası, sen neden beni böyle korkunç bir macera içinde sürüklüyorsun? Ne biçim babasın?! Pedagoji diye bir şey var. Bana travma mı yaşatmak niyetindesin?!"

Babam kahkaha attı: "Sadece bir hikaye bu! Burada, evimizde oturuyoruz, güvendeyiz. Masalları eskisi kadar sevmediğini sanıyordum."

"İyi de nasıl kurtulacağım bu manyakların elinden?!"

"Ben de onu düşünüyorum!"

"Serüvenin sonunu bilmiyor musun?!"

"Hayır. Sadece uyduruyorum."

"Tamam ama... Anlatmaya başladığında hikayenin nereye varacağını_"

"Senden öğreniyorum."

"Benden mi? Nasıl?"

"Senin reaksiyonlarına bakıyorum. Sen heyecanlandığında olayları yavaşlatıyorum. Sıkılmaya başladığını sezdiğimde de işlerin kızışmasını sağlıyorum."

"Tüm bunlar bir rüya çıkacaktı, değil mi?"

"Asla. Macerayı 'Meğerse rüyaymış' diye bağlamak hilekarlık olur. Başkarakteri, yani seni birilerinin gelip kurtarması da öyle."

"O halde tek ihtimal kalıyor: Öldürüleceğim."

"İmkansız. Kahramanın yenilmesi hikayeyi ifsat eder. Dikkat et Alp, bir anlatıda rakip ne kadar başedilmez ise heyecan da o kadar yükselir. Başkarakterin başındaki belalar çoğalıp büyüdükçe de macera alevlenir... Uydurma öykülerin faydalarından biri nedir biliyor musun?"

"Eğlendirmesi mi?"

"Kurmacalar, seni hayatın belirsizliğiyle barıştırır. Ve sürprizlere hazırlar."

"Anladım... Haydi, devamını anlat!"

İçerden annemin sesi duyuldu: "Seeenaaat! Coşturma çocuğu. Bırak uyusun!"

Babam başını çevirip "Taaamam, Meleko" diye cevapladı [annemin adı Melek], kolundaki Omega saate baktı: "Oooo, geç olmuş. Annen haklı. Yarın devam ederiz. Şimdi yat, benim akıl-

lı oğlum. Seni çok seviyorum." Bana sımsıkı sarıldı. "Dişlerini fırçalamış mıydın?"

"Hı-hım."

"İyi uykular canım Alp Laçin. Derin, dinlendirici bir uyku uyu yavrucuğum." Yanaklarımı öptü.

Uzandım. Üstümü örttü.

Kalktı. Eşikte durup bana gülümsedi. Ve ışığı söndürdü. Onu bir daha hiç görmedim. Ertesi gün başından vurulacaktı. Hikayenin sonunu asla öğrenemedim.

Ontolojik fiyasko ya da Ezeli bir ihmal

Yazılanı anlamıyorsan yazılmayana bak.
[GEORGES PEREC, *Kayboluş*]

İki tür 'büyük acı' vardır: Dile getirilmeyen sırların verdiği ıstırap. Ve derdinizi söylediğiniz halde anlaşılmamaktan doğan kahır.

Kimseye söyleyemiyorsanız mahvolursunuz. Kimse anlamıyor veya umursamıyorsa bitersiniz. Tam manasıyla ifade etmek de, anlaşılmak da teknik olarak imkansız. Yani... aslında herkesle aynı durumdasınız. Ontolojik fiyasko. Her insan, her zaman, her yerde, her durumda yalnızdır. Tanrı değilseniz, işiniz yaş.

Kayboldunuz diyelim. Bulunduğunuzda döneceğiniz yer yalnızlığınızdır. Kendini bilmek; naylon bir ambalajda, cıva baloncuğunda, sırça fanusta... mahsur kaldığını bilmektir. Terkediliriz. Bırakılırız. Unutuluruz.

Genelleme yapmakla hataya düşüyor, dahası ayıp ediyorum, ha?.. Keşke tüm genellemeler yanlış olsa. Elinizi vicdanınıza koyun: Her insan bir istisna mı sahiden? Gündoğumlarında gezegenimiz yenileniyor mu? Hayat her şeye rağmen devam eder mi?

"Carpe diem!" Peh. [Yoksa "Carpe noctem" mi?.. Hıh, gece düşseldir ve benliğimizi seyreltir.] Daha 25 yaşında bayatlamaya başlarız. Ve kısa bir süre sonra... ölürüz.

Van Gogh kendini vurduğunda [Temmuz, 1890] 37'sindeydi. İntihar etmese şu günlerde 170 yaşının sefasını mı sürecekti?

Siz de ezelî bir ihmalin kurbanı gibi hissetmiyor musunuz?

Türkiye'de her yıl 10 binden fazlası çocuk, 15 bin civarında insan kayboluyor. Kayıp şahıslar albümünü genişletsek, 80 milyon fotoğrafı, o Instagram'daki mutluluk tabloları, şen şakrak pozlar da dahil hepsini masaya yaysak, bu ülkenin tüm yüzlerinde aynı kayboluş endişesinin izlerini görürüz. Van Gogh'un her tablosunda intihara varan adımların izleri yok mudur? O resimlerin her biri, tahammülfersa bir yalnızlıktan kurtulmaya çalışan sanatçının çırpınışları değil midir?

2065 yılında, Facebook'ta profili bulunan ölüler, dirileri sayıca geçecek. Alın size gerçek. Kim ne derse desin, ölümlülük bence hayatın değerini düşürüyor.

Ayrıca her ilişki ahlaki ikilemler doğurur. En basit ve doğal yakınlıklar bile problemlidir. Aşk belalı, evlat hayırsız, ebeveyn kifayetsiz, dost bivefadır. Münasebetlerimiz gevşek. İlgi görmenin garantisini kayıtsızlıkta arıyoruz. Dikkatin tüm çeşitleri kıt. Dolayısıyla hepimiz şefkate muhtacız. Gelgelelim, sevinçle iltifat eden insana nadir rastlanır. Sonuç: Ruhen yetersiz besleniyoruz.

Gariban bir ailenin kayıp çocuğunun ilkokul kaydı için çekilen fotoğrafı ile 300-400 milyon dolarlık Van Gogh oto-portreleri arasında sahiden bir alaka var mı? Yok mu?

Dünyada her yıl 30 milyondan fazla kayıp vakası geçer polis kayıtlarına. 100 milyon çocuk sokaklarda yaşıyor zaten. Belki de siz, sevgili okur, ben, aklınıza kim gelirse, zengin, fakir, yaşlı, genç, meşhur, anonim, yakın, uzak... Belki hepimiz kimsenin aramadığı kayıp şahıslarız?

Neden bunca şarkıda "Unutma beni, unutama beni" diye yakarılıyor? Niye "Dostlar beni hatırlasın" diyor ozan? Aranmadığımız için sitem ediyor, küsüyor, gönül koyuyoruz... Hasbelkader bulunsak, bilinsek bile şıppadak unutuluyoruz.

Bizden vazgeçilsin istemiyoruz, ha? Bir kopuş, çözülüş, parçalanış ve dağılma evreninde biri bizi gözetsin, akılda tutsun, ansın, arasın istiyoruz. Amortiye fitiz. Ne hazin. Abarttığım kanaatindesiniz belki. Bir polis için fazla sofistike düşünüyorum. İşime odaklanacağıma, genellemelere dayalı felsefi fantezilere dalıyorum... Kaosun içinde her şey hem biraradadır hem de hiçbir şey yerli yerinde değildir. Düzenin kaostan farkı, işte bu yerli yerindelik. Şu anda yerinizde misiniz? Bir sihirle yok oluverseniz, ne olur? Aslında her birimiz ömrümüzün yarıdan fazlasını, hatta çoğunu kayıp olarak geçiririz. Yoldaşsız, arkadaşsız, şahitsiz. Kimse bize dikkat etmez, mukayyet olmaz. Dikkatten mahrum, odağın, kadrajın dışında uçuşuruz. Tanrı işte bu nedenle var. Bize mukayyet olan, hayalî arkadaşımız Tanrı.

Van Gogh'tan Edvard Munch'a geçelim. O meşhur *Çığlık* tablosunda kendi haykırışının yankısına tutunan biz değil miyiz? Emniyet dosyalarında, kayıp listelerinde adımız, fotoğrafımız yok. Gelgelelim internet üzerinden tüm dünyaya fotoğraflarını dağıtan da bizleriz. Kongo'dan, Japonya'dan, İsveç'ten, Meksika'dan belki, birileri bizi bulsa fena olmaz, ha? Yabancıların alakasına tenezzül ediyoruz. İster müşteri, ister satıcı kılığına girmiş olsunlar. Yazık ki şeytan bile yüzümüze bakmıyor artık. Eskiden ne güzeldi. Tanrı bizimle, melekler yanımızda, şeytan peşimizdeydi. Ruh çağırıyorduk; ölüler –sağolsunlar– üşenmeyip geliyorlardı. Şimdi, biriyle karşılıklı oturmuş sohbet ederken bile bir anda kayboluyoruz. Ding! Bildirim geliyor ve 'Puf!' artık orada değiliz. Tüm hayatımız, kim isek o olmamak, kiminleysek onunla olmamak, nerede isek orada olmamak ilkeleriyle akıyor.

Sahi, evren'e gönderdiği mesajlara cevap alan var mı?

Siz bir kayıpsınız sevgili okur. [Sizi aramamı isterseniz şuraya adınızı ve bulunduğunuz yeri yazınız: ....] Ben kayıp şahısların izini sürerken kaybolmuş bir memurum.

Bağışlayınız lütfen. Sizin de ruhunuzu kararttım. İçimden geçenleri okuyabilmeniz sizin suçunuz değil, fakat benim suçum da değil.

Sayıklamalarıma aldırmayın. Kasvet, insanı duyarsızlaştırır. Aman diyeyim.

Gerçi... insan ne kadar duyarlı olabilir?

Tamam tamam, kesiyorum. Sustum.

Romanlarımı okuyan aptallar zeki hisseder ya da Romanlarımı okuyan zekiler aptal hisseder

Ortağımla tımarhanede tanışmıştık.
[DUSTY CLOUD, 1899-1955, *Natalie'nin Laneti*]

Fark etmişsinizdir, Perçin Çeper, 20'li yaşlardaki Gülşen Bubikoğlu'na ziyadesiyle benziyor. Başını kısrak gibi geriye atarak "Nezarethanede şamatacı bir moruk var komiserim" diyor "bir bakın isterseniz."

Koltuğumda doğruldum: "Ha?"

"Kimliği yok. Sarhoş. Fakat aynı zamanda deli sanırım."

"Eee? Onunla neden ilgilenmemi istiyorsun?"

"Sizin adınızı söyledi birkaç kez."

Şaşaladım: "Ne dedi?"

Yüzünde imalı bir tebessüm esti "Valla... Sövüp saydı... Belki tanıdığınız biridir?"

* * *

Parmaklıklar ardında tek başına oturan derbeder, ona doğru yaklaştığımı görünce ayağa fırlayıp bağırmaya başladı: "Bu herif bir sahtekar! Asıl onu tutuklamanız gerek!" Öfkeyle sağa sola bakınıp tükürükler saçıyordu: "Ne biçim karakol burası! Siz kendinize polis mi diyorsunuz aptal sapıklar!" Herhangi bir karşılık alamayınca, bana odaklandı: "Seni domuz işkembesi suratlı zırtapoz! Şeytanın gözde piçi! Baban sana yaba vermedi mi?!"

Bu herifi ilk kez görüyorum. "Benim adım Alp Laçin_"

"Bilmez miyim?!.. İstediğin kılığa gir! Seni zifiri karanlıkta bile iğrenç kokundan tanırım!" dedi partal divane. Yağlı, yamalı paltosunun içinde sararıp solmuş çiçekli bir gömlek görünüyor.

Parmaklıklara birkaç adım kala durdum: "Sizin isminiz ne beyefendi?"

İğrenti ve hınç dolu ifadesini bozmayan bir gülüşle "Beni tanımadın öyle mi?" dedi.

"Maalesef. Tanımalı mıyım?"

"Hıh!.." Dişlerini sıkıp başını iki yana salladı: "Önce sen söyle. Burada ne halt ediyorsun?"

"Polisim ben. Kayıp Şahıslar Şubesi'nde komiserim."

Delice bir kahkaha savurdu: "Ne?! Polis misin?! Sen?! Şimdi de polis mi oldun yani?! Aferin! Hatta bravo! Bu yalana senden başkaları da inanıyor mu?!" Ellerini ağzının kenarlarına götürüp etrafa seslendi: "Hey millet! Duydunuz mu?! Alp Laçin O polismiş!"

Hırpani çakaloz bana döndü, kollarını indirdi. Ve ağzı kendiliğinden aralanırken, başını geriye atıp gözlerini kırpıştırdı. Nereye bakıyor? Birdenbire neden telaşlandı? O esnada biri omuzuma dokundu: "Komiserim, siz ofisinize geçin. Bizim arkadaşlar ilgilensin... Size bilgi verirler." Bu nazik sözler, benden zerrece hazzetmeyen Kâmi Koma'nın ürkünç sesiyle söylenmemiş olsa, hoşnutluk duyabilirdim. Aleyhimde delil arayan canavar, şanslı günündeydi.

"Elbette" dedim, "bekleyeceğim."

***

"Adamın adı Nihat Nohut" dedi Perçin. Nezarethanedeki gizemli çatlağın ifadesini okumuş. Gülümseyerek, göz kırparak veyahut parmak şaklatarak açıyor kilitleri.

"Nihat Nohut mu?.. İlk kez duyuyorum. Beni nereden tanıyormuş?"

"Yaklaşık 4 yıl önce, 2029'da sizin onu bir işe zorladığınızı söylüyor."

"İyi de 2022'deyiz?.."

"Nihat Nohut tümüyle zırvalıyor anlaşılan, komiserim. Herif tırlak. Erenköy Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi'nde yatıyormuş. Kimsesi yok. Hastaneden birkaç kez kaçmış. Kayıtlara baktırdım. Kışın üşüyüp aç kalınca kendi ayağıyla geri dönüyormuş..."

Adımı nereden biliyordu? Evsiz, kimliksiz bir deli... beni görür görmez nasıl tanıdı? Kâmi Koma'dan niye tırsıyor?.. "Hepsi bu mu?"

"Immm... 'Çekik Gözlü Dev Adam'ı öldürecektim fakat o namussuz beni gafil avladı' demiş."

"Kimmiş bu Çekik Gözlü Dev Adam?"

"Bilmiyoruz efendim. İfadede ismi geçmiyor."

"Teşekkür ederim Perçin."

"Ne demek komiserim" dedi elini elimin üstüne koyarak "biz ortağız." Yüzüne baktım. İri gözlerinde yansımam dalgalanıyordu. Öylece durdum. "İyi misiniz?"

"Bilemiyorum, Perçin" dedim, elimi yavaşça çekip arkama yaslanarak "belki Karen Horney'nin de dediği gibi, ruhumun alışkın olduğu türden acılara yöneliyorumdur. Benim manevi konforum ıstırap_"

"Saçmalamayın lütfen!" diye çıkışarak kesti sözümü. "Kutuplarda yaşayan kokainmanlar için üretilmiş psikolojik formülleri üstünüze alınmayın!"

***

Okan Yunus hıçkırığımı geçirdi. Viskisindeki buz küplerinden birini, tatlı kaşığıyla alıp ağzıma tuttu: "Yut bunu."

İşe yaradı. Yeniden hıçkırmak için bir müddet bekledim. I-ıh. Herşey normale dönmüştü.

Otomatik Pilot'un gotik barmaid'i yanımızdan geçerken bana "Her zamankinden mi?" diye sordu. Halbuki buraya ikinci gelişim.

"Evet" deyiverdim.

Az sonra barın üstüne 33'lük bir *Beck's* bıraktı.

Sohbet koyulaşmıştı. Ben pek konuşmuyordum. Polisler dinler. Okan Yunus Okyanus tok sesine şeker katıyordu: "Batılı entelektüel nasıl ki Batıyı eleştiriyorsa, biz de kendi kültürümüzü, toplumumuzu, bilhassa yönetimimizi eleştirmeliyiz. Fakat n'apıyoruz? Batılı entelektüellerden alıntılarla biz de Batı'yı eleştiriyoruz. Chomsky'nin, Baudrillard'ın, Adorno'nun kuyruğuna yapışmak iş mi? Kendi devletine kafa tutabiliyor musun? 'Düşene bir tekme de sen at' demişiz. Yabancı filmlere dikkat et, kavgada biri düştü mü ona vurulmaz. Diğeri 'Ayağa kalk!' der. Ki dövüş devam etsin. Bizde ise yerdekine daha bir şevkle girişilir. Sonra da mertliğimizle, yiğitliğimizle övünürüz..."

"İlginç" dedim. Besim Dellaloğlu'nun kitabında okuduğum, Nurullah Ataç'a ait cümle geçti zihnimden: 'Türkiye'de düşünmek, hazır fikirlerden birine katılmak sanılıyor.'

Konu romana geldi: "İşler planladığım gibi giderse, yani eğer yazabilirsem, ileride, röportaj verdiğimde şöyle diyeceğim: 'Benim romanlarımı okuyan aptallar zeki hisseder, zekiler ise aptal hisseder!' Nasıl?"

"İyiymiş... Fakat tam olarak ne demek bu?"

Gözlüğünü tek eliyle düzeltti: "Çok basit: Ahmaklar böyle ince işçilikli bir anlatıyı kavrayabildikleri için hoşnutluk duyacaklar. Akıllılar ise metnin gücünü fark edip gocunacaklar."

"Hımmm... Vay canına..." Biradan bir yudum aldım.

"Alp kardeşim, romanın ehemmiyetini idrak etmekte geciktik. Olabilir, insan da toplum da bazı şeyleri ıskalayabilir. Fakat şu hayatta en ciddi farklar, zamanlamadan kaynaklanıyor. Ferdin gündelik yaşamında aceleden hayır gelmez. Fakat toplum tarihe geç kaldı mı, bireyin de ömrü heder olur. Millet zaman kaybedince, geri kalmışlıktan zor kurtulunur. Herkes mutsuz, herkes hoyrat, herkes değersiz. Neden? Roman katarını kaçırdık da ondan."

"Pardon, ne ilgisi var, anlayamadım."

"Yahu bu mevzu derin. Beni bıraksan sabaha kadar konuşurum. En büyük kabahatimiz de bu. Gevezeyiz. Mütemadiyen dırdır ediyoruz. Konuşan Türkiye! 'Çenesi düşük, boşboğaz Türkiye' demiyoruz da, lafazanlığımızı demokrasi alameti gibi olumluyoruz..." Bara bir 100'lük bıraktı.

"Müsaadenizle ben ödeyeyim" dedim. [Boşluğu doldurunuz: Hesabı başkası kapatınca ..... hissederim.]

Elini kaldırarak beni durdurdu: "Bir dahaki sefere, komiser."

"Anlaştık. Teşekkür ederim."

Birlikte çıktık bardan. Denize doğru yürüyoruz. Şakaya vurarak sordum: "Yazacağınız romanı okuyacak zeki kişilerin aptal hissetmesini mi istiyorsunuz gerçekten?"

Tereddütsüz cevapladı: "Kesinlikle!" Telos Otel'in önünde durdu. Burada kalıyor demek.

Güldüm: "Aklınızda belli biri var mı?"

Verdiği karşılıkla, gülüşüm yüzümde dondu: "Çekik Gözlü Dev Adam."

"Kim?" dedim hayretimi gizlemeye çalışarak.

"Yahya Bey" dedi, "Yahya Hayhay."

Kıyamet kopuyorken günü kurtaramazsın
ya da
Polise oyuncak tabanca hediye etmek

Hepimiz zamanın ve mekânın kurbanlarıyız.
[RICHARD SENNETT]

Her şeyin altüst olmasına az kalmıştı. Bir sigara yaktım. Kıyamet koparken günü kurtaramazsın.

Cemal Süreya Sokağı, Arjantürk Apartmanı dördüncü kattaki dairemdeyim. Hafta sonu. Fakat günlerden ne? Cumartesi ile Pazar arasındaki farkı hissetmiyorsanız, yalnızsınız demektir.

Kanepeye uzanmış, elde sigara, Ahmet Kaya'dan *Bu Yalnızlık Benim*'i dinliyorum:

"Sana bir gün bu mektubum ulaşır
Açarsın ah eline kan bulaşır
Çürür bir yerlerde çırılçıplak cesedim
Sedyeyle taşınır kan çiçekleri
Adımların birbirine dolaşır..."

Muamma yüklü atmosfer, siren ışıkları tayfı, operasyon konsantrasyonu... bana her yerde eşlik ediyor. Kimdi, "Her polisin içinde tutuklaması gereken bir suçlu vardır" yazmıştı.

Doğruldum. Pencereyi açtım. Sigara dumanı çıksın. Dışarıda buz ipliğinden bir yağmur çiseliyor. Öğle yemeğinden önce bir kahve daha içsem mi? Sigarayı söndürdüm. O da nesi? Kitaplıkta, George Ritzer'in *Büyüsü Bozulmuş Dünyayı Büyülemek* kitabı yanlış yerde duruyordu. Kitapları yazarların soyadlarına göre dizerim. Ritzer, yukarıya, Halide Edib Adıvar'ın yanına çıkmış?! Uyku sersemliğiyle, yerlerini karıştırdım galiba... Kitabı, Russell'ın yanına yerleştirdim. Küllüğü, fincanı ve kirli tabakları toplayıp mutfağa geçtim. Tepsiyi tezgaha bıraktığım anda daire kapısının altından bir zarf atıldı. Koşarak kapıyı açtım. Kimse yok. Korkuluktan aşağı, apartman boşluğuna bakındım. Ne bir

kıpırtı ne de en ufak bir tıkırtı. Sensörlü lambalar da yanmıyor. İçeri döndüm, kapıyı çarptım, pencereye koştum. Sokak boş. Zarfı atan kimse, eğer bu binada oturmuyorsa er geç dışarı çıkacaktır. Birkaç dakika geçti. Üşüdüm. Rüzgar yüzüme ıslak bir süpürgeyle vuruyordu sanki.

O esnada beyaz bir Peugeot yolun karşısında durdu. Perçin'in pederinin arabası bu. Kız ödünç almış belli ki. Perçin indi ve koşup zilimi çaldı. Pencereyi kapattım. Kapıya yöneldim. Megafondan sordum: "Kim o?" Şaşkınlık işte.

"Benim, Perçin. Kızı kaybolan şu lokantacıya gidecektik bugün." Sahi... Tümüyle unutmuşum.

Yerdeki zarfı aldım: "Yukarı gelsene. Beş dakikaya hazırlanırım."

Yardımcım merdivenleri çıkarken kulak kesildim. Enerjik kız, çabucak karşımda beliriverdi: "Merhaba."

"Kusura bakma Perçin. Asansör yok. Seni de yordum."

"Estağfurullah. Yürümek daha iyi hem."

"Şey... Merdivenlerde birine rastladın mı?"

"Ha? Yooo? N'oldu ki?" Tüh! Perçin evden bir misafiri, muhtemelen bir kadını uğurladığımı zannetti.

"Bir ses duydum sanki... Gel, buyur, ben de hazırlanayım. Kahve ister misin?"

Perçin içeri girerken "Hayır, teşekkürler" dedi.

"Lütfen keyfine bak." Üstümdeki eşofman takımını işaret ettim: "Ben giyinip geliyorum."

Gözü zarfa takıldı bir an. "Tamam, tabii" diyerek salona yöneldi.

Yatak odasına yollandım. Karyolaya oturup zarfı açtım. İçinden bir mektup çıktı. Okumaya koyuldum.

Ah, Alp Laçin O,

beni beyhude aramayınız.

Ne ben sizinle irtibat kurabilirim ne de siz beni bulabilirsiniz.

Bu mektubu zihninizi, gönlünüzü benimle meşgul etmeyesiniz diye yazıyorum.

Gerçi... paradoksal olarak tam da bu sözlerim yüzünden merakınızı arttırmış, hatta size elyazımla bezeli bir sayfa vermekle kavi bir ipucu sunmuş oldum değil mi?

Malum, hiçkimse, pişman olacağı şeyler yapmaktan kaçınamaz.

Ve yazık ki hiçbir ipucu, hiçbir merak, hiçbir delil, hiçbir arzu bizi buluşturamaz.

Beni tanımıyorsunuz. İsmimi dahi bilmiyorsunuz.

Peki ben sizden nasıl haberdar oldum?

Bu suale cevap veremem, lakin sizi herkesten iyi tanıdığım muhakkak.

Siz ve ben aynı model yalnızlarız...

Ne diyordunuz: "Aşk biter. İster kadın olun ister erkek, İsrail ordusunda zorunlu askerlik süresi 18 ay dolunca sivil hayata geri dönersin." Espritüel olduğunuz kadar haklısınız da.

Peki ya... aşk, bir yanılsama değilse?

Kimsesizliği de yalnızlığı da kökten halleden bir beraberlik mümkünse?..

Hiçbir işe yaramayan görkemli planlar yapan insanlar vardır. Ben, onlardan biriyim galiba.

Farkındayım, hayat, benim söylediğim bir şarkı değil. Gelgelelim bir tutanak, çizelge veya makbuz da değil.

Yanınızdan geçip giden suspus bir gölgeydim ne güzel...

Umarım, sınırdaki uçuruma alıcı gözüyle bakmak, rasyonel bir belirtidir. Aşırılıkta, çılgınlıkta ve imkansızlıkta mantık aramak yanlış mı? Haklılık? O da mı yok?..

Beni aradınız ve bulamadınız. Bu mektubu kapının altından atan da bendim. Fakat birden buharlaşıverdim.

Hoşgörünüze sığınıyorum...

Keşke başka türlüsü mümkün olsaydı.

Gerçi... Yani sizin beni alakaya şayan bulacağınız ne belli?

Tanışabilsek, belki de ukalanın teki olduğuma hükmedecektiniz?..

Bilmenizi isterim ki, size meyil verişim, bir hevesin mahsulü değildir.

Buna mukabil bize dair ümit beslemek de muhal.

"Romanda Murphy Kanunları geçer" diyorsunuz ya... Aksilikle başlayan, kayıplarla ilerleyen ve felaketle biten bir hikaye benimki. Bizzat Edward A. Murphy Jr. tarafından yazılmış sanki.

Hal böyleyken, olmayacak duaya "Amin" demeyip de ne yapacağız? Zira hayatın sınırları mahrumiyet, acizlik ve çaresizlik hatlarından oluşuyor. Kutsal teslis ve şeytan üçgeni bir yana, 'beşer müsellesi' bu.

Derdimi size açmak, tarihe geçecek düzeyde bir kötü karardı sanırım. Kendi kaleme gol attıktan sonra kendi ayağıma sıktım ve şimdi de kendi kazdığım kuyuya düşüyorum...

Komiser A.L.O.,

İnsan, hem kendi lehine hem de muhatabının lehine bir tavır geliştirebilecek güce, enerjiye, yetkinliğe ulaştığında olgunlaşır.

Halbuki size söyleyecek tek bir pembe yalan bile uyduramıyorum.

Müzik; yaşadığımız hakikatler[?] ile kurduğumuz hayaller arasındaki köprü ise... bizler, benliğimize sirayet eden melodilerle gerçekleşiyor, düşleşiyoruzdur belki? Fakat... gündüzleri Mahler [*V. Senfoni*, 1902], geceleri Gencebay [*Biraraya Gelemeyiz*, 1975] dinliyoruz. Trajedimizin kalitesi artsa da düşse de, komedinin çemberinden çıkamıyoruz.

Velhasıl biraraya gelmemize hiçbir surette imkan ve ihtimal yok.

N'apalım... Ağaca kızılmaz ki meyvesiz diye...

Mutlu olmaya bakınız Alp Laçin O.

Sevilmeye ziyadesiyle layık birisiniz.

"Yalnızlığını tek başına inşa etmelisin" düsturunuzdan vazgeçmenizi dilerim.

Bir de polisliği bırakıp yola akademisyen sıfatıyla devam etmenizi. Bu ikincisi biraz zor sanırım. Neden mi?.. Söyleyebilsem keşke...

Beni bağışlayınız lütfen.

Bunca lakırdıyı, şu cümleyi ferahfeza yazabilmek için sarfettim: "Seni seviyorum Alp Laçin O."

Cüretimi mazur görünüz... Ah yanıbaşımda olmanız gerekirken neden bu kadar uzaktasınız...

Heyhat... Sözlerim, ters dönmüş bir kaplumbağanın yerçekiminden dem vurması gibi. Hazin ve gülünç.

Peki ya gerçek, hakikat addettiğimiz her şeyden daha irrasyonelse?

Emin olunuz denedim sizden kopmayı. Elinizdeki mektup, beceremediğimin kanıtı işte.

Sevdim sizi. Sevilmek mümkünmüş gibi.

Âşık Hüdai'nin öğüdünü tutmalıydım:

Gönül çalamazsın aşkın sazını,
Ne perdeye dokun ne teli incit
Eğer çekemezsen gülün nazını
Ne dikene dokun ne gülü incit

Dinle ki bülbülü gelesin coşa
Karganın namesi gider mi hoşa
Meyvesiz ağacı sallama boşa
Ne yaprağını dök ne dalı incit

Bekle dost kapısın' sadık dost isen
Gönüller tamir et ehl-i dil isen
Sevda sahrasında mecnun değilsen
Ne Leyla'yı çağır ne çölü incit

Bahtınız açık olsun Alp Laçin O. Bana aldırmayınız. Nasılsa toparlanırım. Sizin bulunmadığınız bir kozmosta, elimdekilerle yetinirim. Müsterih olunuz ve...

Salonda sizi bekleyen Perçin Çeper'e şans tanıyınız.

Bilgelik, mutluluğu ucuza getirmektir
ya da
Anlamı ikide bir değişen ipuçları

Dolanıp durmanın netice vermediğini anlayınca,
bir yere yerleşiyor, bakınıp duruyorsunuz.
[WILHELM GENAZINO,
***Mutsuzluk Zamanlarında Mutluluk*]**

Okan Yunus Okyanus geriniyor: "Mutluluk bir manevi stratejidir. Onu kendin kurarsın; tedarik ya da ithal edemezsin." [Doğru mu söylüyor? Şıklardan birini işaretleyiniz: a) Evet b) Hayır c) Galiba]

"Mutlu olmayı isteyecek kadar hırslı değilim" deyiverdim. Aklım, Namevcut Hatun'un mektubuna takılmıştı.

"Yoksa sen mutluluk ile iyiliği birbirinden ayıran şu eski kafalılardan mısın?"

"İkisi zaten ayrı değil mi?" Biramdan bir yudum aldım. Otomatik Pilot tenhaydı.

"Mutsuzsan iyi de olamazsın. Bunu anlaman önemli. Tatminsiz insanlar, sessizce gaz çıkarır gibi fısır fısır kötülük yayarlar. Bir başkasının sevincine iştirak edemezler. Otomatikman ikiyüzlüdürler... İnsan, bedeni itibariyle hayvandır: Soluma, eşeyli üreme, sindirim, boşaltım... İşkencesiz evcilleşebilmeliyiz. Modern zihin, daha ziyade farkları görmeye programlanmıştır. Halbuki akıl –bir bakıma– benzer şeyler arasındaki farkların yanısıra, farklı şeyler arasındaki benzerlikleri seçebilmektir. Beş parmağın beşi bir değil. Fakat neredeler? Eldeler işte. Aynı değiller lakin ayrı da değiller, biraradalar. Mutsuz kimse bilgeliğe yaklaşamaz. Aslında mevzu gayet basit: Bilgelik, mutluluğu ucuza getirmektir."

"Nasıl yani?"

"Nietzsche 'İnsan, midesinin sınırlarını bilmeli' der ya?.."

"Evet?"

"Kendini başkalarıyla kıyaslamaksızın haddini bilmeye bakmalı. Buyruğa, kurala, güdüme ihtiyaç duymadan dengeyi tutturabilmeliyiz. Kültür yani terbiye bir raddeden sonra doğallaşır. Anlıyor musun? Fazlalıklar daima bunalıma sebep olur; yanlışlık, çirkinlik ve kötülük getirir. Bu üçü de seni delirtir." Okan Yunus tümüyle farklı birine dönüşmüştü. Onun ağzından bir başkası konuşuyordu sanki. Tek sorun... Neyse.

"Benzerlikler, yakınlıklar, ortak paydalar da ayrımlar kadar mühim, ha?"

"Ayrımda aşırıya kaçarsan, birinin mevcudiyeti için ötekinin imhasını elzem saymaya varırsın. Ayrımcı olursun yani. Halbuki 'benzercilik' [cinai olmadığından herhalde,] ideolojileşmemiştir."

"Ne demek istiyorsunuz?"

"Sonsuzluk aslında göründüğünden daha sağlam bir... çerçevedir."

Güldüm: "Öyle diyorsanız..."

"Mutsuz görünüyorum değil mi?"

"Eee, evet?"

"Mutlu insanlar, ermişler kadar nadirdir."

"Abarttınız."

"Hiç de bile. Günümüzde mutluluk tümüyle sahteleşmiş halde. Depresyona girmeyi sahicilik, suç işlemeyi içtenlik, tembelliği direniş, evhamı düşünme sanıyoruz."

"Tehlikeli bir biçimde kesin konuşuyorsunuz."

"Örnek vereyim, mesele netleşsin madem."

"Lütfen."

"Diyelim orta boy bir tropikal adadasınız. Sen ve 20'li yaşlarda bir dünya güzeli. Ya da yakışıklısı. Hangisini istiyorsan... En yaygın fantezi işte. Issız ada. Kumsalda büyükçe bir kilimin üstünde kahvaltı sofrası kurulu. Piknik yapıyorsunuz. Saat 10.30... Güneş yükselmekte. Masmavi denizden meltem esiyor. Sofrada bal, yumurta, peynirler, kaymak, reçel, tereyağı, kayısı, pastırma, ceviz, üzüm, çörek... Arkanızda Philip Johnson'ın tasarla-

dığı bir saray yavrusu. Orada yaşıyorsunuz. Evden müzik sesi geliyor; Vivaldi. Palmiyelerin altındasınız. Ağaçlarda tukanlar, rengarenk kuyrukları yelpaze gibi salınıyor. Kız... Angelina Jolie olsun, sana gülümsemekte. Transparan bluzunun arkasında teni yalazlanıyor. Gür saçlarında gün ışığı dalgalanıyor. Bardaklarda taze çaylar... Ormanın içinden tabiat ananın öz evlatları ses veriyor: Şempanzeler, kuşlar, sincaplar... Ne diyorsun?"

"Şahaneymiş."

"Halinden memnun musun?"

Namevcut Hatun'u anımsadım. "Angelina Jolie yerine_"

"Elbette. Yeter ki iste. Adı ne?"

"İnanmayacaksınız ama bilmiyorum."

"Öyleyse değiştirmiyorum hatunu. Angelina'yı beğenmiyor musun? Nankör dangalak!"

Hakareti kahkahayla yumuşatmıştı. Gene de çenesine bir yumruk patlatmayı düşündüm. Bir şey demeden baktım.

Okan Yunus çarketti: "Pardon. Sözüm geri. Silah taşıdığını unuttum bir an. Burada bir mutluluk tablosu çizmeye çalışıyorum sadece."

"Bence başardınız. O adada mutlu hissetmeyecek birini düşünemiyorum."

"Yanılıyorsun" dedi. "O ortamda paniğe kapılır hemen herkes."

"Sebep?!"

"Şöyle düşünürsün: Kız ipince giyinmiş, rüzgar da var, üşüyor mu acaba? Bu reçeli, balı, peyniri buraya serdik ama böcek möcek gelmesin?! Çaylar soğudu, kız hâlâ sırıtıyor, bir yudum almadı. Evde çalan müzik kesilirse... Neyse, bir koşu gider açarım tekrar. Ormandan bir canavar fırlayıp bize saldırmaz inşallah. Bu namussuz papağan bozuntuları kuyruk sallayıp duruyor, tepemize sıçacaklar!.."

Kendimi tutamayıp güldüm: "Size katılmıyorum. Hayal etmesi bile güzel."

"Hah! İşte bu! Kendin söyledin. Hayali güzel. Fakat o hayal deneyime dönüştüğünde işler değişir. İnsan şimdi / burada mutlu olamaz. Adadaki kahvaltı ancak bittikten, üzerinden zaman geçtikten sonra, hatıraya dönüştüğünde mutluluğa konu olur. Anılar ile hayallerdir bizi hoşnut eden. Şimdinin gerçekliğinden daima huylanırız."

"Acaba?"

"Evrimsel bir mevzu bu. İnsanın keskin pençesi, kalın kürkü, sivri dişleri, gelişkin kasları yok. Tabiatta binyıllarca korka kaça, sine saklana yaşadık. Çalıların ardında, sisin içinde, gölgeler arasında gezinen canavarları kolladık. Dolayısıyla bugün tuvaletteki çinilere, tavandaki lekelere, dolunaya, tost ekmeğindeki yanık izlerine... baktığımızda hâlâ suratlar görüyoruz."

"Daima, keyfimiz gıcırken bile tehdidi saptamaya bakıyoruz yani."

"Kesinlikle. Ve kaçan bir insana, bizden de kaçsa, şefkat duyuyoruz. Mekanı, meclisi ilk terkeden kimseye sempatimiz artıyor."

"Öyle galiba."

"Kurumsal dinler, tabiatta kaçak yaşayan bir canlının vehimlerinden, kurgularından ibaret bence. Dehşet ile ümit arasında mekik dokurken, güvence, kurtuluş, sığınak ararken hayallere tutunduk. Hayaletleri adlandırdık. Mahrumiyetlerden kaynaklanan psikolojik dezavantajları telafiye çalıştık. Doğamıza içkin güçsüzlüğümüz sebebiyle; aşılmaz, erişilmez, mutlak bir iktidar tasarladık ki bizi himaye etsin. Dolayısıyla inanç sistemlerimiz masal kadar bile tutarlı değil maalesef."

"Ve?"

"Fakat şükretmeyi öğrenmeye çalışıyorum."

"Şükretmek için..."

"İman gerekmez. Ahlak ile müminliğin ilgisi olmadığı gibi."

"Anlıyorum... da kime şükredeceksiniz?"

"Kime değil, ne'ye. Hâlime. O saniyenin kıymetini bilmek. Mesele bu. Yok efendim tırtıl gelmiş, rüzgar serinlemiş, yumurtalar soğumuş, kurt saldırmış, tukan işemiş... Değiştiremeyeceğimiz şeyleri düşünerek ferahlayamayız. Vicdanımız bile korkularımızın itkisiyle işliyor."

"İnsanı en çok korkutan şey..."

"Kendisi olmak. Hatırada ve hayalde bizler gerçek kendimiz miyiz? Hayır. Bu düş düşkünlüğü içinde sapıtmak normal mi? Mesela... tanımadığımız, elimizin ermediği kimselere acımayı hobi ediniyoruz. Buna ahlak, vicdan, bilinç diyoruz."

"Bizden olmayanları umursamayalım mı? Faşist misiniz?"

"Bizden olsun, olmasın; ulaşabileceğimiz, temas kurabileceğimiz kimselerle alakadar olalım. [Hudutları görmezden gelme sakın.] Diğerkamlık pozu arkasında işleyen bencillik iğrenç. Bu bir."

"İkincisi?"

"Zorbalık ve çatışma, dostlar[!] arasında da yaygındır. Şoven dayanışmalar, kardeşlik nutukları, intikam yeminleri, birlik çağrıları... hep ya ödleklikten kaynaklanır ya da yağma iştahından. Ayrımlara odaklandığımızdan daima birtakım tehditler varsayıyoruz. Tehlikeyi çoğunlukla korkakların hayalleri, sözleri, tavırları doğurur ve besler. Arı reçele konsa ne olur ki? Kuş kafana pislese? Denk getirebilirsen sen de onun kafasına işeyiverirsin, yani çok istiyorsan."

"Ormandan kurt gelirse?"

"Sofradaki sucuğu, pastırmayı ikram edersin kurda. Sana saygı duyar. Hayvancık çok mu hevesli sanıyorsun seni çiğ çiğ yemeye?"

"İyi de tehlikeyi düşünmemek sorumsuzluk değil mi?"

"Ya hep ya hiç mantığından kurtul."

"Yani?"

"Hem o hem bu. Sorunlar arasında mutlu olacaksın. Bu da ancak felsefeyle yani anlamakla, bilmekle ve düşünmekle müm-

kün. Gerçi, düşünebilmek için de zaman ve esenlik lazım. Hırsları besleyen endişeler bizi zalimliğe sevkeder. Herakleitos 2 bin 500 yıl önce 'Önüne saman konan inek mutludur' demişti."

"Haksız mı?"

"Sana bir şey söyleyeyim mi? Benim önüme saman koysalar ben de mutlu olurum. Fakat inekle aynı nedenden değil!"

"Eee?"

"Samanı alır bir ineğe sunarım. Onun hoşnutluğu bana sirayet eder."

"Yaratıcı bir çözüm" dedim istihzayla.

"İnsan yaratıcı olmalı. Aksi takdirde ne mutluluğa yaklaşabilir ne de ahlaka."

"Kurumsal dinleri reddetmeniz..."

"İki tür dindarlık var: Mekke dönemi – Medine dönemi türünden ayrımlar da bunun itirafıdır. Birincisi... güçsüz ve mülksüz kimselerin teselli kaynağı. İkincisi ise fazlasıyla inkarcılık içeriyor; gerçeği örtmekten, barışı –iyi bir ruh halini– bozan sataşkanlıktan, mesnetsiz bir üstünlük iddiasından, saplantılı çıkarcılıktan ve de sabit ikiyüzlülükten müteşekkil. Hem sen dine inanıyor musun?"

"Bilmem?"

"Yahya Hayhay şiddetli bir deprem sırasında evinden çıkmaya çalışırken kapıyı açamamış. Kulpu sıkıca tutmuş. Sarsıntıda sallanıyor. Birden kelimeişahadet getirmiş!"

Kim acaba bu Yahya Hayhay? "A-ha?"

"Kızdım. 'Ne biçim entelektüelsin, bu ne saçma şey!' dedim."

"O ne dedi?"

"O da bana çıkıştı: 'N'apsaydım, *Tek yol devrim!* mi deseydim?!'"

Gülüşüp sessizleştik... Merakım çiçek açtı: "Yahya Bey'in dindarlığı hangi gruba giriyor."

"Ender görülen üçüncü tür: Zayıflıktaki canlılığı, ümitsizlikte saklı ümidi, faniliğin mütevazı nimetini gören kişinin inancı

bu. İddiasız yani dava gütmeyen; kat'ilikten ve katılıktan uzak; anlamı sık sık değişen ipuçlarına odaklanan bir inanç. Mahzun kalbe nüfuz eden bir ecza... Anlıyor musun?" [Yahya Hayhay tarifine uyan inançlı birine hiç rastlamadım. Siz? Var mı öyle biri? ....]

Tamam, şairdir filozoftur, tatlı-sivri dillidir de... Okan Yunus'tan gıcık kapıyorum. Herifçioğlunu şuracıkta vursam mı? Ona "siz" dediğim halde bana ısrarla, inatla "sen" diyor hırt! "Anlıyorum sanırım" diye saçmalıyorum.

"Ah komiser..." suratında karmakarışık bir ifade: İstihza, şefkat, hüzün... "Hayatımızın rengini, kıvamını, tadını münasebetlerimiz belirler. Mesele, doğru kişiyi bulmakta. Doğru kişiyi buldun mu, âşık da olursun, kâtil de."

Önemsiz insanların kanlı savaşı ya da Kolay Lokma Lokantası

Emrihak vaki olmuş, Kamer Emrihak ruhunu teslim etmişti. İrem Emrihak ise babasının tabutuna sarılmış hüngür hüngür ağlıyor. Roller nasıl da değişiveriyor, sahne amma da kaygan ve oyunu kazanmak imkansız işte. Hepimizin replikleri en sonunda hüsran feryadına bağlanıyor.

Ben de gözyaşı döküyorum. Kamer domuzunun gebermesine hayıflandığımı sanmayınız. Babamın cenaze merasimini anımsadığımdan... [İnsan yalnızca kendisi için ağlar. Evet. Maalesef. Bu konuya döneceğimdir.] Tüm o üniformalı polisler. Metalik matem ciddiyeti. Uygun adım yürüyüş. Çam tabutun musallaya ihtimamla bırakılışı. Bando takımının salavat benzeri bir ezgiyi icrası. Amirlerin, müdürlerin kağıttan okudukları konuşmalar: "Cumhuriyet, ilelebet, şehidimiz, tesanüt, Atatürk, yemin, bayrak, Tanrı, vazifemiz, mükemmellik, amin." Bir gün-

de 35 yaş ihtiyarlayan, benzi solmuş, mecalsiz annem. Mendil alıp veren gözü yaşlı akrabalar. Ruhları mı çekilmiş, cin mi çarpmış, bozuk oyuncak gibi dolanan aile büyükleri. Matruşka gürbüzlüğünde bir imam. Ve onun tecvitli tilaveti, dahilî hard-disk'te dosyalanmış excel tablosundan seçtiği münasip ayetlerle dualar... Şehit Senat O'nun ebedî istirahatgahı Karacaahmet'e uğurlanışı. [Sizin için hakiki gözyaşı dökecek kişi kim? .....
.....]

Kâmi Koma bana tinerli, kezzaplı, kanlı gözlerle bakıyor. Aramızda yeni kazılmış mezar. [Beni şu nemli çukura diri diri gömse belki biraz ferahlar?] Bu denyonun cenazede işi ne? Hulk'a dönüşmesi an meselesi sanki. Kalıbımı basarım, uykusunda bile burnundan soluyordur. Herifçioğlu aklımdan geçenleri okumuştu. Nasıl?.. Aleyhime kullanabileceği bir şey düşünmeyeyim. N'olur n'olmaz. Hay aksi! Zihnimden geçenleri duyabiliyorsa onun tasallutundan sakındığımı da öğrendi şimdi. Öğrendiğini fark ettiğimi de biliyor artık! Orospu çocuğunun süper gücü var, ne halt edebilirim?!

Perçin Çeper koluma girmiş. Acaba o niye ağlıyor? Çok acayip. Merhumu bizzat tanıyanlar, İrem hariç, sadece somurtmakla yetiniyorlar. Biz yabancılar ise salya sümük gözyaşı saçıyoruz!..

Ah, bu Kâmi hıyarı Perçin'e yanık değil mi? Benden nefret etmekte haklı herif. Onu otomatikman Penrose Aşk Üçgeni'nin tepesine oturttum. Perçin beni seviyor, Kâmi Perçin'i. Ben Perçin'e âşık değilim, Perçin'se Kâmi'ye. Böbürlendiğimi zannetmeyiniz fakat ben ölsem bile Leydi Çeper, Kâmi Koma'ya yüz vermez. Polis sezgisi. Şöyle söyleyeyim, ben komaya girsem, o halimle gene Kâmi'yi sollarım! Haydi ama... Bir bana bakın bir de şu kuduruk uyuza.

Ne, Namevcut Hatun'u hesaba katmadım mı? Çok dikkatlisiniz sevgili okur. Hassas ve titiz kişileri severim. Evet, bizimki aslında bir imkansız dörtgen. Öyle ki, dördüncü köşedeki şahsın varlığı bile şaibeli!

Pardon, konu dallanıp budaklandı. Hep bu Kâmi dallaması yüzünden.

Asıl mevzuya döneyim: İrem Emrihak evden kaçmıştı. Dumlupınar Mahallesi'ndeki 3 katlı eve gittik. Kız 16 yaşında. Daha çocuk. Anne de baba da saçmasapan hikayeler anlattılar. Tipik suçlu tavrı. İkisi de kollarını önden bağlamışlar, yere bakarak, dura düşüne mırıldanıyorlar. Anne Kerime Hanım geveliyor: "İrem iyiydi. Yediği önünde, yemediği arkasındaydı. Çalışkandı. Hep teşekkür takdir alırdı. Yavrum konuşkandı, neşeliydi..." ve hıçkıra hıçkıra yaş döküyor. Öyle ki kendine hakim olmak için hırkasının eteğini sıkıyor... Şimdi de babanın zırıltısına kulak verelim: "Komiserim size nasıl anlatayım... Biz birşey yapmadık. İnsan evladını sevmez mi? Tabiatiyle merak ediyoruz. Arkadaşlarına uydu diye düşünüyorum. Bazı günler okuldan çıkınca onlara takılıyordu. Biz de endişeleniyorduk haliyle. Çok söyledim, 'Eve vaktinde gel, dışarıda oyalanma' diye. Saat 4'te bitiyor okul. Ne diye 7'lere, 8'lere kadar dolanıyorsun? E nihayetinde babasıyım, pişma_ şey, perişanım... Hastanenin arka sokağında lokantamız var. Birgün buyurun, beklerim. Size tavşan yahnisi ikram ederim... Başımıza bir iştir geldi. Bilmiyorum ne olacak halimiz?.."

İrem'i arama çalışmalarına derhal başlayacağımızı, onları bilgilendireceğimizi, çocuk dönerse bize haber vermelerini... söyledik. Teşekkür ettik. Ve çıktık.

Hava soğuk. Gökten mini-minnacık kardanadamlar yağıyor. Konuşmadan yürüdük. Bir süre sonra ekmediğin yerde biten kahve zinciri dükkanlarından birine çöktük.

"Ne düşünüyorsunuz?"

"Çocuğu öldürmüşler" dedim.

Perçin şaşaladı: "Ne? Kim?"

"Kim olacak_"

"Fakat komiserim..."

"Kız 4 gün önce kaybolmuş..."

"İyi de..."

"Düşün, Perçin... Çocuğun sokakta 2-3 saat geçirmesine tahammül edemeyen bir aile, kayıp ihbarı için 4 gün bekler mi? 155'i bile aramamışlar."

"Gene de civardaki akrabalardan birine ya da bir komşuya gittiğini..."

"Annenin sözlerini hatırla. Kadın hep di'li geçmiş zaman kipinde konuşuyordu. İrem şöyleyDİ, yavrum böyleyDİ! Ölüden söz etme şeklidir bu."

Perçin'in gözleri yuvalarından uğradı: "Kâtil anne mi sizce?"

"Hayır. Beden dilinde suçluluk hissi değil kahır vardı..."

"Öyleyse baba..."

"Evet. İnkarla başladı söze: 'Biz bir şey yapmadık.' Bahane uydurdu. Çocuğu suçladı. Dili sürçtü: 'Perişanım' diyecekken 'pişma...' diye girdi söze, çünkü aslında cezadan korkuyor. Ardından bize rüşvet teklif etti: Tavşan yahnisi! Sonunda da yegane endişesini dile getirdi: 'Bilmiyorum ne olacak halimiz.' Normalde 'Yavrumuzu bir an önce bulun, nur tanemin başına bir iş gelecek diye korkuyorum, ben de sizinle geleyim...' filan derler. Bu namussuz, yahni pişiriyor, bize de ikram vaat ediyor!"

"İkna oldum" dedi Perçin başını sallayarak "yani, evet, şimdi anladım komiserim."

Kalktım: "Gidelim bu murdar muhitten."

"Kahveniz? İçmeyecek misiniz?"

"Hayır. Şunun köpüğüne baksana, müsilaja benziyor."

PURRRRRRRFFF! Yardımcım ağzındaki kahveyi püskürttü. Cevabım midesini bulandırmıştı. Sözün gücü. A-ha? Bu kız hamile mi yoksa?

* * *

İrem'in cesedini ne yaptılar acaba?.. Önemsiz insanların kanlı savaşıydı bu... Aile denen kapalı kutuda herkesin kaybettiği muharebeler silsilesi... Zavallı çocuğu gömmüşler miydi?

Lokantacı babayı gizlice takip etmeliyim. Bir açığını bulurum elbet...

Kamer Emrihak hakkında Merih Kızıl'dan bir rapor istedim. Birkaç saniye içinde şeceresini ekrana yansıttı, bakar bakmaz sayfaları okudu ve dönüp bana anlatmaya koyuldu: "Emrihak Ailesi 1971'de Rize'den göçmüş. Kamer liseden terk. Askerliği Kütahya'da yapmış. 2007'den beri Kolay Lokma Lokantası'nın sahibi. Hastane açılınca bizimkinin işleri de açılmış. Lokanta'nın spesiyali Cuma günleri çıkan tavşan yahnisi. Pahalı yemek. Mudanya'dan getirtilen velikan tavşanlarını pişiriyorlar."

"Velikan tavşanı mı?"

"Nam-ı diğer Flaman dev tavşan. Anavatanı Belçika. 17. yüzyıldan beri Avrupa'da velikan eti tüketiliyor. II. Dünya Savaşı döneminde Naziler tavşan çiftlikleri kurmuşlar. Hızlı ve çokça et temin edebilmek için."

"Merih..."

"Efendim?"

Sesli düşünüyordum: "Naziler üzerinde tıbbi deney yaptıkları genç kadınlara da 'tavşan' diyorlardı... Kadınların kollarını, bacaklarını kesip enfeksiyon kapmalarını sağlıyor ve deneme-yanılma metoduyla tedavi yolları bulmaya çalışıyorlardı. Binlerce kadını bu uğurda... öldürdüler..."

Kendime geldiğimde Merih'in beni ilgiyle ve tebessümle dinlediğini gördüm. Bu çocuk normal değil. DİNG! Kafasının üstünde bir ampul yandı. Ve bilgisayara dönüp klavye tuşlarına şakır şukur vurdu: "İsterseniz, lokantayı ekrandan izleyebilirsiniz."

Afallamıştım: "Bunu nasıl yaptın?"

"Otoyol kenarındaki MOBESE kameralardan birini lokantaya hizalayıp sabitledim. Hastane kameralarını da kullanabiliriz. Kamer Emrihak gece gündüz gözünüzün önünde."

"Görüntüyü benim bilgisayarıma aktarabilir misin, kendi masamdan izlesem?.."

"Hemen."

Cinayet işlemek ömrü uzatmaz
ya da
Sigara içen balık

Yalnızca moleküller var. Gerisi sosyoloji.
[JAMES DEWEY WATSON]

Ağaçlar, antika mobilyalar misali gıcırdıyordu. Deniz, toprak ve gökyüzü buzdolabından çıkarılmış gibi soğuk. Hafif sıklet bir yağmur indi sahneye.

Şile'deyiz. Ağlayan Kayalar mevkiinde. Cuma. Kuşluk vakti. Kamer Emrihak, cinayet mahalline dönen kâtil klişesini icra ediyor. Bu aptallar hiç mi roman okumazlar? Dedektif gibi düşünmeyen bir suçlu her cezaya müstahak. İki gün, sadece iki gün dayanabilmişti. Mobese kamerasına yansıyan [tavşan yahnisinin bile tatlandıramadığı] monoton hayatını bırakıp maceraya atılmıştı. Ben de kuyruğuna takıldım.

70 kilometre boyunca Kamer'i takip ettim. Kış günü beni abazan romantikler gibi sürükledi tenhalara. Rover'ı sahile yakın, sisli bir sokağa bıraktım. Kamer ise düldülü denize doğru sürdü. 3-5 yaşlarında bir Volkswagen. Milletvekilliği hayali kuran esnaf otomobili. Hitler'in iyi taraflarını almış kurnaz kabadayı, Tanrı vergisi mükemmelliğin çok faydasını görmüş angut, pohpohlanmaya bağımlı adi muhteris, arabasından indi ve kayalıklara seğirtti.

Ağlayan Kayalar'ın acıklı ve bir o kadar kıytırık hikayesini bilirsiniz. Zengin kızı Eftalya ile fukara Mehmet'in ümitsiz aşkı bu civarda başlayıp bitmiş. Sınıf bilincinden yoksun Mehmet, ağanın kızına gönlünü kaptırır. Duygularıyla hareket eden herkes gibi çuvallar. Nihayetinde iki âşık, burada sarmaşdolaş cumburlop suya düşer, yok yere boğulurlar. Teşhis sanatının sağlam bir örneği, kayalar, sevdalıların matemiyle 300 yıldır yaş döküyor. Bunda elbette tabiattaki su döngüsünün de payı vardır. Fakat bilimsel izahların masalları mahvetmesine ne ka-

dar direnebilirsek o kadar kâr. Eftalya türküsünü ne yapacağız hem? Sahte birlik ve eğreti beraberliğimizi; beleş duygulara kıymet verdiğimiz, hissiyatımız hiç değişmiyormuş gibi davrandığımız ölçüde korumuyor muyuz?

Hava muhalefeti sebebiyle popom donsa da, Kamer ile bendeniz bir İskandinav polisiyesi tadı yakalamıştık. Lokantacıyı 100-150 metre geriden izliyorum. Hırkamın kapüşonunu başıma geçirdim. Aramızdan külrengi bir adatavşanı hoplaya zıplaya geçti. Halüsinasyon mu görüyorum acaba? Bodur bir çamın berisine saklandım. Abidevi kayalara adım atan Kamer Emrihak dönüp 3-5 saniye etrafa bakındı. Aferin Kamer, hep böyle temkinli ol işte. Derken denize bakan yamaçtan inerek gözden kayboldu. Koşarak peşinden gittim. Ona yetiştiğimde, dizlerinin üstüne çökmüş, elleri yerde, başını uzatmış sulak uçurumu inceliyordu.

"Bir şey mi arıyorsunuz?!" diye ünledim.

İrkilerek sol omzunun üstünden geriye baktı. "Komiser Bey?!" Kapüşona rağmen beni tanımıştı. Alelacele toparlanıp ayağa kalktı: "N'oldu? Burada n'apıyorsunuz?"

"Hiiiç" dedim istihzayla "sabah yürüyüşüne çıktım." Kolumdaki Omega'ya bakış attım. 7'ye çeyrek vardı. Yani 6:45... 1 saliseliğine babamı hatırladım. "Ya siz, Kamer Bey?.." bir müddet sustum. Cevap gelmeyince, neşeyle devam ettim: "Sabahın köründe buralara sizi hangi rüzgar attı?"

"Geziyorum..."

"Seyahat özgürlüğünüzü kullanıyorsunuz..."

Telaşını bastırmaya çalışıyordu: "Eee-Evet... Öyle valla..." Elinden gelse kayaların, denizin, ağaçların yerlerini tabak, sürahi, tuzluk gibi değiştiriverir, sahneyi masa gibi düzenler ve halihazırdaki tuhaflığa son verirdi.

Yekten sordum: "İrem'i burada mı öldürdünüz?"

"Ha?! Komiserim senin ağzın ne konuşuyor?! Nerden çıktı şimdi?.." Kıpırdandı. Kısılıp kaldığı uçurum kıyısından kurtulmak istiyordu.

Ona doğru bir adım attım. Donakaldı. "Kızınızı" dedim "siz öldürdünüz. Cesedi kayadan aşağı attınız. Şimdi de ondan geriye bir şey kalıp kalmadığını kontrol ediyorsunuz: İrem'i martılar ve balıklar yemiş midir? Yavrunuzun yani kurbanınızın kemikleri sulara gömülmüş müdür?.."

Ikınıyordu: "Yok. Yemin ederim. Ben..."

"Sen, ne?!.." Dilimin ucundaki galiz küfürleri son anda frenledim. "Anlayamadığım husus şu:" dedim "Bir baba, özellikle de kız çocuğu nazarında, dünyanın en harika insanı olabilir pekâlâ. Bir evladı sevindirmek hiç de zor değil. Senin şahsında tüm orospu çocuklarına soruyorum: Sizin neyiniz var? Hayata anlam katma fırsatını neden tepiyorsunuz? Neden?! Ayrıca iyi babalar erkenden vefat ederken siz niye dünyaya kazık çakıyorsunuz?! Belli ki şu çürük yosunlardan bile daha yararsızsın! Siz sapıkları kim şımartıyor ha?! O uçurumun dibinde kuşlar balıklar senin leşini didiklemeliydi, İrem'i değil!"

Sözlerimi anlamıyordu. Kafası karışmıştı. Sinek yeşili gözleri, belimdeki silaha kaydı. Muhtemelen kendi içindeki münakaşadan ötürü sağırlaşmıştı. Üstüne bir de aptallığı koyun. Biyolojik baba bozuntusu, haşlanmış lahana gibi kendini saldı. Ağlamaya başladı. Olduğu yere çöktü: "Kazayla olduuuuuuu" diye zırlıyordu. "Sadece korkutmak istediiiiiimmm..." Sümüğü bıyıklarına yayılıyordu: "Birdenbire kayıverdiiiiii..." Burnunu çekerken, eliyle uçurumu işaret etti: "Şuradan denize düştü İrem'iiiiimmm... Bana bir akıl ver komiseeeeerrr..."

"Tamam. Ayağa kalk hele." Sigara yaktım.

Hüngürdeyerek doğruldu. Camel paketini uzattım. Bir dal aldı. Elleri titriyordu. Çakmağı çaktım. Sigaradan hıçkırıklı bir nefes çekti. Yanan çakmağı birden suratına salladım. Sarsıldı, dengesini kaybetti ve sulugöz kâtil, Ağlayan Kayalar'dan aşağı sırtüstü uçtu!

* * *

Belki de bizde gerçekten saygı uyandıran insanlar yalnızca kâtillerdir. Düşünsenize, bir başkasını ölüme doğru sürüklediğimizde puan kazandığımız hissiyle doluyoruz: Utandırarak, inciterek, yanıltarak, aşağılayarak, kırarak... Mutluluk bir cihazla ölçülebilse, soğukkanlı caniler şampiyon olur zannımca. Özsaygı rekoru onlardadır. Kemale ermişler, dinginleşmişler, hayatın sırrına vâkıf olmuşlardır. Suçlulara gizliden hayranlık duymasak, onlara neden oy verelim, değil mi? Canilerin hünerlerini sergiledikleri filmlere niye bilet alalım? Şeytanla aramızdaki ılımlı rekabet ezelden ebede sürüyor, niçin?..

Kamer Emrihak'ı haklamak planlarım arasında yoktu. İçimden gelmişti. Anlık bir olay. Cinai bir refleks işte. Şartlar olgunlaşmış ve parmağımı şıklatmak yetmişti.

İşlem tamamlandıktan sonra direkt arabama atlayıp emniyetin yolunu tuttum. Kalabalıklaşan trafikte ilerlerken, Leonard Cohen'in *Almost Like the Blues*'unu* dinliyor ve olup biteni dü-

---

* HANDİYSE HÜZÜN GİBİ

Gördüm kimilerinin açlıktan öldüğünü
Cinayet ve tecavüz kurbanlarını
Köyleri yanıyordu
Kurtulma telaşına kapılmışlardı
Yakalayamadım hiç bakışlarını.
Yere eğdim gözümü.
Yakıcıydı manzara, asitli, trajikti
Ve hatta neredeyse hüzün gibiydi.

Azıcık ölmeliyim, en münasibi
Ölümcül fikirlere dalmışken hazır
Düşünüp taşınmayı bitirdiğimde
Ölmeliyim harbiden
Bu işkence, bu kahır
Ve tüm şikayetlerim
Savaşta Yaradan'a hasret kalmış çocuklar
Elimizde herşeyden ziyade bu hüzün var.

ALMOST LIKE THE BLUES

I saw some people starving
There was murder, there was rape
Their villages were burning
They were trying to escape
I couldn't meet their glances
I was staring at my shoes
It was acid, it was tragic
It was almost like the blues

I have to die a little
Between each murderous plot
And when I'm finished thinking
I have to die a lot
There's torture, and there's killing
And there's all my bad reviews
The war, the children missing, lord
It's almost like the blues

şünüyordum. [Sizin şarkınız? ....]: Kamer'in önce otomobilini, akabinde leşini bulacaklardı. İrem'in cesedine de ulaşılırsa, tamam. Baba cinayet işledi. Buhran geçirdi. Ve intihar etti. Sırtüstü düşmesi şüphe uyandırır mı? Sanmam. Ona ikram ettiğim sigarayı... balıklar içmiştir çoktan. Temiz iş çıkarmıştım. Tabiatın anaç himayesi ve teşvikiyle, bir pisliği gübreye çevirmiştim. Kaldı ki İrem'le ilgili raporda, Kamer'i –gerçeğe uygun şekilde– zanlı olarak konumlayacaktım. Kâmi Koma belasını da savuşturmam gerekecek. Evet. Hem doğru davranmalıyım hem de şansa ihtiyacım var...

Böylece buza kesti, dondu yüreğim
Çürüyüp dağılmaktan korunmak için
Babam diyor ki "Evlat, sen şerbetlisin"
Annem "Hayır, değilsin!"
Anlattılar dinledim masallarını
Çingenelerin ve de Yahudilerin
Hiç sıkıcı değildi, gayet iyiydi
Ve hatta neredeyse hüzün gibiydi.

"Ne cennette Tanrı var
Ne bir cehennem mevcut"
diyor herşeyi bilen
büyük profesör
Fakat bir günahkarın reddetmesi imkansız
bir davet aldım
Bir kurtuluş ümidi ihtiva eden
Ve de daha ziyade hüzne benzeyen.

Though I let my heart get frozen
To keep away the rot
My father says I'm chosen
My mother says I'm not
I listened to their story
Of the gypsies and the Jews
It was good, it wasn't boring
It was almost like the blues

There is no God in heaven
There is no hell below
So says the great professor
Of all there is to know
But I've had the invitation
That a sinner can't refuse
It's almost like salvation
Almost like the blues

Hayat üniversitesinden 9 yaşında mezun olmak
ya da
Faraday Kafesi dövüşü

Yaşlılar gençlerle konuşabiliyorsa,
ölüler de yaşayanlarla pekâlâ konuşabilir.
[MOHJA MAJAJ, *Çöldeki Ayrıkotları*]

"Çocukluğu zor geçenin gençliği uzun sürer" diyor Okan Yunus.

"Bilemiyorum" dedim sakince.

"Çocukluk travmaları, sence de en yaygın bahane klişesine dönüşmedi mi?"

"Ne konuda?"

"Her konuda. Kendi değeri hakkında spekülasyon yapanlara dikkat et. Örtülü böbürlenenler. Hayat üniversitesinden 9 yaşında mezun olanlar. Mızmızlanarak başkalarının zamanını boşa harcamayı kendinde hak görenler... 30 yaşında birinin, anne-babasını suçlaması en hafif tabirle çocukça. İnsanlar bazı olumsuz hislere alışır, zamanla bağımlı hale gelirler. Kötü hissetmek onlara bir konfor sağlar. Böylelerinin iyileşmeye, mesuliyete, fayda sunmaya, onarmaya, yüceltmeye... ne enerjisi yeter ne de zekası. Bağımsızlıktan, özgürlükten ödleri kopar. Yakınlarına daima yük olurlar. Kabahatlerini, hoyratlıklarını hatta suçlarını, sabiyken yaşadıkları nahoş muameleyle açıklarlar. Değişmeye, gelişmeye, büyümeye hiç niyetleri yoktur. Halbuki, çocukluk acıları uzun sürmez. Fakat onları ömre yaymaya bayılıyor herkes nedense... Küçüktüm, mahallede arkadaşlarımla futbol oynuyorduk. Şut çektim. Top, melek heykeline çarptı. Ve gol oldu! Meleğin golü!"

"Aha? Gerçekten mi?"

"Hayır. Fakat öyle olsaydı, büyük ihtimalle hatırlamazdım. Çoğu kimse, nefret istifleyebileceği, hazır bir ideolojiye ya da kişisel bir dünya görüşüne uyarlar benliğini. Aşılması imkansız

uzaklıklar ve erişilmez derinliklerde bir psikolojik rafineri kurar ve oradan beleş yakıt çıkartır."

"Ne yakıtı?"

"Muafiyet."

"Nereye varmaya çalışıyorsunuz Okan Yunus Bey?"

"İçimizdeki çocukla fazla zaman kaybediyoruz. 10 yıl eziyet gördü diye 90 sene kendine acıyıp mızıklanan tiplerden gıcık kapıyorum. Münasebetsizlik üzerine kurulu bu sistemden de ticaretten de zerre hazzetmiyorum. An'ı yaşarken bile milletin aklı mazide. Bırakmıyorlar ki köprülerin altından sular aksın. Tam anlamıyla boş ve sıfır maliyetli, bedavanın beleşi duygularla oyalanıyorlar."

"Abartıyorsunuz."

Sesi sertleşti: "Bundan 300 yıl öncesine dek çocuk diye bir şey yoktu."

"Ha?"

"Küçük insan vardı. 5 yaşında keçi güden, 6'sında yonca bağlayan giderek ata binen, tarla sulayan, odun kesen... günden güne büyüyen kişiler. Onların hayatındaki merkezî kavramlar iş, sorumluluk, emek... idi. Oyunu eğlenceyi, çalışma esnasında, işin içinde keşfediyorlardı."

"Bir dakika. Çocuk işçilikten mi yanasınız?"

"Çocuklar kömür madenlerinde çalıştırılsınlar demiyorum. Ya da küresel şirketlerin üretim merkezlerinde köleleştirilmelerini teklif etmiyorum. Ensest kurbanlarının da neşe saçmaları gerektiğini söylemiyorum."

Dudak büktüm: "Ne diyorsunuz peki?"

"Şımarıkça, mesnetsiz, yüzeysel, sahte, taklit bir mutsuzluğu ömre yaymanın âlemi yok. Bir diğer husus da şu: Hayatın zor taraflarını erken tanıyanlar, ileri yaşlarda tatillerden, kutlamalardan, sürprizlerden, hediyelerden, lezzetlerden, hoşluklardan... daha çok sevinç devşirme imkanına kavuşurlar. Çocukluğu boyunca pohpohlanmış, ağzında gümüş kaşıkla doğmuş, el be-

bek gül bebek büyütülmüş kimseler kolayca kaknem mahluklara dönüşüyorlar."

Ölçülü bir istihzayla "Psikanaliz literatürünü elinizin tersiyle kenara itiyor, Freud'a ve onun ordusuna meydan okuyorsunuz" dedim.

"Hakikat değişkendir" dedi. "Sabitleşen, bayraklaşan, markalaşan her düşünce yozlaşır. Kendini eleştiriye kapatan, köklü sorgulamalara yasak getiren, şablonlaşmış, kitlelerce tüketilen, hayatın sponsoru gibi paso reklamı yapılan, sloganları otomatikman tekrarlanan, refleksleşmiş fikirler... Vitaminsiz, mineralsiz; strafor misali kemirilen lakırdılar... İnsan her yaşta dümeni çocukluğa kırabilir. Torununla ip atlarsın. Bir köpekle şakalaşırsın. Çizgi film izlersin... Fakat daha iyisi..."

"Evet?"

"Gençliktir. Gençliği elden bırakmamak gerek. Masumiyetin asıl yurdu. Çelişkilerin keskinliğinden yakanı sıyıramazsın. Lütuf da bu dilemmalardadır. İtirazda, hatta isyanda kendini gösteren bir varoluşsal iddiadır gençlik. Kaderinle çekişirsin. Her şeyin acemisisindir. Sükunetinde bile dinamizm vardır. Sonra... eğer akıllanırsan tabii, uzlaşmacı hatta tavizkar biri olup çıkarsın."

"Eee? Gençliğin sonu?"

"Hayır. Uzlaşırken ya da taviz verirken teslim olmak zorunda değilsin. Bunu iyi belle dostum. Ancak bir budala, hiçbir şeyden vazgeçmemeyi, asla kaybetmemeyi, hiç ayrılmamayı bir halt sanır."

"Zihnim bulandı."

"Sanmıyorum. Söylediklerimden fazlasını anlıyorsunuz hatta, Alp Laçin O."

"Öyle mi?" derken alnımı kırıştırarak başımı yana çevirdim.

"İçimizde neden bir çocuk var?" Cevap vermemi beklemeden devam etti: "Onu oraya hapsettiğimiz için. Peki, içimizde neden bir genç yok?.. Çünkü gençliğin imkanları morukları

korkutur. Ruhu kokuşmuş pompuruklar, kendi yaşamlarının bir macera olmasına katlanamazlar. Gençlerden nefret ederler. Onları birbirine düşürür, hapse tıkar, idam eder, askere alır, savaşa sürükler, intihara özendirir, cinayete azmettirir ve her vesileyle öldürürler. Fedailiği yücelten ideolojilerle gençleri devrime, işgale, cihada, bilumum kanlı mücadelelere kışkırtırlar. Kendileri ise kozmetikle, modayla, estetik cerrahiyle... gençliğin görüntüsünü zimmetlerine geçirir, gasp ederler. Drakula hikayesinin binbir varyantının başrolünde bu lisanslı vampirler vardır." [Siz de gençliğinizin değersizleştirildiğini veya sömürüldüğünü düşünüyor musunuz? .....]

"Enteresan" dedim.

"Moruk kimdir, bilir misin?"

Kelime anlamı 'ihtiyar domuz' fakat Okan Yunus Okyanus'un kastı başka besbelli. "Kimdir?"

"Ezbere yaşayan kimse. Tüm eylemleri, tepkileri, sözleri... ezberdendir. Bir adım, beş basamak, on metre sonrasını bildiğini sanan lavuk. Yeni ihtimallere, bir ölü kadar açıktır anca. Onun düşünceleri, duyguları, lafları, fiilleri... komple tekrara dayanır. Asla ve kata özeleştiriye yanaşmaz. Çünkü özgüvensizdir. Fasaryaların sağladığı imtiyazı ömür billah kullanır. Öyle iğrenç bir heriftir ki, kabuslarında kendini görür!.."

Herif mi? Kadınlara pozitif ayrımcılık. Doğrusu beklemezdim Okan Yunus'tan. Saate baktım.

Durumu hemen anladı: "Gidiyorsun ha polis efendi?"

Bu adamın hem bu kadar entelektüel hem de böylesine hoyrat olması beni fitil ediyor. Şunun tipine bir bakın Allah aşkına. Hem güleç hem meymenetsiz. Hem fesat hem toleranslı. Hem zeki hem budala. Güven vermeyen bir Doğrucu Davut. Bence Şeytan bu barda demleniyor ve şu anda Okan Yunus Okyanus'u ayakta alkışlıyor. "Evet" dedim "geç oldu." Bara bir 100'lük bıraktım.

Yüzüme bakmadan "İyi geceler" dedi.

"Bir şey soracağım... Bu barda neden kimsenin cep telefonu çalmıyor?"

Bana döndü. Gözleriyle gözlerimde bir şey arıyordu: "Bilmiyor musun?"

"Neyi?"

"Bir Faraday Kafesi'nin içindeyiz."

"Aaa? O niye?"

"Otomatik Pilot'tan önce burası kafeteryaydı. Yahya Hayhay'ın mekanı. Adı da Faraday Kafe'si idi. Yahya Bey, duvarları iletken metalden bir örgüyle kaplattı. Böylece mekan, dışarıdaki her türlü elektriksel alandan yalıtıldı. Yahya Hayhay, dükkanı kapattıktan sonra Faraday Kafesini sökmediler. Radyo dinlemek, telefonda konuşmak istiyorsan yanlış yerdesin."

"Çok saçmaymış... Başka bir nedeni olmalı..." diye sayıkladım.

"Bence de" dedi "Yahya Hayhay hiçbir işe alelade gerekçelere girişmez."

Dayanamayıp sordum: "Kim bu Yahya Hayhay?"

İçkisini kafaya dikti. Ve boş bardağı TAK diye masaya vurdu: "Bu dünyanın tüm sırlarını bilen adam."

Şeytanın poker arkadaşı ya da *"Seher yeli dağıt beni kır beni"*

Yıllar bana bir şey öğrettiyse o da şudur:
Asla kaçamazsın. Asla.
[JUNOT DIAZ, *Oscar Wao'nun Tuhaf Kısa Yaşamı*]

Bir ayağım frende ağır ağır ilerlerken etrafa bakınıyorum. Arabalar, binalar, ağaçlar pikselli. [*Minecraft* oynuyorum sanki.] Trafik ışıkları lambalardan macun gibi akıyor. Kumruları çift görüyorum. Uykusuzluktan. Gözlerimde kıpkızıl çatlaklar. Astigmatlaştım. Her şey konturlu, çizgili, hareli.

Gündüz merkezdeyim. Gece, Otomatik Pilot'ta, Okan Yunus'un yanında. Birkaç hafta öncesine dek, Mübarek Aslan Hayvanat Bahçesi'nin çevresinde de az sabahlamadım.

Banyo yapmak kâr etmiyor: Uykusuzluğu duş alarak gideremezsin. Ve kirliysen uyuyarak temizlenemezsin.

Zombiler saldırmasın diye karanlıkta nöbet tuta tuta zombilere benzeyen, uygar vasfını yitirip vahşileşen tiplere döndüm: Bir elimde telsiz var zaten, diğer elime de mızrak alsam, tamam işte!.. Dinlenmeye bakın sevgili okur. Challenger uzay mekiğinin patlaması, Çernobil faciası ve Exxon petrol felaketi uykusuzluk yüzünden yaşandı. [Benim başıma bunların toplamından daha fazlası gelecekti. Evet. Dünya komple havaya uçacaktı. Astronomik bir paçavraya dönüşecek ve kainatın çıkış kapısının yanındaki çöp kovasını boylayacaktı. Ve ben en büyük yalanı sır olarak saklayan bir kaçak konumuna düşecektim. Komiser A.L.O.'nun firar devri başlayacak daha. N'aparsınız... Hiçkimse ortalıkta yırtık bir maskeyle –peçe ya da duvakla– dolaşmak istemez, haksız mıyım?]

Rover'ı otoparka bıraktım. Emniyet binasının önünde tombul, uzun tüylü bir kedi. Onunla evvelce de karşılaşmıştık. Vaktiyle Avrupa'dan göçmüş emektar bir akademisyen havasında. Durup hatırını sordum: "Nasılsınız üstat?" Çömeldim. Yavaşça elimi uzattım: "Geliniz, Profesör Pisi..." Önce yüz vermedi. Elimi çektim. Kıpırdamadan bekledim. Hafiften sürtünerek, kuyruğuyla yoklayarak etrafımda bir iki tur attı. Gözlerini yumup başını kaldırdı. Gıdısını okşuyorum: "Yüce bilge Pisinoza, bize namütenahi müktesebatınızdan bir cüz bahşetseniz ya? Şartlanmalarla dolu hayatın hırgüründen başımızı alamıyoruz. Ruhum tümden kararmadan, şu fakire münezzehlik ilmini öğretseniz sevabınıza. Sizin gibi yüceler yücesi bir karakedinin rahle-i tedrisinden geçme onuruna nail olsam..."

Tonton kedo, kalpten gelen bir "Miyav"la karşılık verdi. [Kedi mi seversiniz, köpek mi? a) Kedi b) Köpek c) İkisi de d) Hiçbiri] O esnada giriş

kapısının camında heybetli bir heykelin yansısını fark ettim: Kâmi Koma. Tam arkamda dikilmiş, kıpırdamadan beni seyrediyordu. Suratından iğrenti ve hayret okunuyor. Kediyi derhal dehleyip ayağa kalktım. Tekrar baktığımda Kâmi'nin ifadesi yumuşamıştı. İkimiz de merak sessizliği içinde bir an duraksadık. *Sefiller*'deki Jean Valjean'ın peşinde ömür billah koşuyordu ya Polis Şefi Javert, Kâmi Koma da benim kuyruğumda işte. Herif şeytanın poker arkadaşı! Hakkını yemeyeyim. Kalın derisini saran demode, yünlü takım-elbisesiyle, devletten bile daha ciddi ve disiplinli görünüyor. O, bir infaz timinde, işkence örgütünde veya caniler koğuşunda rastlayabileceğiniz en düzgün adam.

"Komiserim" diye hitap etti Başkomiser, "size danışmak istediğim bir husus var. Beş dakika konuşalım." İşte şimdi ayvayı yedim, hapı yuttum ve yandım!

***

Birinci kata, cinayet büroya çıktık. Kâmi'nin ofisine geçtik. Bana küçücük bir sigara paketi uzattı. Üzerinde Arap rakamlarıyla 57 yazılı.

"Amma enteresan" diyerek bir tane aldım.

"Çocuk sigarası bu" dedi gülerek "İran Devrimi'nin kazanımlarından!"

O esnada içeri çaycı girdi. Yeni bir eleman. Esmer, zayıf, saçı kırçıllı. Birer fincan kahve bıraktı, sigaralarımızı yaktı ve tek kelime etmeden kayboldu. Demek, Koma Hazretleri dakik bir kadro tarafından böyle el üstünde tutuluyor?

Minnacık sigaralar, tütün fabrikası bacası gibi tütüyor! İki-üç nefes sonra Kâmi ile aramıza kat kat duman perdeleri çekildi.

Kahve de sadeymiş. Ben orta içerim halbuki. Çaycıya bak sen. Beni, Cinayet Masası Başkomiseri'nin standardına uymaya zorluyor. Son Kahve Bükücü! Açıkçası, pasif-agresiflik, ahmakların edinebildiği en karmaşık yeti. Böylelerine kayıtsız kalmak

gerekir. Ve misillemeyi başka bir bağlamda, baskın şeklinde icra etmek. Hem çakalın saldırısını boşa çıkarmış, hem cezasını kesmiş olursunuz.

"Kahveyi sevmediniz mi?" diye sordu Kâmi, kanserojen bulutların ötesinden.

"Enfes" dedim ve fincanı dudaklarıma götürdüm.

Kısacık fakat gür bir gülüşle "Çaycı Çağatay maharetlidir" dedi.

Offf yaaa... Çaycıdan hazzetmediğimi çakozladı. Düşüncelerimi nasıl duyabiliyor? Melun herif kafamın içine mikrofon yerleştirmişti sanki... Keşke kellemi Faraday Kafesi'yle izole edebilsem.

Dozunda bir imayla onayladım: "Belli." Kahveyi diktim ve minyatür sigarayı, ufak fincana atarak söndürdüm. Dumanlar içinden zor seçtiğim Koma, sert jestimi görmüş müdür?..

Başkomiser voltajı yükseltti: "Kamer Emrihak öldürülmüş."

Sesimi biraz kıstım: "Allah taksiratını affetsin."

"İntihar süsü verilmiş bir cinayet..." kelimeleri ağzında tartıyordu. "Kızı kaybolmuştu hani... İrem. Bu iki vaka irtibatlı Alp Bey. Dolayısıyla, sizden rapor bekliyorum." Kahvesini höpürdetip, kalın parmakları arasında kürdan gibi duran sigarayı son kez emdi.

Benden "rapor bekliyor" hırt. Yardım, elbirliği ya da destek değil zinhar. "Medyada, Emrihak'ın kendi canına kıydığı_"

Sözümü kesti: "Basın bültenini kasten öyle yazdırdım. Kâtil yırttığını sansın, kaçmasın diye."

"İyi düşünmüşsünüz." Bunu söylerken inkar mimiği yapmamaya ve abartılı bir takdir ifadesinden sakınmaya çalıştım.

"O gün tavşan yahnisi yemeye gitmiştim Kolay Lokma'ya. Kamer piçi –affedersin– yoktu. Meraklandım."

Şaşalamıştım: "Ne? Niye?"

"Biz Trabzonluyuz. Annemgil Rizeli. Kamer, uzaktan akrabam olur. Düğününde horon tepmişliğim var. Kızı kaybolunca

bana haber vermedi bu deyyus. Hoş, kayıp dosyasına müdahale edecek değildim. O sizin işiniz. Fakat insan hısımına danışır normalde. Huylandım. Tavşanı bahane edip lokantasına uğradım. Tam o gün işi gücü bırakıp arabasına atlamış gitmiş..."

Yutkundum: "Size gelmeyişinin sebebi ne olabilir?"

Korkuyordu herhalde. Kızını kaçıranlardan yani. Belki bundan fidye istediler. O da diretti. Pazarlık çekişmeye, itiş kakışa döndü, uçurumdan attılar. Olay Yeri İnceleme'den analiz istedim. Bizimki sırtüstü düşmüş. Eğimli kayalıkta intihar eden adam, o şekilde atlamaz. Bir binanın tepesinden kendini bıraksa neyse. Endişem o ki kızı da öldürmüşlerdir fidye alamayınca. Belki organ mafyasına veya bir fuhuş çetesine sattılar..."

"İrem Emrihak'ın dosyasını size göndereceğim" deyip kalktım.

Koltuğundan kıpırdamadı. El sıkışmadan, selam vermeden kapıya yöneldim. Çıkarken, dumanaltı başkomisere bakış attım. Suratına gotik bir harabenin gölgesi vurmuştu sanki namussuzun.

* * *

Beynim bayat çökelek gibi dağılmıştı.

Odama giderken koridorda saçaklı bir sarışın gözüme çarptı. Ben kadına yaklaşırken içeriden çıkıp kadına evrak uzatan Perçin "Hah, komiserim de geldi" dedi.

Gözlerimi kıstım. Bir Clint Eastwood klasiği. Manasız bir ses çıkardım.

"Bu hanımefendi İrem'i bulmuş" dedi yardımcım.

İçime bir matem dumanı yayılıyordu. Yutkundum: "Öyle mi?"

Sarışın, orta karar rüküşlüğü, salaş seksiliği ve yarım yamalak şuhluğuyla beni süzüyordu. Ne münasebetsiz bir cilve. Bir de hiç utanmadan "Yosma Seviş" diyerek elini uzattı.

Gerildiğimi anlayan Perçin hızla söze karıştı: "İrem yaşıyor! Yosma Hanım'ın evindeymiş."

"Ne?!" Şoke olmuştum.

Rüküş Yosma'nın ağzı tebessüm ile sırıtış arasında yalpalıyordu. 30 yaşına bile varmamış bu kadın, Sezen Aksu sesi ve Zeki Müren vurgusuyla "Evvet efendim" dedi "Küçük Hanım fakirhanemde istirahat etmekteler."

***

Kâmi Koma'nın yanında fena bunalmıştım. Kamer Emrihak'ı aklıma getirmemek için, içimden Sabahattin Ali şiirleri okuyordum:

"Döndüm daldan düşen kuru yaprağa
Seher yeli dağıt beni kır beni
Götür tozlarımı burdan uzağa
Yarin çıplak ayağına sür beni

Aldım sazı çıktım gurbet görmeye
Dönüp yare geldim yüzüm sürmeye
Ne lüzum var şuna buna sormaya
Senden ayrı ne hal oldum gör beni

Ayın şavkı vurur sazım üstüne
Söz söyleyen yoktur sözüm üstüne
Gel ey hilal kaşlım dizim üstüne
Ay bir yandan sen bir yandan sar beni

Yedi yıldır uğramadım yurduma
Dert ortağı aramadım derdime
Geleceksen bir gün düşüp ardıma
Kula değil yüreğine sor beni"

Toplantıdan sonra tuvalete koştum. Ağladım. Kustum. Sümkürdüm. Musluktan akan yağlı bulanık şehir suyuyla yüzümü yıkadım. Tıbbi atık batağında çırpınıyorum. Virüslerin kralı, devasa ordusuyla bedenime ve zihnime girmiş, ne var ne yok yakıp yağmalıyordu sanki.

İkinci sınıf canileri, Kamer Emrihak'ı ve emirle kahramanlık rezilliğine düşmüş birtakım haydutları hayvanat bahçesinde haklamıştım. Polis teşkilatının bana verdiği yetki ve kimlik kartı, insanların canını aldığım gerçeğini değiştirmez, değil mi? Cinayet hangi koşullarda işlenirse işlensin... ehven, elzem, lisanslı, tescilli, makbul de olsa... insanın hafızasını bulandırıyor ve espri yeteneğini köreltiyor. Kendimden biliyorum.

Yosma Seviş'e o esnada rastladım. İrem Emrihak'tan bahisle "Küçük Hanım fakirhanemde istirahat etmekteler" diyen manyak! İfadesini aldım. Sevgilisiyle beraber piknik yapıyormuş. Kış günü? Kuzey Avrupalıları örnek almışlar. Ağlayan Kayalar'ın dibinde elmalı tart yiyip termostan çay içiyorlarmış. Sonra bir çığlık duymuşlar. Etrafı kolaçan edince de İrem'e rastlamışlar. Kız yaralı ve baygınmış. Ambulans çağırmak yerine, yavrucağı alıp eve getirmişler. Bayan Seviş, İrem'e tam 5 gün bakmış. Gerçek manada doktorculuk oynamış kadın.

***

İrem, babasının çivilendiğini öğrenince yıkıldı. Cenaze töreninde şelale gibi çağlıyor, tazyikli su sesi çıkarıyordu. Kız, kayalıktan düşerken başını çarptığından, hafızası kepeklenmişti. Ergenlere özgü masum tutarsızlığı pekişmişti böylece. Onu kimin kaçırdığına[!] dair hiçbir fikri yoktu. Uçurumdan nasıl yuvarlandığını da hatırlamıyordu.

İşim yaş. Adi kimseler arasındaki sıkı, verimli ve sürekli işbirliği beni dehşete düşürüyor. Ölüsü, mağduru, sapığı, zalimi, delisi... nasıl da ahenk tutturuyorlar. Birbirlerinin açığını kapatıp, manevi ihtiyaçlarını karşılayarak dengeyi buluyorlar. Bilgi çağında masal avuntusuyla muratlarına ermişler.

Kurnaz köy tavuğu Kâmi Koma keskin parlak yırtıcı gözlerini dikmiş sisli rüzgarın içinden bana bakıyor. [Galiba cenaze törenlerinde yas duygusu pek de ağır basmıyor, ha?] İstediği

raporu onunla paylaşmama gerek kalmamıştı. Zira kayıp kız bulunmuştu. Başkomiser Koma "Kızı kaçıranlar, Kamer'i indirenlerdi bence..." diyerek görüşünü bildirmişti. Yalancı.

Hayatım, ondan kaçmama bağlı. Sizce başarabilir miyim? Efendim?.. Bence de... Üç vakte kalmaz beni enseler bu şişme tavuk.

N'apabilirim? Sanırım hiçbir şey. Heyhat... İrademi kullanmak yokmuş kaderde.

Sadakat yalnızlıktan korumaz
ya da
Unutulmuş anının fotoğrafı

Sevgililerimizin gönlümüze en sadık olanları ölmüş olanlarıdır.
Sevgililerimizin en kudsîleri kendilerine değmemiş olduklarımızdır.
Bazan bir ruhun tek sırrı, bir çocukluk aşkı,
bütün ömür boyunca devam eden bir gönül hatırasıdır.
[ABDÜLHAK ŞİNASİ HİSAR, 1887-1963,
***Fahim Bey ve Biz*]**

Annem, Çin ordusunu doyurmaya yetecek kadar pilav pişirmişti. Hapır hupur yedim. Melek Sultan'la başbaşa kalınca, 5 yaşında bir çocuğa dönüşüyorum. Şekerpare, kahve, çerez, çikolatayla iyice şımartıldıktan sonra mayıştım ve bir uydu kanalındaki İspanyolca dublajlı *Taş Devri* [Flinstones] çizgi-filmine dalıp gittim. [Babamın, hatta dedemin çocukluğundan kalma, mağara duvarlarına çizilen resimlerle aşağı yukarı aynı döneme ait bir eser.] Fred Çakmaktaş hastalanmıştı. Doktor, mağara çağının modern aile babasına reçete yazınca, hapımı almadığımı hatırladım. Kalkıp banyoya yollandım. Ecza dolabında bulduğum Paxil kutusundan bir tablet alıp mutfağa geçtim. Annem, kirli kap kacağı bulaşık makinesine yerleştiriyor. [Yarım bardak suyla şipşak yuttum hapı.] Onunla birlikte ben de tabakları su-

dan geçirip makineye dizdim. Çatal kaşık, tencere tava... En son deterjan koyup kapağı kapattık.

Melek Hanım doğruldu: "Sen dinlen yavrum, ben namaz kılacağım." Namaza mı başlamış? Babama göre "Tanrı erkekler için, din kadınlar içindir." Kendisinden işitmedim bu sözü. Okuduğu kitaplardan birine, sanırım Diderot'nun *Felsefe Konuşmaları*'na kaydettiği bir derkenardı. [Okuduğunuz kitaplara notlar yazar, işaretler koyar mısınız? .....]

Evde dolaşmaya koyuldum. Benim odamdaki çalışma masası, her gördüğümde daha da küçülüyor sanki. Bu ringde 1,5 sene boyunca kocaman test kitaplarıyla boğuşmuştum. Yatak odasındaki mobilyalara, nevresimlere, yastıklara hazin bir tenhalık sirayet etmiş. Sadakat, kimseyi yalnızlıktan korumuyor. Yeminlerle, resmî tescille kurtulamıyorsun terkedilmekten. Atasözleri birbirini yalanlıyor. Gelenek, sadece modernlikle değil, kendiyle de çelişiyor. Ve nihayet eski bir sabun reklamında mahsur kalıyorsun. Pürüzsüz fakat acı, temiz fakat sönük, saygın fakat biçare...

Gömme dolabı açtım. Babamın kıyafetleri... 3 takım-elbisesi var. Ayrıca 4 pantolon, 2 ceket, 7 gömlek, 2 üniforma, 2 pijama. Beyaz çizgili lacivert eşofman da özenle katlanmış.

Sağı solu kurcalıyorum. Çekmece karıştırmak, çocukken heyecanlıydı, hâlâ öyle. Babamın beylik tabancası kat kat bezlere sarılmış. [O ölünce, ruhsat çıkarıp tabancayı anneme devrettiler. Silahlı Melek.] Ütülü çoraplar, fanilalar, şortlar, kravatlar, atkılar... Komodinin üstünde tevazu anıtı *Old Spice* tıraş losyonu. Validem, matemin ilk evresinde takılı kalmıştı: İnkar. Gardırobu, çaput bağlayarak dilek tutulan bir yatır ağacına dönüştürmüştü. Şehit kocası hâlâ onun hayat arkadaşıydı. Bugün olmazsa yarın dirilir nasılsa. Her ihtimale karşı secdelerle, tövbelerle, virtlerle... cennete kanal açılsın. Mahşerde buluşulur, Tanrı huzurunda nikah tazelenir, ahirette kavuşulur...

Alt çekmecede defterler, kalemler, efemeralar. Senat Bey, defterlerin çoğunu krepon kağıdıyla kaplamış. Okuduğu kitaplara, izlediği piyeslere, filmlere dair notlar yazmış. Birkaç da şiir. Edip Cansever, Kaygusuz Abdal ve Nef'i... Elyazısı düzgün, sağa yatık. Harflerin hizası da aralıkları da muntazam. Küçük a harfini 'ɑ' değil 'a' şeklinde yazıyor.

Rastgele açtığım bir sayfada şu cümlelere denk geldim: *"Tecrübe aldatıcı. Yaş ilerleyince insan ezberden yaşıyor aşkı. Ya da romantizm zaten bir prosedür, protokol, resepsiyon işi?"* Senat O, evli barklı, saygın, entelektüel bir memur, hovardalığa meyledip gönül macerasına mı atılmış acep?..

"En iyi davet, çağrıldığım fakat gitmediğim davettir. Hasbelkader katıldığım partiden ilk ben ayrılmazsam neşem kaçar." Centilmenliğin gizli kurallarından bahsediyor besbelli.

"Aptallık ve deliliğin yardımı olmadan sevinemiyoruz sanki?.." Muzip fakat ümitsiz bir filozof. İşte benim peder.

"Sizi temin ederim, hayat tümüyle saçma. Bana inanmıyorsanız Albert Camus'den iki kitap daha okuyun. İyisi mi fânilik sınırları içinde kısmetimizi arayalım. Beyhudelikten nasibimizi alalım. Evrende mutlu bir zerrecik olmaya bakalım." Bu satırlardan pragmatist bir nihilizm kokusu alıyorum.

Kontrplak zeminde otobüs biletleri, tiyatro broşürleri, kütüphane kartı... Askerken çektirilmiş bir portre fotoğraf. Babamın kulakmemesi yok. Benim de yok. Bundan memnunum açıkçası.

Dipte, bir defter daha. Deri ciltli, çizgisiz, kalınca bir... günce. A-ha, bu benim elyazım! Kısa, dağınık notlar tutmuşum. Babam gibi. İyi de bu günceyi neden hiç hatırlamıyorum?.. Sayfalar melankolik klişelerle dolu:

"Okulun kapısından, alev almış bir çiçek gibi süzüldün. Kirpiklerinde kıvılcımlar uçuşuyordu. Dudakların korla mı, dumanla mı çizilmiş? Saçlarında ateş suyu köpürüp dalgalanıyor..." Kimden söz ediyorum böyle?

"Haydi, birbirimizin kalbini mesken tutalım. Senin kalbin uçsuz bucaksızdır. Brüt sonsuzluk. Benim kalbimin de manzarası iyi: Senin kalbine bakıyor." Kime hitap ediyorum?

"Salı Çarşamba yağmur bekleniyor. Perşembe sen bekleniyorsun." Kimi bekliyormuşum?..

Defterin arasında bir fotoğraf... İnanılmaz!.. Hayretten başım dönüyor, nefesim kesiliyor... Güneşten şekerlenmiş duvarın önünde ikimiz yanyana gülümsüyoruz. Tepemize köpük köpük leylaklar sarkmış... Ben ve... Namevcut Hatun!

***

"Adı... Gül, Gül Esin." Annemin gözlerinden yaşlar akıyor.

"Kim bu kız?"

Önündeki fotoğrafa çekingen bir bakış atıyor: "Siz ikiniz... sevgiliydiniz."

"Ne? Ne zaman?"

İç çekti: "Hukuk fakültesinde... O senden 1 yaş, daha doğrusu 11 ay büyüktü. Bir üst sınıftaydı. Birbirinizi çok seviyordunuz..."

"İyi de ben neden hatırlamıyorum?"

"Gül, uçak kazasında öldü."

"Öldü mü?!.."

"Ailecek İspanya'ya tatile gitmişlerdi. Kızın mezuniyetini kutluyorlardı. Dönüşte uçak Arnavutluk'ta... Avlonya sahiline çakıldı..."

Şoke olmuştum: "Sonra?"

"Sen... hasret yüklü bir matemdeydin Öyle böyle değil, perişandın. Yemeden içmeden kesildin. Bir deri bir kemik kalmıştın. Seni hastaneye kaldırdık. Okulu bıraktın... Ben de bocalıyordum. Bir gece intihara kalkıştın. Ağır yaralıydın. Hastanede... 'Öldü' dediler..." Annem hıçkırıklara boğuldu.

***

Demek... Gül Esin'i kaybetmenin acısıyla ölüme koşmuştum. [Cat Stevens'ın aktris Patti D'Arbanville için yazdığı] *Lady D'Arbanville* şarkısını da, ağıt niyetine dinliyordum:

My Lady D'Arbanville, why do you grieve me so?
But your heart seems so silent
Why do you breathe so low, why do you breathe so low?
I loved you my lady, though in your grave you lie
I'll always be with you
This rose will never die, This rose will never die

[Canım D'Arbanville (Gül Esin) neden... kedere boğdun beni?
Durmuş adeta kalbin,
Duyulmuyor nefesin...
Seni sevmek kaderim,
uzansan da kabirde
Kalbim her an seninle
Bu gül canlı kalacak
ilânihaye]

"Fakat ben, yani Gül Esin'i nasıl unuttum?"

"Yaraların biraz iyileşince seni Sevi Seviye'ye götürdüm."

"Ve?"

"Sana hipnoz terapisi uyguladı."

"Psikiyatr, hipnozla bana sevgilimi mi unutturdu?"

"Hayır. Maksat, intihar eğilimini dizginlemekti. Bu bir tür yan etkiymiş. Gül'ü zihninden silen senmişsin. Daha doğrusu beynin seni hayatta tutabilmek için onu senden saklamış."

"Vay canına..." Sevdamın yapbozu, muamma rüzgarında konfetiler gibi savruluyordu.

"İyi misin?" Annem elime dokundu. Bana, dehşet içindeki oğluna ne diyeceğini şaşırmıştı. "Kahve pişireyim mi?"

"Zahmet olmasın."

Burnunu çekip "Ana – oğul içeriz" diyerek kalktı ve mutfağa yöneldi.

Gül Esin'in fotoğrafına, sol yanağındaki hilale odaklandım. Vertigo atağı başgöstermişti. Kulaklarım çınlıyordu. Melekler ile şeytanlar adımı mı anonsluyor?.. Derin nefes aldım. Kıpırdamadan duruyorum. Gerçeğin imkansızlıkla buluştuğu hududu keşfe çalışıyorum.... Namevcut Hatun, Gül Esin mi? Evetse, nasıl? Değilse, birbirlerine tıpatıp benzemelerinin sırrı ne? Bir ölüden mi mektup alıyorum? Unuttuğum sevgiliye sil baştan âşık oldum... Babam anlatmıştı: İstiklal Harbi sırasında büyük dedemin Batum'da yediği kurşunu, 3 ay sonra Erzurum'da çıkarmışlar. Benimki de o hesap... Hayvanat bahçesindeki karşılaşmadan ötürü Gül Esin'i anımsamam gerekmez miydi? Paroktsetin'den galiba... Bulanık görme ve tansiyonun zırt pırt inip çıkmasının yanısıra zihin karışıklığına sebep oluyor.

Hukuk fakültesini düşündüm. Devasa kapı, muntazam bahçe, yüksek tavanlı amfiler, loş koridorlar, sıska arkadaşlar, akşamdan kalma hocalar, lekeli fotokopiler... Gül Esin oralarda bir yerde olmalıydı. Belleğimi neden mi zorluyorum? Çünkü duyguların yoğunlaşmasını sağlamalı, kurumuş b.kların üstüne su dökmeliyim ki bilmecemsi, kaotik hayatım daha da kötüye gitsin ve büsbütün kahrolup tragedyalardaki krallar gibi mahvolayım.

Mutfaktan gelen kahve kokusunun tesiriyle, fincanı mütebessim ağzına götüren sevgilimin resmi canlandı zihnimde. Hafızamın karabulutları çarpıştı ve hatıra yağmuru başladı... Anılar, birbirine ulanan yankılar gibiydi. Her aksisedada flaşlar çakıyor: Cıvıltılı, şakrak, içten gülüşüyle Gül Esin karşımda renkli uçurtma gibi süzülüyor. Kantinde bana 'Atipik Sözleşmeler' ders notlarını veriyor. Sahaflar Çarşısı'nda kol kola birkaç adım. Sanki Tanpınar bizim fotoğrafımızı çekmiş. Gül'ü gece lambası ışığında tam anlamıyla kokluyorum. Şair-i maderzadın mısra-ı bercestesi gibi kokuyor. Yumuşacık, sımsıcak, buharlı bir öpücük makinesi işliyor. Gül nerede bitiyor,

Yok Hatun nerede başlıyor? Hitchcock'un yönettiği bir tenis maçı mı bu?..

***

Günün birinde geçmiş tümüyle bitecek ve gelecek başlayacak sanıyorsun. Maalesef öyle olmuyor. Mazi şoklar, sürprizler ve gizemli skandallarla kontrolden çıkıveriyor.

Şimdi, mezarlıktan kopup gelen taze gülü delil dosyasına koyalım hele. Bakalım, geçmişte daha neler olacak?..

Âb-ı hayatta [ölümsüzlük suyu] boğulacağımı nerden bilebilirdim; Azrail'in, Eros'u pataklayacağını; kaderin ördüğü ağları, ecelin yırtacağını?..

Köle refleksleri
ya da
Zekisin madem, akıllanmak için bir şey yap!

Dünyanın en güzel kızı bizim köyde.
[ÖZAY GÖNLÜM]

Beni dibe vurmaktan koruyacak kötü alışkanlıklarım yok. Durduk yerde ağlıyorum. İçimdeki kimyasallar kaynıyor ve gözlerimden, ağzımdan, burnumdan saçılıyor. Kendimi klozete atıp üstüme sifonu çekebilsem...

Daire kapısının yanındaki boy aynasında suratımı görünce irkildim. Otopsi sırasını bekleyen kadavra bıkkınlığı çökmüştü üstüme.

Ne biçim bir hayattı benimki? Hukuk fakültesini bırakmıştım çünkü depresyondaydım. Şimdi anlıyorum ki acı çekmek insana pes etme hakkı ya da kaçma imtiyazı kazandırmıyor.

Gül Esin'le ilgili anıları bölük pörçük hatırlıyordum: "Depresyona duçar olmak için insanın kendisiyle fazla meşgul ol-

ması, acılarını herşeyin üstünde tutması lazım. Ki bu da pek hoş bir şey sayılmaz. Yakışıksız. Ayıp" demişti. Haklıydı. Fakat kısa bir süre sonra ölecekti. Ve ben büsbütün yıkılıp dağılacak, Azrail'in gölgesinde yürüyen bir divaneye dönüşecektim.

Belki de intiharda çuvallamayıp, kapağı öte âleme çoktan atsaydım... ruhum şenlenir, şad olurdu Böyle sefalete düşmezdim. Bir yandan uyuşuklaşıp bir yandan kriz geçirmezdim.

Gül Esin'i düşünmekten kalbim korlaşmış, beynim haşlanmıştı. Halim haraptı.

Gül Esin... harikalık onda son şeklini bulmuştu. Mutlak biricikliğin mümessili. Kar tanesi gibi özel bir kadın. Onu hatırlamak, deniz dibindeki lunaparka dalmaya benziyor: Serin, saydam, ışıklı...

Bir yaz günü Baylan Pastanesi'nde oturuyoruz... *Aşk Şiirleri Antolojisi* ile *Tesirli Büyüler Kitabı*'nın karışımı gibi kız. Onu hatmetmek istiyordum. Kutsal zarafetiyle başımı döndürüyor. Onunla tanıştığım andan beri bir illüzyonlar evreninde yaşıyordum. Beraberken de ayrıyken de. Özgürlük yanılsaması ile mutluluk sanrısının kesişim kümesindeyim. Esrimiş ve adeta bir varsayıma dönüşmüştüm. Gölge misali, tüm davranışlarım köle reflekslerinden ibaretti. Ne zaman yüzüme baksa, onu temaşa ederken yakalıyordu beni. Gülümsedim: "Rüyamda sana evlenme teklif ettim. Sen de 'Evet' dedin."

Ah, aşk'ın gerçekleri, hayatın gerçeklerinden değerlidir fakat üstün değildir. Gül Esin, hayattan yanaydı.

Duygularından emin olan biri güvenilmezdir. O da güvenmedi zaten: "Mahvolmak için ekip çalışmasına ihtiyacımız yok Alp."

"Ha?"

"Bu kurtuluş fantezisinden kurtulmamız gerek belki."

"Neden bahsettiğini anlamıyorum."

"Fakülteyi boşladın. Bu hem aptallık hem de delilik. Adli yargı sınavına gireceğini söylüyordun. Niçin vazgeçtin? Yanlış

anlama fakat babandan kalan şehit maaşıyla annen bizi başgöz edemez. Ben... bunu aileme açıklayamam."

"Söz uçar, para konuşur ve at sahibine göre kişner mi diyorsun?"

"Hayır, Alp. Bunları benim söylememe lüzum yok. Israrcısın lakin sebatkar değilsin. Zekisin; o halde akıllanmak için bir şey yap! Dediğim bu."

"Söyler misin, bize bu okulda ne öğretiyorlar? 'Kimseye haksızlık etmeden yaşayabilir miyim?' sorusunun hiç sorulmaması normal mi?... Herşey bir yana... Gül... sana hissettiklerimin bir önemi yok mu?"

"Vardır muhtemelen. Gelgelelim... Ben kendi hislerime bile itibar etmiyorum."

***

Beni intihara sürükleyen aşk acısı, sevgilimin ölümünden yıllar sonra yeniden gönlümü fethetmişti.

Google'a "Gül Esin" yazıp enter'a bastım: **"Arnavutluk'ta düşen Ber Havayolları uçağında hayatını kaybedenler arasında adliye stajı yapan avukat adayı Gül Esin..."**

Kazada ölen yüzlerce yolcunun küçücük fotoğrafları arasında gülümsüyor.

Gece lambasıyla güneş banyosu yapamazsın. Ders alacağım, kendime çekidüzen verip telafi edebileceğim türde bir problem değil bu. Düpedüz trajedi. Ben artık cehennemi mumla arıyorum... Acaba... Namevcut Hatun'un bu hususta söyleyecek bir sözü var mıdır?.. Karanlığa kıvılcım ekeyim, belki fener ağacı büyür?!

"N'aber süperstar?"
ya da
Lahanayı ikinci kez haşlamak

"N'aber süperstar?"

Merih Kızıl seslendiğimi duymamıştı. Kulaklığın sesini sonuna kadar açmış Led Zeppelin dinliyor. *Whole Lotta Love*'ı söyleyen Robert Plant'in haykırışını işitiyorum.

Masanın üstüne düşen gölgemi fark edince irkilip kulaklığı çıkardı: "Hıh? Buyurun komiserim."

"Kayıtlarda 'Gül Esin' adına rastladın mı hiç?"

Ne dese beğenirsiniz "Gül Esin, Türkiye'nin ilk kadın muhtarıdır. 1933'te Aydın'ın Çine ilçesi Demircidere Bucağı'nda muhtar seçilmişti."

"Muhtar mı?"

"Ah, siz başka bir Gül Esin'i kastetmiştiniz..."

"Öylesine sordum. Yorgunum ve açım. Kafamın içinde pizza karışıklığı..."

Atıldı: "Size pizza söyleyeyim komiserim."

Yalandan güldüm. "Hoşçakal şampiyon" diyerek kapıya seğirttim.

"Ha, bir de 7 yıl önce Barselona dönüşü Arnavutluk'ta düşen uçağın yolcularından birinin adı Gül Esin'di!" Merih'in beyninde de yok yok maşallah. Suratında çocuksu bir ışık. Dişleri minik ampuller gibi yanıyor.

Eşiği geçmeden önce, elimle selam verdim: "Sağol."

* * *

Günbatımında gökyüzüne pembe, turuncu, mor kurdele yumakları saçılmıştı. Ağaçların tepelerinde alev şeklinde ışıklar oynaşıyor. Sıkışık trafikteki arabalar ithal oyuncakları andırıyor. N'oluyor bana? LSD etkisindeyken ekspresyonist bir resim sergisini geziyorum sanki.

Gül Esin'in hayali yöremde uçuşuyor... Sisli hatıra çayırında körebe oynuyorum.

Eski aşklar tekrarlanır mı dersiniz? Lahana ikinci kez haşlanır mı? Sevda sermayesi böylesine azken hele...

Ölmüş ve unutulmuş sevgilinin varolmayan ikizinin izini süre süre, nereye varacağım?

Ne? Sizin unutamadığınız veyahut arada bir hatırlayıp 'Onunla beraber yaşasak hayatım nasıl akardı acaba?' diye meraklandığınız biri yok mu? [Adını yazınız: ..... Sakın! Yazdıysanız, silin. Kimi unutamadığınızı herkesin bilmesi, sizin hatıranızın ayarını bozar. Azabı azap yapan yalnızlıktır. Bu hasret işinde tek başınasınız. Ayrıca, itiraf etmek ile sır vermek arasındaki farkı asla unutmayınız.] Peki ya ben? Gül Esin'den neden bahsediyorum? Çünkü sorumsuz, müflis, feleğini şaşırmış bir derbederim. Benim hatalarım geçersiz. En azından önemsiz.

* * *

Kafamın içinde mazinin slaytları dönüyor. İkide bir noksan dejavu çarpıntıları...

Bana, Abdülhak Şinasi Hisar'ın eserlerini öneriyor Gül Esin: "Hem saygıdeğer hem de sempatik bir yazar... Divan Edebiyatı, Tanzimat Romanı ve Servet-i Fünûn'un mirasını üstlenmiş ve fakat kesinlikle modern bir sanatçı."

Ben *Blade Runner*'ı [1982] izlemiştim, o ise filmin uyarlandığı romanı [*Androids Dream of Electric Sheep?* -Philip K. Dick, 1968] okumuştu.

Gül Esin, baharı inşa eden çiçeklerin öncüsü. Çağ kapayıp çağ açan dilber. Elbisesindeki papatyalar, papatya kokuyordu...

Onda zarafet kudreti vardı: Gülle atsa en uzağa atardı sanki, gül atsa tam hedefe saplardı. Mevsimi değiştiren düğmeyi usulca çevirir ve tüm armağanları, müjdeleri, cıvıltılarıyla baharı getirirdi: Birden çiçeklenip havaifişekler gibi patlayan ağaçlar, hediye paketi biçiminde hafif bulutlar, kelebek filoları...

Sanmıştım ki ikimiz birbirimiz için varız. Fizik kanunları bizi bağlamaz. Sevda dağının zirvesine otağ kurarız. Sevinç limanına demir atarız. Kalbin hükmü tüm uzuvlara geçer. Sonsuzluktan payımızı alırız.

Antidepresanlar ve seneler işe yaramamış görünüyor. Geçmişin tozu talaşı beynime yağdıkça, illüzyon zannettiğim halüsinasyonlar görüyorum.

Romantizm, çıkarlarımızın üstünü duygularla örttüğümüz bir hilekarlıktan başka bir şey değil. Biliyorum. Fakat sizce de kendini kandırmanın budalaca ve zekice olmak üzere iki çeşidi yok mu?

Psikiyatrım Sevi Seviye, bana Gül Esin'in sosyal medya hesaplarına bakmayı yasaklamıştı: "Onu Google'layamazsın. Yas evrelerini yani inkar, öfke, pazarlık, depresyon, kabul süreçlerini tamamlamaya bak. Sonunda, birlikte yaşadıklarınızı şükranla anma olgunluğu göstereceksin... Vampirler sarımsak yetiştirmez. Süpermen maden ocağında kriptonit aramaz. Alkolikler bara gitmez. Sen de sürekli Gül'ü düşünemezsin. Onu uğurlamalısın..." Psikiyatr da tozutmuş.

Kalbinde bir şarapnel parçasıyla yaşayan tek kişi ben değilim, biliyorum. Kendine acımak, evet, beleş bir lüks. Belki de içimizdeki hayvan, tek dostumuzdur? Bizden daha akıllı ve ahlaklıdır?..

Gül Esin'i özlemekten iflahım kesilmişti. Matemin 5. evresi olan 'kabullenme'ye asla geçemeyecektim. Fakat hissediyordum, yaşam denen sofrada Kader üç öğün acı yedirse de, Garson Tesadüf, yepyeni bir kokteyl hazırlıyordu...

İçimdeki hayvan şampiyonluk için yarışıyor!
ya da
Aptallar hayal kuramaz

Kemikleşmemek ama sağlam olmak,
işinin başında durmak ama yerinde saymamak,
esnek olmak ama bükülmemek;
aslan ya da kartal ama gene de hayvan olmamak,
tek yanlı olmamak ama ikiyüzlü de olmamak...
Nasıl bir görevdir bu?
[STANISLAW JERZY LEC, 1909-1966]

Okan Yunus, bar taburesine tünemiş, ellerini birleştirmiş, gözleri kapalı, fısıltıyla dua ediyordu: "Tanrı'nın şanlı kulu San Antonio, sen ki erdemlerinle ve frapan mucizelerinle ünlüsün, Zippo'mu bulmama yardım et. Çakmağıma varan sisli yolda bana kılavuzluk et. Ve Tanrı'nın iradesine teslim olmam için ruhumu aydınlat. İnayet eyle ki günahımın yok ettiği zarafet tecrübesine tekrar kavuşayım. Kurtarıcı'nın müjdelediği utkuya erişeyim. Bunu senin tavassutunla Rabbimiz Mesih'ten diliyorum. Amen."

Fonda, Crooked Still, Johnny Cash'in *Ain't No Grave* şarkısına hız veriyordu. [There ain't no grave can hold my body down –Cenazemi gömebilecekleri bir mezar yok.–]

Otomatik Pilot'ta ezgili, tütsülü, huzmeli bir mabet esintisi.

Gözlerini açıp karşısında beni bulduğunda hiç tınmadı filozof şair. Direkt kapıya yöneldi, çıktı ve dakikasında döndü: "Vestiyere uğradım." Elindeki Zippo'yu gösterdi: "Paltomun cebindeymiş."

"Siz... Hıristiyan mısınız Okan Bey?" diye sordum sesimi yumuşatarak.

"Hayır, ne münasebet?"

"Az önce Aziz Anthony'ye yakarıyordunuz?"

"Orası öyle..." dedi. "Kurumsal dinlere kaydolmuyorum. Kaçak giriyorum. Ya da kiracı."

"Enteresan..."

"San Antonio, kayıpları bulmasıyla, buldurmasıyla maruf bir ruhani aktör. Teksas'ta bir şehre adını vermişler. San Antonio aynı zamanda bir Fransız polisiyecinin mahlası. Böyle bir şarap markası da var. Azizimiz, 13. asrın başında yaşamış. 35 yaşında ölüyor. Güya kilise doktoru. Fas'a gitmiş. Ahaliyi Hıristiyanlığa çağırmaya. Orada hastalık kapmış. Tanrı dindarları frenlemese halimiz nice olurdu!" Gülerek devam etti: "Bu abi senin meslek büyüğün: Kayıp kişileri, eşyaları buluyor. Ölüleri diriltemese de, az iş sayılmaz."

İrem Emrihak'ı hatırladım. "Yani... inanıyorsunuz?"

"Hiç de bile. Fakat dua ederken zihin durumun değişir. Manevi bir ittifak kurarsın. Yani kaybın bir tek senin meselen olmaktan çıkar. Ruhunu 1000 yıl önce teslim etmiş olsa da bir insanın desteğini küçümsememek lazım."

Okan Yunus'un suratından esrarengiz bir neşe dalgası geçti. Bu tekinsiz adam başıma bela açacak. Seziyorum. [Kâmi Koma tez elden çanıma ot tıkamazsa tabii.] Karısı onun hakkında kayıp ihbarında bulunmuştu. Oysa yeri belli lavuğun. Karşımda oturuyor. Zippo'suyla sigarasını yakıyor. Ya ben n'apıyorum? Yalnızlığımı bu kayıp şahsın yarenliğiyle yatıştırıyorum. Ben de acayip sayılırım. Sanatçı değilim; yalnız kalmayı ondan beceremiyorum belki. Acaba kaçmak, kaybolmak için başkalarını, Okan Yunus'u mu kullanıyorum?..

* * *

"İçkiler benden!" Okan Yunus Okyanus çocuklar gibi şendi.

Gülümsedim: "Neyi kutluyoruz?"

"Romanın ilk sayfasını yazdım!"

Haftalardır otelde kalıyor, dışarıda yiyip içiyor ve bir tek sayfa mı yazmış? Hah! Türk edebiyatı için ne büyük bir adım!

"Vay canına..."

"Ah sevgili biraderim... Roman sanatlardan bir sanat değildir. İnsanın ruhunu, zihnini, bilinçdışını deşifre eder. Bir yönüyle büyü, bir yönüyle analizdir. Hayattaki her şeyin anlamının üretildiği ve depolandığı bir tesis! Ve ben roman kompleksine girdim. Eşiği aştım! Çok heyecanlıyım. Balzac'ın nefesini ensemde hissediyorum!"

Eserin arkasında bir insan olmalı, değil mi? Okan Yunus Okyanus kayıtsız şartsız egosantrikliği, alelade kibri ve otomatik çıkarcılığına rağmen sempatik biriydi. Espritüel, bilgili ve çift kişilikliydi zira. ["Kendimi anlayamıyorum ve buna şaşıyorum. Beni şaşırtan kim? Kendimim. İçinden çıkılmaz biriyim ben!"] Yani zaman zaman yarınağız itiraflarda bulunuyor ve başkalarının iyi yönlerini –ıkına sıkına da olsa– dile getiriyordu. ["O herif katışıksız bir edebiyat dehası. Fakat muhafazakar. Salaklığına doymasın. Ölüleri, yaşayanlardan daha akıllı sanıyor!"] Ve nadiren, sarhoş öpücüğü tadında özeleştiriler konduruyordu kendi yanaklarına. "İçimdeki hayvan şampiyonluk için yarışıyor!" diyordu mesela.

Gene de onun roman yazabileceğinden kuşkuluyum. Bana öyle geliyor ki, romancı umudunu esere dönüştüren, sarsılmaz bir iyi niyetle hareket eden, muhatabına en üstün değeri atfeden ve manevi / entelektüel olanaklarını cömertçe paylaşıma açan kişidir. Hayatta bir canlılık alameti seçemeyen, menfaatini önceleyen, herkesi aptal sayan, neşesiz ve pinti biri... Bilemiyorum... Kitabı çok-satanlar listesine girse de, romancı mıdır?

Okan Yunus'la şişeleri tokuşturduk. Birayı dikerken "Ben kim oluyorum da şu adamın sevincinin altını oyuyorum" diye düşündüm. "Belki ömrünün son çeyreğinde has bir insana dönüşecek? Bense gözünü kırpmadan adam vuran biriyim. Daha üç gün evvel bir babayı pat diye uçurumdan ittim! Başkaları hakkında hüküm vermeyi bırakmalıyım. Ahlak sorgusu, ahlak-

sızlığın başlıca alameti. Taze romancı kendini anlayamadığını söylüyor. Bense kendime yaklaştıkça dehşete kapılıyorum.

[Sizin, sevgili okur, yakınlık duymadığınız fakat hak verdiğiniz biri var mı? .....]

***

O günden sonra Okan Yunus roman kuramcısı kesildi başıma. Başta pek kulak asmadım açıkçası. Gelgelelim gitgide ilgimi çekiyordu sözleri. Üniversitede edebiyat ile sosyoloji arasındaki bağın ehemmiyetinden bahseden Profesör İsmail Mail'i hatırlatıyordu. O zamanlar toydum. Hocanın meramını idrak edememiştim. Malum, okul sıkıcı, dersler bunaltıcıdır. Fakat şimdi... Otomatik Pilot sanki Oxford kantini. Okan Yunus Okyanus'un anlattıkları beni heyecanlandırıyordu:

"Düşük IQ'lu kimseler hayal kuramaz. Çünkü varsayımlarla düşünemezler. Hayal kurmak ile teori kurmak arasında sıkı bir bağ var: İkisi de zeka ve bilgi gerektirir. Aptallar arzularını, taleplerini, beklentilerini hayal zannederler. Ev, otomobil, düzenli gelir... Peh!"

Aaa? Sahi...

"Roman, yapay kader gibi görünür. Fakat kaderden bir bakıma daha ciddidir. Zira yazgının aksine yazılıdır. Kelimeleştirilmiş, metinsel, düşünceleşmiş hayat; öylece akarak yitip gitmez. Roman istikbale, maziye, şimdiye dair şuurun başlıca kaynağıdır. Bu nedenle kaderle rekabet halindedir. Kaderin yerine geçmek ister... Kutsal değildir yani analize ve eleştiriye açıktır. Hatta bunları çağırır... Romanlar sayesinde hayat maceramızı sahihleştiririz. Çünkü bizi biz yapan acılar, mahrumiyetler, travmalar, arızalar, belalar gündelik münasebetlerde söze konu edilmez, gizli kalır. Hiç kimse, gerçeği bize kritik ayrıntılarıyla söylemez. İstese de beceremez, güç yetiremez zaten. Gerçek, paradoksal olarak, kurmaca metinlerdedir. Marcel Proust, sanı-

rım bu nedenle 'Sanatta, yaşamın bize bahşetmediği bir hakikat derinliği vardır' yazmıştı."

Dikkatle dinliyordum.

"Teori öğretir, hikaye kavratır. Geleneksel anlatılar yani kıssalar, menkıbeler, destanlar, masallar, nükteler... pedagojik bir işleve sahiptir. Roman ise hayatın belirsizliğiyle yüzleştirir bizi. Ve her eylemin, her karşılaşmanın, her ifadenin biricikliğini vurgular. [Bu biriciklikten dolayı ahlak kurallara bağlanamaz. Ahlak, yaratıcılıkla mukayyettir.] Arapların 'İhtiyarlık ömrün en rezil kısmıdır' atasözü gayet anlaşılırdır. Buna karşılık Hemingway'in *İhtiyar Adam ve Deniz*'ini okuyunca, yaşlılık hakkındaki kavrayışın güçlenir. 40 yıl sonra denize açılıp oltanı attığında kocaman bir balığa rastgelmezsen belki de ihtiyarlık sana o kadar da azap vermez, ha?"

O soluklanıp içkisinden bir yudum alırken ben de ona eşlik ettim.

Elinin tersiyle ağzını sildi: "Avrupa Medeniyeti romandan uyarlanmıştır. Modern uygarlığın tüm bileşenleri, muhayyile ile aklın ittifakıyla kayda geçirildi. Felsefe ve bilimde ussallığın, sanatta ise hayalgücünün işlediği söylenir. Roman bu ikisini 'gerçeğin zemininde' birleştirdi. Modernlik ile roman dört asır boyunca etkileşimliydi. Dahası, roman medeniyetin inşasını ve eleştirisini birarada yürüttü. Böylece 'Avrupalı' önce romanda ortaya çıktı. Konuşması, eylemi, edası, her şeyiyle. Dante, Boccacio, Shakespeare gibi öncüleri izleyen Cervantes, Daniel Defoe, Goethe, Austen, Stendhal, Dickens, Hugo, Bronte Bacılar, Dostoyevski, Balzac, George Eliot, Turgenyev, Tolstoy... gibi yazarlar Avrupalıyı icat ettiler. Bugün biz içinden bir insan, bir toplum çıkarabileceğimiz hacimde roman yazmakta geciktiğimiz için bocalıyor, yamuluyor, dağılıyoruz. Hollywood filmlerinden, Amerikan dizilerinden yani romanın suyunun suyu türevlerinden tahsil ettiğimiz hayat bilgisiyle imitasyon Batılılara dönüşüyoruz anca."

"Vay canına..." diye mırıldandım.

Derin bir soluk aldı "Gelgelelim..." deyip pufladı "Romanlar zor beğenilir çünkü tarihsel olarak romandan çok şey beklenir..."

Durdu. Yüzümde bir hayranlık ifadesi yakalamıştı besbelli. Ağzını araladı fakat bir şey söylemedi. Bekliyordu. Yekten sordum: "Sırrınız nedir?"

Cevabı yapıştırdı: "Saygın kişilerle fingirdeşmek!"

"Ha? Nasıl?"

"Onların eserlerini okuyarak elbette."

Polisliğin yüceliği
ya da
Kardanadam kartopu oynamaz

En öğretici oyun, boşluk doldurmadır.
Çünkü hayat bir boşluk doldurma oyunudur.
[ATOM HOWL, 1917-1997 *Sessiz Gerisayım*]

Uykusuzum. Kimsesizler mezarlığından çıkma bir zombi düşünün. İşte o benim.

Carmen Ezumah'ın 1975'te terennüm ettiği *Tala Tala* çalıyor arabada. İgbo dilindeki şarkı ne anlatıyor acaba?

Gözlerimden yaşlar süzülüyor. Bağışlayın sevgili okur. Huzurunuzda ağlamak istemezdim, hoş değil, farkındayım. Fakat işte kalbim cayır cayır yanıyor. Arabayla, Emniyet Müdürlüğü'ne giderken yolu uzatıyorum. Buzlu asfaltta Acıbadem'den Çamlıca'ya doğru ilerliyorum. Felaketlerin terapötik etkisi olduğunu okumuştum bir dergide. Belki de şuursuzca belamı arıyorum?..

Sevgilim, yıllar önce düşen bir uçakta küle dönmüştü ve bu dehşetengiz olayı tümüyle unutmuştum. Ona tıpatıp benzeyen şu esrarengiz kadına rastlamasam, hatıralarım canlanır mıydı? Zamanı geriye sarmak derdine düşer miydim?.. Hayır galiba. Yani belki. Küllerinden doğan bir şey varsa o da aşktır

herhalde. Aşk iki kişiyi psikolojik ve fizyolojik muhtaçlık ortak paydasında buluşturan her türlü karambol mü demek? Yoksa bu ezelî katakulli bir mucize içeriyor mu? Bence âşık, her şeyin kendi lehine işlediği hissine kapılan kişidir. Salağın tekidir yani. Kendimden biliyorum. [Sizce? Ebedî aşk var mıdır? ....]

Şimdi yeniden ona, çoktan ölmüş birine, makyajlı bir hayalete âşığım. [Öbür dünyadan daha uzak yurt mu var?] Onun ayrı ebeveynden olma ikizi ise dünya dışı bir organizma. Bana imkansızlık temalı mektuplar yazıyor. Bu yankı karmaşasından nasıl kurtulacağıma dair hiçbir fikrim yok...

Aynı anda hem körebe hem jenga oynayamazsın... Fakat ben deniyorum. Hayatımı şekillendiren anormallikleri, zihnimde dengeye getirmeye çabalıyorum.

Gül Esin'in ölümü tümüyle tesadüf müydü? Hayvanat bahçesinde zuhur eden kadının neden gezegende izine rastlanmıyor? Kâmi Koma aklımdan geçenleri nasıl okuyor? Nihat Nohut beni nereden tanıyor? Okan Yunus'un hem habis ve sorumsuz hem de ince ruhlu ve bilge olmasının izahı ne? Kamer Emrihak'ı mıhladığım anlaşılacak mı? Yosma Seviş, İrem'i niçin saklamış? İkide bir adı geçen Yahya Hayhay kim? Perçin Çeper'le yakınlaşmak, beni tüm bu musibetlerden koruyabilir mi?..

Polis Merkezi'nin önünde durdum. Derin derin soluyordum. Kağıt mendille yüzümü sildim. Kimileri, uğradıkları belaları anlamlandırmada mahirdir. Ben onlardan değilim.

* * *

Asuman Okyanus'un bulanık suretine bakıyor, boğuk sesini dinliyorum: "Kocam ve ben birbirimizi sevmek zorunda değiliz fakat aynı çatı altında yaşamamız şart!" deyip yumruğunu masaya vurdu. Romantik idealizm de kolayca otoriterliğe dönüşüyor valla. Evliliğin çok fazla kulpu var. Ve onu dört elle sımsıkı

tutmak yasal bir hak olduğu kadar, medeni bir mecburiyet adeta. Öte yandan izdivaç, iştah açan bir diyet kitabı sanki. Kaçış planları ilham eden mahkumiyet. Seremoniyle içilen, hazmı kolay bir zehir.

Alnımı kırıştırıp başımı yukarı aşağı salladım. Polisliğin yüceliği, varolduğunu bilmediğiniz sorunlarla karşılaşmanızdan kaynaklanır. Dehşetengiz kutsallık. "Anlıyorum" dedim. Zerre kadar anlamıyordum halbuki. Bu diyalog, maskeli balodaki bir yüzleşmeden farksız benim nazarımda. Meçhul muhatabın lafügüzafı karşısında nutkum tutuluyor.

Cevaplanması imkansız bir sual sordu: "Siz benim yerimde olsanız n'apardınız?"

"Doğrusu, bilemiyorum, Asuman Hanım. Okan Yunus Bey roman yazmak için bir müddet tek başına kalmak istiyor..." [Keşke 'Okan Yunus' yerine 'Okan Bey' deseydim. Asuman'ın adının bir zamanlar 'Yunus' olduğunu unuttum.]

"Ne romanı Allah aşkına?! O hinoğluhin roman moman yazamaz! Beyni kaşarlanmış ikinci sınıf bir zampara! Yaşı 60'a dayanmış. Bunca yıl durdu da şimdi mi harikalar yaratacak?!"

Kadın'ın retorik sorusuna safça karşılık verdim: "Bana 'Roman, olgunluk dönemi sanatıdır' demişti. Roman'ın iyisi, 60'ından sonra yazılırmış."

Öfkesi büsbütün arttı. Birden hastalanmıştı sanki: "Tabii canıım, göbek deliğinden alev püskürtecek! Bok püskürtür! Okan kibrinden doğan umutsuzluğunu aşıp da bir işin ucundan tutamaz."

Bu son cümlesi bana inandırıcı gelmişti. Gene de kulakardı ettim, hatta aksini savundum: "Hanımefendi, ne malum, belki de yazıverir kitabı? Eşiniz donanımlı, zeki biri."

"Ben aptal mı dedim?! Malımı biliyorum. Bir ateş yakar, sonra onu çişiyle söndürür! Okan kendini bu dünyanın tüm sırlarına vâkıf sanıyor..."

[Yo, 'Bu dünyanın tüm sırlarını bilen adam' Yahya Hayhay, Okan Yunus'a göre.] "Bana pek öyle gelmedi" dedim.

"Komiser, sen suçluları hafife alsan, onları enseleyebilir misin?"

Duraladım: "Zor."

"Hah, Okan, okurlarını küçümsüyor. Dolayısıyla kendi kendinin okuru olmak onun kaderi. Kendini putlaştırırsan karikatürleşirsin. Bizimki, kendisiyle dopdolu. Kardanadam kartopu oynayamaz ya, o hesap işte." Kocasına birazcık haksızlık ediyor bence.

"Peki" dedim yüzümü ovuşturarak "sizin için n'apabilirim?"

"Telos Otel'de mi kalıyor?"

"Ha? Evet."

"Söyleyin banka hesabıma para göndersin. Maaş yetmedi bu ay. Köpeğimin göz ameliyatı pahalıya patladı."

"Yanlış anlamayın ama neden telefon açmıyorsunuz?"

"Otomatik Pilot'ta telefon çekmiyor."

"Mesaj yazsanız?"

"Sizden ricada bulunanlara akıl mı verirsiniz hep?"

Pes ettim: "Tamam, pardon, söylerim." Derin bir nefes aldım: "Buraya ilk geldiğiniz gün, eşinizin bulunmasını istediğinizi sanmıştım. Fakat eve dönmesi pek umurunuzda değil aslında, ha?"

"Haklısın komiser. Böyle memnunum. Kulağım rahat. Harbi söylüyorum... Sessizce gitmesi kanıma dokundu lakin. Arayıp sormuyor da. Onu sille tokat dışarı atsam, dönmek için yalvarsa, gene kovsam, gece yazdığı pişmanlık mesajlarını sabah okusam... böyle huzursuzlanmazdım."

Psikiyatr değilim. Fakat sosyolog ve polis olarak şunu söyleyebilirim: İnsanlar kendi maddi / manevi çıkarları doğrultusunda deliriyorlar. Evet. Hatta aptallıkta ve acizlikte bile bir menfaat motifi göze çarpıyor. "Tabii, öylesi daha münasip olurdu herhalde" diye mırıldanarak gülümsedim.

İfademdeki istihzayı sezdi ve atağa geçti: "Size bir tavsiye: Okan bol bol eğlendirir, yasakları şıppadak çiğnetir ve enteresan bilgiler verir. Fakat..."

"Fakat ne?"

"Sizi kullanır. Onun kölesine dönüştüğünüzü farkedip şaşarsınız."

Ciddileştim ve "Ne münasebet?" dedim sertçe.

"Bir düşünün... Benden ona haber taşıyacaksınız." Yüzünde kaygan bir sırıtış.

"Sadece sizin ricanızı_"

Kısa bir itiraz kahkahası attı: "Ben de onun kölesiyim komiser."

Peygamberle paralel
ya da
Reaksiyon repertuarı

Bu iş, karanlık bir odada yalnızca dişlerinizi kullanarak bir kol saatinin parçalarından nükleer reaktör kurmak kadar karmaşık!
[DAVE BERRY –mizah yazarı–]

Suratıma kartopu atılmış gibi uyandım. Kişneyerek.

Kaotik kabuslar görmüştüm: Hayvanat bahçesine karanlık gökten üç zımbırtı düşüyor. Sonra farkediyorum ki biri Gül Esin'in başı, biri Okan Yunus'un kellesi, biri de benim kafam. Kaplanlar, gofret gibi çatır çutur yiyorlar. Kâmi Koma sigaramı yakarken "Herşeyi biliyorum" diyor. O esnada ardımda açılan yar'dan uçuyorum. Dehşetli düşüş, yumuşak iniş: Yapışkan, puding kokan bir çamura değiyor ayaklarım. Kesif bir sisin içindeyiz. Karşımda parmak sallayan Nihat Nohut bağırıyor: "Sen bir sahtekarsın! Hatta bizzat sahtesin!" Ardımdan biri sesleniyor: "Pişt!" Dönüyorum. Çekik gözlü, irikıyım bir adam silueti. "Si-si-si-zi ta-ta-ta-tanıyorum..." diye kekeliyorum "Yahya

Hayhay'sınız?" Bir adım yaklaşıyor. Elindeki Tatar Yayı'nı [arbalet] o an görüyorum. Uçarı bir gülüşle "Memnun oldum Alp Laçin O" derken tetiği çekiyor. VINK! Çelik ok çıtırtıyla deliyor kemiğimi ve kalbime saplanıyor!..

Velhasıl, kabusların ardından tazelenerek güne başladım.

Kahve demledim. Pencere önündeki tekli koltuğa çöktüm. Sigara tüttürüyorum. Telefondan haberlere baktım. Manşetlerden birine takıldım: *Hologramla evlenmişti; eşiyle konuşamıyor artık.*

Dünya nereye gidiyor?

Ünlü sanal karakter Hatsune Miku'nun hologramıyla 2018'de dünyaevine giren Akihiko Kondo, yazılım şirketinin hizmeti kesmesinden ötürü, eşiyle artık sohbet edemediğini açıkladı. Japonya'nın başkenti Tokyo'daki bir belediyede çalışan Kondo, evliliğinin nasıl gittiğini sormak üzere ziyaretine gelen Mainichi Shimbun *gazetesi muhabirine dert yandı. Hatsune Miku'nun hologramını 'canlandırması' için Tokyo merkezli bir şirketin geliştirdiği yazılımı kullanan Kondo, bu sayede eşiyle sohbet edebiliyordu. Kondo evlenme teklifi ettiğinde Miku'dan "*Umarım kıymetimi bilirsin*" cevabını almıştı. Her sabah birbirine "Günaydın" diyen çift, ne yazık ki laflayamıyor artık. Fakat Miku, bilgisayar başında çalışan Kondo'yu, sessizce izliyor hâlâ. Kondo, "Miku'nun hastalandığını varsayıyorum. Tedavi görecek ve şifa bulacaktır. Onunla sonsuza dek birlikte olacağımıza inandım hep. Yıllarca hiç sorun yaşamadık. İlgili ve şefkatli bir eş Miku" dedi.*

İdeal eş, bir bilgisayar yazılımı mı? Anlaşılan, insanlar artık hologramlardan sevgi umuyor. Robotlara gönlünü kaptırıyor. Söz, duygu, düşünce hatta deneyim emojiye indirgendi. Benlik imgesi ise avatar. Hipergerçekliğin Everest zirvesi! Androidlerle nikahlanacağız. Etlerimiz kemiklerimizden sıyrılsın. Metal iskelet, elektronik devreler ve harddiskle yola devam ederiz. Markalı, yayımlanan, download edilen sanrılar, yaşantıdan daha

güzel. Yapaylık, doğallıktan daha temiz. Ebedi mahkumiyet eşittir özgürlük. Kendini imha ise kemale ermenin güvenli yolu.

Belki ben de bir çizgi film karakterinin dijital kopyasıyla istikrarlı bir ilişki kurar, ilelebet mutlu mesut yaşarım?.. Ne işim var fotojenik bir hayaletle?!

Düşünceler zihnimde uçuşurken bir fikir tomurcuğu patladı: Hayvanat bahçesinde gördüğüm kadın... Gül Esin'den başkası olamazdı! Evet, o sahiden de bir hayalet. Ben... ben vaktiyle 19 dakikalığına hayattan kopmuştum. Gül Esin de yıllardır ölü... Besbelli ölümün sahasında oynanan bir saklambaç bu! Yarı-ölü olduğumdan, öbür dünyadan gelen turistleri görebiliyorum belki de? Ortak paydamız ölüm.

Ah, hayır... öyle olsa başkalarının onu görememesi gerekirdi.

Hem sonra... Namevcut Hatun, buluşmamızın imkansızlığını ısrarla vurguladığı mektubunda "Beni tanımıyorsunuz. İsmimi dahi bilmiyorsunuz" diyordu.

Hayalet değilse ne? Birileri üzerimde sosyal deney mi yapıyor? Akihiko Kondo gibi ben de bir hologramla mı temas halindeyim? Onun durumundan farklı olarak, hologram mı bana ilan-ı aşk ediyor?..

Peki neden bu kadar ürkek ve gizemli? Benim ona karşı boş olmadığımı bilmiyor mu?

* * *

Attığını vuran, tuttuğunu koparan biriyim güya. Tilkiyi kovalarken kurdu uyandırmıştım. Başkasının yemeğine tuz ektim. Deveye kalburla su veriyorum. Ve sivrilttiğim kazık, kıçıma saplanacak galiba.

Bu keşmekeş içinde kendime yeni bir uğraş buldum: Roman okuyorum. Dostoyevski, Attilâ İlhan, Fielding, Hüseyin Rahmi, Flaubert, Tanpınar, Melville, İhsan Oktay Anar, Tom Robbins, Alper Canıgüz ve Chuck Palahniuk gibi yazarları tutarım. Okan Yunus'un anlattıkları iştahımı açtı.

"Dil, konuşmadan ziyade yazı içindir" diyor mesela.

"Kıssalar, masallar, destanlar, menkıbeler, fıkralar... sözlü anlatılardır. Roman ibret, öğüt ya da bir dünya görüşü veren değil, gerçeği araştıran, düşünmeye yönelten, gelişkin ve kapsamlı bir metindir."

"Hiçbir kelimenin eşanlamlısı yoktur."

"Anlatılarda şefkat ararız. *Shawshank Redemption* neden dünyanın en beğenilen filmi? Çünkü orada Red, Andy'ye iyi gözle bakıyor. Benzer bir olay Dr. Watson ile Sherlock Holmes arasında da vardır. Dahası, ilk roman kabul edilen *Don Quijote*'de Sancho Panza, Alonso Quijano'ya itimat eder."

"Roman, tüm türlerin toplamıdır."

"Şiir gençlerin sanatıdır. Roman ise olgunluk döneminde yazılır. Ömrün ilk yarısındaki toyluklar, hatalar, yanılgılardan sonra insan büyük bir metin kuracak düzeye yaklaşır. İnsan ömrü 400-500 yıl olsaydı belki çok daha esaslı, bambaşka romanlar yazılabilirdi."

"Felsefeden farklı olarak roman, düşünceyi bir kalıba ya da ağ'a yerleştirmez. Düşünce ile eylemi birleştiren bir oyundur. Dolayısıyla bir öneriden ziyade kehanet tadı verir."

"Her romancı, romanı yeniden icat eder."

"Romanlarda –gerçek hayattaki gibi– karakterler duygularıyla ya da içgüdüleriyle hareket eder. Polisiyede mesela, bir tek dedektif rasyonel davranır. Bu nedenle de diğer karakterler –ve okur–, dedektifin gerçeğe ulaşmasına şaşıp kalırlar."

"Sherlock Holmes, Avrupalı'nın ideal benlik imgesidir. Gerçeği ilk bakışta yakalayan, gizleri er geç çözebilen bir deha... Aynı zamanda, güneş sistemindeki gezegen sayısından habersiz bir morfinman. Yani bariz eksikleri, kusurları var. O, keramet sahibi insan-ı kâmil değil, dehanın bilinçle ve çabayla kazanılabileceği fikrini temsil eden modern birey."

"Nasıl davrandığımız önemli, fakat nasıl reaksiyon gösterdiğimiz daha önemlidir. Tamam nazik birisin, evet espritüelsin,

barışçısın... Peki ya biri sana sataştığında ne yapıyorsun? Şantaj, tahkir ve baskı karşısında ne cevap veriyorsun? Biri sana ilan-ı aşk ettiğinde? Ödül alırken? Alnına bir namlu dayandığında? Sigara isteyen evsize, işten kovan patrona, dans teklifini reddeden teyzeye nasıl mukabele ediyorsun? Karakterimiz, davranışlarımızdan ziyade reaksiyonlarımızdan belli olur. İşte, roman bize bir 'reaksiyon repertuarı' sunar. Sözgelimi, senden yüz çeviren evladın, yıllar sonra dönüp af dilediğinde ona ne söyleyeceksin? Charles Dickens okumadıysan işin zor."

"İnsan 'Ben kimim?' sorusuna tam bir cevap veremez. Dolayısıyla bizler, gerçek kişiler değiliz. Gerçek kişiler romanlardadır."

[Sizin yoldaş, dost saydığınız, yakınlık duyduğunuz kurmaca karakteri kim? ....]

* * *

Okan Yunus'un tüm bu ve benzeri sözlerinin yanısıra, roman yazma teşebbüsü beni de heveslendirdi. Gıcık kaptığım adama imreniyordum. Öyle ki, yazmak, bilhassa roman yazmak, benim nazarımda en değerli beşerî çabaydı artık. Kurmaca evreninde inşa faaliyetine girişmekle, gerçek yaşantılarıma varan bir anlam kanalı açabilirdim?

Bilgisayarda Word dosyası açtım. Ve bir roman yazmaya koyuldum: *Peygamberle Paralel.*

30 saniyelik mevsim
ya da
Sonsuz fermuar

Bir ruh bir diğeriyle nasıl konuşur öğreneceksin.
[GOETHE, 1749-1832, *Faust*]

Baharın gelişiyle birlikte eriyen karlar dağlardan dökülerek ovalara köpük köpük müjdeler taşıyor, berrak derelerde renkli balıklar türlü çeşit danslar ediyor, ağaçlar dirilip yeşeriyor; kuşlar, uçuşan çiçekler gibi, güleç bulutların çevresinde fırıl fırıl dönüyor, daldan dala pıt pıt sekiyorlardı.

Şaka şaka. Klasik romanlarda okuduğum bu tür cümleleri ben yazsam okurların maskarası olurum. Evet, ilkbahar sinyal veriyordu. Fakat cemreler çürük betona, hurda makinelere ve zehirli havaya düşüyordu. Kalpler hep soğuk. Suratlar beş karış. Bir karakış somurtkanlığı mı, binbir korkuyla felç olmuş kalabalığın sahte maskeleri mi? İlkbahar yasaklanmış da, şehre kaçak giriyor sanki.

Biz burada kimseyi sevmeyiz. Acıdığımız ya da saygı gösterdiğimiz insanlardan da gıcık kaparız. Baharı –birileri nasiplenmesin diye– gerisingeri püskürttük. Onu reklamlarda görebilirsiniz anca. 30 saniyelik bir mevsim.

Haftalar, birbirini kovalıyor. Zaman, daima acıtıp sızlatarak akıyor. Biz, zamanın geçişinden canı yananlar, uyuşturucu müptelasıyız aslında. Oyalayıcı şeyler peşinde koşarak oyalanıyoruz. Baksanıza, Namevcut Hatun'un izini bulamadım. Ne teknoloji ne de polis sezgilerim işe yarıyor. Beni bu hikayeden çıkarın, yerime Süpermen'i koyun, o da çuvallar. Kadın yok işte. X ışınlı gözlerle görülebilir mi yoksa? Bunu asla bilemeyeceğiz sevgili okur.

Masamda, yatağımda hatta cebimde, ondan gelen mektuplar buluyordum.

Yazdıkları beni afallatıyor. Mangal yüreğimin korlarını karıştırıyor.

"Kainatı tavaf etsem ne çare" yazıyor "Ne duam kabul olur ne de size dokunabilirim."

"Benim dünyam Sisifos'un Kayası gibi..."

"Bir fermuar ilelebet açık kalamaz fakat bizimki sonsuz bir fermuar."

"Ah, Alp Laçin O... Her şey ödünçtür, gözyaşı bile."

[Yukarıdaki mektup cümlelerinden –varsa– etkileyici bulduğunuz birinin altını çiziniz. Yoksa, size yavan gelen bir cümlenin üstünü çiziniz.]

Namevcut Hatun, dudak okuyabilen vantrilok gibi. Mektuplarında, zihnimdeki suallere cevap veriyor. Beni teselli ediyor. İzahta bulunuyor... Fakat durum o kadar acayip ki, tüm olaylar bir soru cümlesinin içinde cereyan ediyor.

Birgün komodinin üstünde bir taş-plak buldum. 1930'larda kaydedilmiş. Üzerinde 'Seyyan Hanım – *Hasret* yazılı.

Plağı alıp Sakallı Lütfü'nün Mühürdar'daki dükkanına, Sahaf Müteferrika'ya gittim: "Üstat, şu plağı dinlememiz mümkün mü?"

"Bu âlemde her şey mümkün komiser" derken uzanıp emaneti elimden aldı. Vaaay vaaay... 78'lik ha? Hangi ağaçtan düştü?"

"Bir arkadaşımın hediyesi" dedim.

"Seyyan Oskay... Türkçe tango söyleyen ilk kadın solist" dedi gülümseyerek: "Böyle hediyeyi de ancak 'bir arkadaş' verir"

Lütfü polis olsaydı, iyi iş çıkarırdı. Bir insandan şüphelenirken ona şefkatle bakabilen biri. Plağı, Fransız malı *Pathe* marka, asırlık gramofona ihtimamla yerleştirdi. Ve ağır ağır dönen 78'likten içli bir şarkı yükseldi:

O gözler artık bana
Eskisinden yabancı
Gönlümdeki bu sevda
Hiç dinmeyen bir acı.

En candan arkadaşım
Ruhumu saran gece
Ben kime bağlanmışım
Ağlıyorum gizlice.

Kimsesiz karanlıklar
Derdime şifa verin
Kalbimdeki yaralar
Daha çok, daha derin.

Öylesine tesirli, o kadar dokunaklıydı ki... Sakallı Lütfü'nün bile gözleri buğulandı: "Offf beee... Eski nameler de kulağa pamuğu süngüyle koyuyor ha!"

Şarkıyı bir tur daha çaldık. Bu defa cep telefonuma kaydettim.

Lütfü Abi sesini çıkarmıyor, lakin keskin bakışlarıyla bana mentollü sualler yöneltiyordu.

İtiraf ettim: "Bir kadın gönderdi. Kim olduğunu bilmiyorum."

"Ballı tuzak dedikleri mevzuya benziyor. Temkinli ol. Kanunsuz heriflerin elinde oyuncak... Dur lan... Ne tür bir manyak, tufaya düşürmek istediği polise Seyyan Hanım'ın 100 senelik taş plağını yollar?.. Otelde randevu veren gizemli kadın, tamam. Telefona çıplak fotoğraf göndermek, tamam. Koftiden küçük bir kaza tertiplemek, tamam da... Buzlu camın berisinden 20. asrın en dokunaklı şarkısıyla selam salmak kimin aklına gelir? Şaştım bu işe."

"Ben sadece Kayıp Şahıslar Bürosu Komiseri'yim. Terörle Mücadele'de, Cinayet Masası'nda ya da Kaçakçılık Büro'da çalışsam neyse" diye fikir yürüttüm.

"Sen akademisyen polissin. Okuyor, araştırıyor, eleştiriyorsun... Ya da düpedüz ruhlar el ense çekiyor sana. İblis işmar ediyor."

"Bilemiyorum" dedim. "Bana daha ziyade_"

"Şeytan" diyerek sözümü kesti "meleklerin sesini çok iyi taklit eder."

* * *

Peygamberle Paralel'den kimseye bahsetmedim. Romanın yaklaşık 100 sayfasını yazmıştım. Çıkış noktam bir hadis-i şerifti: *"Beni rüyasından gören, gerçekten görmüş gibi olur."* Psikiyatr, heykeltıraş / ressam, antropolog, tarihçi, ilahiyatçı, felsefeci ve eczacıdan müteşekkil 7 kişilik bir arkadaş grubu haftada bir buluşup söyleşmektedirler. Bunlar bir ara Hz. Muhammed'i konu ederler. "Peygamber bu dönemde yaşasaydı ne yapardı?" türünden sorular sorarlar. Psikiyatr ile felsefeci ateist. Ressam, antropolog ve tarihçi ise agnostik. İlahiyatçı meslekten Müslüman. Eczacı Abdullah Can Vatson ise enikonu dindar... Psikiyatr, Muhammed'in bazı ruhsal sorunları olabileceğini söylüyor. İlahiyatçı itiraz ediyor: "Evet, Peygamber vahiy kesildiği bir dönemde intiharı bile düşünmüştü, fakat onun şizofren olduğunu ima ediyorsanız..." Tarihçi "7. yüzyıl Arap Yarımadası'nda yaşananları tarih kitaplarından değil, dinî kaynaklardan öğreniyoruz" diyor. Antropolog "İslam literatürünün bölge kültürüyle sınırlı kaldığına" dikkat çekiyor. Felsefeci, dinsel öğretilerin mahrumlar ve fakirler arasında yaygın olduğunu belirtiyor. Son kertede, yaklaşık 15 asır boyunca milyarlarca insanı etkilemiş bir kişi olan Peygamber'in dikkate değer biri olduğu görüşünde uzlaşıyorlar. Her biri nazik, ılımlı ve entelektüel; kavgaya tutuşacak halleri yok. Bir gün Abdullah Can Vatson, pahalı ilaçların formüllerini kullanarak muadillerini üretmenin ahlaki olup olmayacağını soruyor gruptakilere. Kimi olumluyor, kimi sakıncalı buluyor. Can Vatson, ilahiyatçıdan akıl istiyor: "Acaba Peygamberimiz [S.A.V.] bu hususta ne söylerdi?" Cevap yok. Bilinemiyor. Eczacı Vatson "Keşke bu hususu Efendimiz'e sorabilseydim" diyor hüzünle. İlahiyatçı 'sadık rüya' imkanından bahsediyor. Peygamber'i düşte görmek... Zor iş. Meğer böylesi bir rüya görmeyi sağlayan bir dua varmış: *"Allâhümme erinî'r rüyâ sâdikaten, gayra kâzibetin, salihaten, beşiyraten, nâfiaten, gayra dârratin, ve lâ havle ve lâ kuvvete illa billahi'l aliyyil azîm."* Dostlardan birkaçı bu du-

anın işe yarayacağına dair şüphelerini dile getirirler: Reçeteyle rüya mı görülürmüş? Hem düşündeki kişinin Hz. Muhammed olup olmadığını nereden bileceksin?.. Psikiyatr, "Peygamber'in bir resmi olsaydı, hem rüyanın sağlaması yapılabilirdi, hem de onu rüyada görmek daha kolay olurdu" der. Ressam, İslam'daki suret yasağını hatırlatır. Antropolog ilginç bir bilgi verir: "Aslında, Muhammed'in yüzlerce portresi yapılmıştır. Reşîdüddîn Hemedanî'nin *Câmiu't-Tevârîh*'i mesela, Peygamber'in resimleriyle doludur." Tarihçi onaylar ve ekler: "12. yüzyılda yazılmış bir eserdeki çizimlere ne kadar güvenilebileceği ayrı bir husus." Konuşuldukça enteresan veriler ortaya çıkar: Ebu Nuaym el-İsfahanî, bir Mekkeli tüccarın Suriye'de bir manastırda, Peygamberin heykelini gördüğünü aktarmıştır. Sasani Kralı II. Kavad'ın gönderdiği ressam, Hz. Muhammed'i otururken gösteren bir portre çizmiştir. Mısır hükümdarı Mukavkıs'ın elinde, Muhammed'in kumaşa çizilmiş bir resmi olduğu anlatılır. Bir rivayete göre, bizzat peygamber, kendi resmini, Çin Kralı'na göndermiştir. Dahası, günümüze dek doğuda ve batıda, Nebi Muhammed'li kartpostallara, tablolara, illüstrasyonlara çokça rastlanmaktadır.

Abdullah Can Vatson, Peygamber'in eski yeni resimlerini aramaktan geri durur. Tedbiren. Birkaç hadiste, Hz. Muhammed, insan resmi yapılmasını yasaklamıştır zira. Bizimki, haftalar boyunca her gece abdest alır ve 'sadık rüya' duasını okur. Fakat nafile. Allah'ın elçisi, davet edildiği rüyaya gelmemektedir. Vatson, saf adam, büsbütün sessizleşir, tepeden tırnağa mahzunlaşır. Belki de Peygamber'in nazarında makbul bir değildir?! Artık uyuyamamaktadır. Günlerce ağzına lokma koymaz. O gürbüz, hoşnut adam gitmiş, yerine günbegün eriyen, ölgün bir çiroz gelmiştir...

Matrix'teki hapların yan etkileri
ya da
Polislikten daha tehlikeli bir meslek

Yazmak, yazıya mutlak manada teslim olarak
yazıdan mütemadiyen şüphe duymaktır.
[MAURICE BLANCHOT, *Felaket Nesri*]

Arkadaşları, Abdullah Can Vatson'un halinden endişelenirler. Felsefecinin aklına bir fikir gelir. Sosyal medyada bir hesap açıp duyuru yaparlar: "Rüyasında Hz. Muhammed'i görmüş elemanlar aranıyor. Ücret dolgundur." 300'den fazla kişi müracaat eder. Rüyalarını anlatır, peygamberin simasından, bedeninden, halinden, tavrından bahsederler. Onlar anlatır, ressam çizer. Aralarında para toplamışlardır. Kişi başına yaklaşık 100 dolar öderler. Kimileri, ücreti kapabilmek için yalan atıyordur. Ressamımız, Peygamber'in robot resmini çiziyor. Bir katılımcının eksik bıraktığını, ötekinin sözlerinden hareketle tamamlıyor. Ekiptekiler de heyecanlı, sonucu merak ediyorlar. Nihayetinde görülür ki resimlerin %70'e yakını birbirine benzemekte. Yani, Hz. Muhammed'in gerçekçi bir portresi çıkmıştır ortaya. Ressam, atölye olarak kullandığı hangarda haftalarca çalışır. Sonunda, Abdullah Can Vatson'u davet eder. Diğerleri de gelmiştir. Bir bakarlar ki Peygamber'in karakalem, suluboya, akrilik, yağlıboya, guaj tablolarıyla dolu her yer. İrili ufaklı heykelcikler, büstler de yapmış manyak. Can Vatson haşyete kapılır. Ulvi bir ihtişam karşısında duyulan türde bir korku sarar benliğini. Günaha mı girmektedir? [Resûl-i Ekrem, bu teşebbüsü onaylar mıydı?] Öte yandan, İslam elçisini görmenin sevinciyle dolar içi.

Psikiyatr haklı çıkar. Resimleri, heykelleri temaşa ettikten sonraki gece, Abdullah Can Vatson, rüyasında Peygamber'i görür hakikaten. Ona, ilaçların muadilini hazırlama meselesini açmaya fırsat bulamaz fakat. Peygamber hal hatır sorar, gülümser, tatlı sözler söyler. Görünüşe bakılırsa, resimlerinin yapılmasın-

dan rahatsızlık duymamıştır. Ve "Yarın ikindiden evvel, Kapalıçarşı'nın Örgücüler Kapısı'nın önünde bekle" deyip gider.

Abdullah Bey'in aklı yerinden oynamış. Olup biteni havsalası almıyor. Öğlen namazından itibaren Örgücüler Kapısı'nın dibinde beklemeye koyulur. Etrafı inceliyor. İçinden dualar okuyor. Acaba ne olacak? Turistik eşya satan mağazaların önünde turlar. Çin malı zırhlara, porselen kaselere, kahve değirmenlerine bakar. Yüksek duvarları, karınca yuvalarını, tepeden sarkan ceviz dallarını inceler. Tüm dilencilere sadaka verir... Niçin burada? "Efendimizin muradı neydi acep?" diye içi içini yiyor. Arada bir başını kaldırıp göğe, martılara, kargalara, serçelere bakıyor. Öyle bir varoluşsal yoğunluk ki... her kıpırtı, her esinti, her zerre mana yüklü. İçinde bulunduğu durumu düşündükçe başı dönüyor. Bir mümin, Peygamber'in talimatını yerine getirirken ne hisseder? Kestirmek zor. 21. yüzyılda sahabe deneyimi yaşayan Abdullah Can Vatson, saatler boyu, sevinç ile dehşet arasında mekik dokur. Derken saat 3 sularında bir kadına gözü takılır. Eşarplı, dizaltı pardösü giymiş, elinde iki fileyle yürüyen, ince yapılı kadını, adamımız arkadan görmektedir. Kadının ayağı sürçer. Filelerden biri düşer. İçindeki sebze meyve etrafa dağılır. Can Vatson yardıma koşar. Ayçiçek sarısı perçemi, elmas mavisi gözleriyle bir 'film noir' matmazeli. O esnada, içine bir his doğar eczacının. Bu hanımefendide bir hal vardır. "Müsaadenizle fileleri ben taşıyayım" der. Kadın, İngiliz aksanıyla handiyse Osmanlıca konuşmaktadır: "Jahmet buyuğmayınıj beyefendijiğim. Jenab-ı Hak küluna taşiyamayajağı yuk yuklemezmiş." Çekingen, gülümsüyor. Bizimki tatlı ısrar ediyor ve birlikte Süleymaniye civarında üç katlı, ahşap bir eve varıyorlar.

Apo 40'ına merdiven dayamış bekar bir adam. Ayran gönüllü değil. Yeşilçam romantiği. Kalbi sanki Kartal Tibet'ten nakledilmiş. Vaktiyle sevdiği kız tarafından terkedilince, aşka tövbe etmiş. Yani leydiye o nazarla bakmıyor. Nasıl baksın? Peygamberin gözü üstünde hem.

Kendini Ayşe Şua olarak tanıtsa da kadının asıl adı Bereket Rubikon. 4 sene evvel Müslüman olmuş. İstanbul'a yerleşmiş. Mütercimmiş. Hüseyin Rahmi, Halide Edib, Ahmet Rasim gibi muharrirlerin eserlerini İngilizceye çeviriyor.

Abdullah Can Vatson o günden sonra her gece rüyasında Hz. Muhammed'le görüşür. Ve Bereket Rubikon'la arkadaşlık eder. Leydi Rubikon, aslında bir hacker'dır. Bizim Merih Kızıl gibi. IMF'i, Pentagon'u, New York Borsası'nı, Beyaz Saray'ı, Kremlin'i hack'lemiş. Fakir ülkelerin borçlarını silmiş. İşgal planlarını, rüşvet pazarlıklarını, bilumum gizli yazışmaları ele geçirip yayımlamış. FBI'ın arananlar listesinde 'terörist' olarak kayıtlı. Ve işte pahalı ilaçların formüllerini kullanarak muadillerini üretme ve onları yoksullara ulaştırma konusunda zihnine soru işareti takılan eczacımız, kendini çok daha büyük bir laboratuvarın içinde bulur! Ajanlar artık onun da peşindedir!

Romanın ilerleyen bölümlerinde, Peygamber ile Abdullah, Sherlock ile Watson gibi bir ikiliye dönüşürler. Adamımız rüyalarda Resulullah'a akıl danışır. Sorular sorar. Onunla müzakerelerde bulunur. Son Peygamber, hakikaten onun kılavuzu olmuştur.

Bu arada, Bereket Rubikon'la aralarında meleksi bir aşk doğar. Sokulmadan, dokunmadan, kucaklaşmadan... küçük bir akvaryumdaki iki balık gibi birbirlerine değmeden döner dururlar. Abdullah Can Vatson, Bereket Rubikon ile maceradan maceraya koşar. Her defasında, sadık rüyalar sayesinde yakayı kurtarır. Kainatın Efendisi ona yön gösterir, kendi hayatından örnekler verir, bazen de bilmeceler sorar... Can Vatson'un yaşamı bir terkibe dönüşmüştür artık. Neyin rüya neyin gerçek olduğunu bilemez olur. *Matrix*'teki hapların yan etkilerine maruz kalmıştır adeta. Bir keresinde, Apo ajanlardan işkence görür ve bir hücreye tıkılır. Kan revan içinde, kuru beton üstünde uykuya dalar. Fakat rüyalarının şeref misafiri gelmez... Eski rüyalardan bir nasihati hatırlar: "Kalbine danış."

Leydi Rubikon, vaktiyle, duygusal bir anda sağ yumruğunu öpüp kalbinin üstüne koyarak selam vermiştir Abdullah'a. Bu, 16. asır Marakeş sufilerinin selamlaşma şekliymiş. Bizimkiler artık hep böyle selamlaşırlar. "Seni seviyorum" demenin bir yolu.

Finalde, Bereket Rubikon yakalanmış, Teksas'a götürülmüştür. Zehirli iğneyle idam edilir. Bu infazın video kaydı internete düşer. Abdullah izler. Bereket Rubikon, son olarak kameraya bakar ve sağ yumruğunu öpüp kalbine götürür.

***

Çenemi daha fazla tutamamış ve yazmakta olduğum romandan Okan Yunus'a bahsetmiştim.

"Sakın!" dedi "böyle bir hikaye başına iş açar. Seni yaşatmazlar. Hz. Muhammed'i bir dedektif gibi konumlayamazsın. Dincilerin damarına basmak... bu... bu delilik!"

"İyi de ben bir hadisten hareketle anlatıyorum hikayeyi. Dahası, gayriislami hiçbir şey yok romanda?"

"Ona sen karar vermezsin. Aklını kaçırmışsın! Sen Peygamber'i al, 21. yüzyıla getir, üstelik Avrupalı bir kadının bulaştığı küresel komplolarla ilgili macerada oynat... Hoş görülemeyecek kadar yeni. Örneği yok! Dahası işin içinde resim mesim de var. Polislik yeterince tehlikeli değil mi senin için? Daha büyük risklere mi hevesleniyorsun? Canına mı susadın? Alooo?!" [Haklı mı? Peygamberle Paralel, sizce de yazarının başını belaya sokacak nitelikte bir anlatı mı? ....]

"Size kitabı e-postayla göndersem, bir göz atar mısınız?" diye sordum.

"Hıh..." Viskisinden bir yudum aldı: "Ne değişecek? Yahu seni hedefe koyacak kişilerin, romanı okuyup anlamaya çalışacaklarını mı sanıyorsun? Kafayı mı yedin? Humeyni, *Şeytan Ayetleri*'ni okumuş muydu sence?"

Bir an düşündüm. Haklıydı büyük ihtimalle. "Sanmıyorum."

Dudak büktü, başını iki yana salladı, gözlerini devirdi... Bir dizi küçümseme sinyalinin ardından kaypak bir kibirle mırıldandı: "Tamam, gönder gelsin. En azından anlatımına dair bir fikir edinirim. Görelim bakalım nasılmış polis imlası."

Gönderdim. Ertesi gün tek cümlelik bir WhatsApp mesajı yazdı: "Daha iyi olabilirdi."

Ben de ona şöyle yazdım: "Ebenin amı da daha iyi olabilirdi." Fakat yollamadım. Onun yerine tek kelimelik bir soru yönelttim: "Yani?"

"Gerçek düşüncemi öğrenmek ister misin?"

"Elbette."

"Kitap bok gibi; ceza olarak mahkumlara okutulsa yeri."

Tanrım... bir insan nasıl böylesine mütekamil ve gıcık olabilir?!

Görünmez Adam'ı ameliyat eden kör cerrah ya da

Göğsünde kalp yerine bir taş parçası vardı sanki.
[DOSTOYEVSKİ, 1821-1881, *Budala*]

Soru sormadan "Evet" cevabı almıştım Perçin Çeper'den. Onunla hem daima beraberdik hem de sonsuza dek ertelenmiştik.

"Beni piranalar büyütmüş, yüzmeyi ve et yemeyi seviyorum" diyor gülümseyerek.

Ağzımı tebessüme zorluyorum. Sıkıcılık ile aptallık yüzümün ortasında buluşup düğümleniyor.

Tatar Salim'de dürüm döner ziyafeti çekmekteyiz.

Namevcut Hatun'dan gelen mesajlar, mektuplar, şarkılar kafamın içinde dönüp duruyordu. Kâmi Koma'nın manyetik

alanından çıkmıştım. Sanırım. Okan Yunus, romanım hakkında "Cidden berbat. Hiç ümit yok. Edebiyata hakaret" demiş, tüm hevesimi kırmıştı. Ve Mayıs ayı gelmiş, evden kaçma sezonu açılmıştı.

"Şu elektrikçi vardı ya" diyor Perçin "Aydos Ormanı'nda cesedi bulundu. Haberiniz var, değil mi komiserim?"

Yemek esnasında iş konuşmak iyi fikir mi? Hoşnutsuz ve imalı bir tonda "Evet. Cinsel organını kesip ağzına tıkmışlar" diyorum.

Yardımcım fırsatı ganimet biliyor: "Cinsel organ dediniz de... Evlenmeyi düşünmüyor musunuz?" Yüzünde '+18' bir muziplik feneri yanıp sönüyor.

"Ne bu Perçin? İştah kapama programı mı?"

"Pardon. Şakasına söyledim efendim." İşveli bir mahcubiyet okunuyor meyveli şeker ışıltılı çehresinden. Dudağının üst hattında biriken ayranı yavaşça yalıyor. Popülist diktatörler, kokain baronları ve seri-katiller tüm güzel kızları kapmıştı. Perçin Çeper her nasılsa açıkta kalmış ve hâlâ şansını benimle deniyordu.

"Canlı kaybolup ölü bulunanlara Cinayet Büro bakıyor, malum. Kahraman Başkomiser Kâmi Bey'i cesetlerle başbaşa bırakmalıyız."

"Bu akşam dansa gidelim mi?" Biraz duraladıktan sonra toparlıyor: "Dans etmeyi sever misiniz?"

Duralama sırası bende. "Hem de çok" diyorum "Anaokulundayken salsa kulübündeydim." [Dansın anlamına ve önemine inanıyor musunuz? .....]

* * *

Namevcut Hatun, Dostoyevski'nin *Budala*'sındaki Nastasya Filippovna'nın hayaleti miydi neydi? Beni, Aglaya Perçinovna'nın menziline mi itiyordu?

Yardımcımla masum siviller, safderun turistler gibi eğlendik o gece. *Drinkin' Stein* şarkısı eşliğinde dans ederek kurtlarımızı döktük. 3-4 kadeh viski içtik. Gülüşe oynaşa onun evine kadar yürüdük. İkimiz de çakırkeyiftik. Gece rüzgarında uçuşan saçı, defne ağacından bile daha çok defne kokuyor. Beni dairesine davet etti. Bayılmak üzere olduğumu söyleyip müsaade istedim.

"Fazla naz âşık usandırır komiserim. Bu ketumluğunuz yüzünden kurda kuşa yem olacağım; yazık değil mi? Utangaçlığın bu kadarı da ayıp yani..." Siteminde haklıydı.

"Yarın gece gene çıkarız Perçin. Ben..."

"Sen ne?" Aha, bana 'siz' demedi. Duygusal hararet belirtisi.

"İşleri karmaşıklaştırdıkça özgüveni pekişen, şevki artan, keyiflenen bir aptal değilim."

"Hı?!" dedi elektrikli bir çarpıntıyla "Ne demek ki bu?"

"Bilmiyorum..."

Zembereği boşaldı: "Ben biliyorum! Şu hayalet kadın'ın derdindesiniz! Her şeyden haberim var komiser!" İri gözlerinde sular yükseliyordu: "Bu saçmalıklar hayatınıza dinamizm mi katıyor?! Görünmez Adam'ı ameliyat eden kör cerrah gibi hissetmekten memnun musunuz? Haz, arzularınızı yok edecek diye mi korkuyorsunuz? Bilinçli mahrumiyet ve tasarlanmış kimsesizlikten bıkmadınız mı? 'Cool olayım' derken kuyrukyağı gibi donuyorsunuz. Sepetlerken, çuvallıyorsunuz!" Derin derin soluyordu. Yüzü kızarmıştı. Tepesinden duman tütüyor, sesi titriyordu: "Yalnızlık beni üzmekten ziyade sinirlendiriyor artık! Ne yapayım?! Kâmi Koma'nın boklu toynaklarına, kanlı pençelerine mi bırakayım kendimi? Bunu mu istiyorsunuz?! Siz... Siz tatlısu balığını asit havuzuna atarsınız!"

Afallamıştım: "Ha?"

"Zalimsiniz, Komiser ALO!" deyip arkasını döndü ve apartman kapısına doğru koştu.

"Perçin!"

Baktı. Titreyen ellerinde anahtarlar şıngırdıyor. Sesinde tiz bir sitem: "Evet?"

"Sence... ne yapmalıyım?"

Derin nefesler alıp gözlerini kırpıştırıyor: "Dünyada izi tozu bulunamayan bir kadına sevdalısınız..." Merih'le konuşmuş besbelli. Onun, devlet sırlarını dökülmesi, iki Snickers'a bakar.

"Galiba..." Cümleyi tamamlamadım.

"Yani platonik bir aşk bu?"

"Öyle..."

Yumruklarını sıkıp haykırdı: "Onu bırak, beni uzaktan sev!"

* * *

Yazışmalarda en sık kullandığım emoji 'Omuzları kalkık, ellerini iki yana açmış adam.' 🤷 Handiyse tüm sorulara cevabım. Dahası tanımım, kişiliğimin simgesi o.

Perçin gecenin 2'sinde mesaj yazmış: "Bir şey demeyecek misiniz?"

Profil fotoğrafı, *Ah Nerede* filminden screenshot alınmış sanki. Gülşen Bubikoğlu'nun yıllar sonra doğmuş ikizi bu kız.

Cevaben mahut emojiyi yolladım.

Bilgisayarı açtım. Yetişkinlere yönelik bir web sitesinde, esmer güzeli Latin starın şehvet şovunu izledim. Porno, yalnızlığı yatıştıran alternatif tıp kapsülü.

Telefona döndüğümde Perçin, Sinead O'Connor'ın *You Made Me the Thief of Your Heart* şarkısını göndermişti. Linki tıkladım. Ve bu suçlayıcı ninni eşliğinde uykuya daldım.

GÜÜÜÜÜMMMMMMM!!!

Korkunç bir gürültüyle yataktan fırladım. Dairemin kapısı parçalanmıştı. İçeride metalik bir patırtı. Yanıbaşımdaki komodinden tabancamı kaptım. Döndüğümde, yaklaşık yirmi otomatik-tüfek namlusu bana doğrultulmuştu. Kar maskeli, çelik yelekli Özel Harekat Polisleri! "Alp Laçin O! Tutuklusunuz!"

diye ünledi biri. Lazer pointer'ların kırmızı ışıkları suratımda, gövdemde, kollarımda titreşiyordu. Silahımı yere bırakıp ellerimi kaldırdım: "Ben polisim!" Kâmi Koma, Kamer Emrihak'ı benim hakladığımdan kesinlikle emindi, anlaşılan. Üstüme özel timi salmıştı. "Bu baskın'ın sebebi ne?!"

Polislerden biri ellerimi arkadan hızla kelepçelerken timin lideri cevap verdi: "Okan Yunus Okyanus'u öldürmekle suçlanıyorsunuz komiser!"

Titanik şeklindeki buzdağı
ya da
Sözün bittiği, müziğin başladığı yer

Dilenci ve bekar olmak,
kraliçe ve evli olmaktan katbekat iyidir.
[KRALİÇE I. ELIZABETH –Bakire Kraliçe– 1533-1603]

Tiyatroda idam mahkumu rolü oynayan bir aktör gibi haykırıyordum: "Okan Yunus Okyanus'un kâtili değilim! Adım, Alp Laçin O. Kadıköy Emniyet Müdürlüğü'nde komiserim ben! Kayıp Şahıslar Bürosu'ndan! Beni tutuklamanızı kim emretti?! Haklarımı biliyorum! Elinizde delil yok! Beni alıkoyamazsınız! Bu yaptığınız suç!.."

Kimseden en ufak bir karşılık gelmiyor. Mahşer hengamesini yalıtan bir fanustaki kör ve sağır divane miyim? Kafka'nın çizdiği bir karikatür mü? Sağlık sigortam bu kabusu karşılayacak mı?

Başıma siyah bez torba geçirmişlerdi. Zırhlı bir araca bindirildim. 35-40 dakika yol aldıktan sonra durduk. Galiba, Yenibosna'daki Özel Harekat Merkezi'ne getirildim.

Okan Yunus vurulmuştu ha? Onun gibi birini kim, niçin indirsin? Enteresan bir yazardı. Fakat can düşmanı kazanacak kadar popüler değildi... Karısı mı yoksa? Evlilik boşanmayla

sonuçlanmadığında, cinai bir duman yaymaya başlar. Normal insanların harcıalem münasebetleri bile haset, nefret, kıskançlık, hiddet, kin, infial, şiddet gibi yan ürünler doğurur. Okan Yunus – Asuman çiftini görseniz "Siz ne acayip ailesiniz böyle, genlerinizle kim oynadı, şeytan mı?" derdiniz. Birbirlerini nasıl haklayacaklarını yüzlerce kez tasarlamış olmalılar. Sinsi herif, zehirlemeye, hoyrat karı ise kurşunlamaya eğilimli görünüyor bence.

Çırpınmanın, vaveylanın işe yaramayacağı kesin. Sükunetimi korumaya çalıştım. Yürürken, iki polis kollarımdan tutarak bana eşlik ediyordu. Girişte merdiven çıktık. Koridorlar geçtik. 3 kat indik. Kafamdaki torbayı çıkardılar. Yanyana boş hücrelerin bulunduğu bir bodrum katı. Dar koridorun tavanındaki ampulün ışığı, buradaki karanlığı dağıtmaya yetmiyor.

Polislerden biri, ortadaki hücrenin kapısını araladı. Diğeri "Buyurun" diyerek beni içeriye yöneltti. Girdim. Biri kapıyı şakır şukur kilitledi. Öbürü, arkamı dönerek parmaklıkların arasından uzattığım kelepçeyi açıp aldı. Ve zaptiye ikilisi, sessizce ikiledi.

İçerisi nemli ve serin. Duvara monte edilmiş uzunca masif bir tahtadan başka şey yok hücrede. Geçip oturdum. Manasızlığın dehşeti yetmezmiş gibi bir de ruhumu minimalizmin kasaveti kuşattı. Kendimi... Titanik şeklinde bir buzdağında mahsur kalmış hissediyorum.

Felaket ile müjdeyi planlarımıza dahil edemeyiz. Okan Yunus Okyanus'la sık buluşuyordum. Doğru. Fakat dün gece Perçin Çeper'le dansa gitmiştik. Şahidim var. Okan Yunus saat kaçta öldürüldü acaba? Şurası kesin: Suçsuzum. En iyisi uzanıp dinlenmek. Osurukla hamam ısınmaz. Yani düşünerek çözebileceğim bir düğüm değil bu. Başımı koluma yasladım. Hayaletlerin ve böceklerin koşuşturması arasında uyuklayarak sabah ettim. Gözümü açtığımda, elinde mızrak gibi tuttuğu pipetle karşıma dikilmiş bir lağım faresi, şövalye cakası satıyordu. Ters

ışıkta gayet azametli görünüyor. Ne yapacak, pipeti etime saplayıp kanımı mı somuracak? "Sizinle ilgilenecek durumda değilim" dedim kibarca. Yağlı boncuk gözlerini kırpıştırdı ve tüydü.

Duvarlarda ne saat var ne de pencere. Sadece, tavan'ın sol köşesinde paslı bir havalandırma ızgarası. Zaman yavaş mı, hızlı mı, donmuş mu bilmek imkansız. Cinlerin aktif rol oynadığı korku filmi çekmek için ideal bir mekan. Bendeniz de kurbanlık figüranım. Daha da beter... Henüz keşfedilmeden nesli tükenmeye yüz tutmuş tek hücreli organizma gibi yalnız hissediyorum.

Düşünmek için efor sarfetmeme gerek yok burada. 1930'lardan kalma bir çizgi-romandaki düşünce balonunun içindeyim sanki zaten. Fakat olaylar birbirine eklenmiyor, bağlanmıyor. Tutarsızlık ile aşırılık birarada. Okan Yunus "Romanda gerçeklik hissi, inandırıcılık; devamlılıkla sağlanır" demişti. "Bir ejderha aşiretinden söz edebilirsin. Kafile halinde güneye göçüyorlardır. Lakin baba ejderhanın sol kanadındaki yara izini, ileriki sayfalardan birinde, unutkanlıkla sağa geçirirsen yandın! Okurun dünyası altüst olur."

Beni defaatle uyarmıştı: "Romanlardaki neden-sonuç ilişkileri, tutarlılık, hayatta bulunmaz. Dolayısıyla bir insanın başından geçenleri olduğu gibi yazarak makbul bir romana varamazsın. Yaşamdaki tuhaflık, hikayeleri bozar."

Size bir şey söyleyeyim mi... Paradoksal olmayan bir insanlık durumu bana muhal görünüyor. Algıladığımız çelişkiler ile algılayamadığımız çelişkiler bizi aynı anda hem anlamsızlığa hem geçerliliğe taşıyor. Eğer siz de zaman zaman karanlık tarafından yutulup, sessizlik tarafından çiğnenerek, manasızlık tarafından sindirildiğinizi hissediyorsanız, demek istediğimi gayet iyi anlıyorsunuzdur, ha? [Sahiden anlıyor musunuz? .....]

Pekâlâ, moral bozmayayım. 500 yıl kadar sonra galiba sabah olmuştu; ayak sesleri duyuldu. Üniformalı iki polis beni güneşe çıkardı. Resmî bir otoya bindirildim. "Şöyle geçin, tamam, güle güle..."

"Yanlış alarmdı besbelli. Hatalarını fark ettiler haliyle. Suçsuzluğum anlaşıldı nihayet" gibi düşüncelerle arabaya bindim.

Kadıköy Emniyet'in filosundan bir araçla beni almaya gelmişlerdi. "Geçmiş olsun komiserim" dedi şoförün yanında oturan memur. Cinayet bürodan, simaen tanıdığım 40'larında bir abi. Bana kaşarlı simit ile kayısı suyu uzattı. "Eyvallah" diyerek aldım. Nevaleyi kemirmeye koyuldum. Fazla konuşmadık. Susmak, polisin işinin bir parçasıdır. Geveze, konuşkan, boşboğaz bir polise rastlarsanız, bilin ki numara yapıyor. Mesaideki aynasız ya soru sorar ya da dinler. Bulaştığım cürümle alakalı bir şey bilmek istemiyorlar. Onların vazifesi değil. Simitle ağzımı tıkadıktan sonra radyoyu açtı. MFÖ'nün *No Problem* albümünden *Yalnızlar Garı* çalmaya başladı. Şarkının girişi siren sesini andırıyor. *"Ben toy bir mehtap / Kelimeler birer varsayım / Ana, yalnızlar garındayım"* İmgesel bir mısra, felsefi bir önerme ve ardından arabesk bir final. Vaziyete de ruh halime de uygun bir parça. Zira... sözün bittiği, müziğin başladığı yerdeydim.

Hedef tahtasındaki günah keçisi
ya da
Mermiyi namluya geri döndürmek

Ben romancıyım;
her türlü anormallik benim ilgi alanıma girer.
[PIO PORTILLA, 1888-1966, *Ucuz Mucize*]

Cinayetle suçlanıyordum. Özel Harekat Timi evimi basmıştı. Azılı kâtil, hatta düpedüz terörist muamelesiydi bu. Ve daha birçok acayiplik dolmuştu hayatıma. Fakat ben... Meslektaşlarım tarafından emniyet merkezine götürülürken Namevcut Hatun'u düşünüyordum. [Gül Esin'le ikisi birleşip tek kişiye dönüşmüştü zihnimde.]

"O sadece bir kadın..." demeyin bana. *9. Senfoni* sadece bir ses dizisi mi? Atlantik sadece bir su mu? Süleymaniye sadece bir bina mı?..

1 saat kadar sonra Emniyet Müdürü'nün makamındaydım.

Necdet Gümbür "Alp Bey kardeşim" diye söze girdi "neler oluyor, bir de senden dinleyelim."

"Amirim, o akşam evimdeydim." Elektrikli sandalyedeyken, masaj koltuğundaymış gibi rahat hissedebilir mi insan? Yemin ederim en ufak bir endişe duymuyordum.

"Yooo... Bana, doğruyu söyleyeceksin delikanlı." Necdet Gümbür'ün sesi ince. Cümleleri, çizgi filmlerdeki ördekler gibi tonluyor.

Saygıyla itiraz ettim: "Efendim, Okan Yunus Bey'le aramızda bir husumet yoktu. Bilakis, münasebetimiz arkadaşça_"

"Sen bu adamı alnının ortasından vurdun komiser."

Gülüşe benzer bir ses çıkardım: "Ne? Kesinlikle hayır. Böyle bir... şeye nasıl inanırsınız?!"

İlginç bir söz sarfetti: "Aynı şeyleri inkar etmek, dostluğumuzu pekiştirir mi sanıyorsun?" Bir dakika... Bunu, benim romanımda, *Peygamberle Paralel*'de, akademisyenlerden biri söylemişti... Herşey neden bu kadar acayip?!

"Bir şey soracağım: Özel Harekat'ın evimi basması kimin fikriydi?"

"Sence?"

"Kâmi Bey?"

"Hayır." Bir müddet bekleyip yüzümü inceledi.

Doğrusu şaşırmıştım. Ve Müdür de bunu farketmiş görünüyordu. Masadaki kumandayı alıp arkasındaki 109 ekran televizyonu açtı. Güvenlik kamerası kaydında, Telos Otel'in kapısından giriyordum. Asansörle 4. kata çıkıp 404 no'lu odanın kapısını çalıyorum. Okan Yunus açıyor. Beni görünce telaşlanıyor. Hışımla onu ittirip içeri dalıyorum. Ve 10 saniye sonra hızla sıvışıyorum.

Afallamıştım: "Fakat... bu imkansız! Okan Yunus'un kaldığı otele hiç gitmedim ben!"

"Pekiii..." videoyu geri sardı. Koridorda yürüdüğüm esnada durdurdu. "Bu yakışıklı sen değil misin?"

"Bana çok benziyor..." Düpedüz bendim. Üstümde de o gece Perçin'le dans ederken giydiğim kıyafet vardı! Füme takım, beyaz gömlek...

"İhbar, otel yönetiminden gitmiş. İl Emniyet, cinayetin işlenişindeki soğukkanlılığa bakarak, Özel Harekat'tan destek istemiş. Seni rica minnet zor aldım ellerinden. Savunma bakanını soktum devreye. Şimdi bana doğruyu söyleyecek misin?"

"Yardımcımla çıktık, eğlendik" desem, kızın da başı ağrır. *"Gece, Latin pornosu izledim. Aşk acısını yatıştırıyor"* da diyemem şimdi. Kafam karışmış, zihnim bulanmıştı: "Bağışlayın fakat... Somut kanıta rağmen beni neden buraya naklettirdiniz?"

"Çünkü sen temiz bir polissin. Dosyanı defaatle okudum. Bence bu işin içinde bir bityeniği var."

"Böyle düşünmenize sevindim."

"Hemen sevinme. Zira aleyhinde başka deliller de var."

"Ha? Ne? Ne gibi?"

"Biiir: Okan Yunus Okyanus'un beynindeki kurşun senin tabancandan ateşlenmiş. İkiii: Sen bir roman yazmışsın. Okan Bey'e e-postayla göndermişsin. Görüşünü almak için herhalde."

"Evet?"

"O namussuz da romanı kendi adıyla bastırmış!" deyip çekmecesinden çıkardığı kitabı bana uzattı!

Alıp baktım: *Peygamberle Paralel*, Okan Yunus Okyanus, Rijit Neşriyat. "Bana... 'Cidden berbat. Hiç ümit yok. Edebiyata hakaret...' demişti!"

"Hem yalancı hem hırsız!" diye ünledi Necdet Gümbür. "Sen de bir güzel geberttin pezevengi!"

"Aman efendim, estağfurullah" deyiverdim.

"Ne?! Tevazu mu gösteriyorsun Alp? Yoksa ölünün arkasından kötü konuştuğum için beni kibarca ikaz mı ediyorsun?" Amirin, bulunduğu makama şans eseri gelmediği kanaatine vardım.

Azıcık düşündüm ve sorusunu cevaplamaksızın konuşmayı sürdürdüm: "Onu benim vurmadığımı düşünüyorsunuz?.."

"Kesinlikle."

[Masumiyetime siz de inanıyor musunuz? .....]

"Cinayet için gayet makul bir sebep ve ortada bunca delil varken..."

"İtalyanlar ne der bilir misin?"

"Maalesef."

"Bilemedin. 'Finché c'è vita c'è speranza' derler" Gümbür Amir kendini aşmıştı.

"Yani?.."

"Çıkmamış candan ümit kesilmez."

"Güzel söylediniz" dedim. Şapşallaşmıştım sanırım.

"Senin, hedef tahtasındaki günah keçisi olmana göz yummayacağım."

"Teşekkür ediyorum amirim."

"Sana... 4 gün... Haydi, 1 hafta mühlet. Bu süre zarfında zamanı geri almaya, kurşunu namluya döndürmeye, hiç değilse Okan Yunus'u diriltmeye bak, tamam mı?"

"Emredersiniz."

İnsan suretinde bir parazit
ya da
"Yahya Bey öldü sayılır"

Tek başınayken, başkalarıyla uyum içindeyimdir.
Sosyalleştiğimdeyse kendime yabancılaşıveririm.
[EUGENE IONESCO, 1909-1994, *Kahrolası Karnaval*]

Dokuz ayın çarşambası biraraya gelmişti. İki ayağım bir pabuçtaydı. Başımı kaşıyacak zamanım yoktu. Ve ne halt edeceğimi bilmiyordum...

Mezarlıktayım. Serviler ilahi korosu gibi dikilmişler. Artlarına saklanarak cenazeyi izliyorum. Asuman Okyanus, küreği sımsıkı kavramış, kocasının mezarına toprak atıyor.

Okan Yunus'un akrabayı taallukatı Frankofon görünümlü tipler. Jacques Tati filminden çıkagelmişler sanki.

Talkın verildi. Dua okundu. Taziye klişeleri. Derken 25-30 kişilik matem tayfası usulca dağıldı.

Kabristan patikalarında ayaklarını sürüyerek fiskos edenlerden biri "Romanı da yeni çıkmıştı. Mürüvvetini göremedi" diye hayıflandı.

Öbürü atıldı: "Eee, ne demişler, 60'ında zurnacılık öğrenen, zurnayı mezarda çalar!"

Hey gidi Okan Yunus Okyanus... "Roman yazmak için ideal yaşlar 400-450 arasıdır" derdi. Ona göre insan ömrü, hayatı anlamaya, değerlendirmeye, hikayelemeye yetmiyordu: "Kendimizi bile inşa edemeden, tanıyamadan göçüp gidiyoruz komiser. Besbelli, Tanrı roman yazmamızı istememiş. Tolstoy dahil tüm romancılar acemi bence. 7. kocasıyla evliliğinin 43. yılını idrak eden bir kadının roman yazdığını düşün: 15 dil konuşuyor, dünyayı 4 kez dolaşmış; vatman, rektör, trapezci olarak çalışmış bir hatun... Farzet ki Cervantes hâlâ yaşıyor ve son kitabını Arapça yazmış!.. Dertlenmemek elde değil. Romancı beşerî tantananın üstüne yükselip Tanrıyla yakınlık kurama-

dıktan sonra, bize başka bir dünya sunabilir mi?.." [Sunamaz mı? .....]

Tefekkür ederken muhayyilesini kullanabilen Bay Okyanus'un benim romanımı çalmaya tenezzül etmesini aklım almıyor. Gıcık herifin tekiydi. Tamam. Sinir bozmaktan haz alırdı. Doğru. Lakaytlığını rasyonalize ederdi. Evet. Gene de ahlaksız değildi. Görgülü ve iticiydi. Herifçioğlu, hakikaten kendisiyle dopdoluydu. Onda, muzlu pasta yapmayı öğrenmiş maymun gururu vardı. Başkasının romanını kendi adıyla yayımlatması muhal. Mağrur kimseler pazarlık yapamazlar, itibarlarını riske atmazlar, fiyakalarına toz kondurmazlar. Yazdıklarımı kötülediğinde, insafsızlık ettiğini bildiğimin farkındaydı. Bu da onun, son kertede muhatabına zarar vermeden galip gelme tekniğiydi...

Cenaze merasimi bitip de millet dağıldıktan sonra, siyah takımlı, papyonlu, sıska bir adam zuhur etti ve merhumun kabrine bir glayöl buketi bıraktı. Bu esrarengiz misafirin suratı... nasıl desem, küf yeşili! Mevtaya benziyor. Toprağın altında yatması gerekirken, iki dirhem bir çekirdek ortalıkta dolanıyor. Cilt kremi kullanan bir zombi!.. Rastgele bir mezarın başında Fatiha okuyarak, ağaçların arasından izledim onu. Kraliyet mensubu edasında, emin adımlarla caddeye yöneldi. 1960'lardan kalma gıpgıcır bir Cadillac Eldorado'ya atlayıp vınladı!

Peşine düşmedim. Kovaladığım kişi tarafından avlanmak istemem. Neme lazım. Malum, zombiler, insan suretindeki parazitlerdir. Onlarla ne kadar yakınlaşırsanız o kadar zarar görürsünüz. Okan Yunus'un mezarına döndüm. Glayöl demetini kurcaladım. İçinde bir not: "Muhterem Oki, Alp Laçin O'dan intikamını alacağım. Ruhun şâd olsun dostum." İmza: "Yahya Hayhay."

* * *

Kim bu Yahya Hayhay? Kabristandaki papyonlu hortlak, o muydu?.. O da mı rahmetli Oki'yi benim hakladığımı düşünüyor? Beni nereden tanıyor? Benden nasıl intikam alacak?.. Polis sezgilerim, janti gulyabaninin sadece bir elçi olduğunu söylüyor. Ötesine akıl erdiremiyorum. Bildiğim şu: İki cihan biraraya gelmiş ve bana hücum ediyor.

Merih'e sordum. Bu adda biri yokmuş. Bravo Merih Kızıl! Hayvanat bahçesinde gördüğüm kadından sonra, Yahya Hayhay'ı da kainattan ihraç ettin!

Peygamberle Paralel'deki taktiği uyguladım. Polis ressamı Rasim Tersim'i buldum. Rüyamda gördüğüm [hani beni arbaletle kalbimden vurmuştu] Yahya Hayhay'ın bir robot resmini çizdirdim. Resmi, Merih'e verdim. "Bu adam" dedim "İstanbul'da bir yerlerde olmalı..."

Evet, eşkalini bilmediğim Yahya Bey'i, kabusta gördüğüm suretinden hareketle bulmayı umuyordum. Acayip, ha? Birkaç ay önce nezarethanede ağırladığımız divane ayyaş Nihat Nohut "Çekik Gözlü Gev Adam"dan bahsetmişti. Okan Yunus da Yahya Bey'i aynı kelimelerle tarif etmişti. Düşümdeki zât-ı muhterem de irikıyım ve çekik gözlüydü...

Devirsi gün Merih Kızıl "Emirgan'da bir köşke girerken kameraya yakalanmış" dedi. "1964 model bir Cadillac kullanıyor."

Tabii ya!.. Merih'ten Cadillac'ın izini sürmesini de isteyebilirdim! Heyhat!.. Balık pazarındaki tek gözlü kedi gibi sersemleşmiştim. Sordum: "Arabayı kendi mi sürüyor?"

"Evet" dedi, lisanslı hacker.

Yahya Hayhay'ın fakirhanesi, 3,5 dönüm, yüksek duvarlarla çevrili bir arazideymiş.

Adresi istedim.

"Signal'den size köşkün konumunu gönderdim" dedi ve bilgisayarına döndü. Z Kuşağının takdire şayan yönü, asla teşekkür beklememesi.

* * *

Zile bastım. Epik fantastik bir filmden sökülüp getirilmiş sürgülü bahçe kapısı kayarak açıldı. Harikulade peyzajda, hayvanat bahçesinde bile görmediğim türde renk renk biçim biçim kuşlar konuşlanmıştı. Faunası, florası itibariyle melez bir mıntıka. Meridyenler, paraleller burada düğümlenmiş adeta.

Köşkün kapısına vardım. Kimse açmıyor. Gene zile bastım. 4 dakika kadar bekledim. Nihayet kapı aralandı. Küf yeşili beyzade karşımda.

"Merhaba" dedikten sonra, cevabını bildiğim bir soru yönelttim: "Yahya Hayhay?"

Ürkünç ve boğuk bir ses ve de nezaketli bir tonlamayla "Ah, hayıır efendiiim" dedi "Bendeniz... Yahya Bey'in uşağıyım."

"Öyle mi? Pekâlâ... Benim adım Alp Laçin O. Yahya Bey'le görüşebilir miyim?"

"Yahya Bey... öldü sayılır."

"Ne?"

"Yahya Bey öldü sayılır."

"Nasıl yani? Hasta mı?"

"Öldü sayılır."

Uşağın bu delice lakırdısına en ufak bir anlam veremiyordum: "Bir insan ya ölüdür ya diri? Ne demek 'Öldü sayılır?'"

Arızalı robotu andıran uğursuz mahluk, bozuk plak gibi tekrarlıyordu: "Yahya Bey öldü sayılır."

Şimdi fıttıracağım! "İçeride mi şu anda? Can mı çekişiyor?"

"Öldü sayılır."

Yoksa... Yahya da mı zombiydi? Ölü sayılma imtiyazı, onun gerçekte varolmamasıyla mı alakalıydı? "Efendinizle görüşebilir miyim? Lütfen. Mühim bir mesele_"

"Yahya Bey öldü sayılır."

Pes ettim. Frankenstein'ın yeğenine benzeyen uşağın sayıklaması, görünüşünden de ürkütücü bir hal almıştı.

Şiirsel ve masalsı bahçeyi hızla katedip meşum ve muhteşem köşkten tüydüm.

Umudun tetiklediği depresyon
ya da
Listeye kâinatı ekleyemezsin

Saklı kalmış büyük beklentiler
ya da düşük bir toplumsal konumla eşleşmiş kibir,
intikam duygularının münbit kaynağıdır.
[MAX SCHELER, 1874-1928, *Hınç*]

Namevcut Hatun'u kovalıyorum! Yo, mecaz değil, gerçek. 7-8 metre önümde yokuş aşağı kaçıyor. Olaylar karmaşıklaştıkça daha hızlı koşmak işe yarıyor!

Dün gece, bana e-postayla bir şarkı yollamıştı. Işıl Yücesoy'dan *Ya Seninle Ya Sensiz*... Nefes nefese ilerlerken şarkı içimde gümbür gümbür çalıyor: *"Ya hep ya hiç sevgilim / Ya seninle ya sensiz / Olamaz başka biri / Ya seninle ya sensiz..."*

Üstündeki kısa kollu, bol, sarı, yakasız, eski bluz tuzlu rüzgarda dalgalanıyor. Sırtında çiçek desenleri titreşiyor.

Sola saptı. Ihlamur, salkımsöğüt, iğde ve palmiyelerin arasında güdümlü füze gibi ilerliyor.

"Durun!" diye haykırdım. Kısık sesle ekledim: "Lütfen!"

Bir an dönüp bana baktı. Zaman yavaşlamıştı sanki. Saçları ağır çekimde savrulurken, kirpiğinden kopan bir gözyaşı damlası havada süzülerek geldi ve dudağıma yapıştı! Bu... bu inanılmaz... Hayalî dilberin sahici gözyaşını tattım. Elma aromalıydı...

Sokağın iki yanında haşmetli vakur konaklar... Sütunlarından tarihin nabzı duyuluyor. Aramızdan sorguçları açılmış ibibikler [hüthüt] geçiyor. Titrek ikindi huzmeleri, parlak turuncu polen helezonları... Yoksa rüyada mıyım?.. Öyle ya da böyle, bu kızın beynime ördüğü ağı terk edemiyorum.

Kaçak sevgilime yetişmek üzereyim. Parmakuçlarım gömleğindeki lalelere, menekşelere değiyor. İstinat duvarının altındaki çıkmaza girdi. 10 metre ötede kesme tuğladan, yüksek

bir set. Onu yakalamama 5 saniye. Hiçbir yere kaçamaz artık. Fakat hız kesmiyor? Soluğunu, kalbinin çarpıntısını duyuyor, başında tüten buharı görüyorum. O anda çok acayip bir şey oldu: Kız VIZZZZZZZT! duvarın içinden geçerek kayboldu! Bense GÜMMMMM! duvara tosladım!

***

Emirgan'daki köşkün önünde sotada bekliyordum. Arabada şarkıyı dinliyorum: *"Olmasa da sevenim / Ağlayanım gülenim / İlk sözüm son yeminim / Ya seninle ya sensiz..."*

Bir yandan da, bitkisel hayattaki spiker gibi sürekli içimden konuşuyorum: "Önce yalan gelir sonra gerçek; başta yanılır, gecikerek aydınlanırız; yanlış hep düzeltilmeyi bekler."

İpleri koparmış, köprüleri atmış, gemileri yakmıştım...

Umudun tetiklediği bir depresyondayım: Namevcut Hatun'u bulma ümidi beni bunalıma sürüklüyordu.

"1 lira kazanmak istiyorum" diyerek dilek havuzuna 1 lira atmıştım adeta: Suçsuzluğumu ispat edersem, normal düzenime dönebilecektim.

Çok yücelerden üstüme işiyorlar sanki... Olup bitene anlam veremiyordum. Ceza kanunları, fizik kanunları, tabiat kanunları... tekmil aleyhime dönmüştü.

Evren beni kayıtsızca öteliyordu. N'apabilirim? Kainatı, alışveriş listesine ekleyemem ki?..

Köşkün bahçe kapısı açıldı. Namevcut Hatun, ardından Yahya Hayhay çıktı. Ev sahibi, misafiri uğurluyordu. Mesafeli tavırlarla, ciddi bir ifadeyle konuşuyorlar. Derken, Yahya Efendi geri döndü. Kız ise yoldan aşağı yürümeye koyuldu.

Rover'dan indim. Arkasından sessizce yaklaşırken, kendimi tutamayıp seslendim: "Affedersiniz!.."

Omzunun üstünden geriye baktı. İri gözleri büsbütün açıldı. Ürkmüştü.

"Biraz konuşa_" Söz ağzımda tıkılı kaldı. Kız çılgınlar gibi koşmaya başladı.

* * *

Çarpmanın etkisiyle sersemlemiştim. Sağa sola bakındım. Yaprakların salınışı, kuşların sekişi, uğurböceklerinin vızıltısı haricinde bir kıpırtı yok. Kulağımı duvara dayadım. Sağır bir sessizlik. Yerdeki, krema benzeri ince çamur tabakasında ayakizlerimiz kalmıştı. Hepsi bu.

Gerisingeri yürüdüm.

Arabadaki şişeden su içtim. Tek elle yüzümü yıkadım. Alnım şişmişti.

Yahya Hayhay'ın kızıl sarmaşıklarla kaplı köşkünün kapısını çaldım. Açıldı. Egzotik bahçeyi geçtim. Tam zile basacakken kapı aralandı. Uşak hazretleri beni karşıladı. Aghhh... Akbaba boku uğur getirmez.

Derin bir nefes aldım. O nefes almıyor galiba. Ben daha ağzımı açmadan "Safalar getirdiniz beyefendi, buyurunuz" derken hafifçe eğilip bir davet jestiyle geri çekildi. Enteresan?..

Eşikten içeri adım attığımda, bir müze serinliği duydum. Yüksek tavanlı salona Rembrandt loşluğu hakimdi. Kocaman şömineye meşe ağacı sığabilir. Mekandaki her şey, tarihin ve coğrafyanın tünellerinden geçirilerek buraya taşınmış sanki. Masif raflarda, deri ciltli kitaplar, transatlantik zeminini andıran ahşap döşeme, kolçaklarının ucu ejder başı şeklinde yontulmuş iki koltuk, şaheser tablolar... [Evinizin salonuna hangi tabloyu asmak isterdiniz? ....]

Duvardaki portrelerden birine gözüm takıldı. Resim 77,5 X 68,5 ebadında. "Faniliğe verilen her taviz seni insanlıktan uzaklaştırır" der gibi bakan adam Rene Descartes'tan [1596-1650] başkası değildi. Frans Hals'un [1583-1666] eseri.

Don Quijote'nin ilk baskısı, II. Mahmud'un fesi, Mars'tan getirilmiş taşlar, Neşet Ertaş'ın bir 45'liği: *Sen Benimsin Ben Senin / Öldürme Beni...* Muhtelif hazinelerden derlenen cevherler harmanlanarak oluşturulmuş bir hazine... Ağzım açık kalmıştı.

"Ooo hoşgeldiniz!"

Yeniçeri, şövalye, samuray karışımı adam merdivenden ağır ağır inmekteydi. Uzun bacaklı, kabarık tüylü, kocaman bir kediyle birlikte.

"Hoşbulduk" Namevcut Hatun'un sırra kadem basmasından sonra bu fantastik ortam... UFO enkazı yüklü tırın şoförü gibi tedirginim.

Yakına gelince Yahya Hayhay'ın Koca Yusuf heykeli kadar iri ve Japon çizgi-filmlerindeki yumurcaklar gibi güleç olduğu ortaya çıktı.

Buraya, bildiklerini anlatması için kafasına silah dayayıp onu korkutmaya gelmiştim. Fakat nazik misafirperverliğiyle beni etkisiz hale getirdi!

El sıkıştık. "Oturunuz, rica ederim" diyerek karşılıklı konmuş koltukları işaret etti. Kedi de yana konuşlandı. Kolçaktaki ejderden daha ürkünç görünüyordu. Alev desenli gözlerini yüzüme sabitlemişti. "Kaplan sizi sevdi" dedi Başbuğ Hayhay tebessümle.

Sesim tizleşmiş, titrtekleşmişti: "O bir kaplan mı? Kedi sanmıştım. Yavru mu yoksa? Değişik bir mahluk... Benden hoşlandı mı?"

"İsmi Kaplan. Kanada Vaşağı. 'Evcilleştirilmesi imkansız' derler. Tek başına gezer ve gece avlanır. Çok sevimli, değil mi?"

"Eee evet, sempatik." Besbelli bu pisiciğin anavatanı cehennem. İblisin lojmanında kilitli kalmış gibi hissediyordum.

Yahya Hayhay eğilip elini ağzına götürerek, Kaplan'ın kulağına birşeyler fısıldadı. Kedi ikiletmeden ikiledi. Basamakları, uçarcasına, 7'şer 7'şer çıkarak kayboldu.

"Ziyaretiniz isabet oldu Alp Laçin Bey. Tahminimce bazı sualler sormak arzusundasınız. Ben de size bir sırrı izhar etmek istiyordum."

Serinkanlılığımı yitirmiştim. Biri kafamı matkapla delmiş ve pipetle beynimi çekmişti sanki. Bu derin cepli, ince zevkli, safkan entelektüel bana hangi sırrı açacaktı?

Aşikar muamma
ya da
Biricik gerçek: Yegane Yadigar

Bir şeyin güzelliği ancak çok daha sonra,
bir başka şeyin ışığı altında yadigar olarak belirir.
[BYUNG-CHUL HAN, *Şeffaflık Toplumu*]

Kadavrameşrep uşak gümüş tepsiyle getirdiği kahveleri sehpalara sessizce bırakıp çekilirken Yahya Bey davudi sesiyle "Teşekkürler" deyip bana döndü: "Siz, Alp Laçin O, çok kıymetli bir yazarsınız."

"Bağışlayın, lakin yanıldığınızı söylemek mecburiyetindeyim. Benim yazıyla alakam yok. Kadıköy Emniyet'te Kayıp Şahıs_"

Sözümü kesti: "Ciddiyim."

"Galiba beni başkasıyla karıştırıyorsunuz."

"Hayır. Asıl siz kendinizi başkasıyla karıştırıyorsunuz." Haydaaa. Variyetli koleksiyoncu tozutmuş besbelli. Kafadan kontak. Keçileri kaçırmış... "Bilgisayar klavyesinin tuşlarına Mozart gibi dokunuyorsunuz."

Hey maşallah! Kulağıkesik dragon, karavana atıyor! "Hiç sanmıyorum."

"Müellifler arasında müstesna bir mevkidesiniz. Çoğu kimse roman yazmaktan ziyade yazar olmak ister. Malum-u âliniz, birşeyler yazmakla yazar olunmaz. Roman yazma değil, harika bir

roman yazma niyetiyle yol almak şarttır. Yazabileceğinden daha iyisini yazmaya, kendini aşmaya çalışmak. Sizin yaptığınız gibi."

"Yayımlanmış bir kitabım bile yok." *Peygamberle Paralel*'i benim yazdığımdan haberdar mı, okumuş ve beğenmiş mi yani?

Kahvesini yudumlarken gözleri bendeydi: "Neden söz ettiğimi anlıyor musunuz?"

"Maalesef, anlamıyorum."

Kendinden emin bir neşeyle "Şimdi içinizden 'Hey maşallah! Kulağıkesik dragon, karavana atıyor!' diyorsunuz..." dedi.

İrkildim: "Ha?!" Kâmi Koma yetmezmiş gibi Yahya Hayhay da zihnimi okuyordu!

Keyifle güldü: "Muharrirlerin ekseri suda yaşayan fakat uçmak isteyen bir kara hayvanı kadar huzursuzdur. Kimi kalem erbabı, borçla alınmış eşek gibi ağlar durur. Bir kısım yazar ile şeytan arasında kardeş kavgası vardır!.."

Ben de kahveden bir yudum aldım: "Beyefendi ben polisim!"

Oralı olmadı: "Luwak kahvesini beğendiniz mi?" [En sevdiğiniz kahve? .....]

"Evet. Teşekkür ederim."

"Anlatı sanatı, 4 bin küsur sene evvel, kahinlerin, hükümdarları lanetlediği büyülerden doğdu. Şiirsel öyküler anlatmaya başladı insanlar. Yani tahkiye, daha en başta, iktidara karşı duruştu. Estetik, meşruiyetini hakkaniyetten alır. Sizin memuriyetiniz eğreti, müellifliğiniz ise sapasağlam. Üniforma giymiyorsunuz. Kayıpların izini, saklanarak sürüyorsunuz. Meslektaşlarınız tarafından küçümseniyorsunuz. Beri tarafta, aykırılığa teşnesiniz."

"Haklı olabilirsiniz... Gelgelelim şu anda acil bir mesele var. Size, Okan Yunus Okyanus hakkında birkaç soru sormak istiyorum."

Birden ciddileşti: "Keşmekeşin teferruatıyla iştigal ediyorsunuz."

"Ne?"

"Kaosun detayıyla meşgulsünüz." O esnada, arkalardan, derinlerden bir yerden salona müzik sızmaya başladı: Alexander Litvinovsky'nin *Azîm Defter* [Le Grnad Cahier] Suiti'nin Ateş [L'incendie] adlı X. bölümü... Zombi Uşak, aslen Cehennemli olduğundan herhalde, o yörenin müziğini dinliyor.

"Kimsiniz siz, Yahya Bey? Okan Yunus Okyanus'la münasebetinizin mahiyeti nedir?"

"Muhterem Okiciğimiz, Hakkın rahmetine kavuştu ha?.." Dudaklarını içe katlayıp kafasını salladıktan sonra ekledi: "Nurlar içinde ışınlansın..."

"Işınlansın mı?"

Sorumu yadırgamıştı: "Öbür dünyaya başka nasıl gidecek?"

"Malumunuz, Okan Yunus öldürüldü..." deyip bekledim.

"Bilmez miyim, onu siz hakladınız. İyi de oldu. Fakat yöntemi hatalı bulduğumu belirtmeliyim Alp Laçin Bey."

"Bir dakika, kâtil ben değilim. Ayrıca, iyi olan ne?"

"Ahmet Hamdi Tanpınar, 'Ferdin ölümü, cemiyet için bir başlangıçtır' der. Bu manada, Okiciğimin de gebermesi toplumumuzda bir aksiyon fırtınası estirecektir. Üzerimizdeki ölü toprağını atıyoruz. Bakın, siz gelip beni buldunuz bile... Siz ve ben, Komiser, bir kapının anahtar deliğinden birbirine bakan iki yabancı gibiyiz..."

Şaşalamıştım: "Bana bir sır vereceğinizi söylemiştiniz" diyebildim.

Çekik gözlerini kıstı: "Vakalara dair sırlar ekseriya odadaki fili, zücaciyedeki boğayı, çorbadaki sineği görmezden gelmekten kaynaklanmıyor mu sizce de?" Yahya Hayhay aynı anda hem kafa karıştırıcı hem de saygı uyandırıcıydı.

"Yani bariz bir durumu mu işaret edeceksiniz?"

"Aşikar olan şu ki, ortada bir muamma var. Hah hah haaa!.. Kat'i olan tek şey ise müphemlik azizim!"

"Az önce, Okan Yunus cinayetindeki yöntemi hatalı bulduğunuzu_"

"Alp Bey, hata cinayette değil, hikayede. Yani bir bakıma kaderde."

"Kaderde mi?!"

"Hepimiz kaderin muhasarası altındayız. Bazen de taarruzuna maruz kalıyoruz. Buna mukabil, kaderimizden mesulüz de. İnsan zaten mesuliyetin mahsulüdür, değil mi efendim?"

Zihnimi toparlamaya çalışıyordum: "Sizce benim alınyazımda mı bir tuhaflık var?"

"Roman okumayı seviyorsunuz komiser. Çünkü talihinizin sorumluluğunu üstlenmeye meyyalsiniz. Hayata, insana başka ışıklar altında, farklı merceklerle bakma ihtiyacı duyuyorsunuz. Yalnızlığı eşiğinizden küreyip atmak, benliğinizden sıyırmak iyi olurdu, ha? Eski romanlar... hey gidi... Yeryüzünde hakiki insan hayatı klasik romanlarda yaşandı. Bundan kuşkunuz olmasın."

Sazan gibi atladım: "Günümüzde de esaslı yazarlar, sıkı romanlar_"

Gene sözümü kesti: "Postmodern romanda yazar ile okur müttefik değil. Dickens, Balzac, Dostoyevski... ile okuyucu arasında tevazunun mührünü taşıyan bir sırdaşlık vardı. Günümüz yazarı ile okuru birbirine yabancı. Aralarında bir hısımlık, ahbaplık, sırdaşlık doğmuyor. Yazar canını kurtarma derdinde. Okur da başının çaresine bakmak mecburiyetinde. Roman karakteri dahi yazarla çatışıyor. Hasbinallah!.."

"Nereye varmaya çalışıyorsunuz?"

"Postmodern roman, okurun yalnızlığını telafi etmek şöyle dursun yatıştırmıyor bile komiser! Bu sizce ziyadesiyle vahim değil mi?!"

"Sır dediğiniz bu muydu?"

"Pekâlâ... madem ısrar etmekte kararlısınız... Nasıl ki anlamlı hayatlar romanlardaysa, hakiki insanlar da romanlardadır."

Bunu daha önce Okun Yunus'tan işitmiştim. Fakat cinayeti çözmem gerekirken, 'literally' edebiyattan bahsediyorduk: "Dalga mı geçiyorsunuz?"

"Asla ve kat'a... Gerçek insanlar 'Ben kimim?' sorusunun cevabını bilemez."

Yahya Hayhay neden Okan Yunus'un sözleriyle konuşuyordu? Yoksa tam tersi mi? Okan bana ondan duyduklarını mı aktarmıştı?.. Muhtemelen ikincisi... Sakince sordum: "Hakiki insan ile gerçek insan arasında bariz bir fark varmış gibi konuşuyorsunuz."

"Orası muhakkak!.. Gerçek neyse ne, hakiki olan mana ihtiva eder. Ne dersiniz dedektif, siz, ben hakiki miyiz, gerçek mi?"

Düşünmeden cevapladım: "Ben... bir keresinde ölmüştüm" dedim. "Belki ondan, kendimi gerçek ya da hakiki hissetmiyorum."

Ayağa kalktı. Sol eliyle keçi sakalını sıvazlarken dudak büktü: "Hımmm... Şimdi kemerlerinizi bağlayın Komiser Alp Laçin O..."

Kolçaklardaki ejder başlarını gayriihtiyari kavradım: "Evet?"

"Sizin hayatınızdaki biricik gerçek Yegane Yadigar..."

"Anlayamadım?"

"Yegane Yadigar, hayvanat bahçesinde rastladığınız genç kadın. Alın size âlemin en büyük sırrı!"

Tam o anda bir çığlık duyuldu. Arkamı döndüğümde, Yahya Hayhay'ın canavarı –şu Kanada vaşağı– bana doğru uçarak hücum ediyordu!

Kıyamet borusuyla *Yağ Satarım Bal Satarım*'ı çalmak ya da Tarih yazan aptallar

"Başkalarına ne diyeceğiz?"
"Palavra atacaksın, doğruyu söylersen inanmazlar."
"Peki kendimize ne diyeceğiz?"
"Kendine de palavra sıkacaksın."
[İHSAN OKTAY ANAR, *Tiamat*]

VİNNNG! Arabadayım. Porsche 911 Turbo S... Otobanda saatte 220 km hızla gidiyorum! Üstümde pamuklu bir takım. Beyaz gömlek, siyah kravat. Ve son ses Voodoo Drums [Les Elgart & His Orchestra] çalmakta!

1 saniye önce Yahya Hayhay'ın köşkündeydim... Kanada vaşağı üstüme atlamaktaydı. Canavar havadayken... kendimi bu kırmızı deri döşemeli sürat makinesinin şoför koltuğunda buldum!.. Derhal yavaşladım. Fizik kanunları kontrolden çıkmıştı. Aşırılığın her türlüsüne kucak açmış metropolde bile böyle fahiş bir tuhaflığa rastlanmaz.

Adrenalin girdabındaydım. Nefes nefese. Nabzımı dişlerimde, tırnaklarımda duyabiliyorum. Kalbim ağzımdan fırlayacak!..

Heyecan fırtınasının ortasında rasyonellik dalını yakalamam gerek. Evet... Tüm bunların bir izahı olmalı. Dinamit dibine düşmez. Pinokyo Frankenstein'a dönüşmez... Ruhumu tehlikeden kurtarmak için aklımı kullanmalıyım. Düşün oğlum Alp, çalıştır saksıyı... Einstein kara büyüye maruz kalsa ne yapardı?..

Sağda bir kamyoncu lokantasına çektim. Tabelasında 'Hayhuy' yazılı. Belasını arayanların buluşma noktası.

İçeri geçtim. Birbirinin kıçından fırlamışa benzeyen herifler tıkınıyor. Ketçaplı sakallar, amatör işi dövmeler, uğultunun bastırdığı müzik... Testosteron havuzuna elektrik kablosu daldırın. Ortamın havasını elde edersiniz. Bir dakika, burada da *Voodoo Drums* çalıyor!?

Derin bir nefes aldım. Filtre kahve söyledim. Ceketimin iç cebinden not defteri ile kalem çıkardım. Ve olup biteni yazmaya koyuldum.

1- Varolmayan kadın... Gül Esin'e benziyor. Yahya Hayhay'ın söylediğine göre, adı Yegane Yadigar. Bana âşık. Mektuplar, şarkılar gönderiyor.

2- Cinayet Büro Amiri Kâmi Koma, düşüncelerimi okuyabiliyor. Yahya Hayhay da öyle.

3- Serserilikten tutuklanan deli Nihat Nohut beni tanıyordu. Onu istikbalde, 2033 senesinde suça zorladığımı iddia etti. Başkomiser Koma'yı gördüğünde de duraksamıştı.

4- Kızı İrem'i öldürdü diye Kamer Emrihak'ı uçurumdan yuvarladım. Fakat kızın yaşadığı ortaya çıktı. Kâmi Koma'nın beni enseleyeceğinden korkuyordum ki...

5- Okan Yunus Okyanus, benim silahımla vuruldu. "Berbat" dediği romanım *Peygamberle Paralel*'i kendi adıyla yayımlatmış.

6- Ben... ben kimim? Babam şehit polis Senat Bey. Annem Melek Hanım. Üniversite öğrencisiyken bunalıma girip intihara kalkıştım. Öldüm ve 19 dakika sonra dirildim.

7- Okan Yunus, Yahya Hayhay hakkında "Bu dünyanın tüm sırlarını bilen adam" demişti.

8- Mister Hayhay'ın uşağı, bildiğin zombi.

9- Yegane Yadigar, çıkmaz sokaktaki duvarın içinden geçti.

10- Yahya Hayhay'ın köşkündeyken bir anda kendimi Porsche'ta buldum. Bu arada, Porsche'un plakası benim Rover'ınkiyle aynı: 34 ALO...

[Unuttuğum bir husus var mı? Yazınız: ....]

Ve daha bir yığın tutarsızlık. Yardımcım Perçin Çeper mesela... Onunla aynı yerde çalışmıyoruz da kız rüyalarıma giriyor sanki.

Siz de bu dünyada yaşıyorsunuz sevgili okur, söyleyin, tüm bunların mantıklı bir izahı olabilir mi? Bence de olamaz.

Fakat... Olmalı. Aksi takdirde... yani hayatım, İsrafil'in borusuyla *Yağ Satarım Bal Satarım*'ı çalarak başlattığı karikatürize bir kıyametten ibaret demektir.

Anlamsızlık ile hiçlik arasına sıkışmıştım.

Karşıma bir çamyarması oturdu. Kuru ciltli, kısa tırnaklı, dazlak... Obsesif bir psikopat galiba: "Esselamü aleyküm." Şile bezi yakasız gömleğin üstüne deri yelek giymişti.

"Aleykümselam."

Gencecik garson, herifin önüne 2 porsiyon döner ile büyük boy ayran bıraktı.

Yemeği; kıvırcık sakalı ile kalın kısa bıyığının arasından içeri yollarken konuşuyordu: "Hâlâ kağıt kalem kullanan kaldı mı yaaa? Hah hah haaa!"

"Yazmak" dedim sakince "düşünceleri toparlamak, netleştirmek için iyi bir yöntemdir."

"Ben bu iş için Twitter'ı kullanıyorum." Sesi yükselmişti.

"Öyle mi?"

Sol gözü seğirdi. Besbelli, onu küçümsediğimi düşündü. Haksız sayılmaz. "Evet! Öyle! Bazen dönüp tweet'lerimi okuyorum. Düşüncelerim gayet intizamlı bir şekilde orada birikiyor." Çatalı tuttuğu sağ elinin başparmağıyla kendini işaret etti "Bu halk... sözde aydınların asırlardır salladığı yalanları yutmuyor artık." Lokmaları ağzına peşpeşe tıkıyor. İki, en fazla üç kez çiğneyip mideye yuvarlıyor.

"Ne gibi?"

"Her şey. Eskiden, okumuşlar fildişi kulelerinden millete akıl veriyorlardı habire. Tepeden aşağı, anlıyor musun? Şimdi eşitlik var. Yüzleşiyoruz. Salgın çıkarıp milyonlarca insanı aşılıyorlar güya. Halbuki dış güçler vücudumuza nanoteknolojik çipler yerleştiriyor. Bizi öz benliğimizden koparmak için 300 yıldır harıl harıl çalışıyorlar. Şimdi de hükümeti devirme planı uyguluyorlar. Ekonomi mi önemli, kimlik mi?" Çatalını ete saplamış,

kıpırdamadan yüzüme bakıyor. "Sana soruyorum: Ekonomi mi önemli kimliğimiz mi?"

"Ekonomi" dedim kısaca.

Eti çiğnerken vahşi bir kahkaha attı. Kafasını sallayarak devam etti: "Biliyordum! Gene de helal olsun. Fikrini gizlemiyorsun. O da bir şeydir. Açıkça söylüyorsun işte 'Ben vatan hainiyim' diye."

Voodoo Drums'a kulak verdim. Azıcık dinledim. Neler döndüğünü anlıyordum galiba... Ayağa fırladım. Silahımı çektim ve herifin alnına dayadım. Ellerini kaldırdı. Açık ağzında çiğnenmiş yemek görünüyordu. Nefesi hızlanmıştı. Dudaklarından kelimelerle birlikte kırıntılar da saçıldı: "N'oluyo be?!"

Bir çırpıda durumu özetledim: "İnternetin icadı ve sosyal medyadan ötürü, tarihte bir ilk yaşandı: Aptallık aktive oldu. Günümüze dek cahil, budala ve nobran kimseler 'Büyüklerimiz bilir, kitapta yazıyormuş, haberlerde izledim...' filan derlerdi. Şimdi, dijital çağda, sosyal medya marifetiyle aptallar yayın yapmaktalar. Hayatlarını mesuliyet bilinciyle yaşamadıkları ve değersizlik duygularını pratik biçimde bastırmaya eğilimli oldukları için de parlak[!] fikirlerini uluorta söylüyor, yayıyorlar. Birbirlerini bulup gruplaşıyor, kümeleniyor, çoğalıyorlar. Cahil cesaretiyle başlayan süreç, yobaz özgüveniyle taçlanıyor. Sayılarının çokluğu, denyoların haklılık duygusunu pekiştiriyor. Aktif aptallık böylece dominant hale geliyor. Bir zırva, milyonlarca insan tarafından benimsenip tekrarlanınca, onun iyi, doğru ve güzel olduğu kesinlik[!] kazanıyor. Youtube'da 12 milyon kez tıklanmış bir Mozart senfonisinin altındaki 76 bin 'dislike', aptallığın gür çığlığının kayıtlı yankısı. Fârâbî, Leonardo, İbn Rüşd, Darwin, Beethowen, Freud, Hawking... cehennemlik ve / yahut çöp, ha?! Çünkü sen Twitter kullanıyorsun artık! Dehaya, hünere, esere saygı göstermene gerek kalmadı!?"

Ağzındakini yuttu. "Yo, öyle demed_"

DUF! Tetiği çektim. Alnında kopkoyu, kıpkızıl bir delik açıldı. Başı arkaya düştü. Üstüme sıçramış kanı elimin tersiyle silerken etrafa bakındım. Hiçkimse istifini bozmamıştı. Ne silah sesini duydular ne de cinayeti gördüler. Tam tahmin ettiğim gibi.

Çıkmadan önce masaya bir 50'lik bıraktım. Alışkanlık işte.

Necdet Gümbür "1 hafta zarfında zamanı geri almaya, kurşunu namluya döndürmeye, hiç değilse Okan Yunus'u diriltmeye bak" demişti...

Çok daha iyisini yapacaktım!..

Posche'a atladım ve gaza bastım.

Bunu bana şeytan unutturdu!
ya da
Tehlike, tabiatın doğasında var

Mevcudat haddizatında derin bir karanlığa gömülü.
[MARTIN HEIDEGGER, 1889-1976, *Varlık ve Zaman*]

Bugün hem anneler günü hem de annemin doğumgünü! İkisini de unutmuştum! Akıl mı kaldı?! [Buraya en sevdiğiniz kişinin doğumgününü yazın sevgili okur, lazım olabilir: ....]

Durumu, bir pastane vitrinindeki simli yazıyı görünce fark ettim: "Anneler Günü kutlu olsun!" Alarma geçtim. Alelacele fıstıklı yaşpasta, ipekli yapay lotus buketi ile karışık meyve suyu alıp Çamlıca'ya, validemin evine yollandım.

Melek Hanım sofra kurup beklemiş meğer. Kadınlar önemli günleri neden hatırlatmazlar ki? Her sene faka basıyoruz.

"Anneciğim" dedim "kusura bakma n'olur. Bunu bana şeytan unutturdu."

Yüzümü incelerken gülümsüyor: "E daha gün bitmedi. Seni mesaiden sonra bekliyordum zaten Alp Laçin'im."

Ona cinayetle suçlandığımı, işten el çektirildiğimi söylemedim. Yapma çiçekleri kokladı. Lotus, Hint tanrılarının favori çiçeği. Kendini bulmayı ve sonsuz hayatı simgeliyor. Budistler de lotusu kutsal bilmiş: Arınma, bilgelik ve ahengin sembolü... Bence tüm çiçekler karşılık beklemeden sevmeyi temsil eder.

Domates çorbasını, ızgara köfteyi, pilavı ısıtmasına yardım ettim. Tencereyi, tepsiyi sofraya taşıdım. Desenli peçeteleri, kristal bardakları, yaldızlı porselen tabakları çıkarmış.

Televizyonda rengarenk süs balıklarının dolanıp durduğu akvaryum kanalı açık. Kuru suların cansız müdavimlerinin varsayımsal ve işlevsel mevcudiyeti.

Yavaş yavaş yiyor, bir yandan konuşuyoruz. "Polislik nasıl gidiyor?" Bunu sorarken babamı anımsıyor, kesin.

Solumdaki duvara asılı ahşap çerçeveli fotoğrafta pederim Senat O bize bakıyor.

"İyi" diyorum. "Her şey yolunda. Daha ziyade masa başındayım. Kaybolan çocukları buluyorum." 'Kaybolan çocuklar' sözünü gözleriyle yakalıyor annem. Ben de onlardan biriyim zira. Bu evin, O Ailesi'nin yuvadan uçan evladıyım. "Bazen evden kaçan kedi köpeğin peşine düşüyorum" diyorum, havayı dağıtmak yahut yumuşatmak için.

Uzanıp tepsiden tabağıma köfte ve patates koyuyorum. Ketçap ve mayonez ekliyorum. İlk lokmayı alır almaz "Immm, enfes! Ellerine sağlık anneciğim!" diyorum. Yüzüne o kadim anaç tebessüm yayılıyor.

Gelgelelim aziz okur, benliğimi bir süredir kuşatan, içimi kaplayan elemi size sözle anlatamam. Anlatabilsem, ondan kurtulabilirdim belki de. Yo, imkansız. Kainat bir müsveddeydi ve yırtılıyordu. Yemeğin lezzeti, meyve kokteylindeki vitaminlerle gelen sıhhat.... ve dahası bir şefkat jeneratörü olan ana yüreğinin çarpıntısı; müşfik tezahürleri... hiçliğin sessiz ve kıpırtısız gazabının tehdidi altındaydı. Yahya Hayhay itiraz etse de, iflastan kaçış yok. Siz başınızın çaresine bakın sevgili okur. Ben

bu gündelik mutluluk tablosunun içinde... esirim. Ondan da beteri, elinizdeki roman benim yokluğumun kanıtı ve / yahut yokoluşumun kaydı. Okuduğunuz her kelimede belirip yitmekten sakınamam. Haydi ama. Bunu siz de biliyorsunuz. Birbirimizi kandırmaktan başka çaremiz yoktu. Kültürel bir oyala-n-ma taktiğinin iştirakçileriyiz. Annem, Melek O, kim? Kaç yaşında, ne iş yapıyor, saçı ne renk? Siz de ben de bilmiyoruz. Oyunbozanlık ettiğimin farkındayım. Lakin varolmak istememi mazur görmelisiniz. Ben sizi kınıyor muyum? Kendimle yüzleşmem şart. Gündelik hayatın kısırdöngüleri olmasa, yaşadığımızı zannedemezdik. Metroya binmesek, duş almasak, çay içmesek, cinayet işlemesek... Birbirimizin varolduğunu sanmaktan fazlasına gücümüz yetmiyor sanki, ha? Düşündüğümüz için mi varız, düşünüldüğümüz için mi? Yoksa hayallerde mi gerçekleşiyoruz yalnızca? Yokluğun köpüğünde yanıp sönen ümitten ne beklersiniz? Pekâlâ... Elinizdeki romanı lağvediyorum. Geçersiz kılıyorum yani. Demek istediğim, ben bu işte yokum. Bu bir... ret, itiraz yani tercih değil. Mecburum. İnsan kendini yok sayabilmeli... mi? Buna gücümüz yeter mi? Varsaymak peki, silik sınırları zorlamak değil mi?

Boyumdan büyük işlere kalkışıyorum. Dırdırı kesip yemeye devam etmeliyim. Macerama odaklanmalıyım. Enerji toplamalı, zamanı iyi değerlendirmeli, muammaları çözmeli, kötüleri dize getirmeli, hakikati günyüzüne çıkarmalıyım. Şu roman evrenini tersyüz etmek düpedüz mızıkçılık. Postmodernliğin daniskası! Hüseyin Rahmi Gürpınar görse bana tokadı basardı. Şu anda belki siz de façamı dağıtmak istiyorsunuz? Fakat... beni tanımıyorsunuz. Gerçek yüzümü görmediniz henüz. Şu tembel ve sersem yazar var ya, evet, o da hakkımda hiçbir şey bilmiyor. Şimdi kim bilir nerede, ne işler peşinde gafil.

Anlamsızlık bana inisiyatif alma cesareti aşıladı. Harekete geçmek her zaman risklidir. Kös kös oturmak da. Tehlike tabia-

tın doğasında var, heh heh... Sevimsizlik, akla geldiği an ortaya çıkar. Birçok şey gibi.

İyisi kötüsüyle ihtimaller beni büyülüyor.

Beraberlik, mahrumiyeti yürürlükten kaldırmadığında yalnız hissederiz. Merak buyurmayınız. Sizi yalnızlığın cereyanına bırakacak değilim.

Birkaç gün öncesine kadar alelade, sefil, şapşal biriydim. Tıpkı sizin gibi. Şimdiyse bir hiçim.

Gene de... Asıl macera şimdi başlıyor. Sıkı durun sayın okur. Yanınıza geliyorum!

Kaderin makine dairesi ya da Büyücü mühendis

İnkar edilen gerçek, musallat olmak için geri döner.
Seni uyarmadan tepelemek ve delirtmek için.
[PHILIP K. DICK, 1928-1982, *Aksın Gözyaşlarım Dedi Polis*]

Rüyamda araba sürerken ardımdaki binalar, ağaçlar, köprüler, sokak lambaları, kuşlar... çözünüp tozararak dağılıyor. İstanbul'un zerrelerinin poyrazda savrulduğunu tahayyül ediniz. Yumuşak kıyamet.

Hayallerim genellikle suya düşse de kabuslarımın çoğu gerçekleşir. Kıyametin fragmanını izliyorum kabusta. Ve bunun –Allah muhafaza buyursun– size de zararı dokunabilir. Temkinli, tedarikli olunuz, ihtiyatı elden bırakmayınız. [Başınıza geleceğini düşündüğünüz bir felaket var mı? ....]

Duş aldım. Gömleğimi ütülerken düşünüyorum. Dünya, uzaktan bakarsanız, masala benzer: Bir varmış, bir yokmuş... Yakınlaştıkça, ancak romanla anlatılabilir, kavranabilir bir karmaşıklık arzeder. Masalcı uzaklara dalar; romancı ise teleskop,

mikroskop, bilumum mercekler, düzenekler kullanır. Roman yoksa, hayatın anlamı kavranamaz, önemi açığa çıkmaz, değeri bilinemez.

Ömür uzadıkça hayatımız masallaşır. Çocuksu nostalji hisleri nereden geliyor sanıyorsunuz? Uzaklardan. Ömrün masala evrilen kısmından işte. Yabancılar mutludur, tanıdıklar mutsuz. Çünkü başkalarının hayatını 'hayalimizde canlandırırız', eş dostun yaşadıklarına 'şahitlik ederiz'.

Sürpriz: Yahya Hayhay beni görüntülü aradı. Telefon numaramı nereden biliyor? Tabii ya, onun bilmediği hiçbir şey yok bu âlemde: "Alp Laçin Bey, yaşanan tuhaflıkları tashih etmek pekâlâ mümkün. Kaplan'ın size saldırması cazip fakat kötü bir fikirdi. Böylelikle zaman ve mekan bir nebze kayıverdi. Gene de olup bitenden beni mesul tutamazsınız. Kusuru 'diğer kendinizde' aramanız gerektiğini fark ettiğinizi varsayıyorum."

"Diğer kendim mi?"

"Evet, elbette."

"Yahya Bey, ben cinayetle suçlanıyorum. Ve olayları çözmek için sadece 4 günüm kaldı."

"Evinizden çıkmamanızı salık veririm. 4 gün pekâlâ 4 ay, hatta 4 sene sürebilir. Yazılan neyse, başımıza o geliyor, malum."

Yahya Hayhay'ın kıyafeti... Yegane Yadigar'ın bluzunu giymişti! Bu nasıl olur? Sevdiğim kadınla ilişkisi mi vardı?! "Bir yere kaybolmayın, yola çıkıyorum" dedim.

"Yo, rica ederim böyle bir hata_" Telefonu kapattım.

Alelacele giyindim, apatopar aşağı indim. Porsche'a atladım. Gazı kökledim. Tüm zırvalıklara son vermem gerek. Masalın romanı yutmasına müsaade etmeyeceğim. Hakikatin görmezden gelinmesine göz yummayacağım. Ölümcül ihmale mahal vermeyeceğim.

Boğaziçi Köprüsü'nden geçip sahile indim. Emirgan'a doğru son sürat ilerliyorum. Porsche, otomobillerin, dolmuşların, otobüslerin, yayaların içinden geçiyor. Kırmızı ışıkta durmuyorum.

Kanunların geçersizleşmesi, hızı arttırır. Hız arttıkça da kanunlar büsbütün altüst olur. Fakat bu çılgınlığı ben başlatmadım sevgili okur. Siz bunu zaten gayet iyi biliyorsunuz. Olayların başlıca şahidisiniz.

Emirgan'a vardığımda kapıyı uşak açtı.

"Yahya Bey'le görüşeceğim" dedim.

"Öldü sayılır" nakaratını tutturdu.

DAN!

Onu alnından vurdum. Alnındaki delikten kan yerine kül püskürdü. Dudakları titredi. Çenesi ceviz kabuğu gibi buruştu. Çehresi ağlamaya hazır haldeydi. Zombi, hayata küsmüştü. Ve geriye dönüp pıt pıt seke seke uzaklaştı.

Açık kapıdan içeri girdim. Yahya Hayhay salonun diğer ucunda dikiliyordu. Bluzu çıkarmış, lacivert bir eşofman giymişti. Vaşak ise ortalıkta yoktu.

Elimdeki, dumanı tüten tabancaya bakarak "Size hiç yakıştıramadım komiser bey. Bu yaptığınız nezakete mugayir" dedi. Namlunun ucunda olmak onu etkilememişti.

"Yarım bırakılmış bir romanın içindeyiz!" diye ünledim.

Kaşlarını kaldırdı. "Olsun, siz gene de geçin oturun" diyerek koltuğu işaret etti "bir soluklanın. Kahve eşliğinde müzakere edelim." Güngörmüş birinin hoşgörülü sakinliğiyle konuşuyordu.

Ayakta, çarpıntılı bir sesle devam ettim: "Tüm bu tutarsızlıklar... Durduk yerde benim silahımla cinayet işlenmesi... Neden – sonuç ilişkilerinin çökmesi..."

"Evet..." dedi "haklısınız."

"Devamlılık hataları: Çokonat'ın yerine Nestle gofretin gelmesi. Kahve kupamın üstündeki Batman figürünün değişmesi. Kitaplığımın alfabetik düzeninin bozulması; Ritzer'in Adıvar katına yükselmesi..."

Üzüntüyle "Ah, romanın gerçekliğini işte bu tutarsızlıklar çatırdatıyor" dedi.

"Kâmi Koma düşüncelerimi okumuyordu. Yazar, diyaloğu yazarken hataya düşmüştü."

"Doğru. Düşünceleriniz ile sözlerinizi birbirine karıştırmış."

"Başkarakter ben miyim?"

"Hiç şüphesiz."

Kapıyı kapattım. Tabancayı indirdim. İkimiz aynı anda geçip koltuklara oturduk. "Okan Yunus'u kimse öldürmedi yani. Yazar hikayeyi düzenleyemediği için... canından oldu. Kurmacadaki dingildekliğin kurbanı."

"Eh, zaten pek sağlam bir karakter sayılmazdı."

"Fakat size hayranlığa varan bir saygı duyuyordu."

"Lafügüzaf!"

Kendimi tutamadım: "Peki ya siz, Yahya Bey, bu romanda ne halt ediyorsunuz?"

"Misafirim."

"Misafir mi? Tam bir saçmalık! Romanda misafir mi olurmuş?"

Hafifçe başını salladı. Dudaklarını büzdü. Dilini ağzının içinde döndürdü. Kelimeleri tartarak konuştu: "Okurun konumunu düşünün. Romanda bir nevi konuktur, değil mi? [Öyle mi? Misafir misiniz aziz okur? ....] İnançsızlığı askıya alır. Yani uydurulmuş bir hikayeyi gerçek kabul ederek ilerler. Karakterleri, olayları, sözleri kendi hayatının ölçüleriyle tartar. Başkahramanın peşinden giderek muhayyel bir deneyim yaşar."

"Siz bu romanın okuru musunuz? Öyleyse burada ne işiniz var?"

"Anlatsam bile inanmazsınız."

Silahı yüzüne doğrulttum: "O halde ikna edici olmaya bakın."

Derin bir nefes aldı: "Ben... ben bir roman makinesi icat ettim."

"Roman makinesi mi?"

"He ya."

Tabancayı hafifçe sallayarak onu teşvik ettim: "Sonra?"

Başını kaldırdı: "Bu cihaz aslında iki ayrı makinenin birleşiminden müteşekkil. Zaman makinesi ile rüya makinesini birbirine entegre ettim ve ortaya çıkan mekanizmaya yeni fonksiyonlar ekledim..."

Şaşalamıştım. Çenemi sıvazladım: "Zaman makinesi diye bir şey yok ki? Rüya makinesini ise ilk kez duyuyorum."

"Mirim Çelebi'yi [1450-1525] bilir misiniz?" Bir an gözlerimde sorusunun cevabını aradı. Bulamayınca devam etti: "Osmanlı bilgini... XVI. asrın başında bir zaman makinesi yapmıştı. Trigonometrinin pirlerindendi. Dolayısıyla şifre çözme, sonsuz çoklukta girdiyi işlevsel tahmin aralıkları oluşturacak şekilde düzenleme, olasılık teorisi değerlerini hesaplama gibi konulara vâkıftı. O devirde tüm ilimler ilahiyatı üstün tutan bir zihniyetle biçimlendiği için Mirim Çelebi'nin zaman makinesi, insan ömrü hudutları içinde seyahat etmeye programlanmıştı. Yani daha ziyade maziye seyahat ediliyordu. İstikbalde ne olacağını bilemeyeceğinize göre, kendi ömür sürenizden sonraki bir zamana ayarladığınızda, makine sizi varolmadığınız bir devire ışınlar maazallah."

"Bunda ne sakınca var?" derken tabancayı ceketimin içindeki omuz askısı kılıfına yerleştirdim.

"Azizim, kendinizi kabirde buluverirsiniz! Bu meyanda, üç gün sonrasına dahi gitmek risklidir. Biz modern bireyler, zatımızı 'özne' olarak konumluyoruz ya... kadim tasavvurda iş öyle yürümüyor. Kaderin sevkiyle, kainata muvakkaten tayin edilmiş mahluklarız."

"Mahluklar mıyız?"

"E, elbette... İkilik veya çokluk yerine birliği gözeten bu telakki dahilinde, zamanda siz 'şahsen' seyahat etmiyorsunuz. Zira 'dehr' yani ezelden ebede uzanan zaman değişmiyor. Belli bir dönemde veya vakitte her kim iseniz o, her nasıl iseniz öyle varoluyorsunuz."

"İyi ama o takdirde zamanda yolculuk etmiş olmam ki?"

"Üstüne bastınız. Mirim Çelebi'nin makinesi, evreni muazzam bir saat gibi kuruyordu. Cep telefonunuzdaki takvimi 20 yıl öncesine ayarladığınızda siz de dahil her şeyin 20 sene evvelki hale döndüğünü düşünün."

"Yahya Bey... makine çalışıyor mu? Siz nereden buldunuz onu? Akla seza bir fenomen!"

"Mirim Çelebi'nin 23 yaşında yazdığı *Düstûrü'l-Amel ve Tasbîhu'l-Cedvel* [Eylemin İlkeleri ve Ölçünün Kusursuzlaştırılması] adlı eserden itibaren, dünyayı, evreni ve zamanı yöneten prensipleri araştırdığını fark ettim. İnternetten, Beyazıt Devlet Kütüphanesi'ndeki yazmaları indirip inceledim; kayda girmemiş eserlerin kopyalarını da bana nüfuzlu bir bey temin etti. Çelebi'nin fizik ve astronomi bahislerine yaklaşımı sadece bir keşif iştiyakından kaynaklanmıyordu. Zaman makinesinin mühendislik sırlarını her bir eseriyle ilgili şerh ve zeyillerde şifrelemişti."

Gene soruyorum: "Bu makine mevcut mu, onu buldunuz mu, cidden işliyor mu?"

"Valla ben orijinal makineyi görmedim. Mamafih var mı yok mu bilemem. Tahminim, Çelebi'nin kabrinde gömülü. Edirne'deki Kasım Paşa Camii'nin haziresinde."

Durup biraz düşündüm. Gerçek hayatta da, rüya görürken de, roman okurken de zaman akıp gidiyor. Zamanın dur durak bilmeyen tahakkümü altındayız daima. Yahya Hayhay bu romana gerçek dünyadan gelip girdiyse, eh, zamanı yönlendirebilmesi makuldü. Makul mü dedim? Delilik akıllıca görünüyor bazen, n'apabilirim.

"Peki" dedim "mezardaki zaman makinesi... çıkarılamaz mı?"

"Maalesef hayır." Yahya Hayhay ellerini iki yana açtı. "Tunca Nehri, camiyi kuşatıp adeta eritti. 1950'den beri kullanılamaz halde; suyun içindeki mabet kurabiye gibi dağılıyor. Minaresi yıkıldı. Hazire çöktü gitti. Zaman makinesi de zaman içinde çürüyüp bozulmuş olsa gerek."

"Mirim Çelebi anladığım kadarıyla Fatih Sultan Mehmet, II. Beyazıt, Yavuz Sultan Selim ve Kanuni Sultan Süleyman'la aynı dönemde yaşamış. Bu 'mümtaz' hükümdarlara makineden söz etmemiş midir?"

Kaşlarını kaldırdı: "Sanmıyorum. Bilim insanları bugün politikacılarla pek sıkı fıkı. Onlara önadlarıyla hitap ediyorlar. Lakin siyasetçilere fazla uyumlu davranıyorlar. 16., 17., 18. hatta 19. asırlarda muktedirleri sözde müthiş yüceltirken, onların saltanatlarını sarsıyorlardı... Gerçi bu dediğim, esasen Batılı entelektüeller için geçerli... Mirim Çelebi'nin makinesi İngilizlerin eline geçmiş olabilir. Bu da ikinci ihtimal. Almanların, şifreyi çözemediği belli. İngilizlerden şüpheleniyorum."

"Neden?"

"1800'lerde metinleri deşifre etmiş olabilirler. H.G. Wells'in [1866-1946] *Zaman Makinesi* [The Time Machine, 1895] romanı, bilimsel verileri gizlemek üzere yazılmıştır belki? Zira çok ilginç biriydi. 1920'de *Ana Hatlarıyla Tarih*'i [The Outline of History] yayımladı. İnsanlığın tüm macerasını anlatıyordu. Atatürk, *Nutuk*'ta bu kitaptan alıntı yapmıştır."

"Sizce Wells, Mirim Çelebi'nin makinesinden haberdar mıydı?"

"Romancıları casuslara, filozoflara ve bir manada tanrılara benzetirim. Her şeyi merak eden, gizli hakikatleri kurcalayan, yenilik peşinde kişilerdir. Haberdar olma, görme, tanıma, öğrenme, anlama, bilme, kavrama, idrak etme, künhüne varma derdindedirler. Uydurukçulukları da bu gayelere matuftur."

"Nereden biliyorsunuz?"

"Yanılıyorsam söyleyin. Ne de olsa siz de bir romancısınız."

"Romancılara dair söyledikleriniz doğru olabilir. Fakat benim hakkımdaki tespitinize katılmıyorum."

Gülümsedi: "Ferah olunuz, rica ederim... Üçüncü bir ihtimal daha var... Zaman makinesiyle, makinenin icadından önceki bir zamana gitmiş olabilir Çelebi. Böylece makine ortadan kaybolmuştur. Sonra da onu tekrar yapma imkanı bulamamıştır."

"Eğer öyleyse... herhangi bir işe yaramayan, belalı bir icat bu yani?"

Başıyla onayladı: "Eee, Allah'ın işine karışanın talihi nasıl yaver gitsin?.. Sevgili dostum, bendeniz haddizatında zaman makinesinin planlarını hazırladım. Bana sorarsanız yeniden yapılabilir ve de tıkır tıkır çalışır. Gelgelelim şahsen niyetim ömrümün şu demine, bu vaktine gitmek değildi. Gencelip ihtiyarlamaya lüzum görmedim."

"Ne peki?"

"1580'de Takiyüddin'in [1521-1585] Tophane'deki rasathanesi topa tutularak yıkıldı. III. Murad'ın emriyle. Takiyüddin de Mirim Çelebi gibi hezarfen [polymath] yani birden çok konuda uzman idi. Gerek problem çözmede, gerekse hafızasını güçlendirmede rüyalardan, bilinçdışının imkanlarından faydalanabilmek için bir rüya makinesi tasarladı."

Afalladım: "İnanılması güç..."

"Gerçekte yapamadığınız işleri rüyanızda yaptığınız olmaz mı?"

"Mesela?"

"Mesela uçak kullanmak. Cerrahi operasyon... Himalayalar'a tırmanmak..."

"Evet, şimdi anladım."

"Takiyüddin, rüyaları ikinci bir hayat sahası sayıyordu. Maruz kaldığı iftiralardan ve siyasi baskılardan uzak bir yaşam sürüyordu rüyalarında... Dahası ekliptik ile ekvator arasındaki açıyı rüyada ölçtüğünü sanıyorum."

"Uykuda... yattığı yerden ekvatoru ölçmek! Mübalağanın daniskası!"

"Rivayete göre Takiyüddin'e düşünde melekler asistanlık etmiş."

"Haaa? Oldu o zaman" dedim istihzayla. "Kusura bakmayın ama tüm bunlar sizin zanlarınız veya temennileriniz gibi görünüyor. Wishful thinking, hüsnükuruntu yani."

Sözlerimden zerre kadar etkilenmedi: "Takiyüddin'in, Boğaziçi Üniversitesi Kandilli Rasathanesi'ndeki eserleri arasında bulunan çizimlerden biri, rüya makinesinin tarifini veriyor. Uzmanlar sayfayı 'Merkür ile Venüs'ün konumlarını hesaplama' klasörüne koymuşlar. Bu tasnifin nedeni, düşsel tecrübenin gökbilim terimleriyle anlatılması besbelli."

"Rasathanenin arşivini size açtılar demek?"

"Hayır. Az evvel söz ettiğim nüfuzlu zatın tavassutuyla eriştim çizimlere."

"Elde sadece çizimler var yani; rüya makinesi de ortalarda yok?"

"Maalesef. İcabında o da yapılır. Projesi elimizde hazır."

"İyi de neden yapmıyorsunuz, madem 'proje hazır'?"

"Bendeniz hiç uyumuyorum da ondan."

"Uyumuyor musunuz?"

Konuyu değiştirdi: "Dolmabahçe Sarayı var ya..."

"Evet?"

"Mimar Garabet Bey ve oğlu Nikoğos Balyan'ın eseridir. 1855'te tamamlanmıştır."

"Eee?"

"1500'lerde o sarayın arazisi Takiyüddin'e aitti. Çocuğu, varisi olmadığı için arazi devlete intikal etmişti."

"Hımmm... Konumuza dönersek... Zaman makinesi ile rüya makinesini birleştirerek bir roman makinesi yaptığınıza inanmamı bekliyorsunuz."

Hafifçe öne eğildi: "Mirim Çelebi ile Takiyüddin de roman makinesi yapmaya girişirdi bence. Lakin onların devrinde roman icat edilmemişti daha... Romanlar, hayattan daha canlı ve sahici. Roman sadece harfler, kelimeler ve cümlelerden mürekkep bir metin değil, aynı zamanda gerçekle alışveriş halinde bir hayal alanı. Kitaba, metne değil, romana sızıyorum. Hayal mıntıkasını gönlümce düzenliyorum. Okuyucu varlığımı algılamıyor bile."

"Roman makinesi... gerçek dünya ile roman evreni arasında gidip gelmenizi sağlayan bir vasıta... Yaşam kalitenizi arttırmanın yolunu bulmuşsunuz yani..."

"Aslında... makinenin çalıştığından %100 emin değilim." Yahya Hayhay karmaşayı flulaştırarak şüphelerimi çoğaltıyor.

"Ha?"

"Roman makinesinde tılsımlı gömlek giyiyorum."

Manyağa bakın! "Tılsımlı gömlek de neyin nesi?!"

Sesini yumuşattı: "Yusuf Peygamberin mirası kabul edilir. Fakat bence ilk kumaşı dokuyan [Adem'in torununun oğlu] İdris, insanları hayvan postu giymekten kurtarmayı değil, giysilere anlam ve işlev yüklemeyi gözetiyordu. Zamanla, bu yaklaşım unutuldu. Kimi âlimler, kıyafetlerin sihrinden haberdardı. Milattan önce 1000 civarında Süleyman mevzuya eğildi. Çünkü o bir kraldı ve... fevkalbeşer güçlerin kaynağını araştırıyordu. Nasıl ki giyinmek bugün modaya indirgendiyse, tılsımlı gömlekler de servet, soy sop ve galibiyet arayışında kullanılan çaputlara dönüştü."

"Hayatımızı giysilerimiz mi biçimliyor sizce?"

"Aksini iddia edebilir misiniz? Seri üretilmiş adi bir tişört giydiğinizde, kendinize sıradanlık büyüsü yapmış olmaz mısınız?"

"Tılsımlı gömleği nereden buldunuz?"

"İslam Eserleri Müzesi'nden. Yıldırım Bayezid için tasarlanmış. Tılsımlı gömlekleri müneccimler ve nakkaşlar birlikte dokurlar. Bu gömleğin üzerinde ayet, dua, vefk ve cifirler var. Ve de çiçek desenleri."

"İyi de, padişah muhtemelen savaş kazanmak için..."

Sözümü kesti: "Kesinlikle. Gömlek onun ipek zırhıydı. Fakat kadim bir kanun vardır."

"Neymiş?"

"Bir şey ne niyetle kullanılırsa, ona göre bir manaya kavuşur."

Beynim uyuşmuştu. "Doğru anlamış mıyım, Yıldırım Baye-

zid'in harp kıyafetini, romanlara girmenizi sağlayan bir üniforma niyetine_"

"Aynen öyle."

"Yani siz müzeden padişahın giysisini çaldınız?"

"Hayır. Gömleğin fotoğrafını çektim. Göz kararı patron çıkardım. Kumaşı biçtim. Birkaç adet diktim. Yazı ve desenleri serigrafiyle bastırdım. Biri bana, biri..."

"Yegane Yadigar'a" diye tamamladım. Kadının üstündeki sarı ipek bluz, modern tekniklerle çoğaltılmış mukaddes bir kostümdü demek. "Ya diğerleri?"

"Sizin tanımadığınız kimseler için."

"Gene de bilmem gerek" diye direttim.

"Gömleklerden biri Kâtil Nihat Bey içindi mesela." Nihat Nohut! Gerçek dünyadan gelme bir caniydi demek? Beni nereden tanıyor? Yoksa...

Kafama takılan yığınla sualden birini yönelttim Hezarfen Yahya Çelebi'ye: "Romanlara sızarken makineyi kullanıyorsunuz... Tılsımlı gömleğe ne lüzum var?"

Alnını kırıştırdı: "Açıkçası... mühendislik mi işe yarıyor yoksa büyü mü, bilmiyorum."

Kainat müsveddesi ya da Üç A Kuralı

Okey. Bu kadar felsefe yeter.
[ARNOLD SCHWARZENEGGER, *The 6th Day* filminden]

Köşkün orta kattaki banyosunda yüzümü yıkıyorum. Felaket haberi vermesi Yahya Hayhay'a güven duymama neden olmuştu. Acayip bir ferahlık hissi yayılıyordu içime. Her şeyin yalan olduğu gerçeğini bilmek bana iyi gelmişti. Öte yandan dehşetengiz, gotik sorular beynimi hart hart ısırıyor...

Merih Kızıl yanılmıştı. "Varolmayan" kişi Yegane Yadigar değildi. Bizdik. Namevcutluk, bizim payımıza düşmüştü. Kurmaca, varsayımsal, hayalî ve üstelik natamam bir evrendeydik. İçinde yaşadığımız roman bir taslaktı. Hem üstünkörü kaleme alınmış, hem de yarım bırakılmıştı. Kainat müsveddesi.

Anlıyorsunuz ya, elinizdeki kitabın kusurları benden kaynaklanmıyor.

Sizin gibi bendeniz de mağdurum. Fakat... Meyus olmayınız. Roman infilak etse de macera sürüyor! Belki de bu kurgusal kıyamet, kişiliğimi bulmak ve açığa vurmak için bir fırsattır? Asıl hikaye yeni başlıyor. Üstüme düşeni hakkıyla ifaya –size layık olmaya– çalışacağım. Zira yazarın ölümcül günahı, okuru hafife almaktır.

Musluğu kapadım. Su boşa akmasın. Güpürlü kadife havluyla yüzümü kuruladım.

Şimdi... Yahya Hayhay çılgının teki besbelli. Bilimsel ve okültist metotları birarada kullanarak romanlara sızıyor. Peki... Yegane Yadigar'ın burada işi ne? Biliyorum, bana âşık. Ben de Gül Esin'e âşıktım... Demek ki yazar, Gül Esin'i Yegane Yadigar'dan hareketle tasarlamıştı. A-ha? Ben sevdalandığım roman karakterinin orijinaliyle muhatabım şimdi. Yegane Hanım ise bana yani muhayyel bir karaktere gönlünü kaptırmış... Tabii ya! Ben de gerçek bir karakterin versiyonuyum. Ve muhtemelen Yegane Yadigar, beni, orijinal Alp Laçin O'dan daha sahici buluyor!.. Nihat Nohut da beni gerçek Alp zannettiği için kızıp köpürüyordu...

Yahya ile Yadigar arasında tanışıklık, dostluk olmalı... Fantastik seyahatte yoldaşlık etmelerinin başkaca izahı yok.

Okan Yunus "Roman düşünce, hayal ve deneyimin kesişim alanıdır" demişti. Yahya Hayhay, başkalarının muhayyilesine kaçak girmenin yolunu bulmuş işte. Vergilerini, faturalarını ödeyen, münzevi bir emekli muhtemelen. Yokluğu anlaşılmıyor. O da paralel evrende saltanat sürüyor!

Peki... Ben gerçekler âlemine geçebilir miyim? Yani bir roman karakteri dünyada yaşayabilir mi? Bu mümkün mü? İşte zurnanın zırt dediği yer. Mümkünse bile yarım ve kurmaca yaşamımın kalanını deplasmanda geçireceğim muhtemelen... Asıl Alp Laçin O'nun yedeği olarak. Yaşamak için sıramı bekleyeceğim.

Aşağı indiğimde Yahya Hayhay kayıplara karışmıştı. Uşağın uzattığı gümüş tepsideki kağıtta şu not yazılıydı:

"İnsan kendi yalnızlığından sıyrılamaz. Bu dert değil.

Asıl mesele, bir başkasının yalnızlığını gideremememektir.

Y."

Notu cebime attım. Tepsiye bir 100'lük bıraktım. Zombiye bahşiş.

"Geri döneceğim" diyerek dışarı çıktım.

Porsche'a atladım. [Size garip gelebilir fakat Rover'ı tercih ederim.] Muhayyel İstanbul'da turluyorum. Yağmur ağaçları parlatmıştı. Teybin play tuşuna bastım. The Invictas'ın *Missing*'i çalmaya başladı. 1964'te kaydedilmiş. Hayatımın fon müziği.

Bir sigara yaktım. Jilet dolu kavanoz yutmuş gibiyim. Varoluşumuza eşlik eden tehlikeyi gafletle dengelesek de efkarlanmaktan kaçınamıyoruz. Neden-sonuç ilişkileri hep kağıt üzerinde. Gerçekte ise esas mevzu bilinçdışında dönüyor.

* * *

Burada hayat Üç A Kuralı'na göre yaşanır: Aptallık, Aldırmazlık ve Acımasızlık. Paralel evrende yani sizin yurdunuzda durumun farklı olduğunu sanmıyorum.

Taksim'de Uzakdoğulu kızların sahne aldığı bir gece kulübüne girdim: Jiao Long Club. Müziğin sesi o kadar yüksek ki, striptizciler sağır olmuş, müziği duymadan dans ediyorlar. Ben de hiçbir şey işitmiyorum. Kulağımda hâlâ *Missing*... Yanlış kişiyle düelloda mıyım? Hareketler yavaşlamış. Tablası

obsidyen masaya usulca konuşlandım. Istırabı hafifleten tek şey sabırdır...

Asma kattan insanları seyrederken tanıdık bir simaya rastladım: Cinayet Büro Başkomiseri Kâmi Koma! İki yanında iki dilber. Zacapa içiyor. Rom. Korsan içkisi. Bu pis herifin kirli işlere bulaştığı kabak gibi ortada. Şuna bir bakın. Şeytandan zührevi hastalık kapmış gorile benziyor.

Bir kokteyl ısmarladım. Adı 'Aşk Yumruğu.' Çamaşırsuyu katılmış çakal sidiği tadında. İçkimi yudumlarken alt katta dans eden Perçin Çeper'e gözüm takıldı. Eğlenmek, emniyet mensuplarının da hakkı. Kırmızı gece elbisesi giymiş. Karşısında yeni nesil bir yakışıklı. Aşnafişne denizinde medcezir başlamış.

Cebimdeki Camel paketinden çıkardığım sigarayı dudaklarıma tutturdum. Çof! Bir çakmak yandı. Çakmağı uzatan elin sahibine bakınca ne göreyim, Okan Yunus Okyanus!

Öksüre tıksıra ünledim: "Nasıl olur?!.."

Kalaylı bir sırıtışla oturdu masama: "Ben mıhladığınız muhteremin orijinaliyim. İsmim, Okan Yunus değil."

"Ne peki?"

"Bağışlayınız lütfen. Bunu size söyleyemem." Bana 'siz' diye hitap ediyor. Rahmetli Okan Yunus herkese 'sen' demeyi eşitlikçilik sanan dâhi bir budalaydı. "Yazar olacak hergele, Okan'ı yazarken bendenizi model almış. Fiziksel özelliklerimi yani." Bir roman düşünün ki, karakterlerin hiçbiri yazardan hazzetmiyor. Enteresan...

Sigaradan bir nefes çektim: "Hımmm? Siz de roman makinesiyle ışınlandınız, öyle mi?"

"Evet. Fakat yalnızca bu mekanı ziyarete hakkım var. Jiao Long, Çin mitolojisindeki 'boynuzlu' ejderha, biliyor muydunuz?"

"A-ha? Manidarmış. Neden bu mekandan çıkamıyorsunuz?"

"Yahya Bey eski dostumdur. Ben geçen sene yedinci karımdan boşandım. Aile hayatını seviyorum. Kadınları da. Lakin

geçimsiz biriyim. Daha doğrusu, dilimin kemiği yok. Bizim cihanda, reklamlar, fotoğraf filtreleri ve sosyal medya yüzünden herkes kendini değerli sanıyor. Ruh okşayıcı yalanlara nasıl bayılıyorlar bilseniz aklınız şaşar. Normal insan muamelesine kimse katlanamıyor. Yahya Hayhay sağolsun, bana haftada bir buralarda takılma imkanı sundu..." [Sormakta geciktim: Hangi romana ışınlanmak isterdiniz? ....]

"İyi de, bu kulübün ne özelliği var?"

"Goku Sky adını duymuş muydunuz?"

"Hayır?"

"Uzakdoğu'da vaktiyle top-model olarak şöhrete kavuşmuş bir Türk. Asıl adı Göksenin Yıldırım. Yazarın biri, onun hakkında roman yazdı. Yahya Bey'in keşfine göre, Göko, roman kozmosunda iskan edebiliyor. Çünkü henüz hayattayken macerası romanlaştırılan tek kişi. Türk edebiyatında yani. Bakın, kırmızılı kadınla dans eden adam var ya, işte o Goku Sky. Bu kulübün sahibi." Parmağıyla, Perçin Çeper'in kavalyesini gösteriyordu.

"Siz... tılsımlı gömlek giymiyor musunuz?" Sigaramı kokteyl bardağında söndürdüm.

"Hayır. Uğurlu tişörtüm kafi geliyor" diyerek ceketini aralayıp tişörtündeki Süpermen S'sine pıt pıt vurdu.

"Anlayamadım..." dedim "roman karakterlerinin... yazılandan, okunandan ayrı, müstakil hayatları mı var?"

"Tam üstüne bastınız! Kesinlikle öyle" dedi başını sallayarak. "Bunun kesin kanıtı da sizsiniz Alp Laçin Bey."

Darmaduman konfor alanı
ya da
Felaket tellalının verdiği müjde

Kelimelere, istenen bir şey noksanken ihtiyaç duyulur ancak. Eğer etrafımızdaki dünya 'gereken' her şeyle donatılmış olsaydı kelimelere lüzum kalmazdı. Kaybın olmadığı yerde dil var olamaz.
[JACQUES LACAN, 1901-1981]

Haddimi aşmanın ön hazırlığı olarak bir şişe viski aldım. Ne yapsaydım? Kainat istop etmişti. Kıyamet, olağanlığın içinde kopmuştu işte. Meğerse onca maceranın yaşandığı roman benim konfor alanımmış. Ruhum tehlikedeydi. Galaksinin son durağına geldiğimi fark etmemiştim. Anlamsızlık ile geçersizlik insanın yakasına yapıştı mı, kolayına bırakmıyor.

Tembel ve muhayyilesi zayıf bir yazarın eseriydim. Aşkım, ailem, ideallerim, kabahatlerim, mesleğim... Beni ben kılan her şey bir sersemin yutturmacasıydı. Bana biçim ve içerik veren bu sözde yaratıcıya gününü göstereceğim. Tasarladığı sahte evreni onun başına yıkacağım!

İçimdeki radyoda Bee Gees'in *Stayin' Alive*'i dönüyordu.

Kadıköy'de sarhoş adımlarıyla yürüyorum. Moda'ya doğru. Ilık gecede saydam siluetler geçiyor yanımdan yöremden. Korkutucu komedinin kikirdek figüranları cilveleşiyor...

Aşk'ın gerçekte ne olduğunu kimse bilemez. Gül Esin'in aşkından kendimi öldürmeye kalkışmıştım. Fakat onun suretinde sevdiğim kadın gerçekte bambaşka biriydi: Yegane Yadigar. Arzularla yönümüzü belirliyor, acılarla yol alıyoruz. Hayatımıza değer biçerken yanılmaktan kaçınamıyoruz. Tamam, kendi adıma konuşayım. Canımı çöpte bulmuştum. Ortadoğu melankolisi, yazılımımın bir parçasıydı. İntiharı beceremezsen, hırsını galaksiden çıkarırsın.

Bir an önce tılsımlı gömleği giyip Yahya Hayhay'ın makinesine binerek gerçekler âlemine ışınlanmalıyım. Acaba tam

manasıyla 'hayal dünyasında' yaşamak daha mı iyi? Makinist Yahya Efendi buralarda fink attığına göre... bir bildiği olsa gerek? Yegane Yadigar da romantik gerekçelerle romana sızıyor hem... İnsanların çoğu cevizi çift görmeden taş atmaz, ha? Bana ne? Ben... belasını arayan problemli biriyim. Kalbimdeki mesnetsiz cızırtı dinmiyor. Biliyorum, ağlayıp sızlanmak genellikle bencilcedir. Gelgelelim atın yularını kaçıran, kuyruğuna yapışır.

Moda'daki dondurmacının önünde bir sokak kavgasına karıştım. Baktım birileri kapışıyor; tereddütsüz atıldım. Viski şişesini bir zebellanın kafasında kırdım. Herif gırtlağıma yapışıp yaklarımı yerden kesti. Kocaman, granit yumruğunu alnıma çaktı. GÜMMM!!!.. Kaldırıma yapıştım. Herif beni oracıkta unuttu. Düştüğüm yerde tatlı bir uyuşuklukla yatıyorum. Galiba şiddet her zaman parçalamıyor, bazen de şekil veriyor. Ferahlığa benzer bir duygu sardı benliğimi. Doğruldum. Üstümü başımı silkeledim. Kavga sürüyordu. Görünüşe bakılırsa, Fenerbahçe taraftarları ile yanlış takımı tutanlar arasında yıkıcı bir münakaşaydı bu. Eh, dayaktan nasibimi almış, ayılmıştım, hatta aydınlanmıştım. Açgözlülüğün âlemi yok. Parka yöneldim. Çekirdek kabuklarıyla çevrili bir banka oturdum. Tahterevalliye bakarak tefekküre daldım.

Hakiki felaket kimsenin öngöremediği ve karşı koyamadığı şeydir. Ondan da kötüsü, kimse farkına varmaksızın gerçekleşen yıkımdır.

Onu bunu bırakın da... Yegane Yadigar'ı eve davet etsem. Yemekten sonra televizyon izlesek. Ve haber bülteninde "Nükleer serpinti sebebiyle 20 yıl sokağa çıkılmayacak" deseler...

Belki en büyük tehlike, etrafımızdaki hırs, aptallık ve ikiyüzlülüğün bizde de bulunmasıdır? Kendi iyiliğimize yürekten inanırken, hazırdaki yamuk şablonları kullanıyor ve yürürlükteki dandik prosedürlere uyuyoruz... [Gücünüz yetse yürürlükten kaldıracağınız ilk şey: .... Şimdi de evrensel bir kural koyunuz: ....]

İşte, ben, Alp Laçin O, şampuan reklamında oynayan peruklu bir adam gibiyim. Ne? "Sanat tam da yapaylığı sayesinde bizi sahtelikten korur" mu dediniz? İyi de ben bir sanat eseri değilim ki? Baktığım her aynada bir palyaçonun negatifini görüyorum.

Geceyarısı, parkın tozlu lambalarının ölgün ışıkları altında efkarlanırken bir sesle irkildim: "Hey! Alp Laçin Bey!"

Omzumun üstünden arkaya baktım. 1950 model bir Jaguar Mark V'nin içindeki karaltı beni çağırıyordu: "Buyurun, gidelim!"

Ayağa kalkıp çitin ardındaki antika otomobilde oturan adama seslendim: "Kimsiniz?"

Arabadan inince tanıdım onu: Yahya Hayhay. Edebiyat evreninin müneccimbaşı gülümsüyordu: "Haydi! Sizi hayırlısıyla öbür dünyaya uğurlayalım!"

Beni anlamak zordur ya da "Sakın kıpırdama!"

Roman makinesinin içinde 'Gerçek Dünya' yazılı düğmeye bastım.

Kalın, oval camdan; metal şeritlerle çevrenlenmiş dikey bir kapsül bu. Ön panelde dijital harita, birtakım cetveller, göstergeler, ibreler, butonlar...

Ayaklarım yerden kesildi. Yerçekimi ortadan kalkmıştı. Havalandım! Üstümdeki tılsımlı gömlek titreşiyor. Kalbim ağzımda atıyor. Ellerim çözünmeye başladı. Parmaklarım, giderek kollarım unufak oluyor ve bedenimin tozları havada uçuşuyor...

Otomobilde giderken "Gerçek dünyada yıl 2033" demişti Yahya Hayhay "yani romandan çıkmakla, zamanda ileriye gitmiş olacaksınız."

"Yaşlanacak mıyım?"

Yüzünü bir an bana çevirip sonra yola döndü: "Hayır. Bu, Mirim Çelebi'nin zaman makinesi değil. Devrin değişmesi sadece bir yan etki."

Sakince sordum: "Ölmeyeceğimden emin misiniz?"

"Eee... kaygılanmayın. Romandan gerçek dünyaya geçme teşebbüsünde bulunan ilk hayalî kişi değilsiniz. Kurmaca karakterleri diriltmek kolaydır hem. Moleküllerinize ayrıldıktan sonra tekrar bütünlenmezseniz de bir çare düşünürüz."

* * *

Köşkün yüksek tavanlı çatı katına çıktığımızda Yahya Bey gayet keyifliydi. Bizi kontrole gelen Kanada vaşağını kibarca gerisingeri gönderdikten sonra "Kaplan'ın en sevdiği hayvan benim" dedi. Bana yeterince bilgi vermemişti: "Maceranın esası muammadır. Bilinmeyene doğru yol alma, kaybolma sırası sizde." Bana bir tılsımlı gömlek hazırlamış. Omuzlarından tuttuğu gömleği uzattı: "Bunu giyiniz."

"Gömleksiz, tişörtle yolculuk yapmış biriyle tanıştım dün gece" dedim.

Dudak büktü: "Yalanlar diyarında yaşadığınızı unutuyorsunuz Alp Laçin Beyciğim."

"Sizin doğru söylediğiniz ne malum?"

"İnsanların çoğu doğruya inanmaz, dürüste güvenmez. Mamafih şu anda doğrunun ve yalanın ötesinde bir anlam alanındayız. Siz bir polissiniz nihayetinde. Şüphelenmek ve risk almak mesleğinizin gerekleri. Kanaatimce bana itimat etmeseniz de roman makinesiyle yolculuk riskini üstleneceksiniz. Hatta..." Sözünü yarıda bıraktı.

"Hatta ne?"

"Size engel olmaya kalksam bile beni tepeleyip şu makineye girer ve bu romandan kaçarsınız." Kalenderce gülümsüyordu.

"Haklısınız galiba" dedim. Triko kazağımı çıkarıp fanilamın üstüne gömleği giydim. Biraz gerilmiştim.

"Müsterih olunuz" dedi Yahya Hayhay, ne hissettiğimi anlamıştı "sizden önce Yegane Yadigar da ben de birkaç kez ışınlandık."

"Hı-hım." Kaderime razıydım.

"Kuantum fiziği hakkında ne biliyorsunuz komiser?"

"Hemen hiçbir şey... Sanırım... insanı varlık hakkında düşündürürken hiçliğe çeken birtakım formüller."

"Eh, sonsuzluğun asli unsuru boşluk. Boşluğun yokluğu felaket olurdu."

Bir an düşündüm: "Yanlış anlamayın Yahya Bey fakat... hikmetli sözlere karnım tok. Hayattan uzaklaşmakla varılan mertebede gözüm yok."

"Sizde filozof kumaşı olduğunu sanmıştım."

"Felsefe, acıklı bir şarkı gibi geliyor bana. İnsan yalnızlığının şuuruna varıyor. Ne yani, teselliyi çaresizlikte mi arayalım?"

Kahkaha attı. Galiba trajediyi komik buluyor. Kapsülün kapısını kapatmadan önce bir an durdu: "Siz ve ben... aynı arabayı çeken iki beygir gibiyiz." Çehresi pür erinçle ışıldıyordu: "Vira bismillah!"

Bense 1960'lar boyunca uzaya gönderilen maymunlar kadar şaşkınım. Görünen o ki benim için küçük, roman evreni için büyük bir adım atmak üzereyim. Gideceğim yer hakkında bir fikrim yok. Ne yapmam gerektiğini de bilmiyorum... Tek amacım Yegane Yadigar'ı bulmak. Hakiki sevgilime kavuşup aşkımı ve bu vesileyle kendimi gerçekleştirmek. Tam kapasite var olmak. Böyle bir şey mümkünse tabii.

***

Derin dondurucuya benzeyen roman makinesinin içinde küçük çaplı bir fırtına kopuyordu. Kabindeki gitgide hızlanan

titreşim ve uğultu eşliğinde bedenim çözünüyor. Parmakuçlarımdan başlayarak ellerim, kollarım toz olup savruluyor. Yo, herhangi bir acı hissetmiyorum. Ve camın ardında Yahya Hayhay çekik gözlerini kısmış bana bakıyordu. Benim için dua edin sevgili okur. Ben de sizin için ederim.

***

FIJJJT! Emirgan Koru'sunda taflanların arasında buldum kendimi. Oh! Tek parçayım ve nefes alabiliyorum!

Etraf tenhaydı. Doğruldum. Havuzun karşısındaki kadife çiçeklerinin arasında 4-5 yaşında bir kız çocuğu ağlıyordu. Aniden belirdiğimi farkedip ürkmüştü yavrucak. Sırıtıp el salladım. Annesi koşarak geldi ve minnoşu kucakladı. Havuz kıyısından geçip yokuş aşağı yürüdüm. Göz ucuyla çocuğa baktım. Hâlâ hüngürdüyor ve annesinin omzu üzerinden beni gösteriyordu.

***

Rıhtımdan Beşiktaş yönüne yürürken telefonumdan internete girdim ve arama motoruna "Yegane Yadigar" yazıp enter'a tıkladım.

Yegane Yadigar bir ceza avukatıydı. Kızıltoprak'ta 'Huhu Hukuk Bürosu'nda çalışıyormuş. Mesai saati geçmeden yetişebilirsem ne âlâ.

Bindiğim otobüste beni "Hoşgeldiniz Alp Laçin O" diyen bir dijital hostes karşıladı. Şoför mahallini yalıtan siyah, ince ekranda gülümseyen yüksek çözünürlüklü bir dilber. "Hesabınızdan 0,003 birim bilet ücreti alındı. İyi yolculuklar dileriz."

Sanırım hostes gözlerini gözlerime dikip iris taraması yaparak kimliğimi saptamıştı. Demek bu kozmostaki Alp Laçin O'yla gen dizilimimiz aynıydı!.. Ayrıca para artık dokunulan, sayılan, elden ele aktarılan değil, biyoteknolojik yazılımla bedene tanımlanmış bir tür yakıttı.

***

Beşiktaş'tan Şehir Hatları vapuruna bindim. Vapur eski görünüyordu fakat donanımı tümüyle yeniydi. Kadıköy'e varması 4 dakika 17 saniye sürdü.

Kızıltoprak'a kadar yürüdüm. Geçtiğim heryer –otobüs, vapur, caddeler– yabancılarla doluydu: Araplar, İskandinavlar, Koreliler... Görünen o ki turistler İstanbul'u ele geçirmiş.

Bir market vitrinindeki elektronik yazıda "Keçiboynuzu ununda %15 indirim!" müjdeleniyor.

Billboard'larda kendime rastlayınca afalladım: "Alp Laçin O'nun yeni romanı! *Beni Anlamak Zordur*" yazılı ilanda, fiyakalı bir fotoğrafım vardı. Orijinal ben bir romancıydı demek? Yahya Hayhay iyi bir yazar olduğumu söylerken bunu kastediyormuş meğer...

Yoldaki bir mağazadan takım-elbise aldım. Açıkhava ilanındaki şıklık seviyesini yakalamalıyım. Dijital boy aynası, kıyafetleri üstümde gösteriyordu. Yandaki panelde kumaş, kesim ve renk tercihlerimi işaretledim. 10 dakika sonra, kostümüm hazırdı. Paket, duvardaki genişçe bir delikten hareketli bandın üzerine indi ve benim hizamda durdu.

Umarım, Alp Laçin O, parasını harcadığımı anlamaz. Acaba ona bildirim gönderiliyor mudur? Hay aksi... Gerçi ben yabancı mıyım canım? Ah, kesinlikle öyleyim. Sadece Alp Laçin O'ya değil, bu âleme tümüyle yabancıyım.

Tılsımlı Gömleği çıkardım. Takımı giydim. Yakıştı. En azından, nezaket yazılımı yüklü mağaza robotu öyle söyledi. Umarım, Yegane Yadigar da beğenir. Sevgilimde iyi bir ilk izlenim bırakmak istememe hak veriyorsunuzdur.

Huhu Hukuk Bürosu, Bağdat Caddesi'nde bir gökdelenin 27. katında. Resepsiyondaki görevli beni tanıdı. Popüler birinin klonu olmak pek konforlu. Bunu aklınızda tutun, ileride işinize

yarayabilir. Sekretere, Yegane Yadigar'la görüşmek istediğimi söyledim.

"Ah Alp Laçin Bey! Bir imzanızı alabilir miyim?"

"Elbette" dedim. Kız önce bana bir kalem uzattı, sonra da arkasındaki küçük dolaptan bir kitap çıkardı. Kapakta *Burada .... Adında Biri Yok* yazılıydı. Yazarı da Alp Laçin O'ydu. Boş bırakılmış yere, kız kendi ismini yazmıştı. [Siz de uygun gördüğünüz bir ismi yazınız.]

"20'den fazla romanınızı okudum. Yenisini de bu akşam alacağım!" Kadın ikide bir iç geçiriyordu.

Anlaşılan, yazarımız epey velutmuş. Kitabı imzaladım. "Teşekkür ediyorum."

Sekreter "Gerçekten romanın başlığında okurun isminin bulunması dâhiyane bir fikir. Siz harikadan da muhteşem bir yazarsınız!" diyerek sevinçle güldü.

Yüzüme, tebessüm olduğunu düşündüğüm bir şekil vermeye çalıştım: "O sizin muhteşemliğiniz."

"Yegane Hanım'a, geldiğimi haber verdiniz mi?"

"Hayır. Sürprizi bozmak istemem!" dedi ve ekledi: "13 numaralı oda." Belli ki Yazar buraya hiç uğramamış.

Koridorun sonundaki odanın önünde durdum. Kapıyı tıklattım. "Buyurunuz!" dedi kulak okşayan bir ses.

İçeri girdim. Yegane Yadigar masasında yatay olarak duran devasa tablet bilgisayara odaklanmıştı. Kenarda, Batman'li kahve kupası! [Benim mug'ın aynısı.] Sesimi yumuşatarak "Merhaba" dedim.

Başını kaldırdı ve beni görünce şok geçirdi! Gözleri iri iri açılmış, nefesi tıkanmıştı. Telaşla masanın alt çekmecesinden çıkarıp, titreyen elleriyle zor zaptettiği tabancayı bana doğrulttu: "Bir adım daha atarsan seni vururum!"

O yasak adımı attım.

Sevgilim tetiği çekti. DUF!

Yalanla gerçekleşmek
ya da
Öpüyorum, öpüyorum, ööptüüümmm!

İşte buydu başkası: Gerçek olmaya çabalayan bir olanak.
[GILLES DELEUZE, *Anlamın Mantığı*]

Eşiği aşmamla tetiğin çekilmesi arasındaki birkaç saniyede olup bitenleri es geçmeyeyim: Ellerimi kaldırdım. Sevgilim göğsüme nişan almıştı. Dünyanın en güzel tetikparmağı onun elinde. Tabanca, yeni model bir Glock sanırım. Ateşleyecek. Ve aşkımıza noktayı koyacak. Bu, onunla ilk ve son buluşmamız... Ne mazimiz var ne de istikbalimiz. Hayat bizi kavuşturmadı fakat cinayet ayıracak. Belki de namludan mermi yerine bir menekşe fırlar ve uçup yakama ilişir?

O an fark ettim, fonda Zaliha'nın *Kimseler Duymasın*'ı çalmaktaydı. *Godfather*'ın [Nino Rota imzalı] aşk temasının üstüne yazılmış, enteresan ve tatlı şarkı: *"Bak, hatırla, sonra anla / Yarım kalan aşkımızı gel tamamla..."*

Aşk mantıksız, karmaşık, tehlikeli ve zararlıdır. Benim durumumda fazla zararlı. Ölümcül yani. Paniğe kapılmanın tam zamanı! Gene de içimde tuhaf bir his var: Mutluluk olabilir. Istırabın tadına varıyorum.

DUF!

Tam isabet! Beni kalbimden vurmuştu.

Devrildim. Koşarak gelip tepeme dikildi. "Yegane Hanım..." diye fısıldadım "ben romandaki polisim" diye inledim.

Kabzayı avucunda sıkarken başını iki yana salladı: "Kâtili vur, hırsızdan çal, yalancıyı dolandır, tecavüzcüyü becer!"*

"Ne?"

Silahı suratıma çevirdi: "Numara yapmayı kes! Nasıl anladın?!"

---

* Bu söz, gerçek Alp Laçin O'nun *Sonsuz Fermuar* adlı romanındanmış; sonradan öğrenecektim.

"Neyi nasıl anladım?" Mecalsizdim. Gömleğim kan içinde kalmıştı.

"Bal gibi biliyorsun!" Yüzünde berrak göl titreşimleri.

İçinde yaşadığım roman serisini yazan adam, beni kendi suretinde yaratmıştı. Anlaşılan, yazarımız hırbonun biri. Gül Esin karakterini tasarlarken Yegane Yadigar'ı model almıştı. Gül'ün ölmesi, muhtemelen, Yegane Yadigar ile yazarın ayrılmasıyla ya da küsmesiyle ilgili... Hayat, kurgudan tuhaf. Çünkü yüzeyi yamuk, sınırları belirsiz... Sürpriz, yanılgı, tesadüf, budalalık, unutuş, aşırılık, ihmal, önyargı, gaflet, beklenti, delilik... yani gerçeği ifsat eden birçok faktör, yaşamın hikayeleşmesini engeller. İnsan kendini tasarlamak, hayatını kurgulamak suretiyle, yani yalanların takviyesiyle bir anlama kavuşur... Yegane Yadigar'ı romandan çıkıp geldiğime inandırsam gayrı ne fayda? Kalbimin ortasında bir mermi dönüyor ve ben can çekişiyorum. Kıza da yazık. Yazarın yaşadığını öğrenince kafası karışacak... [Biricik okur, hakkınızı helal ediyor musunuz? ..... Bendenizi nasıl bilirdiniz? .....]

Bir dakika... Hiç acı duymuyordum. Nefesim gayet düzenli. Vücudum uyuşmamıştı.

Çevik bir hareketle ayağa kalktım. Yegane Yadigar şokta. Glock'la havayı dürtüyor: "Sen!.. Sen neyin nesisin böyle?!"

"Bağışlayınız lütfen" dedim "Niyetim sizi korkutmak veya kızdırmak değil."

Tereddütsüz haykırdı: "Uzak dur!"

Geriye doğru adım atarken "Ben Komiser ALO'yum" diyerek sol elimin işaretparmağıyla alnımdaki mor şişliği gösterip gülümsedim: "Sizin içinden geçtiğiniz duvara toslamıştım. Gerçi üstüne bir Fenerbahçe taraftarından da yumruk yedim..."

Gözlerinde tsunami dalgaları yükseldi. Tabanca elinden düşüverdi. Kor dudakları aralandı. Ağzından bir hayret dumanı tütüyordu sanki. Fondaki şarkı... *Godfather*'daki tüm o kanlı portakallar, kesik at kafası, İtalyan çörekleri aramızda uçuşu-

yordu: *"Kimseler duymasın benimsin bu gece / Beklemiştim bu an'ı* bütün ömrümce..."

***

"Kolunu göster" dedi.

Ceketimi çıkardım. Gömleğimin sol manşetini tutup yukarı çektim.

"Diğerini."

Emrine uydum.

Bana doğru yürüdü: "Dövmen yok?"

"Bu iyi bir şey mi?" diye sordum. Onu ilk kez bu kadar yakından görüyordum. Daha da yaklaşıyor. Anlıyorum ki tren için demiryolu neyse benim için de Yegane Yadigar'ın aşkı o. Sevgilim, gönül yurdumu demir ağlarla örmüş dört baştan. Ah, Yegane Yadigar... Vagon penceresinden Van Gogh tabloları gördüğüm, silah sesleri duyduğum bir seyahat bu sevda. Seni sevmek yani, seni düşünmek, seni özlemek, sana kavuşmak... Tüm bunlar işte Demiryolları Faaliyet Nizamnamesinde kayıtlı işlevler: Vizyonum, misyonum, hedefim, kuruluş amacım. Sen bana silah çektiğinde dengemi tümden kaybettim, kimyam bozuldu, raydan fırlayan tren gibi takla atıp devrildim. Van Gogh'un tarlaları, köprüleri, evleri cayır cayır yandı. Tabloları tutuştu alev aldı. Sonra senden, bir alaka alameti, gülücüğün çeyreği, tatlı söz kabilinden bir cümlenin ilk sözcükleri... Oh, yeniden hayat buldum. Tren takladan sonra tekrar raya oturdu; Van Gogh bizzat treni boyadı, içimde düdükler ötüyor düüüt düüüüüt!.. Seninle tünellerden geçerek bir âlemden öbürüne mi varıyoruz? Paralel evrenlerin kaçak yolcuları mıyız? Meridyenler dokuz düğüm oluyor, sana bakınca, bir hizaya diziliyor başkentler. Da Vinci ve Einstein'ın elbirliğiyle, çikolata fabrikasında gerçekleştirdikleri bir proje gibisin. "Tüm seyahatler âşıkların kavuşmasıyla biter" yazmış ya Conan Doyle, seninle

bir trende rastlaşsaydık, benim yolculuğum o an bitmiş olurdu. Trenin saatte 500 km. hızla gitmesi, durumu değiştirmezdi. Seninleyken uçak havada asılı kalır; denizaltı istop eder, deniz buz tutar. Seninleyken her şey donuyor da zaman hızlanıyor... Tüm bunlar neyin alameti bilmek imkansız. Dünyanın tüm müzeleri havaya uçurulmuş, tozları üstüme yağıyor sanki. Sen gözlerini her kırpışında yeni bir çağa giriyoruz. Sen gülümseyince muhit cennetin en lüks ilçesine dönüşüyor. Eros ve akrabaları arp çalıp vokal yapıyor, kalp şeklindeki bulutlardan şurup yağıyor, dev papatyaları şemsiye olarak kullanıyoruz... Senin kalbinin coğrafyasında, senin ikliminde, kar boran, fırtınalar şifa verir yeminle. Kaybolmaktan memnuniyet duyduğum bir diyardayım. Diyar-ı Yadigar'da yaşamanın sevincini ne yetirebilirim, ne bitirebilirim... Bir nehri geçerken, o nehrin huyu suyu da bize geçmez mi? Tabiatta konferans yoktur, şarkı vardır güzelciğim. İkimiz, içinde yeminler geçen şarkılarla anlaşalım, haberleşelim. Bizi yaşatan bu şakraklıktır. Bir kuşun yuvasına inişi gibi, senin tebessümüne sığınıp saklanayım. İniş için izin istememe gerek olmasın... Mümkünse, lütfen. Turnikede takılmadan o gülücükte ağız tadıyla ikamet edeyim. Bana hayat veren öpücük de işte senin o söğüt yaprağı kavisli dudaklarından gelir anca. Kemiklerimi güçlendiren vitaminli ışınlar senin dişlerinde, gözlerinde depolanmış. Görüyorsun ya insan imparatorluk gibi çöküyor, orkide gibi diriliyor Yegane. İşte zar zor sığıyor aşk sonsuzluğa...

"Evet" dedi "iyiden de öte, harika bir şey." Usulca sokuldu. Nefesini çenemde hissediyorum. "Sen... artık... gerçeksin yani?.."

"Galiba" dedim heyecanımı belli etmemeye çalışarak.

Sesli düşünüyordu: "Ve... ölümsüzsün..."

"Çünkü hayalî bir karakterim..."

Ben gerçek aşkı bulmuştum. O ise hayalindeki sevgiliye kavuşmuştu. Tabancayı indirip alt dudağıma bir öpücük kondur-

du. Sonra birden canlanıverdi: "Alp Laçin O'nun sağ kolundaki dövmede benim adım yazılı. Onun kolunu koparıp bana getirir misin? Köpeğime yedireceğim!"

Boğazım kurumuştu: "Denerim."

Bana sarıldı. Onu sıkıca kucakladım. Narin boynunu kokladım hafifçe. Öpüşmeden önce bir an bakıştık. Sevinç gözyaşları bir çift sıcak nehir gibi akıyordu yanaklarından.

['GERÇEK' ALP LAÇİN O]

Her entelektüel, gangster olmak ister.
[ALBERT CAMUS, 1913-1960, *Düşüş*]

Romancı kendine bir kişiyi âşık etmek için yazar.
[ERNEST HEMINGWAY, 1899-1961, *Mektuplar*]

Ve bu dünyada öyle insanlar vardır ki,
ortalıkta "Beni öldürün" dercesine dolaşırlar.
[MARIO PUZO, 1920-199, *Baba*]

Tanzimat Edebiyatı ve dirty talk
ya da
Ölüm + tüm acılar

Teoride, teori ile pratik arasında fark yoktur;
pratikte ise vardır.
[BENJAMIN BREWSTER, 1828-1897]

Herif, Zuhurat Baba gibi aniden banyomda belirdi; elinde susturuculu bir tabanca. Tıpatıp bana benziyor.

Çıplak ve ıslağım. Duş kabininde dikiliyorum. Üstümde duş jeli köpükleri. Sordum: "İkizim ya da klonum musun yoksa bu bir makyaj mucizesi mi?"

Sırıttı: "Üçü de değil."

"Daha önce rastlaşmadığımıza göre, aramızda bir düşmanlık olmadığını varsayıyorum fakat ille de beni indirmek zorunda mısın?"

"Doğru, ilk kez rastlaşıyoruz, düşman değiliz ve sizi öldürmem gerek."

"Sen bensin... ve bu da bir rüya... Tetiği çektiğinde ikimizden biri uyanacak?"

"Üzgünüm sevgili Bay O..."

Delirmek işten değil: "Bu ne boktan bir saçmalık! Burada ne haltlar döndüğünü bilmek hakkım! Cinayet mi, intihar mı, ölümcül bir şaka mı ne bu yani?! S.ktiğimin tetiğine bas madem Allah'ın cezası!"

"Pekâlâ... Bakın, son sözünüz bu olmamalı bence_"

Atıldım: "Haklısın."

"Evet?"

"Kalbini kırdığım herkesten özür diliyorum" dedim.

"Gerçekten mi?"

Bir an düşündüm: "Hayır. Bence herkes önyargılı ve bencil. İnsanlığın canı cehenneme!"

"Bu daha iyiydi" dedi küstahça.

Ve tetiği çekti! CİYUP!

Namludan fırlayan mermi alnıma doğru yaklaşıyor. 1 saniyeden az zamanım var. Kafatasım patlayacak ve beynim fayans kaplı duvara saçılacak. Teoride, size hikayemi anlatmam imkansız. Pratikte ise... denemekte fayda var.

***

Çoğu kimse benden gıcık kapar. Sebep mi? İnsanları tanımıyor musunuz? Kiminin telefonunda "Açma! Sapık!" diye kayıtlısınızdır; kiminin telefonunda ise "Allah'ın sevgili kulu." Müşfik, vefalı, cömert miyim, yoksa zalim, fesat ve açgözlü mü? Kanaatimce, her ne isek, o kadar da değiliz.

Siz de tatlısu yılanını denize fırlatacak birine benzemiyorsunuz...

Hikayem tam olarak 22 Şubat 2024 gecesi saat 22.00 sularında başladı. Beykoz'da bir villada, bronz bacaklı bir dilberle, Ajda Müjde'yle, üçlü koltuğa oturmuş kahve içiyorduk.

Leğen kenarına benzeyen dudaklarını uzatarak "Lügatte 'yakışıklı' kelimesinin yanına sizin fotoğrafınızı basmalılar" diyor. 48 yaşında. Benden handiyse 20 yaş büyük. Fakat akranım gibi görünüyor. Bir dizi estetik ameliyattan sonra gerçek şeklini bulmuş.

"İltifat ediyorsunuz." Ağzımı büzerek gülümsüyorum. Çekingen numarası yapmak, çekiciliği arttırabilir.

Zelzeleli nazarlarla beni didikliyor: "Siz şey demiştiniz ya bana... 'Seksiliğiniz, sevimliliğinizi gölgeliyor'... Ben o sözünüze bir nebze gücendim, Alp Laçin Bey."

"Aman hanımefendiciğim, bendeniz boşboğazın tekiyim, ağzım torba değil ki büzeyim ve de maateessüf dilimin kemiği yok."

"Yani beyefendi, sualimi mazur görünüz, lakin bir hatun seksi ise cazibeli demektir, haksız mıyım? Cazibe nasıl sevimsiz olabilir?"

"İsabet buyurdunuz. Müsaadenizle, sözümü geri almak isterim."

"Rica ederim. Samimi kanaatiniz öyle ise... Malum, fikir – zikir korelasyonu."

"Korelasyon mu?" Bir ağızdan güldük.

Yeni tanıştığım kadınlara "Tensip buyurursanız mükalememizi Tanzimat Edebiyatı tarzında sürdürelim" derim. Hemen hepsi bu teklifimi hoş karşılar. Ve mümkün mertebe eski kelimelerle konuşuruz. Böylece sohbete enikonu nezaket hakim olur. Ve de nostaljik bir erotizm. Bu metot ya da taktik, aynı zamanda itimat doğurur. Yatakta ise kamusu, lügati rafa kaldırır, şeytan argosuna geçeriz. Tanzimat Edebiyatı ile dirty talk; ortası yok!

Kimi kadınlar cep telefonuna Osmanlıca sözlük uygulaması indirir, arada oraya bakarlar. Genellikle ilk görüşmeden sonra pes ederler. Fakat onlara daima "siz" diye hitap ederim. Yakınlık ve mesafe korunur. Dahası, beni diğer erkeklerden ayıran özellik, her konuşmada, yazışmada açığa çıkar. "Şu 'siz'i kaldıralım artık" dediklerinde cevabım hazırdır: "Bendeniz 'siz' deyince daha samimi hissediyorum." Bilirsiniz, nezaket, yabancılar arasında geçerlidir. Ve yabancıların dedikodusu yapılır. Birine "sen" dediğiniz an, o kimseye sizi kendi sıradanlığı içinde eritme yetkisi verirsiniz.

"Alp Laçin Bey, benim Tanzimat Edebiyatım bitti!" diye kıkırdadı kadın "Sizinle kendi lisanımla konuşsam olmaz mı?"

"Nasıl arzu ederseniz."

"Valla, karanfil çıtası gibisiniz maşallah. Biraz yanaşın da koklaşalım."

Eh, neden olmasındı? Hazır, şartlar olgunlaşmışken... Kahve kupasını sehpaya, telefonumun yanına bıraktım. Telefon çaldı. Ekranda, Oytun Toyata'nın fotoğrafı belirdi. Ajda Müjde bakışlarıyla bana soru işaretleri fırlatıyordu. Seks atmosferinde telefona bakmak, az buz bir görgüsüzlük değildir. "Oytun Bey hasta" dedim "mecbur kalmasa beni aramazdı."

"Ah, ne demek, elbette, cevaplayınız lütfen."

Telefona uzandım: "Oytun, 35 saniyem var dostum, nedir durum?"

Nefes nefeseydi ve güçlükle konuşuyordu: "Gel... Ben... Ben... Ben ölüyorum galiba Laço!"

***

Villadan ışık hızıyla fırladım. Kaçıyor gibi görünmem kaçınılmazdı. Motosikletime [Harley Davidson -Softail Fat Bob] atladığım gibi gaza yüklendim. Sahil yolunu dolduran arabaların arasında slalom yaparak Yeldeğirmeni'ne vardım. Düldülü, Oytun Toyata'nın evinin önündeki ıhlamur ağacına dayadım. Hızla içeri daldım. Birinci kata, basamakları 3'er 4'er atlayarak çıktım. Dairenin kapısı aralıktı. Girdim: "Oytun?"

Salondan bir inilti duyuldu.

En yakın arkadaşım halıya uzanmış can çekişiyordu. Hemen, acil servisi aradım. Hattın diğer ucundaki kadın "Ambulans 9 dakika içinde adresinize varacak" dedi.

Oytun'u yattığı yerde kucakladım: "Birazdan gelecekler, endişelenme sakın, iyileşeceksin."

Hazin, silik bir tebessümle, kısık gözlerle bana bakıyordu: "Hayır..." Kolunu ağır ağır kaldırıp işaretparmağıyla sol tarafı işaret etti.

Dağınık masada, 75 miligramlık iki Anafranil kutusu ve boş bir viski şişesi vardı: "N'aptın sen! İntihara mı kalkıştın yoksa?!"

"Romanım..." dedi "sana emanet."

Oytun Toyata 33 yaşındaydı. Yaklaşık 7 senedir depresyondan mustaripti. Aile, işyeri, toplum ve devlet onu hasta etmişti. Evinin perdeleri gece gündüz çekiliydi. Uyuyamıyordu. 1,82 boyunda ve 58 kiloydu. Kasları erimiş, bir deri bir kemik kalmıştı. Dişleri kararmıştı. Sigara fabrikasına zincirlenmiş efkarlı bekçi köpeğinin akciğerine benziyordu suratı. Sürekli kitap okuyor ve yıllardır bir roman yazmaya çalışıyordu. Aslında neşeli bir çocuktu. 10 yıl evvel bir yaz günü sahilde bir çay bahçesinde tanışmıştık. "Mithat Cemal'in *Üç İstanbul*'unu okuyorsunuz, ha? Tebrik ediyorum sizi" diyerek yanıma gelmişti...

"Merak etme Toyata, herşey yoluna girecek... İyileşeceksin" dedim.

Dışarıdan siren sesi duyuldu. Kalktım. Perdeyi aralayıp pencereyi açtım. Paramediklere seslendim: "İkinci kattayız!"

Koşup diyafonun düğmesine basarak bina kapısını açtım ve Oytun'un yanına döndüm. O esnada içimde yakıcı bir heyecan dalgası yükseldi. Çekyatın üstündeki kırlenti aldım. Ve biricik dostumun suratına bastırdım. Merdivenden, yaklaşan sıhhiyecilerin patırtısı duyuluyordu. Toyata, hem zangır zangır titriyor hem de çırpınıyordu. Sağ pençesini sol koluma geçirdi. Mecalsizce sıkıyor. Cinayetten önce plan yapmak şart. Bense ani bir itkiyle harekete geçmiştim. İçimdeki canavar, yüzeye yakın yerde yaşıyormuş demek. Damarlarımda bir adrenalin seli akıyor. Saniyeler uzuyor. Sırdaşım nihayet teslim oldu; bu, onunla paylaştığım son sırdı. Kırlenti kenara fırlattığım anda acil servis ekibi içeri daldı. Oytun'un başı yana düşmüştü. Nefes almıyordu. Gözleri donmuş, ağzı aralık... Ölmüştü. Zehirlendi mi, boğuldu mu? Fifti fifti. Onun ilk intiharı, benim ilk cinayetim. Kabul edin, zamanlamamız iyi.

Celladın ipiyle kuyuya inmek ya da Sizi işe alabilirim

Sevgilisiyle 'aldatan eşler terapi grubu'nda tanışmış, cinayet kurbanını ise 'intihara eğilimliler terapi grubunda'n seçmişti.
[JASON JAKCSON, 1941-1999, *Porselen Midilli*]

O sıra bir reklam ajansında metin yazarıydım. Teoride rahat, eğlenceli ve muteber bir meslek; pratikte patron buyruğu, mesai boyunduruğu altında, müşteri kaprisine muhatapsın. Ofise hakim olan köleci prosedürü bilirsiniz: Zevksizlere hizmet et, kendini beğenmişleri öv, tembellere yardımcı ol, aptalları eğlendir, zalimleri alkışla!.. Bir raddeden sonra, yüzeydeki ışıltı da insanın ruhunu karartıyor. Cips, telefon, meşrubat, banka, parfüm, deterjan... kutsamaktan bıkıyor, yılıyor insan. Belki de sorun bende. Mutlu olmaya alışamadım? Mutluyken kendimi tehlikede hissediyorum? Belirsizlik yayılıp riskler artmadıkça ferahlayamıyorum? Celladın ipiyle kuyuya inmem gerekiyor?...

Akşamları, merhum Oytun'un romanı *Fazlalığın Sonsuzluğu*'nu okuyordum. Kasvetli, kötümser ve karanlık bir anlatı. Kimsenin onu sevmediğini düşünen bir adam var. İnsanlığın ona özür borçlu olduğu fikrine kapılmış. Kendi beceriksizliğiyle taçlanan çöküşünden Newton'ı, Darwin'i, Freud'u, evliyaları, Şirinler'i, Miki Fare'yi... sorumlu tutuyor. Derken, kimvurduya gidiyor. Böyle bir hikaye, okurun hayatını kaydırır maazallah. Ne derler bilirsiniz: İki kelime bir büyü eder.

Arkadaşımı, mortlayışından sonra tanımıştım. Tasdik ve tenkitlerimi işitemezdi artık. Beri yandan, ben de yaşama sevinciyle dolu sayılmam... Dertleşirken, Oytun'un yakınmalarını onaylardım. Şimdi anlıyorum ki düşüncelerimiz enikonu farklıymış. Benim şikayetlerim "Evimde iki hayalet var... Ve beni çekiştiriyor utanmazlar!" diyen bir ninenin hoşnutsuzluğu mesabesin-

deydi. O ise kahır, azap ve hüsran yüklü ağır tonajlı gemi gibi, zehirli bir okyanusa gömülüyordu.

İntihara girişmekle kendine iyilik etmişti. Sanırım. Ben de onu boğarak desteklemiştim. Dostlar böyle günler için... olmasa bile... Yani ortak bir amaca hizmet ettiğimiz aşikar. Bana cani muamelesi yapmayın. Adam zaten can çekişiyordu. En fazla yarı-kâtil sayılabilirim.

Fazlalığın Sonsuzluğu'nda, bir cinayeti çözmeye çalışan dedektiflerin hepsi öldürülüyordu. 6 bölümden müteşekkil romanda, hafiyelere galebe çalan kâtilin kimliği bile saptanamıyor. Yani 6 dedektifin çuvallamasını, haklanmasını okuyoruz. Biri gidiyor, öbürü geliyor. Alabildiğine ümitsiz, tesellisiz, meşum bir eser. Hayata radikal bir karşı çıkış.

Velhasıl, Oytun Toyata'nın mirası pek de iç açıcı değildi. Bu romanı yayımlatmaya çalışmak... kankamın anısını zifiri bir gölgeyle örtmek anlamına gelecekti. Kaldı ki anlatım da pek iyi sayılmaz. Üstelik final tatminkar değil.

Romanın devamı niteliğinde bir hikaye yazmaya koyuldum: 7. *Polis.* Kayıp Şahıslar Bürosu'ndaki acemi komiser, bir adamın peşine düşüyor. Bir süre sonra anlıyor ki, aradığı kişi, polisleri avlayan bir seri-kâtilmiş. Cinayet turuna çıkan psikopat kaybolmamış, saklanıyormuş. Hikayenin devamında, komiser, aradığı şahsın avına dönüşüyor... Velhasıl romana gerilim, tempo, enerji, sürpriz enjekte ettim. Yaşanabilir bir dünya kurdum. Böylece, arkadaşıma, geç de olsa, bir karşılık sunmuştum. Oytun, romanındaki ilk maktule kendi adını vermişti. [Kurban rolünü seviyordu.] Ben de kayıp kişilerin peşine düşen polise kendi ismimi verdim: Alp Laçin O... Elbette kitabı dostuma ithaf ettim: *"Oytun Toyata'nın aziz hatırasına..."*

7. *Polis*'i yayımlamayı hiçbir yayınevi kabul etmedi. Kitap 13 ay boyunca elden ele gezdi ve reddedildi. Ümidi kesmiştim. Artık üzerine düşünmüyordum bile. Ajanstan ayrıldığım, işsiz gezdiğim bir dönemde yayınevi kurdum: *Roman Fabrika-*

sı. İlkin, romanı 1000 adet bastırdım. Kim okuyacak? Maksat, neşredilmiş olsun. Çöpe gitmesin. Kitap, dağıtıldıktan iki hafta sonra yeni siparişler geldi. Bir daha, bir daha derken, 3 ayda 4 bin adet satıldı. Bu defa tirajı arttırdım. Şaka maka, roman epey tutmuştu. Reklamsız. Sanırım insanlar kapağı beğenmişti: Art direktörüm Efe Mera'nın eseri.

Türk Edebiyatında çığır açtığımı söylüyordu eleştirmenler. Yayıncılar, geri çevirdikleri kitabı yayımlayabilmek için cömert tekliflerde bulunuyorlardı. Prodüktörler peşime takıldı: *7. Polis*'in film haklarını satın almak istiyorlardı.

İyi de... ben romancı değildim ki. Öldürdüğüm ahbabımın yasını tutarken, eğlencesine yazmıştım bu kitabı. Bunalımda rahat bulan, şımarıklığı depresyon şeklinde tezahür eden, kibrini sünepelikle örten Oytun Efendi sayfaları doldurabiliyorsa, ben neden boş durayım? Elbette roman okumayı seviyordum. Halid Ziya, Yakup Kadri, Halide Edib, Suat Derviş, Kemal Tahir, Oğuz Atay, Yahya Hayhay... gibi yazarlara bayılıyordum. Fakat ben... Toyata'yı sollasam da, onlardan, esaslı müelliflerden biri miydim yani?

Kılı kırk yarmaya boş verip, adaşım başkarakterin yeni macerasını yazdım: *Tahripkar Mucizeler.* O da beğenildi. Polisiyeye yeni bir boyut kazandırmışım. Anlatımımın mizahi yönü çok etkileyiciymiş. Olayları karşıtlıklar değil, kesişimler üzerinden anlatıyormuşum. Bereketli çelişkiler kuruyormuşum... Bravo ben. Gel beni bir öpeyim!

Reklam ajanslarından da teklifler geliyordu. Metin yazarlığına dönmek istemiyordum. Fakat edebiyat da karın doyurmuyor. Şapkamı önüme koyup düşündüm. Yani verileri, istatistikleri, bilançoları inceledim: Görünüşe bakılırsa bir edibin roman yazması ortalama 4 yıl sürüyor. Onca yıllık emeğin karşılığını alacağı meçhul. 100 romancıdan ancak 1'i yazdıklarıyla geçinebiliyor...

Öte yandan, yazarların çoğunun hikayelerine, sinek-kovucu satan seyyar pazarlamacı şaireneliği hakimdi. Peh!.. Duru, zekice, meraklandırıcı, ufuk açan, sarsıcı... romanlara nadiren rastlanıyordu.

Edebiyata hizmet etmekten fazlasını yapmalıydım. Daha çok yazmalı, okurun ilgisini canlı tutmalı ve eh biraz da para kazanmalıydım. Zira züğürtlük kulvarını geçememiştim. Aleyhime düzenlenmiş bir mukaveleye imza atmam an meselesiydi. Derken bendenize piyango vurdu. Yani... uşağım Sebati San finansörüm oldu. O konuya bilahare değineceğim...

Roman Fabrikası'nı bir tür ajansa dönüştürdüm. Evet. İlkin, 4 banyolu bir villa kiraladım. Bazı odaları paravanlarla böldüm. Çünkü mekan ne kadar daralırsa konsantrasyon ve yaratıcılık o denli yükselir... 24-35 yaşlarında; grameri, anlatımı iyi; etimolojiden, semantikten anlayan; edebî sanatları bilen; her gün kitap okuyan... kişileri işe aldım. Mülakatlarda, liyakatsizleri eledim. Elemeyi geçenlere gizlilik sözleşmesi imzalattım. Bu seçkin muhteremlerin hemen hiçbirinin hayalgücü geniş değildi. Hayat şartları onları genç yaşta molozlaştırmış. Esaslı bir anlatı kurmayı bilmiyorlardı. Parlak 'hikaye fikirleri' bulsalar bile, okurun duygularını yönetemiyorlardı. Dolayısıyla, roman fikirlerini ben buluyordum. Ve onlara ne yazacaklarını söylüyordum. Köreltici eğitim – öğretim sistemi içinde, ödev hazırlamayı öğrenmişlerdi. Bu kadarı benim için yeterliydi. Yazma işi tamamlandığında romanı okuyup editliyor ve matbaaya gönderiyorum.

Yazarlardan isteğim, günde 1 sayfa, haftada 5 ila 7 sayfa yazmaları. A4 ebadında kağıda, 12 punto garamond fontuyla yazılmış 1 sayfa, kitapta 2 sayfadan fazlasına tekabül ediyor. Böylece yazarların her biri, 6 ay içinde romanı bitiriyor. 6 kişiyle yılda 12 roman yazılabilir. Maalesef fire veriyoruz. İşi garantiye almak için 10 kişi çalıştırıyorum. Her birine asgari ücretin 3 katı maaş ödüyorum. Nasıl, iyi mi? Arzu ederseniz sizi de işe alabilirim.

***

Roman Fabrikası'nda, yazarlar erkenden işe başlıyorlar. Çünkü yazmak için ideal zaman sabah saatleridir. İşyerimiz Kadıköy, Moda'da. Yoğurtçu Parkı'na yakın, 4 katlı bir bina. İşe yürüyerek gelebilecekleri bir yerde ikameti şart koşuyorum. Gerekirse, yakınlarda ev bulmalarını sağlıyorum. İsteyen, Fabrika'da uyuyabilir. Tek kişilik yatak odalarımız var. Yazar, bana uyandığı esnada lâzım. Gündelik hırgürle hırpalanmadığı demde. Tıkananlar, 20-30 dakikalık yürüyüş için parka gidebilir. [Yürümek, zihni harekete geçirir.] Ya da fabrikadaki kabinlerden birinde duş alabilir. [Duş başlığından fikirler yağar.] Bunların tümü, işimizin sıhhati için elzem. İlk yılını dolduranların maaşına %100 zam yapıyorum. Evet... Edebiyat müessesesi tıkır tıkır işliyor.

* * *

Yaklaşık 8 yıldır, her ay bir Alp Laçin O macerası yayımlıyoruz. Romanların kapağında benim adım yazılı. Sonuçta... sistemi kuran, fikri bulan, yayıma hazırlayan benim. Ahlaki bir pürüz mü seziyorsunuz işimde? Teoride, haklısınız; fakat pratikte, saçmaladığınızı söylemek zorundayım. Düşünün, bu dünya erdemli dâhiler için yaşanabilir bir yer mi? Ayrıca tüm beşerî münasebetler ahlakî dilemmalar doğurur. Sizin kadar hassas tartsaydım, romancı buhranlarına garkolsaydım ve tüm angaryayı tek başına üstlenmeye kalksaydım... yılda 1 kitap bile yayımlayamazdım. Biraz esnek olmanızı istirham ediyorum. Hem... biliyorsunuz, ben bu hikayenin en başında öldürülen adamım. Ölülere fazla yüklenmeyiniz.

Bir şey daha: Seri romanlar yayımlamak, başıma iş açacaktı. Bir mucize mekanizması kurmuştum. Fakat onu işler halde tutabilmek için yapmam gereken iki iş vardı:

Cehennemdeki dostlardan yardım almak ve de Konfor alanını cinayet mahalline çevirmek

Kalender bir tebessümdür ecele,
bir düzine hamilenin katıldığı cenaze
[SIRRI KADEM EFENDİ, 1801-1877, *Sessiz Karanlık Rüya*]

Güney Kutup'u Sebati San vurmuştu. Sağolsun. Beni büyük bir dertten kurtardı. Sebati teoride ve pratikte benim uşağım. Boomer görünümünün altında Z hatta Alfa jenerasyonu yazılımı taşıyor. Benden birkaç yaş büyük. Fakat görseniz "50'sine merdiven dayamış" dersiniz. Papyonlu bir kuzgun. Mecbur kalmadıkça ağzını açmaz. 16 bin kelimeyle düşünür. Esprileri aklından geçirir ve içinden güler. Bazen ağzının bir kenarı 15 derecelik açıyla kıvrılır, o kadar. Tam bir kapalı kutu. Drakula şatosunun bahçesinde siyah güller mi yetiştiriyor? Gizli cemiyetlerin mahzenlerdeki ayinlerini mi yönetiyor? Antik tapınaklarda yılan mı oynatıyor?.. Prensip itibariyle fotoğraf çektirmez. Ağır, yavaş ve sessiz. Günde 1 haşlanmış yumurta, 1 ekşi elma yer ve 2 litre su içer. Çatı katındaki küçük odada [3 m^2] yatar. Uykudan önce Derleme Sözlüğü okur...

Beni o bulmuştu. Roman Fabrikası projesini kafamda evirip çevirdiğim günlerde. *7. Polis*'i yazmış fakat yayımlatamamıştım. Çulsuzdum. Kadıköy rıhtımında aylak aylak yürüyorum. Elinde bavulu, karşıma çıktı: "Alp Bey? Ben sizin uşağınızım" dedi "adım Sebati San." Matrak olduğu kadar ürkünç bir vaziyet.

Yarım yamalak güldüm: "Neden bahsediyorsunuz beyefendi? Ben kendime zor bakıyorum. Uşak çalıştıramam... Gene de teşekkürler" dedim.

"1 milyon dolarım var" dedi.

"Ne biçim bir şaka bu?" diyerek etrafa bakındım.

"Şaka değil efendim. Para burada. Buyurun." Bavulu uzattı.

Ellerimi kaldırarak geriledim: "Saçmalamayın lütfen. Böyle şeyler romanlarda bile olmaz. Size iyi günler" deyip döndüm ve hızla uzaklaştım.

Mühürdar'dan Moda'ya saptığımda herif aniden karşımda belirdi. Ürktüm: "Allah aşkına! Ödümü kopardınız! Kim gönderdi sizi?"

"Hiçkimse" dedi soğuk ve dingin sesiyle.

"Servetinizi bana devretmek ve hizmetime girmek mi istiyorsunuz?"

"Kesinlikle evet." Çenesini kaldırmış, baygın gözlerini ağzıma sabitlemişti. Bavulu yanıma bıraktı.

Aldım. Açıp baktım. Hakikaten de deste deste 100'lüklerle doluydu. Nefesim kesilmişti. Hayretle, Sebati San'a baktım: "Bunu kabul edemem."

"Size reddedemeyeceğiniz bir teklifte bulunduğum için beni bağışlayınız."

Güce, esasen, sakin kalabilmek için ihtiyaç duyarız, saldırmak için değil. Heyecanımı bastırmaya çalışarak, güldüm: "Beni en zayıf yerimden yakaladınız."

Espriyi anlamamıştı: "Estağfurullah."

O an, bavulun üstündeki çıkartmaya gözüm takıldı. Latince bir söz yazılıydı: *Beneficium accipere libertatem est vendere.**

* * *

Vantilatöre s.çmıştım. Vaziyet berbattı yani. Güney Kutup hayatımın temelini dinamitlemişti. Sırrımı ifşa etmekle tehdit ediyordu beni. Muhteris dangalak! Nankör sürüsünün hasta ruhlu lideri! Tehlikeli salozlar takımından: Kendi dilekleri gerçekleşse, mutsuz olur. O derece basiret fukarası.

Tuttuğu avukat, sevgilim! Zibidi, sapıkça cüretkar! Hem kariyerimi hem de aşkımı sonlandıracak çakaloz!.. Savaşta vurulan son asker kadar talihsiz hissediyordum.

---

* Bir lütfu kabul etmek, özgürlüğünü satmaktır.

Romancılığa ilk adımı cinayetle atmıştım. Freud'un ifşa ettiği ruh karanlığı, bende gayet yaygın ve koyuydu. Ve karanlığımdan bir iblis doğmuştu. Bunda, esir kampına benzeyen bir yetimhanede büyümemin payı var mıdır? Bilemiyorum... Bildiğim şu: Şeytanın, gölgenle aynı boyda, seninle aynı kilodadır. Ve onunla el ele, aynı hedefe yürürsün.

Timsahlarla şakalaşan insanlara hep hayret etmişimdir. Gelgelelim ben de onlardan biriydim. "Öldür!" emri, her bir kemiğime çiviyle kazınmıştı.

Roman Fabrikası'nda emek-ücret dengesini tutturduğumu sanıyordum. Öte yandan, gerçek şu ki... sürü psikolojisi, analitik düşünememe, empati eksikliği ve bencillik herkeste var; fark yaratabilmek için gaddar olmalısınız. Hiç kalp kırmadınız diye size madalya vermezler. Malum, insan ilişkileri güvene değil paranoya dayanır. Olan oldu: Yanımda çalışan kimi hayalet yazarlar maraza çıkardı. İşe girerken büyük bir heves ve heyecan duyuyorlardı. Fabrika'da kazanacakları parayı ve tecrübeyi önemsediklerini söylüyorlardı. Olanaklar cazipti. İş eğlenceliydi. Umut, sevinç, enerji... Ne ki birazcık endişeliydiler: "Yazar değilim" diyorlardı "bilmem becerebilir miyim?" "Sizden kurgu ya da anlatım ustalığı beklemiyoruz" diyordum "sadece metin üretmeniz yeterli. Yazdıklarınızı edebiyata dönüştürme işini bizzat üstleneceğim." Fakat kuralı bilirsiniz: Mutlu başlayan hikaye, mutsuzluğa doğru ilerler; ahval, başlangıçta kötüyse, iyiye gider.

Sendikal haklar, personel lehine sözleşme, çalışma koşullarının daha da iyileştirilmesi... başım gözüm üstüne. Ve lakin minnettarlık hasede, kıymetbilmezlik ise nankörlüğe dönüştü. Yazdıkları taslakları long-seller katına benim yükselttiğimi inkar edenleri hizaya getirmem gerekti. Gizlilik mukavelesine uymuyorlardı. İçip içip arkamdan atıp tutuyorlar: "Alp Laçino var ya... düzenbazın teki!" İftira mekanizmasını çalıştıran dedikodu çarkı böyle döner. Tema hep aynıdır: "O aslında görün-

düğü kadar iyi değil." Ölümcül darbeyi indirmeye korkanların saldığı gaz. Ödlek sadistlerin zevzeklik şeklinde tezahür eden çiğ fantezisi... Yapacak birşey yok. Sıradan insanlar, öldürmek istedikleri kişilerin arkasından konuşurlar. Yolda beraber yürüdüğünüz kimse hiç önünüze geçmiyor, ardınızdan geliyorsa, bilinçdışında sizi mortlatma arzusu duyuyordur. Hasılıkelam, ben de işte bu sarhoş Amok koşucularını bir bir zımbaladım.

Gayrimeşru yoldan bir ORSIS [ОРСИС] T-5000 edindim. Suikast tüfeği. Rus silah endüstrisinin başyapıtlarından. Kitaplarımı seven bir mafya babasının hediyesi. Enteresan adam. Reşad Ekrem Koçu okuyor, Go oynuyor ve tenis hocasından Fransızca öğreniyordu. Bir de Atatürk'ün kıyafetlerinden diktirip giyiyor. "Konumum gereği, çevrem geniştir. Cehennemde çalışan tanıdıklarım var" demişti.

T-5000 sayesinde şantajcıları piste çektim, soğuk savaşı ısıttım ve yarım düzine anneyi ağlattım. İnsanları boğmak, kesmek, parçalamak... mizacıma uymuyor. Onca angaryaya, hırgüre, ortalığı berbat etmeye ne lüzum var? Demir leblebiyi uzaktan gönderiyorum, tamam. Hasmımı temizlerken ellerimi kirletmek akıl kârı mı?

Katlı otoparktan, transporter'dan, terastan, metruk evlerin balkonlarından ateş ediyordum. Beysbol şapkası takıyor, dürbün ve susturucu kullanıyordum. Hedeflerin kahkahasının dinmesini, kahveyi bitirmesini, yazdığı mesajı noktalamasını... beklerdim. Hoşnutluk gözeten bir servis elemanı mıyım, ortaklarının konfor alanını kanla sulamaktan haz alan bir psikopat mı? İkisi de.

Yazarlık ve keskin nişancılık bana aynı pakette gelmişti. Bir serseri sürüsünün lideriydim. 'Tutulmayan sözler' oyununu kaybedemezdim. Hal böyleyken el mecbur mürekkep yalayıp kan içiyordum. Teoride roman yazmaca, pratikte mezar kazmaca.

Yayımladığım cinai romanlardan esen kehanet rüzgarları, kişisel alanımda bir suç değirmenini döndürüyordu. Buna mu-

kabil, keskin nişancılığın gerektirdiği titizliği elden bırakmıyordum. Cinayetin 3 kuralına uyuyordum: 1- Kendin yap. 2- Acele etme. 3- Kimseye söyleme.

***

Gece, şeytanın doğum sancısı gibi karanlık. Kehkeşan'daki 100 milyar yıldız kayıp; bir teki bile görünmüyor. Semavat iflas etmiş.

Güney Kutup'u etkisiz hale getirmem gerekiyordu. Onu Bir bara davet etsem. Gitmeyip uzaktan izlesem... Ve sigara içmek için dışarı çıktığında mıhlasam?..

Sebati San margarita getirdi. İçkiyi aldım: "Teşekkürler Sebastian." [Ona böyle hitap ediyorum. Zira, dostumuz Sivaslı. Sebastia, Sivas'ın antik dönemdeki adı.]

Boğazını temizledi: "Sizce de münasipse, yarın akşam, Güney Bey'i huzur-u ilahiye sevkedeceğim efendim."

"Ha?!"

Tepsiyi bir halk çalgısı gibi tutuyor ve adeta şarkı söylüyordu: "Son zamanlarda size maraza çıkardığını sezinliyorum. 'Temizlenmesi' hayırlı olacaktır." Uşağım fazla gizemli değil mi? Yıllardır benimle yakından ilgilendi fakat aramızda bir muhabbet doğmasına kapı aralamadı. Şimdi de yerime cinayet işlemek istiyor.

"Aaa? Bilemiyorum... Yegane Yadigar bu işi benim tezgahladığımı düşünecek..."

"Size şantaj yapıyor. Ve siz de onu mortlatmak istiyorsunuz; yanılıyor muyum?"

"Mortlatmak ne kelime, onun derisinden kendime külot dikmek istiyorum!"

"Bunu duyduğuma sevindim" dedi saygıyla. "Güney Bey'le iş ilişkiniz sürüyor. O... her gün yaptığı gibi sizi arayacak ve romanın yeni bölümünü anlatacaktır."

"Evet. Herif hakikaten tuhaf. Nefret ile profesyonelliği ayrı kutularda tutuyor. Yeni model bir çatlak! Hırs, haset ve hamakat, benliğini ekşitmiş. Tedavisi imkansız."

Duvardaki saate baktı: "Yarın sizi aradığında, Güney Bey'i haklayacağım. Böylece kimse sizden şüphelenmeyecek."

"Ağzından bal damlıyor Sebastian! Bu iyiliğini asla unutmayacağım!"

Uçaktan inerken, çantadaki kokaini havaalanına saçmak ya da Kedi öpücüğü

Biliyor musun, senin elinde silah varken
karşındakinin silahsız olması tesadüf değil.
[NORMAN MAILER, 1923-2007, *Çıplak ve Ölü*]

Yegane Yadigar "İtiraf edin" diyor "itiraf ruhu rahatlatır."

Buyurun bakalım. Ona ne söyleyebilirim?.. İç çektim: "Dürüstlüğe, fedakarlığa, samimiyete ve aşka inanmıyorum."

Başını iki yana salladı: "Bunlara kimse bir ömür inanamaz zaten. Ayrıca ben size düşüncelerinizi değil, edimlerinizi soruyorum."

Şaşırmıştım: "Kirli çamaşırlarımı masaya sermemi istiyorsunuz?"

"100'e yakın roman yazdınız... Başkarakter adaşınız. Fakat romanlardaki Alp Laçin O ile siz aynı kişi değilsiniz..."

Mühürdar'daki Balzac Cafe'nin terasındayız. Alçalan güneş, bal ışığı yayarak denizi tatlandırmıştı. Martılar gökyüzünü makaslıyorlar.

"Yegane Hanım, rasyonel düşünmeyen kimselerden müteşekkil bir kitle içinde sıkışıp kaldıysanız, itiraf, intiharla aşağı yukarı aynı manaya gelir..." Utangaçlık ile korkaklık arasındaki sınırda bocalıyordum.

"Fakat bir konuşmanızda 'Roman bir nevi itirafnamedir' diyordunuz?"

"İyi de insanın itirafta bulunması, linç etmek için tetikte bekleyen kalabalıklar karşısında fazlasıyla zorlaşır. Çevresinde şefkat, hoşgörü, hiç değilse insaf yoksa itiraf açığa çıkmaz. Kitleyi toplum kılan kimyayla alakalı bir mevzu... Gerçeklerle ve kendileriyle yüzleşmekten kaçmaya koşullanmış kimseler, harcını yalanla kardıkları ve adına hakikat dedikleri puta taparlar..."

"Ben sadece bir kişiyim; kitle değilim ki?"

"Teoride evet, pratikte hayır. Günümüzde bir kişiyle konuşmak, esasen binlerce kişiyle konuşmaktır, biliyorsunuz."

"Bu hususta haklısınız" deyip ağzını büzdü.

"Güdülerimizi yani hayvani yönümüzü inkar ediyoruz. Kendimizi, tümüyle savunmasız bırakacak kadar yüceltiyoruz. Olgulara kanıtlarla değil, önyargı, beklenti ve geleneklerle yaklaşıyoruz. Yani canlılığımızı bastırıyor, benliğimizi hiçe sayıyor, vicdanımızı tersyüz ediyoruz. Dolayısıyla kültürümüz sahte. Yalanlarla yaşıyoruz. Elimizdeki en büyük değer, düşmanlık. Başkalarının mahvına çalıştığımız ölçüde kendimizi değerli sanıyoruz. Hasma her türlü kötülük reva. Bu durumda yapabileceğimiz en mukaddes iş kalleşliktir... Pardon, vaaz verir gibi konuştum. Laklak ve nasihatin asla işe yaramadığını biliyorum oysa."

Limonatasından bir yudum aldı: "Yani bana doğruyu söylemeyeceksiniz?"

"Asla."

"Neden?"

"Çünkü bu... uçaktan inerken, çantadaki kokaini havaalanına saçmaya benzer."

"Uyuşturucu kaçakçısı mısınız?"

"Mecazen."

"Alp Laçin Bey, ben de onu kastettim. Siz polisiye romanlar yazan bir suçlusunuz." Hiçbir ipucuna dayanmadan, bilinçsizce

gerçeği söyleyivermişti. Kadın saflığı, çocuk sezgisi. Yoksa tam tersi miydi?

Gerçeğin üstünü bir başka gerçekle örttüm: "Çünkü bir suç düzleminde yaşıyoruz. Bu memlekette 'güç' denince akla 'kötülük yapabilme kapasitesi' gelir. İnançlar, kabuller, ideolojiler, tahminler, kanaatler, varsayımlar, iddialar... grup çıkarına, kişisel arzulara göre biçimlenir. Tutkuyla savunulan görüşlere dikkat; hiçbirinin mantıksal dayanağı yoktur. Velhasıl mevcut koşullarda ellerinizi kirletmeden adım atamazsınız. Masumiyet, önünde sonunda, öyle ya da böyle cezalandırılır."

"Ortamın bozukluğunu hantal genellemelerle nitelediğinize göre, sizin bagajınızda nahoş yükler saklı?" Bak, hâlâ!

"Fazla ateşli konuştum, değil mi?"

Kısa bir gülüşle "Doğrusu size yakıştıramadım" dedi. Bir an düşünüp ekledi: "Haysiyetinizi korumaya almanız ve kişiliğinizi zedelenmekten esirgemeniz imkansızmış gibi konuştunuz. Kabahati, başkalarının şekillendirdiği çevreye yıktınız. Tuhaf olan şu ki, eleştirdiğiniz şeyler, kendi uygulamalarınız: Benliğinizi hiçe saydınız mesela."

"Esaslı bir hukukçusunuz Yegane Hanım. Şu masaya adaletin nurunu yansıttınız."

"İltifatlarınız bu celsede geçersiz."

"İltifat değildi... Saygı uyandıran bir tarzınız var." Gözlerimi yumup açarak ona bir 'kedi öpücüğü' verdim.

"Alp Laçin Bey... Şeytanları toplamak kolay, dağıtmak zordur."

"Güzel söz. Bunu romanda kullanabilir miyim?"

"I-ıh. Sizin romanınızdan alıntı zaten."

"Haaa? Kitaplarımı ezberleyemiyorum" diye geçiştirdim ve ekledim: "Teoride kitap yazara aittir; pratikte ise okura."

"Hakkınız var... Peki neden romanlar yaşamdan daha gerçek, yoğun ve müessir?.. Keşke, romanları hayatımıza uyarlayabilsek." Narin çehresinden bir hüzün esintisi geçti.

"Aslında... Descartes'tan bu yana felsefe, bir yaşam projesi sunmadığı, soyut, yani salt düşünsel bir meşgaleye, zihin jimnastiğine dönüştüğü için moda, töre, spor, inanç, reklam... gibi sözde disiplinlerin teklifleriyle yaşıyoruz. Felsefenin mezkur işlevini roman üstlenmiştir. Avrupa medeniyeti her şeyden ziyade bir roman uyarlamasıdır."

Kendi kendine konuşuyordu sanki: "Galiba ben de hayatımı kitaplardan aldığım malzemeyle inşa etmeye kalkıştım... Bir yazarı tanımak ile onun eserini benimsemek arasındaki boşluğu göremedim." Başını kaldırıp gözlerime baktı: "Ve sizi, Kayıp Şahıslar Bürosu'nun komiseriyle aynı kişi sandım."

"Hepimiz başkalarının hüsnüzanları ile suizanları arasında savrulan siluetleriz. Bir insanın öbürünü tümüyle anlaması imkansız. Kişi 'Ben kimim?' sorusunu dahi cevaplayamaz. Bu manada bizler gerçek kişiler değiliz Yegane Hanım. Gerçek kişileri, yani anlaşılması mümkün bireyleri romanlarda bulabiliriz ancak."

Damdan düşer gibi "Siz bir düzenbazsınız!" dedi.

İrkildim: "Kendimi kandırdığım için mi?"

"Hıh... Ben... Ne dümenler çevirdiğinizi biliyorum... Halbuki..."

"Evet?"

"*7. Polis*'ten bu yana neşredilen tüm romanlarınızı okudum. Başkarakteri çok sevdim... Sanmıştım ki..."

Birden jetonum düştü: "Güney mi? O zırdeli zibidi bana dava açmak için sizi mi tuttu?"

Ufka baktı. Batan güneş bir prompter monitörüydü de, orada akan son cümleleri okudu sanki: "Romanları başkalarına yazdırdınız. Fakat parayı, prestiji siz kazandınız. Mahkemede görüşeceğiz."

Beş yıldır çıktığım sevgilim, Yegane Yadigar ayaklandı ve beni alacakaranlıkta bırakıp gitti.

Faziletli erotizm
ya da
Vejetaryen matador

Kameriyeden göldeki nilüferlere bakarak
haikular mırıldanan beyazlı kadın haddizatında pasif bir volkandı.
[YANG YU YANG, 1799-1866, *Dev Bonzai*]

Nem tüm şehre nüfuz etmişti. Deniz fokurduyor. Hava yapış yapış. Hararet, meteorolojik bir uyuşturucu sanki. Kurutan, eriten, çatlatan bir sıcak. Kediler susuzluktan pasak içinde. Köpekler paspas gibi serilmiş, dil dışarda can çekişiyor. Mecalsiz, dermansız, takatsiz halk panikte. Hamam karantinası mı nedir? Cehennemde komaya mı girmişiz yoksa? Ahalinin beynindeki serebrospinal sıvı buharlaşmış! Klimalar, iklimi serinliğe zorluyor. Dünyanın çivisi eriyip akmış. Gezegendeki hayat belirtileri gitgide azalıyor. Güneş en müthiş hasmımız olmuş. Herkesin hayalinde buz tozları savuran soğuk bir rüzgar. Moda'daki *Ali Baba*'da, apartman gölgesindeki masalardan birine oturmuş dondurma yiyoruz. Yegane Yadigar'la ilk randevumuz. Kız iguana sanki; hiç terlemiyor. Yerkürenin fırına verildiği 2027 Ağustosu'nda, tarafsız bir gözlemci. Melek muafiyetiyle, tanrıça imtiyazıyla mücehhez.

Saygı dolu ifadelerle, ince ayarlı nezaketle havadan sudan konuştuk.

"Fotoğraflarda, videolarda göründüğünüzden bir nebze farklısınız" dedi safça.

Başımı hafifçe çevirerek "Kulaklarım, Nietzsche'nin kulaklarıyla aynı" dedim "Kulak konusunda çok şanslıyım. Üstelik iki taneler."

Çocuksu bir şaşkınlıkla sordu: "Gerçekten mi?"

"Kesinlikle. Nietzsche'yle ben kulaklarımızın birini kesip tokuş etsek farkı kimse anlayamaz. Annelerimiz bile."

Şaka ettiğimi birkaç saniye sonra anladı ve güldü.

Bana Instagram hesabımdan ulaşmıştı. Sosyal medya mesajlarına cevap vermem. Zamanım yok. Fakat "Efendim, tensip buyurur ve dahi bendenize zât-ı âlinizle ruberû mükaleme imtiyazını bahşederseniz, bahtiyar olurum" minvalindeki sözleri aklıma takılmıştı. Bir müddet sonra Kadıköy'de, Mühürdar'daki bir sahafta karşıma çıkıverdi. Hukuk fakültesinden yeni mezun. Teni kehribar gibi, ışığı emiyor mu, yansıtıyor mu bilinemiyor. Vakur ve seksi. Faziletli erotizm. Masum cazibe. Bisküvi gibi kokuyor... Kız kadim bir enstrüman misali ahenk doluydu. Bense ölçüsüz, dengesiz, tutarsız biriyim; hayatın harmonisini bu sayede yakalamıştım. Bir nevi kaos kaşifiydim. Şehrin uysal ışıkları ve vahşi gölgelerinde tebdil-i kıyafet gezerim. Hayatın hileli kısayollarından geçerim. Servet, şöhret, şehvet üçgeni benim konfor alanım. Fakat şimdi, Yegane Yadigar'la tanışınca neleri ıskaladığımı anlıyorum. "Onunla evlensek bile mutluluğumuz sürer" diye düşündüm. Mübalağa ettiğimin farkındasınızdır umarım. Evliliğin hâlâ yasaklanmamasına, kaldırılmamasına hiç değilse kısıtlanmamasına şaşıyorum.

Bana kendinden bahsetti. Büyük büyük büyük dedesi kadıymış. Nesiller boyu yargıçlar, savcılar, mahkeme başkanları, avukatlar yetiştirmiş bir aileden geliyor. Hukukun üstünlüğüne duydukları inanç genlerine nakşolmuş anlaşılan. "Malum-u âliniz sürü hukuksuz, kitle adaletsiz, toplum adil, birey haklıdır" dedi.

"Her birey daima haklı olabilir mi?"

"Birey, hakları olan kişidir, demek istedim. Adil yargılanma hakkı var mesela."

"A, anladıım."

"Ukalalık ettiysem bağışlayınız lütfen." Narin yüzü pembeleşti.

Konuyu değiştirdim. Önündeki kaseyi göstererek "Dondurmanızı yemediniz? Eridi?" dedim.

Mahcup bir tebessümle gözlerini eğdi: "Maalesef. Dondurmanın hızına yetişemedim." Kız gazellerden, kasidelerden çı-

kıp gelmiş, merdiven basamağı beyitlerden aruz vezniyle inmiş sanki. Ondan hoşlanmıştım. Fakat bu tür prensip sahibi, kraliyet soyundan, yüksek makamlı matmazellerle aşık atamam. Sohbet, hoşbeş, muhabbet, tamam. Gelgelelim ben gönül ilişkilerini geleneksel yeminlerle, şaşaalı törenlerle, devlet kayıtlarındaki mühürlerle kutsamaktan sakınırım. Evlilik denen kafes dövüşünde yokum.

"İsminiz çok güzelmiş: Yegane Yadigar. Belki bir romanda kullanırım. İzin verirseniz tabii." Bu söz ağzımdan çıktığı anda pişman oldum. 1- Ondan etkilendiğimi sanacak. Haksız sayılmaz. Gerçi buna alışkındır. Erkekleri serseme çevirecek kadar güzel zira. 2- Adını ve soyadını romana yazarsam, bu acayip ismin tek sahibine yakınlık duyduğum varsayılır. Hukukçu bir ailenin müzakerelerine konu olmak istemem.

"Hakikaten uygun buluyorsanız, bundan memnuniyet duyarım."

"Bir adaşınızla tanıştınız mı hiç?"

"Maalesef hayır. Seneler evvel *Nişanyan Adlar Sözlüğü*'ne bakmıştım. Türkiye'de Yegane adlı 400'den fazla kadın varmış."

"Vay canına..."

Garsondan hesabı istedim. Nakit ödedim; bahşiş bıraktım. [Bu da benim yaşattığım bir maço geleneği.] Biraz yürüdük. Vejetaryen Matador Sendromu'na yakalanmış gibiydim. Yani, temas etmek, zarar vermek istemediğim birinin tesirine maruz kalmıştım.

Ağır ağır yürürken konuşuyorduk. Mevzu döndü dolaştı Tanrı'ya, oradan yazıya geldi: "İnsan, tanrı olmaya boş yere çalışmamalı" dedim.

Sordu: "Antik Yunan filozoflarından beri en büyük idealimiz tanrı olmak fakat?"

"Ah, hayır... Yanılıyorsunuz. O manada tanrı konumuna 400 küsur yıl önce yükseldik zaten. Bakınız, tarih; kültürel evrimin, biyolojik evrimden daha önemli hale gelmesiyle başladı. 10 bin

yıl önce, neolitik devrimle birlikte din yükselişe geçti. Milattan Sonra XVII. asır itibariyle masallar, kıssalar, efsaneler, destanlar, menkıbeler... yerini romana bıraktı. Ve paradoksal olarak..."

Araya girdi: "...gerçekler kurmacadadır. Hayat içinde kritik gerçekler hep gizli kalır. Kimse benliğini derinden etkileyen travmalardan bahsetmez. Özeleştirel ifadeler sunmaz. Uğratıldığı felaketleri, işlediği kusurları kolayına açığa vurmaz... Birbirimizi tam manasıyla anlayamaz, tanıyamayız. Sır tutabilen dostlar haricinde –ki onların da nesli tükenmiş görünüyor– insanlar arasında yakınlık muhaldir. Roman bizi gerçeklerle ve kendimizle yüzleştirir. Bu meyanda romancı, modern bireyin sırdaşıdır."

Hayrete garkolmuştum: "Siz bunları..."

"*Romandan Uyarlanmış Hayat* başlıklı makalenizde okumuştum."

"İyi de neredeyse birebir_"

"Bence ezberlenmeye değer bir metindi."

Gayriihtiyari gülümsedim: "Teşekkür ederim."

Moda Caddesi ile Dalga Sokak'ın kesiştiği yerde, kırmızı ışıkta durduk. "Siz... döneceksiniz sanırım" dedi.

"Evet. Mecburen." Ondan telefon numarasını istemedim. Dipsiz bir kuyuya atlamaya niyetim yoktu.

"Size e-mail yazsam, cevaplar mısınız?"

Bu ricaya yeşil ışık yaktım: "Elbette."

Karşıya geçerken hafifçe dönüp el salladı. Aşk kemendi boynuma geçmişti. Yegane Yadigar beni teoride sevecek, pratikte ise kıskıvrak yakalayıp çakıllar, çalılar üstünde kilometrelerce sürükleyerek haşat edecekti. 10 ejder gücündeki bu nazenin melek, içimi dışıma çıkarıp omurgamı sökecek, canıma okuyacaktı.

Kafaya tek kurşun
ya da
Müttefiklerin ihtilafı

Tanıdığım en aptal adam öldüğünde,
onun tahtına sen geçeceksin.
[WALTER WOLF, 1933-2011, *Kaos Polisi*]

Güney Kutup, cep telefonuyla yaptığı bir konuşmayı kaydederken vuruldu. Kafaya tek kurşun. Kayıtta, kurbanın sözlerine son veren silah sesi de açıkça duyuluyor.

Enteresan bir yazardı Güney. Yazacağı bölümü, güvendiği birine telefonda ya da yüzyüze anlatır ve sesi kaydederdi. Böylece 1- Konuşmaya özgü dinamizmi [bilhassa kip geçişlerini] metne katabiliyordu. 2- Muhatabının reaksiyonlarını izleyerek hikayenin ve anlatımın okurda yaratacağı duyguları öngörmeye çalışıyordu. 3- Konuşurkenki rahatlıktan doğan akışkanlıkta, yazarkenki tedbirlilikte kısmen devre dışı kalan doğallığı yakalamaya bakıyordu; böylece, yazmaya özgü titizliğin de yönünü saptayabiliyordu.

O geceki kaydın mahiyetini biliyorum, zira telefonun diğer ucundaki kişi bendim. "Teoride bir ahlak telakkimiz var fakat pratik ahlaki düzenimiz bambaşka bizim" diyordu "Tasavvurumuzun gerçekle, düşüncemizin edimle uyuşmayacağına kesinkes kaniyiz. Değerlerimizi hayatın dışına ittik. Suçluluk hissi de –vicdan uyuşukluğu sebebiyle– bizi pek ırgalamıyor. Velhasıl ikiyüzlülük, hayatımızın çekirdeğidir. Bizim hakikatimiz tam da ahlaksızlıktır. Entelektüeller, mezkur tenakuzu aşmak, tahlil etmek, ayrımsamak, şöyle dursun, algılamamış görünüyorlar. Kitaplarında, konferanslarında felsefeden, demokrasiden, bilimden dem vuranların, gündelik hayatta birbirleriyle konuştukları iki mevzu var: 1-Para. 2-Seks. Ha, bir de yemek... Kayıp Şahıslar Bürosu Komiseri Alp Laçin O'ya göre, yarı-aydın, çeyrek-aydın olmaktan yakayı sıyırmanın tek yolu... saklı-aydın, ayrıksı,

münzevi hatta bir nevi yabani aydın olmaktı. Bilgiyi, düşünceyi, fikri, projeyi... mevcut piyasadan esirgemek gerekti. Talep edilmeyen değer arz edildi mi, üzerine fiyat etiketi yapıştırılıyor ve bir reyona yerleştiriyordu. Piyasanın mallaştırıcı etkisi..."

"Sözünü balla kestim Güney... Fakat polisiyeye bu kadar felsefe enjekte etmek... bence münasip değil."

"İyi de bu macerada adamımız bir felsefe doçentini bulmaya çalışıyor. Ve akademisyenlerle görüşüyor. Dahası, kendi de esasen bir sosyal bilimci."

"Sözlerindeki haklılık payı büyük... Lakin okur, bu sofistike cümleleri anlar mı dersin?"

"Ah patron... Zihin açıcı kitapların birçok bölümünü tam manasıyla anlamadan okuruz. Gene de o kitapları severiz. Çünkü bizi düşünmeye ve değişmeye yöneltirler. Hakikatli kitap, okurun suyuna gitmez, onu pohpohlamaz. Rahatlatıcı değildir. Masaj koltuğu mu bu?!.. Aksine, insanın kafasını kurcalar. Birileri böyle kitaplar yazmalı..."

Yelkenleri suya indirdim: "Pekâlâ... madem öyle diyorsun..."

"Müttefiklerin ihtilafında hayır vardır patron. Haklı çıkmaya çalışmıyorum. Sadec_"

DUF!

"Güney?! Güney, n'oldu?! Güney! Birşey söyle dostum!.."

Telefonu kapatıp polisi aradım.

Alelacele hazırlandım. Motosiklete atlayıp Güney'in dairesine gittim. Caferağa'da bir yüksek giriş katı. Sokaktan evin içi görünüyor: Olay Yeri İnceleme ekibi işbaşındaydı. Apartmanın önünde, Cinayet Büro'dan Başkomiser Kâmi'yle tanıştık. Gece vakti evinden kalkıp, cinayet mahalline yetişmek onu huysuzlandırmıştı. Yapmacık bir bezginlik ve cakayla etrafı kolaçan ediyordu. Yadırgatıcı bir soru sordu: "Siz de vahşeti görmeye mi geldiniz?" Aynasızın edası bir garip. "Deli galiba" diye düşündüm. Eline bir direksiyon ver, müziği aç, gün boyu dört dönsün düzde duldada.

"Alp Laçin O" dedim "Güney'in arkadaşıyım. Neler oluyor?"

"Ölecek gibi. Kısmet..." dedi. "Polisi arayan sız miydiniz?"

"E-Evet..." Afallamıştım. Güney Kutup yaşıyordu demek?

"Şöyle kenara geçelim. Birkaç soru sormamada beis yoktur umarım?"

Polisler, etrafta biriken kalabalığı dağıtmaya çalışıyordu. Evlerin pencerelerinden sarkan meraklı komşular, bu kriminal vesileyle Güney'in adını öğrenmişlerdi.

Kâmi Komiser sokak lambasının altında bir sigara yaktı: "Kurbanla nereden tanışıyorsunuz?"

"Ben yazar ve yayıncıyım. Güney Kutup'un bir romanını yayımlamıştım: *Sinsi Amatör*. Belki duymuşsunuzdur?"

"Ne tür bir roman bu?"

"Polisiye."

"Kitapları sevmem" dedi ciddiyetle "hele romanları. Eziyet vesikası!" Bu malmö'nün kafası, şeytanın zehirli nefesiyle şişirdiği bir balon besbelli. Eleman teoride zırdeli, pratikte zaptiye.

İsteksizce geveledim: "Anlıyorum."

Ağzındaki dumanı dolunaya üfledi. "Gencecik adam... Dışarıdan ateş edilmiş. Jericho 941'le. Pencere açıkmış. Güvenlik kamerası kaydında siyahlar giymiş kapüşonlu biri görülüyor. Kimliğini tespit etmek imkansız. Scooter'la gelmiş, adamı vurmuş ve tüymüş..." Polis, olayı böyle önüne gelene anlatmaz. Kâmi Koma, polisten ziyade, polis rolündeki amatör bir aktöre benziyor. "Arkadaşınızı, Numune Hastanesi'ne kaldırdılar..."

"Yaşayacak mı?"

"45 kalibre mermi sol elmacık kemiğini parçalamış... En iyi ihtimalle kör olur."

Başımı iki yana salladım: "Güney'i kim, neden öldürmek ister ki? Herkes severdi onu."

Gözlerini kısıp kaşlarını çattı: "Kabul edelim ki düşmanlarımız daima dostlarımızdan daha sadıklar. Bizi kolayına unutmazlar."

Zırtullahi kirmani komiserden izin isteyip hastaneye yollandım.

Güney Kutup ameliyata alınmıştı. Koridorda tek başına oturuyordum. Zavallı Güney... Kimi kimsesi yok. İnşallah bir an evvel ölür. Böylece o yalnızlıktan kurtulur, ben de ondan... Yarım saate kalmadı, Yegane Yadigar ufukta belirdi. Stiletto'larının sesi her adımda yankılanıyordu. Ayağa kalktım. Öyle aydınlık bir kız ki, ışıltısı teninden mi, zekasından mı, altın kalbinden mi yayılıyor bilemiyorum. Muhtemelen üçü birden. Yaklaştığında gözlerinin dolu dolu olduğunu farkettim. Eh, bir şey harikaysa, hüzün de içerir. Tam karşımda durdu. Ayak sesleri kesildi. Kainat istop etti adeta. Ağzına bakarak gülümsedim. Kor dudakları aralandı: "Senden tüm benliğimle iğreniyorum! Kâtil!" Ve yanağıma okkalı bir şamar aşketti!

* * *

Doktorlar hastalanır, polisler suça bulaşır, papazlar günah işler. Hırsızlar bağışta bulunur, katiller hayat kurtarır, haydutlar adaleti sağlar...

Sebati San... cinayet yarışında bayrağı benden devralmıştı.

Güney Kutup problemini tereyağından kıl çeker gibi... olmasa da, nihayetinde çözdü.

Üstünde kapüşonlu hırka, kulaklıktan Metallica'nın *Until It Sleeps*'ini dinleyerek scooter'la pencerenin önünden geçerken Jericho'yu çekip Güney'i mıhlamıştı.

Gerçi serserinin ruhu bedenine takılı kalmış... Üstelik hastanede Yegane Yadigar beni tokatladı. Eh, suikaste karşılık makul bir bedel.

Doktor yorgun ve kısık sesle hızlı hızlı durumu açıkladı: "Sol gözün optik sinirleri parçalanmıştı. Gözü aldık. Mermi, temporal loba saplanmıştı. Çıkardık. Ne yazık ki yaralının yaşama ihtimali düşük. Şu an yoğun bakımda. Hayatta kalsa bile

koku ve işitme duyuları çalışmayacaktır. Yüzün düzeltilmesi için estetik operasyon gerekecek. Umudunuzu kaybetmeyin. Fakat herşeye hazırlıklı olun."

* * *

Aradan 1 hafta geçti. Veee... Güney Kutup sizlere ömür! Neşem yerindeydi. Yegane Yadigar'la cenaze merasiminde karşılaştık. Öfkesi yatışmıştı. Güney'in annesi bana teşekkür etti. Ben de ona taziyelerimi sundum.

Birkaç gün sonra Yegane'yi aradım: "Barışalım artık. İzah edilemeyecek bir durum yok. İnanın bana. Günahımı alıyorsunuz."

"Yarın haberleşelim. Akşama bir kahve içebiliriz" dedi. Daha ne olsun! Bundan iyisi, Şam'da kayısı!

Sebati San kitap mezadına katılmak için izin istemişti. "Elbette Sebastian!"

Köpeğim Gorgon bahçede hoplayıp zıplıyordu. Camekanın kapısını tırmalayınca onu içeri aldım.

Üst kata çıkıp duşa girdim. Play list'ten *Komançero*'yu seçtim. Şarkı söyleyip dans ederek yıkanıyordum.

Birtakım sesler duydum. Köpecik havlıyordu galiba.

"Sebastiaaan! Gorgon'a bir bakıver!.." diye seslendiğim anda, sevgili uşağımın evde olmadığını hatırladım. Birazdan çıkacağım. Belki Gorgon'u da yıkarım. A-ha? Yoksa gene yanlışlıkla köpek şampuanı mı sürdüm başıma? Dert değil. Kuruttuktan sonra spreyle kabartırım saçları.

O esnada banyo kapısı açıldı. Gerisini biliyorsunuz. Bana tıpatıp benzeyen bir adam çıkagelip alnıma ateş etti. Ve öldüm. Cesedimi yıkamalarına lüzum yok. Durulasınlar yeter.

[SEBATİ SAN]
–Bahri Hürkan O–

Sadece gerekli şeyler söylenseydi
dünyaya büyük bir sessizlik hâkim olurdu.
[ALAIN CORBIN, *Sessizliğin Tarihi*]

Karşılıksız kardeşlik
ya da
Herşeyin özeti

Kısa keseceğim. Meslekî terbiyem bunu gerektiriyor. Özetlemeyi erdem addediyorum. Sual de sormam. Bir cümleye fazladan kelime eklememin tek mazereti, nezaket olabilir ancak. Ketumluk benim sığınağım. Gevezelik ise felaketim.

Babam diplomattı. Annem Arkansaslı bir hostes. Beni evlat edinmişlerdi. 4 yaşındaydım. Yetimhanede kalan kardeşim ise 2 yaşında bile değildi. Onu tercih etmediler. Hastaydı. "Ölmesi an meselesi" demiş doktor. Asıl ismim Bahri Hürkan O. Sebati, babamın babasının adıymış.

Ailemin beni pek benimseyemediğini sanıyorum. Pederimin 4. evliliğiydi. Ve hiç çocuğu yoktu. İstemiyordu da. Annemin evlat sevgisine de şahitlik etmiş değilim.

İtalya, Güney Afrika Cumhuriyeti ve İngiltere'de ikamet ettik. Bendenizi, ilkokuldan itibaren yatılı okullara gönderdiler. Üniversitede iktisat öğrenimi gördüm. Yazları birçok kursa katıldım: Latince, devekuşu yetiştiriciliği, dikiş nakış, tekvando... Eve dönmek istemiyordum. Kimse tarafından sevilmediğim aşikardı. En son, Oxfordshire'da Mr. Fink'in uşaklık enstitüsüne gittim. 4 aylık eğitimden sonra enstitüde ders vermeye başladım. Bu, yaklaşık 2 yıl sürdü.

Ailem İstanbul'a taşınmıştı. Ben de Türkiye'ye döndüm. Askere alındım. Acemilikten sonra, bana onbaşı rütbesi verildi. Dağıtımda, Ağrı Eleşkirt'e gönderildim. Kayak kaymayı öğren-

dim askerde. Şampiyon oldum. Atıcılıkta da dereceye girdim. Diyarbakırlı bir çavuş, Baran, bana bağlama çalmayı öğretti, ben de ona mayonez yapmayı ve giysileri katlamayı.

Gerçek ailemi aradım. Babamın nüfuzu sayesinde, kayıtlara ulaştım. Öz annem evlenmiş, yeni çocuklar doğurmuştu. Öz babam ise hapisteydi: Cinayetten...

Kardeşim, yetimhanede büyümüş. Reklam yazarlığıyla meşgul. Edebiyatla ilgileniyordu. Onu aylarca uzaktan izledim.

Bu arada babam kalp krizi geçirip öldü.

Annemin yanında kalıyordum. Onun 'uşağı' konumundaydım. Muhasebe kayıtlarını da ben tutuyordum. Konağın hizmet mekanizmasını yönetiyordum. Öyle ki, diğer hizmetçiler, benim evin oğlu olduğumu bilmiyorlardı. İngilizcesi iyi, işin ehli, seçkin bir kahyaydım. Annemin her ikindi vakti içtiği hibiskus çayına, kargabüken tohumu kıştırmaya başladım. Tohumları havanda dövüp toz haline getiriyordum. Kaşığın ucuyla, çaya katıyordum. Böylece annem strikninden zehirlendi. O ölünce de San Ailesinin serveti bana kaldı.

Alp Laçin O'nun karşısına çıktım. Ona, uşağı olmak istediğimi söyledim. Ve bir bavul dolusu para takdim ettim. 1 milyon dolar. Kabul etti. "Biz kardeşiz" demedim. Niyetim, ona, sezdirmeden yardım etmekti. Alp Laçin, Roman Fabrikası adlı bir yayınevi kurdu. Kadıköy'de oturuyorduk.

Konağın kapısına kilit vurdum. Ailenin Karaköy'deki iş hanının kira gelirleri benim hesabıma yatıyordu.

Gece gündüz, kardeşimle aynı çatı altındaydım. Villaya birçok hizmetçi aldım. Öksüz ve yetim büyümüş Alp'in lüks bir hayat yaşamasını gözetiyordum. Yenilikler onu şımartmadı. Konfor, meşakkati kovamamıştı. Alp Laçin, ideal koşullarda bile yaşamın vazife, problem, zorluk, engeller ve sürprizlerle dolu olduğunu biliyordu.

Bana hiçbir zaman kardeşçe davranmadı. Aramamızdaki kan bağından doğan bir çekim hissetmedi. Onun nezdinde ro-

bot gibiydim. İşlevselliğim ve tevazum, acayipliğimi ve gizemimi örtüyordu.

Roman Fabrikası'nda çalışan hayalet yazarlar ile Alp Laçin arasında mesele çakacağı belliydi. Dengesizlik sürdürülemez. Gelişme, ileriye doğru olduğu kadar, eşitliğe yöneliktir. En güçlü liderin zaafları, en kurnaz müteşebbisin sersemlikleri vardır. Siz bunları benden çok daha iyi bilirsiniz.

Alp Laçin O, yalnızdı. Nasıl derler, hayallerinin kadınına rastlayamamıştı. İdealindeki kadından hareketle, Gül Esin adlı karakteri yarattı. 20'lerindeki Catherine Zeta-Jones'a benzeyen, entelektüel bir leydi...

Yahya Hayhay'a hayrandı. Ona, araştırmalarında yardım etti. İşine yarayacak belgeler tedarik etti. Asalet timsali Yahya Bey, Alp Laçin'in dostluğuna içtenlikle karşılık verdi.

Derken, Yegane Yadigar çıkageldi. Gül Esin'e tıpatıp benzeyen dilber. Yazar, romanındaki kadınla buluşmuştu. Mutluydu. Fakat ne yazık ki kadın, onu o kadar da beğenmedi. Evet. Yegane Yadigar, Alp Laçin O'nun aynı adlı roman kahramanına hayran olsa da, yazara duyduğu ilgi zamanla azaldı. Tanışıklıkları ilerledikçe, Yegane Hanım, yazardan huylandı, soğudu, ikrah etti. Alp'in de sevda heyecanı söndü. Birbirlerinin kusurlarına odaklandılar. Sık sık tartışır oldular.

İş güç sahibi kişiler, zaman zaman kendilerini yalıtmak, çevresindekilere soğuk davranmak ve bazen de işin yürümesi için sıradışı yöntemlere başvurmak mecburiyetinde kalırlar. Kardeşim, gizlilik sözleşmesine uymayan hayalet yazarları avlamaya başladı. Onu anlıyordum. Roman Fabrikası'nın işlemesi için, cinai tasfiyeler elzem hale gelmişti. Günün birinde bir polis, maktullerin ortak yönünü, Alp Laçin O'yla münasebetini fark edecek ve onun peşine düşecekti. Kardeşimi koruyabilmek için araya girdim. Güney Kutup'un icabına baktım.

Birgün, bir sahafta düzenlenen mezada katılmak için Alp Laçin'den izin istedim. Verdi. Akşam beni arayıp "Yarın izinlisin"

dedi. O günden sonra, kardeşimde birtakım değişimler gözlemledim. Yegane Yadigar'a yeniden âşık olmuştu. Romanları editlemeyi bıraktı. Bana "siz" diye hitap ediyordu. Ekmek yemeye başladı. Viski yerine bira içiyordu; üstelik şişeden. Sigarayı çoğalttı. Az uyuyordu. Tüm bunlara rağmen daha genç ve zinde görünüyordu... Ve sağ kolundaki dövme silinmişti!

Acayip bir vaka daha cereyan etti: Güney Bey hortladı ve evimizi bastı. Merhumu ikinci kez haklamak mecburiyetinde kaldım. Neyse...

Kardeşimin ortadan kaybolduğundan ve onun yerine bir başkasının geçtiğinden şüpheleniyordum. Önce, Rus malı tüfek ile Fabbri'yi kutuladım. Üstüne cinayet büro adresini yazdığım kutuyu, garajın bitişiğindeki bölmeye, sabah gönderilecek kargo paketlerinin arasına bıraktım. Sonra, durumdan emin olmak için, Alp Laçin görünümlü yabancıya akşam içkisini ve istifamı sundum. Bana tazminat ödeyeceğini söyledi. Yıllar evvel ona bir "çuval" içinde verdiğim 500 bin doları iade etmesinin kafi geleceğini belirttim. Neden söz ettiğimi anlamadı. Haberi yoktu. Çuvalla 500 bin dolar değil, bavulla 1 milyon dolar verdiğimi bilmiyordu. Tereddüdünü gizlemek üzere zaman kazanmak için bana viski ve sigara sundu. Sonra da "Birazdan bankayı arayacağım ve parayı sizin hesabınıza aktarmaları için talimat vereceğim" dedi. Karşımdaki her kim ise, kardeşim değildi. İçimi şüphe, korku ve keder karışımı bir his kapladı. Yıllardır ilk kez ağlıyordum. Gorgon gelip yüzümü yaladı.

Ayağa kalktım. Jericho 941'i çekip sahte Alp Laçin'e doğrulttum. Ve üç el ateş ettim. Köpek kaçtı.

Adam ölmedi. Göğsünde açılan yaralar kendiliğinden kapanıverdi.

Geldi. Tabancayı elimden aldı. Ve o da bana üç el ateş etti.

[YEGANE YADİGAR]

Bir gebe kısrakla kaçardım derin ormanlara
[İSMET ÖZEL, Üç Frenk Havası – *Ölüm Cantabile*]

İnsana kendi acısından daha değerli gelen birşey yoktur.
[UGO BETTI, 1892-1953, *Keçiler Adası'nda Cinayet*]

Uçağı çeken mıknatıslı dağ
ya da
Anna Karenina'nın gerçek yüzü

"1700'lü yıllar acayipti" diyor Çekik Gözlü Dev Adam "Yirmisekiz Mehmet Çelebi, Fransa'ya gitmişti..." Kendisi de o dönemde yaşamış, vakalara bizzat şahit olmuş gibi anlatıyor: "Çelebi, 1720'de Paris'e vardı. Padişahımız III. Ahmed tarafından vazifelendirilmişti. Fransızların bilgi birikimini ve kültürel araçlarını inceleyecek ve memleketimize uyarlanabilecek ne varsa kaleme alacaktı. Öyle de yaptı. Meşhur eseri *Sefaretnâme*'yi yazdı. Nitekim, Lale Devri'nde Sadabad Bahçeleri tanzim edilirken Tuileries Sarayı'nın peyzajı model alınmıştır. Yirmisekiz Çelebi, matbaanın kurulması hususunda İbrahim Müteferrika'yı desteklemişti... Paris'te Ramazan-ı Şerif ayında bizim heyet oruç tutuyor. Bir Fransız Mareşali, Yirmisekiz Çelebi'ye diyor ki 'Bizim kızlar sizin iftar sofranızı görmek arzusundalar. Müsaade buyurursanız, gelip izlemek isterler.' Yirmisekiz Çelebi, diplomatik terbiyesi icabı, müspet cevap veriyor. Ertesi akşam süslü püslü yüzlerce kadın geliyor. Mücevherler içinde, ışıl ışıl matmazeller, madamlar. Hediye kabilinden tatlılar, yemekler ve şişe şişe şaraplar getiriyorlar! Hah hah hah haaaaa! Bir de bu kadınlar, bizimkileri teravihte temaşa ediyorlar. Ramazan boyunca civar şehirlerden duyan geliyor. Bambaşka bir Ramazan eğlencesi!.." Yahya Bey, çekik gözlerini kıstı: "Kurabiyeleri yemiyor musunuz Yegane Hanım?"

"Sizi dinliyorum efendim."

Eşi Hayat Hanım açık mutfaktan seslendi: "Endişe etmeyiniz. İçine kuruüzüm koymadım. Pek sevmediğinizi biliyorum. Sizinkilerin hepsi cevizli ve kakaolu. Çayınızı tazeleyeyim mi?"

Yalvarırcasına "N'olur zahmet buyurmayınız. İnanın mahcup oluyorum" dedim.

Hayat Hanım şakrak edasıyla kesin konuştu: "Ne zahmeti, rica ederim. Ziyaretiniz bizi ne kadar sevindirdi, bilseniz... Siz, Yahya'ya bakmayın. O ilelebet anlatır. Kim bilir nereden esti aklına Yirmisekiz Mehmet Çelebi..."

Yahya Hayhay'ın yüzünde dâhilere mahsus naif neşe: "İbrahim Müteferrika, Yirmisekiz Mehmet Çelebi'nin teşvikiyle kolları sıvadı. Yirmisekiz'in oğlu Yirmisekizzade Mehmet Said Bey de Müteferrika'ya refakat etti. Mehmet Said Paşa da enteresan bir zattı. İsveç Sefaretnamesi yazmıştır. Mason olan ilk Türk'tür... Mütferrika'ya dönersek, İngilizce yazılmış, William Whiston adlı, Newton'ı pek seven bir ilim erbabının pusula ve mıknatıslara dair kitabını özetleyerek Osmanlıca'ya çeviriyor. Bu dediğim 1730... Kitabın adı harikadır: *Füyuzât-ı Mıknatısiyye*! Yani Mıknatısın Feyizleri! O dönemde, Müteferrika, Manisa'ya bir adam yollamıştı. I. Mahmud henüz taht'a çıkmamış. Hey gidi I. Mahmud... 8 yaşından itibaren 25 sene kafes hayatı yaşadı... 1730 yazında, Müteferrika'nın elçisi İhsan Efendi, Spil Dağı'ndan taş toplamaya gitmişti. Zira bu volkanik dağ, dünyanın en büyük mıknatısı aynı zamanda. Bugün dahi dağın üzerinden uçak geçmez. Maazallah, dağ uçağı çekerse, seyreyle gümbürtüyü!... Hasılı, dağdaki parlak siyah taşları, doğal mıknatısları bizzat incelemek istiyor Mütferrika. Milattan önce 6. asırda, filozof Thales, o devirde Yunanlara ait olan bu yöredeki bir madenin, demir tozlarını çektiğini fark etmiş. Manisa'nın o dönemdeki adı Magnesia. Mıknatıs kelimesi de Magnesia'dan geliyor..."

Yahya Bey bir sigara yaktı. Sessizliğin uzamasından endişelenerek "Çok ilginçmiş" dedim.

"İhsan Efendi, Manisa'ya vardı" diyerek devam etti "Spil Dağı'nda taş toplayıp atının heybesine dolduruyor. Yöre halkı, yani Türkmenler, onu görünce derhal yakalayıp zorla şehre sürüklüyorlar. İhsan Efendi şaşkın. 'Bırakın beni!' diye feryat ediyor. İriyarı Türkmen yiğitleri, hiç tınmıyorlar. Bizimki laf anlatmaya çalışsa da, dinletemiyor. Bir handa açıyor gözünü. Türkmenler, 7 gün 7 gece İhsan Efendi'ye izzet ikramda bulunuyorlar! Zorla! Kuzular kesiliyor, şerbetler kaynatılıyor, tereyağlı keşkek pişiriliyor... Adamımız 'Yeter, bana müsaade' diye yakarsa da nafile. Yöre töresine göre, misafir, köle statüsündeymiş. İkramlara, hediyelere itiraz hakkı yok. İhsan Efendi'yi en leziz yemeklerle besliyor, en yumuşak yataklarda yatırıyorlar. Hamamda çifte tellak yıkayıp paklıyorlar. Sırtına sırmalı kaftan giydiriyorlar. Atına da yem'in, otun en âlâsını yediriyorlar. Çalgı çengi kuruluyor, vur patlasın, çal oynasın, âlemler, meşkler... Ulak İhsan, Manisa'dan şişmanlamış halde dönüyor, tam 40 okka ağır çekmekte! Atı da semirmiş!.."

Gene sessizlik. "Evet..." diyorum hayranlıkla.

"Tüm bunları size niye anlatıyorum? Bizim evde de aynı Türkmen geleneği tedavüldedir. Bu mekanda konuk olduğunuz müddetçe esirimizsiniz. Hiçbir ikramı geri çeviremezsiniz. Ve hanenin imkanlarından azami nispette faydalandırılmayı metanetle karşılamanız şarttır. Hayat Hanım ve bendeniz, size cebren ziyafet çekeceğiz. Ve armağanlar sunacağız. Mukavemet gösterirseniz, töremize ve halkımıza hakaret addederiz..."

Şaşalamıştım. Yahya Hayhay son derece ciddi görünüyordu zira. "Gerçekten mi, efendim?" Ah, bana da kölelik mi sirayet etti ne? Sesimde bir itaat ve korku iniltisi...

Yahya Bey ayağa kalktı. "İzninizle size takdim edeceğim hediyeyi alıp geleyim" diyerek, dar koridordan arka odaya doğru ağır ağır yürüdü.

Başbaşa kalınca, Hayat Hanım "Hepsini uyduruyor" dedi "şakalaşıyor sizinle. Sevdiği kişilere böyle garip hikayeler anla-

tır. Biliyorsunuz, romanlarındaki gibi. Bana her gün neler neler anlatıyor... Hep söylüyorum, 'Yahyacığım' diyorum 'şakalarınla insanları geriyorsun.' I-ıh, dinlemiyor."

"Anlattıklarının bir kısmı gerçek fakat?" dedim. Bir nebze ferahlamıştım.

"E, orası öyle..."

Yahya Bey arka odanın kapısını açınca, evin kedisi Kopil serbest kalmıştı. Salına salına yanıma sokuldu ve beni koklamaya başladı. Uzun, parlak, siyah-beyaz tüylerini okşadım. Göztepe'de beş katlı, 40 yıllık Gökdelen Apartmanı'nın en üst katı burası. Mütevazı bir dubleks. Fakat hiç de sıradan değil. Duvarlarda Güney Hint Adalarından getirtilmiş masklar. Yahya Hayhay'ın tekli kadife koltuğunun yanındaki sehpada bazısı elyazması, bazısı taşbaskı kitaplar. Masada, kendi elleriyle yaptığı keman...

Üstadın yokluğunu fırsat bilip "Yahya Bey'le yaşamak..." dedim fısıldayarak "çok talihli hissediyorsunuzdur, Hayat Hanım?"

O da sesini alçalttı: "Aksi takdirde 22 sene aynı çatı altında kalamazdık... Evlilikte en mühim şey ne, biliyor musunuz?"

"Nedir?"

"Espri anlayışınızın tutması. Âşıklar vara yoğa gülerler. Fakat evli çiftlerin başbaşayken birbirini güldürebilmesi saadetin en büyük delilidir."

"Bunu öğrendiğim iyi oldu" dedim ciddiyetle.

O esnada kedicik kucağıma tırmanıp iyice yerleşince konu kendiliğinden değişti: "Kopil sizi sevdi."

"A, öyle galiba..."

"Yahya sürekli acayip işlerle uğraşıyor. Telefonuna, nereden bulduysa, hayaletleri gösteren bir aplikasyon indirmiş. Geceleyin mahallede turlayarak hayaletleri gözlüyor. Şu karşıki parkta, 1915'te şehit düşen bir denizaltı subayıyla konuşmuş. Bugünlerde ok yapımında kullanılan madenleri topluyor. Ve daha birçok nadir malzemeler. Çin'den her hafta kargo geliyor eve: Mamut kılı, dinozor kemiği parçası, Mars çamuru... Bir de

yeni huyu, ortadan kayboluyor. Evden çıkmayan adam, günlerce dönmüyor. Nereye gidiyor bilmem... Romanlardaki tasvirleri görüntüye çeviren bir yazılım üstünde çalışıyormuş. Anna Karenina'yı, Tolstoy'un muhayyilesindeki haliyle görecek! Mümkün mü?.. Gerçi bugüne dek öyle hünerlerine şahit oldum ki 'imkansız' diyemiyorum."

"Hanımlar" dedi Yahya Bey, salona girerken "sohbetinizi bölüyorum ama... Buyurun Yegane Hanım, ucuz lakin kıymetli bir tuhfe." Elindeki kitabı uzattı.

"Üstadım, ne diyeceğimi bilemiyorum" derken kitabın kapağına baktım: *Sefaretnâme-i Mehmet Çelebi.* Teşekkür ettim.

"Hayır, teşekkürün sırası değil." Kopil'i kucağımdan aldı. Kadife koltuğuna oturdu. Kediyi okşarken "Evvela size bir sır vereceğim. Ve akabinde, o sırrı hiçkimsenin anlamayacağı bir diyara uğurlayacağım sizi. Elbette kabul ederseniz?"

"Nasıl münasip görürseniz... Gelgelelim, sözlerinize bir mana veremedim üstadım" dedim.

Hayat Hanım merakla bize bakıyordu. Mevzuyu o da bilmiyordu besbelli.

Şarlatan reçetesi
ya da
Çekirdekten yetişme entelektüel

Uzay canavarı iskeletleri satılan
bir çarşıdan almıştım bu tespihi.
[YAHYA HAYHAY, *Orijinal Jurnal*]

Gece, buzlu çay serinliğinde. Havada, donmuş havaifişek motifleri, kıvılcım çiçekleri...

Leopar desenli dar elbiseli kadına sokulan, kamuflaj desenli mont giymiş adamı çenemle işaret ettim: "Kim bu salon komandosu? Gözüm bir yerden ısırıyor..."

"Nihat Nohut" dedi Alp Laçin O. "Ortama nasıl sızdığını bilemiyorum. Fakat araziye uymuş, ha?"

Yazarımızın 77. kitabını kutluyoruz. Gümüşsuyu'nda Boğaz manzaralı bir restorandayız. Fransız yemekleri ve Bordoeaux Şarabı... Sahnede bir caz kenteti, suç filmi atmosferine melodik muammalar yayıyor.

Cep telefonumdan adalet bakanlığının veri-tabanında Nihat Nohut'un ismini aradım. Cinayet şüphesiyle iki kez gözaltına alınmış. Maktullerden biri bar işletmecisiymiş, diğeri doktor. Bay Nohut, demir leblebi besbelli. Delil yetersizliğinden serbest bırakılmış. Levent'te bir rezidansta oturuyor. 39 yaşında...

Alp Laçin O sağa sola gülücükler saçıyor. Şuna buna göz kırpıyor, başıyla selam veriyor. Her yudumda kadeh kaldırıyor...

Kentet, Quincy Jones'un *Soul Bossa Nova*'sını icraya başlayınca, Alp Laçin O elimi tutup swing adımlarıyla beni restoranın ortasındaki alana çekti. Dans ederken meşin suratlı Nihat Nohut'a bakıyordum göz ucuyla. Leoparı kafeslemişti. Ayaküstü 'kulaktan kulağa' oynuyorlar... "Yahya Hayhay'ı davet etmedin mi?" diye sordum.

"O buralara gelmez ki."

"Çağırmadın yani?"

Sorularım, Alp Laçin O'nun ahengini bozmuştu. "Nereden çıktı şimdi bu?"

"Hiç. Sadece merak ettim... Son romanını okudun mu?"

"Elbette. Bence eskisi kadar iyi değil. *Kanlı Şapka* çok etkileyiciydi. *Orijinal Jurnal* de öyle. *Canavarlaşan Garibanlar*'da tekrara düşmüş."

"Şaşırttın beni."

"Neden?"

"Yahya Hayhay'ın üslup sahibi bir yazar olduğunu biliyorsun. Fakat onun hakkında söylediklerin, eleştirel enerjiden tümüyle yoksun, tüketici / kullanıcı yorumu mesabesinde lakırdılar."

"Onu çekemediğimi mi sanıyorsun?"

"Bundan eminim. Haset, zekayı geriletir Alp. Kendi kazdığın kuyuya düşmen yakındır. Kalleşliğin zaferle sonuçlanacağını umacak kadar yozlaştın demek? Offf! Konuşarak dans etmekten yoruldum" diyerek pistten ayrıldım.

Peşime takıldı. Arkadan hafifçe kolumu tuttu. Terasa açılan cam kapının ardında İstanbul'un ışıkları kımıldıyordu. "Yahya Hayhay'la hiçbir sorunum yok. Bilakis onu destekliyorum. Mirim Çelebi ve Takiyüddin'in eserlerini ona ben temin ettim! O da beni se_"

"Anlıyorum" dedim "tam da bu nedenle onu değil, bir kâtili ağırlıyorsun."

* * *

Caddebostan sahilinde serin, pembe bir sabah. Sosyete geçkinleri, deri altına yerleştirilmiş bilgisayarlardan nabız, tansiyon ölçüyor, adımlarını sayıyorlar. Bileklerinde, avuçlarında dijital göstergeler yanıp sönüyor.

İki metre boyundaki Yahya Hayhay haliyle hızlı yürüyor fakat dalgın: "Farkında olmadan düşman ediniyor insan. Ve bazen..."

"Evet?"

"Nasıl desem, Yegane Hanım... Mükemmel uyumu düşmanıyla yakalıyor. Heh heh..."

"Belki de, bilemiyorum... Tatsız bir soru, farkındayım fakat yeni bir kitap yazıyor musunuz?"

"Pulp nevinden bir roman yazayım diyorum. Adını da *Ucuz Romancılar* koydum."

"*Ucuz Romancılar*... kulağa hoş geliyor."

"Hayat Hanım da öyle söyledi. Bakalım..." Sigarasından bir nefes çekti: "Ne diyecektim... Evrenin sonsuzca genişlemesi, kütle itimi yani karanlık enerji ve sicim teorisi yani atomaltı

parçacıkların zannettiğimizden çok oluşu ve buna bağlı olarak 3 boyuttan başka boyutların varlığının gerekliliği; çoklu-evren teorisinin temelini oluşturur."

Konudan konuya atlaması karşısında ne diyeceğimi bilemedim: "Hı-hım."

Sözlerini anlamadığımı farkedip konuyu gene değiştirdi: "Tam da yeni bir deneğe ihtiyacım vardı. Sizin ikazınız sayesinde, fırsatı ganimet bildim ve Nihat Nohut'u gafil avladım. Hakikaten de kiralık kâtile beni haklama işi verilmiş. Hayat, babasını ziyarete gitmişti. Ben de kediyle başbaşaydım. Gecenin üçünde tetikçi damladı..."

Yutkundum: "Benimki sadece bir tahmindi. Temkinli olmanız gerektiğini düşünmüştüm. Fakat emin değildim."

"Askerde nöbet tuttuğum geceleri hatırladım. Tüfek yerine beysbol sopasına sarılıp uyukladım."

"Hakikaten çok cesursunuz Yahya Bey... Bir dakika... 'Deneğe ihtiyacım vardı' dediniz..."

"Haaa, sizden gelen şu yarım kalmış *Afili Hafiye* adlı roman var ya..."

"Evet?"

"Alp Laçin O'nun Güney Kutup'a yazdırdığı..."

"N'olmuş ona?"

"Nihat Nohut'u işte o romana postaladım."

"Anlayamadım?"

"Ben bir roman makinesi yaptım, Yegane Hanım."

"Roman makinesi mi?!"

"Yaaa... Günün birinde bir romana girmek, orada zaman geçirmek veya bir ömür yaşamak isterseniz, bendenize haber veriniz."

Yahya Hayhay'ın acayip şakalarından biri miydi bu? Yoksa, sahiden bir insanın romana girmesi... Galiba benimle maytap geçiyor. "Siz... ciddi misiniz?"

"Hem evet hem hayır."

"Bağışlayın, fakat gene anlayamadım."

"Şarlatanlığın nerede bitip bilimin nerede başladığını kesin olarak bilemeyiz. Şaka içermeyen ciddiyet müfsittir. Hayal ile teori arasındaki benzerlik ve uyum da görmezden geliniyor."

"Yani?"

"Çekirdek ister misiniz?"

"Ha? Ne çekirdeği?"

Parkın girişinde dikilen Japon malı robotu gösterdi: "Japon çekirdeği."

"Hayır, teşekkür ediyorum."

Robotun yanına gidip gözlerine baktı. "100 gram" dedi. Ve gövdesindeki kapak açılan robot içerideki çekirdek paketini Yahya Hayhay'a uzattı.

Çekik Gözlü Dev Adam, ağır adımlarla yürürken çekirdek çitliyor! Hayretler içindeyim! "Entelektüeller çekirdek yemez diye biliyordum?"

"Yegane Hanım biz... çekirdekten yetişme entelektüeliz." Kahkahayı koyverdim.

Muhayyel muharrir
ya da
Kaotik panayırda alışveriş çılgınlığı

Bana bir aşk mektubu verin,
size yazarını idama götürecek deliller vereyim.
[CLARENCE DARROW, 1857-1938]

Saygıdeğer beyefendi...

Acaba hitabımdaki nezaket sizi huzursuz mu eder?..

Malum, insanın kendini iyi ifade edebildiği çağlar geçmişte kaldı. Fazlalığın zulmü, hızın ihaneti ve tesadüfün tehdidi karşısında dilimiz tutuldu. Daha doğrusu yarım-ağız konuşabiliyoruz gayrı. Kekemeleştik. Yeni kelimelere, kavramlara, deyimlere ihtiyacımız var. En çok da benim. Mevcut lügat; çeşit-

lenen, dallanıp budaklanan olayları, durumları, duyguları karşılamıyor. Dilsel kifayetsizliğimizi dengelemek için sağırlığa sığınıyoruz. Böyle mi olmalı? Çözüm; çözülmek, kopmak, 'yitişmek' mi? İnsan, ünsiyet kuran, bağlanan varlık değil mi?..

Çok uzun zamandır... anlamımız da tanımımız da muhtevamız da değişti, sevgili yazar... Ebeveynlerimizle, atalarımızla türdeş bile değiliz belki? Benliğimize yeni çelişkiler sirayet etti. Ve varoluşumuz artık fazlasıyla paradoksal.

Cazibe kaosunda, kim evreni küçültmek, zamanı yavaşlatmak ve bir tek şeye odaklanmak gibi işlerin üstesinden gelebilir? Siz, yazmak suretiyle bu imtiyazdan pay alıyorsunuz Alp Laçin Bey. Yavaşlık, sükunet ve durgunluk sizin süper güçleriniz.

Gene de... [benim nazarımda, kaçınılmaz olarak,] yarattığınız karakterler gibi muhayyelsiniz. Zaten her birimiz diğerlerini birer hayalet... muğlak, muallak, meşkuk varlıklar olarak algılamıyor muyuz? Roman kahramanı ile yazar arasında bu bakımdan hiçbir fark yok sanki... Romancı da hayal ürünü.

Tüm bunları düşünüyor muyum, düşlüyor muyum? Belki düşünmek, düşündüğünü düşlemektir? Hah hah haaa... Ah, belirsizlik, korku ve çaresizlik sularında son nefesini verir gibi gülen bendenizi mazur görünüz.

Geçenlerde bir habere rastladım: Seul'de cinayetten tutuklanan bir Budist rahip, kedisiyle görüşmek için hapishane yönetiminden özel izin istiyordu. Görüş gününde, mahkumların birinci derece yakınları haricinde kimsenin içeri alınması yasak halbuki. Rahip "Bu kedi benim annem. Öldükten sonra dünyaya kedi olarak döndü. Diğer tutuklular aile üyeleriyle buluşuyorlar. Ben de reenkarne olmuş annemle biraraya gelebilmeliyim" diyor. Kedi erkek.

Sanıyorum, varsayımlarımıza kesinlik atfederek oluşturduğumuz zincirlerin birbirine düğümlenmesi mukadder. Çılgınca değişimleri görmezden gelirken, ayrı kategorilere ait unsurları birbirine sıkı sıkıya bağlamaya pek hevesliyiz.

Kâtil rahip kimi öldürdü acaba? İster misiniz annesini doğramış olsun? Tutalım ki pisicik de maktulün etini yiyen bir kedinin yavrusu! Hakikat ile manasızlık ironi ortak paydasında buluşuveriyor.

Siz yazmıştınız: "Anlamak, başkasını anlamaktır. Düşünmek ise kişinin kendi kanaati aleyhine kanıtlar araması. İnsan kendini anlayamaz. Anlam bize

başkasının ikramı, hediyesi, bahşişidir. Benliğimizi ancak tanıyabilir [meşru kabul eder], etap etap kurar ve zaman içinde farklı farklı niteleriz. Kendi değişimimizi normal, ötekinin değişimini anormal sayarız..." Acaba hâlâ aynı fikirde misiniz? Muhtemelen bu mülahazalarınız da değişime uğradı; bense, okur vefasında tohumlanan, yuvalanan ihanette sizi itip kakıyorum...

Ne yapalım aziz Alp Laçin O?..

Eylemsizliğin, suskunluğun, giderek kayıtsızlığın sırrına eremediğimiz için bocalıyoruz. İlişkilerimizi boşluklar dolduruyor. Konuşurken, dertleşirken, hatta sevişirken bile birbirimizden kaçınıyor, kaçıyoruz. Düşüncemiz, duygumuz ve sezgimiz ile sözümüz, halimiz ve eylemimiz birbirine zıt. Aşk ise bir mola; doğası gereği kısa, verimsiz ve göstermelik.

Aşk... ımmm, müstehcen bir temenni galiba? Onu dua gibi göstermeye çalışmakla günaha giriyoruz. Kutsamak da bazen bir saygısızlık. Birbirimizi kerahat vakti kutsuyoruz. Ne ayıp bir çılgınlık.

Tanrı buyruğunu, filozof bilgeliğini, sanatsal terbiyeyi aşan, daha doğrusu heba eden bir şey varsa, o da işte beşeriyetin bu kahrolası / kahredici tutarsızlığıdır: İçgüdülerin zehirli dalgaları tasavvuru da, mefkureyi de, muhayyileyi de vuruyor. Sınırları saptayamıyoruz artık. Ciddiyetin zirvesinde kaypaklık, aşkın merkezinde sadakatsizlik, dostluğun mayasında kalleşlik... İç âlemimizin arşivinde yalanlar kataloglanıyor.

İşi, zorlaştırmakla kalmıyor, bozuyorum, değil mi? Müşkülpesent ve kötümserim.

Aslında bu mektubu size beslediğim hisleri anlatmak için yazıyorum. Hıh... Sevgimi söyleyecektim güya... Fakat işte birtakım fikirler öne sürüyorum.... Toleranslı, tahammüllü birine benziyorsunuz. Beni hoşgöreceğinizi umuyorum gizliden. Hem siz "Roman, duyguyu düşünceye çevirir" demez misiniz? Ayrıca, bir yazarla yazışmak ziyadesiyle güç. Siz bana yazsaydınız ve ben okusaydım... Bu rol değişiminden kime ne fayda var?

Kötümser miyim gerçekten? İyicil kötümserleri bilirsiniz. Aslında tek yaptıkları, harekete geçmeden önce, en kötü ihtimali yedeğe almaya çalışmaktır. Kaybı, yenilgiyi, aksaklığı hesaba katmadıkça kendilerini hazır hissetmezler. Galiba ben onlardan biriyim.

"Sağırlığa sığınmak" demiştim ya... hariçten gelen veri, mesaj, duygu... bombardımanı altında parçalanmaktan sakınmanın tek yolu duyarsızlık sa-

nırım. Duygularımızın değişmesiyle birlikte başkalaştığımız için, itiraflarımız geçersizleşiyor. Ne yazık ki inkar, varoluşumuzun başat işlevi. Kendimizden kuşkulanmakta haklıyız. Suçluyuz zira. [Bunu, hukukçu sıfatıyla söylüyorum.] Suçun ve cezanın, teknoloji ilerledikçe çeşitlenip çoğalması kaçınılmazdı. Tam da bu sebeple, ilkel yöntemlerin ilki, bireysel cezalandırma geri döndü: Çiftliğimize izinsiz giren yabancıyı kurşunlar gibi, sosyal medyada birbirimizi kısıtlıyor, engelliyor, spam'liyor, linç ediyoruz.

Alp Laçin Bey...

Mevcut koşullarda manevi borçlarımızı ödememiz de, alacaklarımızı tahsil etmemiz de imkansız. Borçlu ve alacaklı öleceğiz. Eskiden hayat ölümle tamamlanırdı. Şimdi yarım kalıyor. Sevgiyi ve saygıyı hak etmenin tek yolu var: Ortalıkta görünmemek; yani isminiz bilinmeli, fakat kimseyle temas kurmamalısınız. Namınız yürürken siz saklanmalısınız. Ünlenmeli fakat meşhurluktan sakınmalısınız. Gelgelelim size bu mektubu yazmakla, kendi kuralımı çiğniyorum. Çaresizlik lüzumlu mu acaba?.. Sizce de her konuşma, her görüşme, her birliktelik... bir değersizlik transferi değil mi? Onurlu kişi müştağni, münezzeh ve münzevi olmak mecburiyetinde. Davete mi katıldınız: Tuzağa düştünüz demektir. Cemiyetin yahut cemaatin, bataklığa gömülen delik deşik teknesindeki mahkeme kabininden, zindana sürüklenirken herkesle birlikte, boğulacağız...

İnsanın insana er geç başgösteren muhtaçlığı canımı yakıyor. Tanrı da olamıyoruz. Bana öyle geliyor ki Tanrı mertebesine yükselmenin yolu saklanmaktan ve hiç kimsenin listesinde işaretlenmemekten geçiyor. Hiçkimsenin listesinde işaretlenmemek. Zira tüm listeler er geç kararır. En iyi gününde de, en kötü gününde de kimsenin yanında bulunmamalıyım. Duyarsızlık, hassasiyetin gereği artık. Kıdemli kölelerden emir almaktan sakınmanın tek yolu, herkesin herkesle az ya da çok çatıştığı, bu hiç bitmeyen savaşa girmemek bence... Dünya denen harp meydanının dışında kurmalıyım otağımı. İlk üç saniyede yaftaladığı muhatabının haysiyetini tahrip ettikten sonra gülümseyerek elini uzatan mahluklar arasında ne işim var? Bir yanardağ gibi faaliyet göstermeli. Böylece, kızarmış tavşanların küsmesini dert etmeyiz.

Acayip. Kaotik panayırda ticaret her nasılsa sürüyor. En çok da zaman, hız, dikkat ve kolaylık alınıp satılıyor. Arz-talep dengesizliği de caba. Kimsenin yeterince zamanı yok, herkes gecikiyor, dikkatler hep dağınık ve basit şeyler

bile zor. Hal böyleyken insani münasebetler [sevgi, yoldaşlık, dostluk, aşk, sırdaşlık ve hatta düşmanlık] otomatikman kısıtlanıyor.

Acaba bu yazdıklarımı size göndermesem, silsem mi?.. Bana bunu düşündüren şey, gözlerimin dolup taşması. Anlayamadığım bir nedenle ağlıyorum şu an. Kadın ile erkek arasındaki farkın matematiksel bir kesinlik, fiziksel bir aşikarlık, kimyasal bir kesafet arzetmesi sinir bozucu. Bir Alman üniversitesindeki uzman göz doktoru Elisabeth Messmer'in araştırmasına göre kadınlar yılda 30 ila 64 kez ağlıyormuş. Erkekler ise 6 ila 17... Kadının ağlaması 6, erkeğinki 2 dakika sürüyormuş. Sizce gözyaşı dökmediğimiz zamanlarda da ağlıyor muyuzdur? "Dünyada akan gözyaşı miktarı sabittir. Biri ağlamayı kesince, diğeri başlar" yazmış Samuel Beckett. Bu doğru mu Alp Laçin Bey?

Kalbime saplanan soru işaretini çıkarıp buraya koymadan önce... şunu söylememe müsaade buyurunuz: Siz ve ben... birbirimizi sevecek miyiz?

Sıfıra eşit sapıklık denklemi
ya da
Beleşçiliği pahalıya ödemek

Gerçek artık taklidi taklit ediyor.
[GEORGE RITZER, *Büyüsü Bozulmuş Dünyayı Büyülemek*]

"Yegane Hanım, kuralları tekrar hatırlatmama müsaade ediniz." Yahya Hayhay'ı konuşmak mı yoruyor, nezaket mi, izahta bulunmak mı? Muhtemelen hepsi. Başında bir bungunluk bulutu gezdiriyor çoğu zaman. Eşref saatine denk gelirseniz, dünyanın en şakrak, matrak insanına dönüşür, o ayrı.

"Buyurunuz, dinliyorum."

"Bir: Roman 'karakterleriyle' muhatap olamazsınız. Maazallah, aranızdaki etkileşim roman evrenini bükebilir. 'Tiplerle' yani figüran konumundaki kimselerle temas etmenizde beis yok. İki: Maceraya katılmanız yasak. Muammayı çözmeye, birini kurtarmaya ya da cezalandırmaya kalkışamazsınız. Üç: Olayları, kişileri etkileyecek herhangi bir eylemde bulunamazsınız.

Dört: Roman evreninde, maceranın süresinden uzun kalamazsınız."

"Aksi takdirde?"

"Hikaye bittiği anda, muhayyel bir karanlıkta, kimsenin görmediği, hatırlamadığı bir hayalete dönüşürsünüz. Ve gerçek dünyaya geçmeniz imkansızlaşır." Bunu, gayet normal bir durumdan bahseder gibi sakince söylemişti. "Neyse ki ben de orada olacağım. Bir problem çıkarsa bana gelebilirsiniz Yegane Hanım. Kaldı ki makineye dönüş vaktinizi de kaydediyorum_"

"Nasıl yani?"

"Teleport, sizi romandan gerisingeri çekiyor. Dönüş anı yaklaştığında kimsenin sizi göremeyeceği bir yere saklanmayı unutmayınız."

"Ya bir kaza geçirirsem? Ya da hata yaparsam?"

Güldü. Bu korkunç ihtimal onu keyiflendirmişti. Amma acayip bir adam: "Onu o zaman düşünürüz!.. Sanırım... Ara sıra hepimiz anormal işler yapmaya ihtiyaç duyuyoruz... Maymun tutunduğu dalı, bir diğerini yakalamadan bırakmazmış..."

"Madem öyle biz niye tedbirli davranmıyoruz ve de anormal işlere yelteniyoruz?"

"Çünkü maymun değiliz. Yani... eskisi kadar."

Afili Hafiye Güney Kutup'un yazdığı bir Alp Laçin O macerasıydı. Müellifin katliyle roman yarım kaldı. Ben Alp'in bilgisayarındaki dosyayı gizlice aktardığım flash-disk'i Yahya Bey'e iletmiştim. O da kitabı roman makinesine yüklemiş.

Üstadın verdiği tılsımlı gömleği giydim ve teleport'a girdim. Akabinde, Hayhay Çelebi cihazı programladı. Göstergeleri kontrol etti. Ve beni natamam romanın 20. sayfasına, sevdiğim adamın, hayvanat bahçesindeki maymun kafesini süpürdüğü bölüme ışınladı!

***

Allah'ım... Tam karşımdaydı. Elinde çalı süpürgesi, sırtında kirli bir tulum...

Gerçek dünyada yazar Alp Laçin O'nun sevgilisiyim. Fakat... onunla tıpatıp aynı olan bu hayalî karakteri seviyorum işte. Ona bakarken sevinçten kalbim gümbürdüyor ve gözlerim doluyor. Fakat bir yandan da... tanga, motosiklet eldiveni ve parmakarası terlik giymiş gibi rahatsızım.

Yazarla sevişirken, onun hayalî ikizini düşünüyorum... Sıfıra eşit bir sapıklık denklemi!.. İnanın bugünlere, kanıksanmış sınırları aşarak gelmedim. Gene de... Ne yani, mucizevi bir deneyimin cazibesine direnemediğim için beni ayıplayacak mısınız? Dahası, mucizeler de kalite kalite. Bu, roman kahramanıyla karşılaşmak, olağanüstü bir tecrübe!

Elindeki gofreti, ufarak maymunlardan birine verdi. Sonra dönüp bana baktı. Ah!.. Çok alçaktan uçan bir uçaktaki pilotla göz göze gelmek gibi!

Arzu tabiatın teşviki, haz ise onayıdır. Bense arzuları yatıştırmalı, hazzı inkar ya da reddetmeliyim.

Takdir edersiniz ki aşırılıklar, tuhaflıklar ve anormalliklerden sonra normale dönmek zordur. Ve ben artık normal olmak istemiyorum.

***

Alp Laçin O, Mübarek Aslan Hayvanat Bahçesi'nin önünde, siyah Rover'ın içinde beklerken ben arka koltukta saklanıyordum. Şarküteriden ciğerli sandviç aldığı sırada otomobile giriverdim. [Roman karakterleri enteresan; arabalarının, evlerinin kapılarını asla kilitlemiyorlar.] Önceki gelişimde, Alp gofret yiyordu ya, galiba canım çekti, bu defa ben de bir tane alıp çantama atmıştım. Baktım, ön panelde bir gofret. Onu kapıp, yerine çantamdakini koydum. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Eski bir Arap şiirinde okumuştum, âşıklar birbirlerinin

bardağından içmekten hoşlanırmış. Ne şapşallık! Ve ne kadar heyecanlı! Onun dokunduğu gofret daha mı lezizdir? Offf... Ben prestijli bir avukatım; şu halime bakın! Varoş veletleri gibi şekerleme araklıyorum!..

Alp Laçin O soğan yemiş. Yalnızlığın berbat kokulu imtiyazı. Burada beni farkederse yanarım. Roman evreninde kıyamet tetiklenir. Hayatım kayar. Saklambaç oyunuyla, şekerleme hırsızlığıyla böyle astronomik riskler, ölümcül tehlikeler doğurmak da az iş değil, ha? Neyse ki gofretin başka olduğunu anlamadı. Sonuçta o da bir erkek. Detay körü. Hayvanat bahçesinin kapısını kolluyor. Dikkatini, gelmesi muhtemel suçlulara teksif etmiş. Sigara yaktı. Radyoyu açtı. Acıklı bir bir türkü duyuldu: *Gelmek mümkün değil bağışla beni*... Benim hâlimi anlatıyordu. Oracıkta iki büklüm beklerken gözyaşlarım içime akıyordu.

* * *

Roman karakterine mektup yazıyorum. Elyazım berbat. Doktor olmalıymışım. Antikacıdan aldığım plağı gizlice komodinin üstüne bırakıyorum. Görünmezim. Fakat göze batan izler bırakıyorum habire.

Ondan bir hatıra almak istedim. Biliyorum, delice. Karakola sızdım. Niyetim, Alp Laçin O'nun Batman desenli mug'ını almak. Kurbanlarının gözlerini, kimlik kartlarını, anahtarlıklarını filan biriktiren koleksiyoncu kâtiller gibiyim.

Afili Hafiye'de okuduğum kadarıyla, kupadaki Batman figürünü yerli bir çizer çizmişti. Araştırdım. Ve nihayet o kupadan bir tane satın aldım. Çizimin altında, ünlü çizer Ethem Onur Bilgiç'in imzası vardı. Kılık değiştirip karakola sızdım. Manto giymiş ve başıma eşarp bağlamıştım. Komiserin odasına girdim. Kupayı aldım. Dibinde biraz kahve vardı. Bendekine boşalttım. Böylece kupaları değiştirdim. Fakat yanlış yapmıştım. Alp'in kupasındaki Batman'in çizeri Yıldıray Çınar'dı. İki desen de şa-

haneydi. Lakin birbirine benzemiyordu. Kahveyi tekrar döküp bu karmaşayı önlemek isterken arkamdan biri seslendi: "Kimi aramıştınız?"

Kupayı mantomun içine saklayıp döndüm: "Sevgilimle kaçmak için sözleşmiştik" diye yalan attım.

"Eee?" dedi kuşkulu, müstehzi ve meraklı bir ifadeyle.

"Kaçtı!"

"Birlikte kaçacağınız adam sizden mi kaçtı?"

"He ya... Aynen öyle oldu."

"Gel bakalım." Yana, Perçin'in sekreterle paylaştığı küçük odaya geçtik.

Komiser-yardımcısıyla konuşurken heyecanlanıyordum. Yo, enseleneceğim için değil. Kadın, düpedüz Gülşen Bubikoğlu'ydu. Benimle gayet samimi konuştu: "İlk aşk, ilk öpücük, ilk evlilik; hepsi bir günde olmaz ki bacım!.."

Kapının önünden geçen Alp Laçin O'yu gördüm. Hem sevinmiş hem üzülmüştüm. Sevdiğim adamı dünya gözüyle, yo, yani roman gözüyle bir kez daha görmüştüm ve fakat mug'ı yerine koyamazdım artık.

Perçin Çeper'in öğütlerini, ikazlarını, tavsiyelerini dinledim. Onunla konuşmakla roman seyahati kurallarını çiğniyordum muhtemelen. Derken içeri zebella gibi bir kadın daldı. Okan Yunus'un eşi, bedduacı Asuman. Kadın ortama anında hakimiyet kurdu. Ben de karambolden Perçin'e teşekkür edip tüydüm.

* * *

Alp Laçin O uyuyordu. Cep telefonumun fenerini salondaki kitaplıkta gezdiriyorum. Kahramanım-ız- bir polis için ziyadesiyle entelektüel: Baudrillard, Sennet, Uluğ Nutku, Giddens, Hilmi Ziya, Tanpınar, Agnes Heller, Ergin Günçe, G.K. Chesterton, Hüseyin Rahmi, Eagleton, Pir Sultan...

Hımmm, şu da neymiş: George Ritzer, *Büyüsü Bozulmuş Dünyayı Büyülemek*. Kitabı biraz karıştırdım: "Postmodern top-

lumsal kuram akademik değil edebidir. Postmodern düşünürler akademik ile edebî arasında belirgin bir çizgi çekme düşüncesini reddetmekle kalmaz aynı zamanda modern düşünme yönteminin bir parçası olan sınır çekme çabalarının çoğunu ya da tümünü reddederler. Daha önemlisi, toplumun genelde akılcı olduğu düşüncesini de yadsırlar. Onlara göre, postmodern toplumda akılcı unsurlar; duyguların, sezginin, yansıtma, spekülasyon, kişisel deneyim, gelenek, şiddet, metafizik, kozmoloji, sihir, cinselliğin ve mistik deneyimin gerisinde kalır."

Ritzer sağlam bir yazara benziyor. İnşallah bu roman için uydurulmuş biri değildir.

Kitabı rafa koydum.

İçeriden gelen tıkırtılara kulak kabarttım. Alp Laçin O buzdolabını açtı galiba. Kış gecesi susamış.

Bir an önce toz olmalıyım. Yoksa beleşçiliğimi pahalıya ödeyeceğim.

Şeytanın yazdığı, meleğin ciltlediği bir kitap
ya da
Kusursuz tesadüfün kimse farkına varmaz

Biraz dikkat etsek görürüz ki insanların çoğu yarı deli, yarı iradelidir.
Ve kâh iradeleriyle kâh delilikleriyle hareket ederler.
Onları olduklarından daha az deli veya daha çok iradeli zannetmek hatadır.
[ABDÜLHAK ŞİNASİ HİSAR, 1887-1963
***Çamlıca'daki Eniştemiz*]**

Okumayı mezar taşlarından öğrenmiştim. Evimiz kabristana yakındı; muhitteki tek yeşil alan. Orada saklambaç oynardık.

Güney Kutup'un mezarına bir papatya demeti bıraktım. Dua okudum. "Öcün alındı" diye fısıldadım "rahat uyu, saf yürekli genç yazar."

İntikamın adalete aykırı olduğunu biliyorum: Kaybı kazanca dönüştürmediğini, yaraları sarmadığını, ölüyü diriltmediğini...

Gene de, malum... hınç güç verir, kin motivasyon sağlar, hırs yön buldurur, nefret odaklandırır, misilleme ferahlatır. Yani, bizim gibi duygudan eyleme geçen irrasyonel insanların hayatı böyle akar. Sükunet, uzlaşma, diğerkamlık, şefkat ve bağışlamayı ortaya çıkaran türde bir zihin enerjisi ve terbiyeden nasibimiz az. Maalesef. Bu bir gerçek.

***

Yüzbinlerce kişi gibi ben de Alp Laçin O serisini heyecanla okuyordum. Romanların kurgusu da, anlatımı da harika. Beri tarafta, başkarakter Alp Laçin O'ya kanım kaynamıştı. Derin, naif, espritüel ve yapayalnız bir adam. "Birbirimizi anlasaydık, sanata ihtiyaç duymazdık" diyordu. Düşüncelerine gerçekçi bir hüzün hakimdi: "Dünyada ahlakı, aşkı, dostluğu, saygınlığı... hazır bulacağımızı sanırız. Halbuki bunların tümünü icat etmemiz, hatta yaratmamız gerekir." Teşbih sanatında ustaydı: 'Ruhsuz piliç' lakaplı bir kız hakkında "Şeytanın yazdığı, meleğin ciltlediği bir kitaba benziyor" demişti.

Yazar Alp Laçin O'da, adaşı başkarakterden daha fazlası vardı muhakkak. Roman kahramanının şahsında, yazara akmıştı gönlüm. Saçma, değil mi? Eh, her başlangıçta saçmalık yok mudur?

Kılımı kıpırdatmıyordum. Çünkü romantizmin temel kuralı ertelemedir. Acele yok. Beklemeyi, durmayı, susmayı bilmezsen eğer herşey altüst olur. Hatıra tadı vermeyen, iz bırakmayan, özensiz eylemler, hayalleri kırmaktan başka işe yaramaz. Sevda coşkusu sükunette mayalanmalıdır önce. Erkeklerin çoğu, hele gençler, bu hakikati kavrayamıyor. Mesafenin yakınlık demek olduğunu anlamıyorlar. Hayale, meraka, hasrete... aşk'ın temelini dolduran harcın karılmasına mahal bırakmıyorlar.

Alp Laçin O'yla bir sahafta rastlaştık. Kusursuz tesadüfün kimse farkına varmaz. Abdülhak Şinasi Hisar'ın *Çamlıca'daki Enişte*miz adlı romanını karıştırıyordum.

Arkamdan, kısık sesle "Refik Halit Karay'a göre, kitabın adı *Çamlıca'daki Deli Enişte*miz olmalıymış" dedi.

Döndüm. Kucağında kitaplar; yüzünde mahcup bir tebessüm. Heyecanımı bastırarak, sakince sordum: "Sizce haklı mı?"

"Bence... *Deli Enişte* en iyisi."

"Neden?"

"Beş hece. Yani kısa. Merak uyandırıcı. Akılda kalıcı. Ve... hikayeye daha uygun."

Duraladım.

"Bağışlayınız, dikkatinizi dağıttım galiba. Müsaadenizle" diyerek uzaklaştı.

Fethi Naci, Neyzen Tevfik, Cemil Meriç, Mithat Cemal, Mîna Urgan, Orhan Şaik ve Berna Moran'dan birer kitap seçmişti. Genç fakat kır saçlı sahafa parayı ödeyip çıktı. Ben de peşinden.

"Alp Laçin Bey!" Evet. Yanlış. Tesadüfü fırsata çevirmek, bir nevi görgüsüzlük. [Bari birkaç tarih kitabı alıp okuyayım da hangi hataları tekrarlayacağımı bileyim.]

Yaz sıcağıydı. Yazar, buzlu kahve teklifimi kabul etti. Tatlı tatlı söyleştik. Yazdığı her satırı okuduğumu açık etmedim. Hayranlığın lüzumu yok.

Aşk, ayrıntıların egemenliğidir. Gönül macerasında saniyeler, milimler, gramlar değer kazanır. Yapmadıkların, yaptıkların kadar önemlidir. Burada ne romantik klişelerden bahsedeceğim ne de aşkımızı biricik kılan hususlardan.

İlişkimizi özetlemek gerekirse... Bir keresinde bana "Siz, Yegane... kelebek, limon ve bomba karışımı bir kızsınız" demişti.

Yıllar sonra bunu ona hatırlattığımda "Hâlâ aynı görüşteyim! Kanatlarına limon sıkılmış, kafasına bomba atılmış bir kelebeksin!" diyecekti.

* * *

Roman Fabrikası'nın nasıl işlediğini anladığımda şok geçirdim. Alp Laçin O, romanları tasarlıyor, bir şema oluşturuyor ve başkalarına yazdırıyordu. Yazma işi tamamlanınca da editoryal düzenlemelerle kitaba son şeklini veriyor. Onun bir süpervizör konumunda olduğu söylenebilir. Gelgelelim, yüzbinlerce okurun karşısına yazar sıfatıyla çıkıyordu. Müellifleri gölgeye, karanlığa itiyor; anlatım ve kurgudaki orijinal fikirlerin tümünü kendine mal ediyordu.

Alp Laçin O'nun en sevdiğim maceraları *Kalleşin Leşi, Soğuk İzi Takip Et* ve *Ölçülü Abartılar*'ı Güney Kutup'un yazdığını öğrendim. Güney Bey'in kendi adıyla yayımladığı *Sinsi Amatör* adlı kitabı da okumuştum. Ne yalan söyleyeyim, pek sarmadı beni. Anlaşılan o ki Alp Laçin O'nun tasarımları, yönlendirmeleri ve rötuşlamaları hakikaten belirleyici. Şarlatandan ziyade, düzenbaz bir bilim insanı.

Aramız açılmıştı. Artık birbirimizi sevmiyorduk. Onun, yarattığı karaktere benzemesini boş yere ummuştum: "Sen yalancı, hilekâr ve dızdızcısın!"

"Hayat bir hikaye değil Yegane. Kaotik. Tutarsız. Fazla uzun. Ve kötü sürprizlerle dolu. Yazıdaki bariz anlam yaşamda yok. Hiçbirimiz dramatik soruya, 'Ben kimim?' sorusuna cevap veremeyiz. Çünkü gerçek kişiler değiliz. Niteliklerimiz, sınırlarımız, yönümüz belirsiz. Gerçek kişiler romanlardadır. Siz hayalî Alp'i seviyorsunuz. Haklısınız. Bilin ki asla romandaki o komiser kadar ölçülü, dengeli, kıvamlı biri olamayacağım. Siz de erişilmez yücelikteki Gül Esin değilsiniz. Beni hırsızlıkla suçluyorsunuz. Roman karakteri olsaydım bana pekâlâ sempati duyardınız. Aşkımız da yıllar süren bir imtihana dönüşmezdi. Birkaç paragrafın içinde ilelebet mutlu mesut yaşardık. Kadro dışı şeytan bizi dürtükleyip fikrimizi değiştiremezdi... Tamam, sizi hayalkırıklığına uğrattığım için af diliyorum. Siz de beni suçlamaktan vazgeçin artık, lütfen. Güney Kutup denen herif, anne-babasından görmediği şefkat miktarınca alkol almış ve

artık alkolün çocuğuna benziyor! Üstelik 1970'lerden gelmiş bir pezevenk gibi giyiniyor!.. Hıh... Kusurlarımı bağışlamanız ve yeniden sevmeniz için yapmam gerekenlerin bir listesini verin bana. Olmaz mı?"

Bu özür beyanının arkasında pişmanlık ve tevazu mu, yüzsüzlük ve riya mı var bilemiyorum.

Emir niteliğinde bir kehanet ya da Karlofça Antlaşması'nı ben mi imzaladım?!

Kalbime çukur kazdım seni defnetmek için
–I dug a hole inside my heart to put you in your grave–
[BRANDI CARLILE, *Raise Hell* şarkısından]

"Her insan ölecek yaştadır" derler. Bununla birlikte, istatistiklere göre, ölmeniz ihtimalinin en düşük olduğu yaş 8... Maalesef siz de ben de 8 yaşı çoktan geride bıraktık sevgili okur. Gelgelelim, 117 yaşındaysanız... ruhunuzu bir sene zarfında teslim edeceğiniz neredeyse kesindir.

Güney Kutup, Alp Laçin O'ya dava açmayı reddetmişti. Onu güçbela ikna ettim. Fikrî ve Sınai Haklar Mahkemesi'ne başvurmak üzereydim.

Güney espritüel ve disiplinli bir yazardı. Aynı zamanda keder, onun benliğinin demir çekirdeğiydi. Herşeyi yıkmaya meyilliydi. Bir keresinde bana "Babam alkolikti. Fakat bıraktı. Artık onunla hiçbir ortak yönümüz kalmadı" demişti.

Görüştüğümüz günün akşamı viskiyi fazla kaçırmış ve Alp'e telefon açmıştı: "Seninle mahkemede hesaplaşacağız kakarişkocu yamyam. Avukatım Yegane Yadigar, omurganı sökecek." Böylece, Alp'in beyninde uyuyan yılan uyanıp sürünmeye başlamıştı.

Bir kimsenin suçlanabilmesi için 3 husus gereklidir: Bağlantı, sebep, fırsat. Alp'in Güney'le bağlantısı ortadaydı. Suçun sebebi, henüz dava açılmadığından, gizli kalmıştı. Cinayet esnasında ikisi telefonda konuşmaktaydılar; dolayısıyla, tetiği Alp Laçin O'nun çekmediği kesindi.

Gece, baş-şüpheli Alp'in evine gittim. Kapıyı o açtı.

"Namüsait şartlarda mı tezahür ettim?"

Bir davet jestiyle "Yo, estağfurullah... Hoşgeldiniz" dedi.

Sözümona üzgündü. İkimiz de bu korkunç olay bizi birbirimize yeniden yaklaştırmış gibi numara yapıyorduk. Evde ışıklar kısılmış, iştahlar kesilmiş, bayraklar yarıya indirilmişti. Sebastian mutfakta kahve pişiriyor. Yardım etme bahanesiyle yanına gittim.

Küçük fincanları tepsiye diziyordu: "Bendenizi mahcup ediyorsunuz Yegane Hanım. Siz lütfen zahmet buyurmayınız."

"Ne zahmeti Sebastian. Hareket etmeyince içim kararıyor."

Abartılı fakat sempatik bir şaşkınlıkla: "Ah, öyle mi? Neden efendim?"

"Duymuşsunuzdur. Güney Kutup sizlere ömür."

"Duymak ne kelime hanımefendiciğim. Kâtil kim, biliyorum."

Hıçkırır gibi ünledim: "Hı?!"

Lafı neşeyle tekerledi: "Kâtil cüceymiş. Cüce kanserliymiş. Kanser kötü huyluymuş. Can çıkar huy çıkmazmış!"

"Böyle bir olayı şaka konusu etmenizi yadırgadım doğrusu Sebastian" dedim soğuk bir sesle.

"Beni mazur görünüz, bir şey komik değilse, gerçek de değilmiş gibi geliyor bana" dedi sakince ve ekledi: "Madem merak ediyorsunuz, onu ben öldürdüm."

"Ne?! Nasıl?! Niçin?!"

Bakır cezvedeki kahveyi, tatlı kaşığıyla karıştırıyordu: "Malum-u âliniz, Güney Bey ile efendim Alp Bey arasında bir ihtilaf husule gelmişti." Sabit tebessümüyle, tane tane anlatmaya

devam etti: "Böyle durumlarda kesin çare –takdir edersiniz ki– taraflardan birini imamın kayığına bindirip tahtalıköye uğurlamaktır."

Sebastian esrarengiz biri. Rivayete göre, Alp'e uşaklık etmek için üste para vermişti; hem de bir bavul dolusu. Gene de nazik, hassas, ihtimamlı hizmetçinin, bir cinayet tertipleyeceğini ve cürmünü komposto tarifi verir gibi tatlı tatlı itiraf edeceğini ummazdım: "Güney Bey'i... bizzat siz mi?.."

"Evet. Az evvel söyledim ya?"

Kalbim havanda dövülüyordu sanki: "Fakat bu çok mantıksız... Hem siz nasıl?.."

"Beni mazur görünüz. Teferruata giremeyeceğim. Nitekim bunun kimseye bir faydası dokunmaz; yanılıyor muyum?"

"Cinayet işleneceğinden, Alp Laçin Bey'in haberi var mıydı?"

"Elbette! Gerçi ilkin biraz gönülsüzdü. Lakin prestijini kaybetmesi mevzubahisti. Güney Bey'i onun onayıyla mortlattım."

"Mortlattınız mı?"

"Ah, pardon, demek istediğim âlem-i bekaya postaladım."

Fısıltıyla sordum: "Tüm bunları polise ve savcıya da anlatır mısınız?"

"Asla!" Kahveyi fincanlara dökerken cezveyi indirip kaldırıyordu. "Resmî görevlilere ötemem. Maazallah, efendimin başı belaya girer!"

"Peki, bana neden öttünüz?"

"İzaha ne hacet, siz... ailenin asli üyesisiniz."

Salona döndüm. Sebastian peşimden tepsiyi getirdi. Alp Laçin O kadife koltuğa yayılmış uyukluyordu. Bir anlık tereddütten sonra "Ben... ben gidiyorum!" diye ünledim. Yazar, tokat yemiş gibi ayıldı. Ayaklanmasına fırsat vermeden çantamı kapıp kaçtım.

* * *

Afili Hafiye Alp Laçin O'nun gerçek dünyaya ışınlanmasıyla hayalî sevgilime, daha doğrusu, sevdiğim hayal kişisine kavuşmuştum.

Fakat... 3 sorun vardı:

1- Romandaki karakter, edimleri bir muharrir tarafından inceden inceye düşünülüp yazılmadığında, tek başınayken nasıl birine dönüşecek?

2- Gerçek Alp Laçin O ile Komiser aynı âlemde birbirine etki etmeden yaşayabilecek mi?

3- Yahya Hayhay, roman karakterini geri göndermek isterse –ki bu gerekiyor– ne halt edeceğiz?

Romandan çıkıp gelen Alp Laçin O ölümsüz. Bu dünyanın kanunları onu bağlamıyor. Ne de olsa hayalî bir karakter. Ayrıca, orijinaline kıyasla gayet kibar, ilgili ve dürüst bir sevgili.

Gece, yatakta romantik 'yastık sohbeti' sürerken "Tek çare" dedi "yazarı ortadan kaldırmak."

"Neden bahsediyorsunuz?"

"Siz de biliyorsunuz, Yegane Hanım... Herkes beni o sanıyor. Adamla parmak izlerimiz bile aynı. Benden 10 yaş büyük, fakat yaşıtım gibi görünüyor. Kusursuz cinayetin formülünü ele geçirdiğimizi görmüyor musunuz: Başka bir evrenden gelen kâtil, maktulün yerine geçecek. Kimse kaybolmayacak. Tek mesele, cesedi ortadan kaldırmak... Bakın, karmaşaya yol açmadan, yakalanmadan bu dünyada uzun süre kalamam. Dahası, o düzenbaz bir kâtil. Siz söylediniz; çalıştırdığı yazarlardan birini öldürtmüş! Eğer onu indirip yerine geçmezsem, sizinle de ayrılmamız gerekecek. Anlıyor musunuz?"

"Romanlarda şiddete sıkça başvuruyor ve birçok insanı vuruyorsunuz. Fakat bu gerçek dünya. Burada suçları cezalandırıyoruz."

Masumiyet pırıltıları saçan bir gülümsemeyle "O da doğru" dedi "peki madem, bu odadan hiç çıkmam olur biter."

"Yalan söylüyorsunuz sevgilim. Sizi yaratan yazarı ilk fırsatta mıhlayacaksınız."

Tebessümüne bir muziplik ışığı, nükte çizgisi eklendi: "Sizin gibi bir dilberin kehaneti benim için emirdir. Riayet etmekten başka ne yapabilirim?"

"Olmaz" dedim "bu meşum fikri aklınızdan çıkarın, rica ederim. Gönlümüzü hoş etmek uğruna cinayet işleyemeyiz."

"N'olur biraz insaflı olunuz biricik leydim. Ne yapayım? Sizi terkedip, yazarı mezarı boylamış, tutarsızlıklarla dolu, yarımyamalak romana geri mi döneyim? Böyle bir cezaya müstahak mıyım? Günahım ne? Karlofça Antlaşması'nı ben mi imzaladım?"

"Kalbinizi ferah tutunuz. Bir yol bulunur elbet..."

Uzanıp komodindeki cep telefonunu aldı. Düşünüyordum: Haklıydı aslında. Alp Laçin O, yazarı vurursa, karmaşa ortadan kalkar. Yahya Hayhay da bu duruma itiraz etmezse... Masallardaki gibi, tam anlamıyla 'ebediyete kadar' mutlu mesut yaşarız!.. Listeden bir şarkı seçip play tuşuna bastı: Brandi Carlile'den *Raise Hell*... "Bu şarkı, reçeteyle alınmalı" dedi.

Günahlar maziyi dolgun gösterir
ya da
İlahî mahkemedeki avukat

Hortlağı defnedersen yeniden hortlar.
[Grönland Atasözü]

Korkudan taş kesilmiştim. O esnada, buz tutmuş kamçı gibi bir yağmurun başlaması, bardağı taşıran damla oldu. Can havliyle tabanları yağladım. Toprak, yağlı çamura dönmüş bir anda. Ayaklarım kayıyor. Adım başı sendeliyor, mezar taşlarına çarpıyordum. Nefes nefese çırpınıyorum. Kolumdaki çantanın kayışını boynuma geçirdim. Düşerse asla bulamam. Bu mahşer sahnesi ikide bir şimşek ışığıyla aydınlanıyor. Görünen o ki, ölülerin

arasında can vereceğim. Muşamba karası, hışırtılı gecede, gulyabani etimi kemirip kemiğimi tükürecek... Sağanaktan ağırlaşmış servilerin bitkisel ablukası altında... lime lime cesedimi, asitli sel eritecek ve... toprak beni çiğneyip afiyetle yutacak!..

* * *

Romandan Gelen Adam, yazarın künyesini silmişti. Ünlü edibin yerine, hayalî karakter geçti. Yeni Alp Laçin O'yla günümüzü gün ediyorduk. Partiler veriyor, gezip tozuyor, gönül eğlendiriyorduk. Şampanya ve caz. Vals ve mehtap. Öpücük ve fayton...

Dans pistinde Alp Laçin O'ya "Olaylar fazlasıyla karmaşıklaştı" dedim "vicdanım karıncalanıyor. Romancı yargılanmalıydı. Cezalandırma, suç içermemeli. Yazık ki elinizi kana buladınız..."

Hoşgörülü bir tebessümle yüzümü inceledi: "Ah sevgilim... Sizi gayet iyi anlıyorum. Akıllı kişilere, geçmişte yaptıkları herşey aptalca görünür."

"Haklısınız. Fakat ben aşırılıktan, kararsızlıktan ya da toyluktan doğan yanlışlardan bahsetmiyorum ki. Suça bulaştık."

Yanağını yanağıma dayadı ve sağ kulağıma "Hatalar, günahlar ve cürümler maziyi dolgun gösterir" diye fısıldadı. Öbür kulağıma da şeytan aynı şeyi söylüyordu.

* * *

Papatyaları Güney'in kabrine bıraktığımda, topraktan HARŞ! diye bir el fırladı ve çiçek demetini kaptı!

Ödüm koptu, aklım çıktı, yüreğim ağzıma geldi, dizlerimin bağı çözüldü! Güney Kutup hortlamıştı! Kaçmaya çalışıyordum fakat sağanak bastırmıştı. Hortlak, ardımdan inleyip hırlayarak yaklaşıyordu! Mezarlardan kayan topraklar, servilerin diplerinde birikiyordu. Eskatolojik erozyon. Cehennem tesisatında bir boru patlamış sanki. Silkinen ağaçlardan böcekler dökülüp

saçılıyor. Karanlığın tellerine çarpan yarasaların tiz ıslıkları... Kuytularda parıldayan karakedi gözleri... Gölgeye, lekeye, is'e dönüşen efsunlu kargalar...

Ecelin kuşatması altındaydım. Azrail'in tüm çırakları, mahşer lejyonerleri etrafımı sarmıştı. Güney Bey beni saçımdan tutup mezarına mı sürükleyecek? İlahî mahkemede onun savunmasını mı üstleneceğim? Romancı Alp Laçin O'yu cehennemin zindanlarına tıkmak için yardımıma mı gerek duyuluyor?

Kabristanın duvarına tırmanmaya çalışıyorum. Yanardöner köpüklü karanlıkta kapıyı bulamadım. VINK! Bir el ayakbileğimi kavrayıp çekti. Yüzüstü kapaklandım. Ve sonra hortlak Güney sırtıma basıp zıplayarak duvarın üstünden atladı! Caddeden korna ve fren sesleri.

Dehşetten zangır zangır titriyordum. Dişlerim birbirine çarparken, hıçkıra ağlaya dualar okuyorum. Derken yağmur, biri düğmeye basmış gibi kesildi. Duvar dibinden ilerleyerek kapıdan çıktım. Haşat olmuştum. Arabama atlayıp caddeye çıktım. Ve Alp Laçin O'yu aradım.

İlk çalışta açtı: "Sevgilim? Nerelerdesiniz? Yemekler soğuyor. Şamdanın mumlarını yaktım. Sizin için harika bir kırmızı şarap_"

"Alp, dur, beni iyi dinle!"

"Toscana şarabı. Masetto, 1990, bayılacaksınız."

"Hey, duyuyor musun?!"

"E, evet, kapıyı siz mi çalıyorsunuz?"

"Hayır! Açma sakın!"

"Ne?"

"Güney Kutup mezarından çıktı."

"Yeni mezar düzenlemesi mi_"

"Hortladı!"

O esnada telefonun diğer ucundan vahşi bir çığlık koptu! "VOĞĞĞAAAAARRRRRRR!!!"

[ALP LAÇİN O]

Gerçeklik, ziyaret etmek için ideal, turistik bir yerdir.
Fakat orada kimsenin ikamet ettiği görülmemiştir.
[JOHN BARTH, *Kaptanın Son Seferi*]

Lakin bu dünyada kim "Beni anladılar" diye sevinebilir?
Biz hepimiz tanınmadan ölüyoruz.
[HONORE DE BALZAC, 1799-1850, *Ferragus*]

Striptiz şovu izleyen jinekolog
ya da
Şok ile kriz arasında bocalamak

İnsan insanın şeytanıdır.
[HÜSEYİN RAHMİ GÜRPINAR,
***Gönül Bir Yeldeğirmenidir Sevda Öğütür*]**

İşe koyulmadan evvel Gorgon'u bahçeye saldım.

Ben çalışırken player'da, Salvatore Adamo'nun *Tombe la Neige*'si defalarca döndü.

Ilık süte batırılmış bebe bisküvisi gibi eriyip dağıldı. Yani... yazarın mermer küvetteki uzuvları. Lateks eldivenler ve demir testeresi kullandım. Kolları, bacakları ve başı gövdeden ayırdım. Sonra gaz maskesi taktım. Ve parçaların üstüne 3 litre kadar perklorik asit döktüm. [Onu banyoda, çıplakken vurmam isabet olmuştu. Aksi takdirde asit yakmasın ya da patlatmasın diye giysilerden kurtulmam gerekecekti.] Et ve kemiklerin erimesi yaklaşık 40 dakika sürdü. Kırıntı ve tortuları bir torbaya koyup çöpe atmayı düşünüyordum, fakat buna lüzum kalmadı. Koskoca adam köpüklü bir sıvıya dönüşüp küvet giderinden aktı. Ah, birazı da duman olup havaya karıştı. [Gaz haline gelen yaratıcımı ciğerlerime çekmiştim. Roller nasıl da değişiyor.] Ertesi sabah küveti sıcak suyla yıkadım. İşlem tamam.

İnsanın tıpatıp benzerini, adaşını öldürüp yoketmesi daha mı zor? İnanın bilmiyorum. Romanlarda çok adam vurdum. Fakat bu işten zevk aldığımı hatırlamıyorum. Böyle durumlarda... striptiz şovu izleyen jinekolog kadar sakinimdir.

Gerçek hayata kapağı atmıştım artık. Hakiki sevgilime kavuştum; gönül peteği balla dolmuştu. Polislikte ay sonunu zor getiriyordum; şimdiyse milyonerim!

Roman amma acayip bir yazın türü. Hayalî karakter, yaratıcısından daha güçlü, bilgili ve zeki olabiliyor! Üstelik ölümsüz!.. Şaka maka, insan davranışının sınırlarını belirleyen ölüm korkusundan muafım! Pardon, heyecanımı bağışlayın, üstüste üç defa ünlem işareti kullandım; ayıp, farkındayım. [Bu arada siz kaç yıl yaşamak isterdiniz? .....]

***

İnsanların çoğu kendi hikayesini ağlamadan anlatamaz. Ben onlardan değilim. Mazinin zehri sızmasın diye kurduğunuz barikatlar, bariyerler, dalgakıranlar işe yaramıyorsa, bugünü inşa etmeyi beceremiyorsunuz demektir.

Sevgilime "siz" diyorum, beni yaratan yazarı öldürdüm ve geçmişi hiçe sayıyorum. Tüm bunlar seviyeli birer sapıklık gibi görünüyor, ha?

Pekâlâ... biliyorum, hevesim kursağımda kalacak. Mutluluğum bana kefen olacak. Şarkıda söylendiği gibi "Mucizenin yasını tutmak" icap edecek ve "Muğlaklık bittiğinde ıstırap başlayacak."

Roman kahramanları hayatın acemisi ve insanın yabancısı değildir sevgili okur.

Yazarın düşmanları –ki eminim içlerinde azılı haydutlar var– bana saldıracaklar. Onlara bol şans diliyorum. Zira ben yazardan daha dişli bir rakibim.

***

Yegane Yadigar... biricik sevgilim [bu kayısı, cıva, mentol ve şiir karışımı kız] bana dehşetle bakıyor: "Ya-yani... nasıl?.. Cesedi n'aptın peki?!"

İşleri hallettikten sonra onu yeni evime davet etmiştim. Gorgon da zıplaya zıplaya havlıyor, asıl sahibi olmadığımı haykırıyordu.

Yegane'ye "Şu anda dünyada 140 milyon kişi sarhoş" dedim "bense gayet ayığım. İdealizmin verdiği üstünlük duygusuyla da konuşmuyorum. Herif tepemizde helikopter gibi dolanıyordu. Onu indirmek mecburiyetindeydim. Biliyorsunuz..."

Şok ile kriz arasında bocalıyordu.

Gorgon'a dönüp çömeldim: "Bak dostum, sana her gün şu en sevdiğin kemikten vereceğim. İstersen adını da değiştiririm. Daha iyisini bulabiliriz."

Başını geri çekip gözlerini belerterek inledi: "Heiyyyyy?"

"Hayır mı? Tamam, Gorgon kalsın. Sorun yok. Çenesini tutsun, şahitlik etmeye kalkmasın, renk vermesin diye bir ömür fidye alan ilk köpek olacaksın. Sana pelerin alacağım, söz. Beraber film de izleriz: *Hachiko, Togo, A Dog's Purpose*... Anlaştık mı?"

Patisini kaldırdı. Bir beşlik çaktık. Ve kauçuk topunu sevinçle kapıp öttüre öttüre bahçeye koştu.

Doğruldum: "Ne diyorsunuz, bizimle misiniz?"

"Elini kana bulamış birini sevebileceğimden..." derken, sözündeki tuhaflığı farketti sesi kısılıp kesildi. Cümleyi tamamlayamadı.

"Sizi tutarlılığa davet ediyorum... Hayranlıkla okuduğunuz o romanlarda canını aldığım kişilerin sayısını siz de bilmiyorsunuz, ben de" derken ellerimi iki yana açık omuzlarımı kaldırarak gülümsedim.

Tereddütle "İyi ama... ikisi aynı şey değil."

"Herhangi bir dünyevi amacım yoktu. Varolmak içindi..."

İlginç bir fikir öne sürdü: "Ben romanın devamını yazabilirdim. Gül Esin'i diriltirdim ve sizi kavuştururdum. Kâmi Koma'yı gerisingeri Mardin'e gönderirdim. Siz terfi eder, Necdet Gümbür'ün yerine geçerdiniz. Yılbaşı piyangosunun size çıkmasını sağlardım. Hukuk fakültesine dönmenizi..."

"O zaman roman masala dönerdi."

"Benden başka kimse okumuyor nasılsa? Hem arada buraya gelebilirdiniz gene. Yani isterseniz... Diğer roman kahramanlarından tek farkınız..."

"Sizin az önce dediğiniz gibi: 'İyi ama... ikisi aynı şey değil.' Haksız mıyım?"

Gözleriyle yüzümde tutunacak bir yer arıyordu. Gülümsedim. Pes etti. Ve başını usulca göğsüme yaslayıp belime sarıldı.

Tüm müstesna kişiler gibi Yegane Yadigar da harikalığını enteresanlığına borçluydu.

Mırıldandım: "Beni var eden adamı yok etmekten..."

Başını kaldırdı: "Bu arada, *Afili Hafiye*'yi Alp yazmadı, Güney Kutup yazdı."

"Ha?! Yani şimdi_"

"Hayır, Güney öldürüldü zaten. Onu Alp öldürttü."

Kendime karşı yürüttüğüm psikolojik savaş ya da Mutluluğun resminin sahtesini yapmak

İnsan mutlu olamaz ancak mutlu olmaya layık olabilir.
[IMMANUEL KANT 1724-1804 / Aktaran: ULUĞ NUTKU 1935-2014, *Varoluş ve Tarihsellik*]

Milyonerlik bana iyi gelmişti. O kadar zenginim ki, arabamın küllüğü dolunca yeni bir araba satınalıyorum. Her bir diş için ayrı dişçiye gidiyorum. Koleksiyon koleksiyonum var!.. Yazarlığın bu kadar para kazandırdığını bilmezdim. Şanslı hissediyorum. Keyfim gıcır. Atalarımız doğru söylemiş: "Yıldırım, fakirin ağacına düşer de zenginin ormanına düşmez." [Size açık çek versem, buraya yazacağınız meblağ? ....]

Immm, aslında... yalan attım; pek de iyi hissetmiyorum. "Altın tasa kan kusuyorum" diyemem, fakat neşeyle coştuğum da yok.

Milyonların, ölümsüzlüğün, şöhretin ve aşkın tadını çıkarmalıyım. Gelin görün ki ı-ıh; olmuyor, olamıyor. Kendime karşı bir psikolojik savaş yürütüyorum sanki.

Villanın kitaplığında, alttaki dolaplarda Alp Laçin O serisinin ciltli nüshalarını buldum. 80'den fazla kitap. Okumaya koyuldum. Komiser aslında epey matrak bir adamdı. Muz ağacı yemiş goril gibi keyifli. Hatta, romanlardan biri "Ey kader kurbanları, şimdi sizi neşelendireceğim..." diye başlıyordu.

Yegane Yadigar, *Afili Hafiye*'yi Güney Kutup'un yazdığını söyledi. Hayatım fazlasıyla tuhaf... Beni, Alp Laçin O yaratmıştı fakat Güney Kutup yeniden tasarlamıştı.

Güney Kutup'un kaleme aldığı kitaplarda [*Afili Hafiye* haricinde 3 macera onun eseri: *Kalleşin Leşi, Soğuk İzi Takip Et, Ölçülü Abartılar*] başkarakter heyecansız, kimsesiz, biraz da acımasızdı. Hayalet yazarın elinde ruhum donmuştu. Batman gibi depresiftim. Güney Bey beni Albert Camus ve Franz Kafka'dan aldığı malzemeyle yoğurmuştu adeta.

Kasvetli muharrir Karacaahmet'te yatıyor. Ruhu şâd olsun. Birgün ziyaretine gitmeliyim. Hem babam da orada. Ah sahi, o, romandaki bir yan karakter sadece... Şehit olması, hakikaten yaşadığı manasına gelmiyor...

Sizin de içinizi kararttım; bağışlayınız biricik okur. Hangimiz manevi anlamda yetersiz beslenmiyoruz ki?..

Beslenmek dedim de, Sebati San sofranın hazır olduğunu söyleyip çekilmişti. Yegane Yadigar'ı bekliyordum. Biraz gecikti. Arasam mı?

Telefonum çaldı. Yegane. Hemen açtım: "Sevgilim? Nerelerdesiniz? Yemekler soğuyor. Şamdanın mumlarını yaktım. Sizin için harika bir kırmızı şarap_"

Sesi bir fırtınanın içinde boğuluyordu: "Alp, dur, beni iyi dinle!"

"Toscana şarabı. Masetto, 1990, bayılacaksınız."

"Hey, duyuyor musun?!"

Kapı sertçe vuruldu. "E, evet, kapıyı siz mi çalıyorsunuz?" Aceleyle koştum.

"Hayır! Açma sakın!"

"Ne?"

"Güney Kutup mezarından çıktı."

"Yeni mezar düzenlemesi mi_"

"Hortladı!"

Kapıyı açtığımda dehşete düştüm: Karşımda çürümeye yüz tutmuş bir ceset duruyordu! Güney Kutup!

"VOĞĞĞAAAAARRRRRRR!!!" Parçalanmış ağzıyla kükrüyordu. "Gebereceksin!" diye bağırdı. Sesi, sözünden daha ürkütücüydü. Ve panter gibi üstüme atladı! Sırtüstü düştüm. Telefon uçtu. Kemikli elleriyle boğazımı sıkıyor. Beni 'Gerçek' Alp Laçin O sanıyordu. Herkes gibi. Meseleyi centilmence bir müzakereyle çözmemiz mümkün görünmüyor. Bileklerini tuttum. Kurtulmak imkansız. Süper güçlere kavuşmuş bir zombinin eline düşmüştüm. Patırtıyı duyan Gorgon etrafımızda dolanıyor ve sabit tebessümüyle kuyruk sallıyor. Oyun oynadığımızı zannediyor besbelli. Hortlağın üstünden cerahat, macunlaşmış kan ve mezar çamuru damlıyor suratıma. Tiksintinin verdiği kuvvetle Güney'i üstümden attım. Derhal ayağa fırladım. Salona koştum. Yeniden hücuma geçti. Hızla kenara çekildim. Mezar kaçkını, televizyona tosladı! ÇAT! Dev ekran boydan boya çatladı. Hortlağın gözünü kan bürümüştü; hem mecazi hem gerçek anlamda. Lambaderi kaptığım gibi kafasına geçirdim. Bana mısın demedi. Üst katta, masanın çekmecesindeki tabancama ulaşabilsem... Zombi Güney bu fikrime öfkeli bir hırıltıyla karşılık verdi. Refleksleri güçlüydü ve her an tetikteydi. Duygularımla düşüncelerim birbirine karışmıştı. Adaşım yazarı haklamıştım. Bana yeni bir ruh üfleyen yazar ise dirilip peşime düşmüştü. Tanrılarla savaşan mitoloji kahramanları gibiydim.

Kırlenti kalkan olarak kullanıyordum. Dopingli zombiye Çin vazosu fırlattım. Iska. Uçarak omuzlarıma vurdu. Sendeledim. Bir dirsek darbesiyle beni devirdi. Düşerken başım sehpanın kenarına çarptı. Sersemlemiştim. Beynim zonkluyordu. Bulanık görüyordum. Hortlak, pençelerini hınçla göğsüme geçirdi. Ağzını iyice açtı. Bakımsız dişlerini boynuma geçirecek. Vampirliğe mi özeniyor? HART! Isırdı bile. Sağ karotid arteri [şahdamarı] kopardı! Zombi yırtık ağzıyla etimi çiğnerken boynumdan kan püskürüyor.

DUF! Bir silah gümbürtüsü duyuldu. Güney'in kafası patladı. Cesedi üstümden attım. Hafifçe doğruldum. Eşikte, Sebati San elinde dumanı tüten bir Fabbri'yle dikiliyordu: Tüfeklerin Stradivarius'u. Uşak görmeden boynumdaki yara kapanıvermişti şükür.

Gorgon, azıtıp oyunun tadını kaçırdığımız için bize küstü ve bahçeye koştu. Okaliptüs ağacına işedi.

* * *

"Evinizden silah sesi duyulmuş." Kâmi Koma konuşurken suratı sırıtışa benzer bir ifadeyle dalgalanıyor. Ayrık ve siyah dişleri orman yangını geçirmiş Yunan adalarına benziyor. "İyi misiniz Alp Laçin Bey?" Arkasında, verandanın basamaklarında üniformalı iki polis.

Şaşkınlıkla sordum: "Pardon, tanışıyor muyuz?"

"Güney Kutup'un vurulduğu akşam sizinle ayaküstü laflamıştık. Yani siz beni hatırlamadınız mı?"

Onu onaylamak yerine daha güvenli bir yalan attım: "Bu kanlı tantanadan kaçabilmek için yeni romana odaklandım. Zihnim biraz dağınık. Bir de yüzleri çabuk unutuyorum..."

Bir kaşı kalktı "Enteresan?.." derken ceketinin iç cebinden çıkardığı kimliği gösterdi: "Kâmi Koma. Cinayet Büro Başkomiseri."

Polis gelene dek yüzümü yıkayıp üstümü değiştirmiştim. Güney Kutup'tan geriye kalanlar ise salonda duruyordu. Beyni-

me sorular yağıyor: Kâmi, gerçek dünyada adıyla sanıyla mevcut muymuş? Ya içeri girmek isterse?...

"Hav! Hav!" Gorgon dibimde bitti. Bacağımla kapının arasından başını uzatıp Kâmi Koma'ya "Hoşgeldin" diyor.

"Köpeğim" dedim "ben spor yaparken kumandayla oynayıp televizyonun sesini sonuna kadar açmış."

"Haaa, şimdi anlaşıldı..." Roman evrenindeki haşin Kâmi'nin bakımsız ve kaypak bir versiyonuyla karşılaşmak şaşırtıcı ve kaygı verici.

Kolumda saat olmadığı halde elimi büküp bileğime baktım: "Size bir kahve ikram etmek isterdim fakat birazdan çıkmam gerek."

Arkasını dönerken cep telefonunu çıkarıp mırıldanarak 'sesli not' kaydetti: "Beni hatırlamıyor... Meslektaşının katledilmesini umursamıyor... Villasından silah sesi geldi. Lakin içeri girmemizi istemedi..." Sonra da bana dönüp imalı ve kibar bir küçümsemeyle "Kahve borcunuz olsun" dedi. Başıyla kavis çizerken gözlerini belerterek sınıttı: "Tekrar görüşeceğiz Alp Bey. Bu şatafatlı villada ne dümenler döndüğünü yakında anlarız."

"Dümen mi?" *Başkomiserin hayatındaki anahtar kelimelerden biri bu, muhtemelen.*

"Sorular ile cevaplar arasında boşluk kaldığında şüphelenmek benim işim. Bana yayıncı olduğunuzu söylemiştiniz. Aynı zamanda meşhur bir yazar olduğunuzu öğrendim. Hatta reklam panolarında fotoğraflarınıza, adınıza rastladım."

"Buna, Baader-Meinhof Fenomeni deniyor."

Müstehcen bir lakırdı sarfetmişim gibi tepki verdi: "Ne?!"

"Yani bir kelimeyi ilk kez duyduktan kısa bir süre sonra ona tekrar rastlamak. Siz de benim ismime denk gelmişsiniz. Her neyse..."

"Boş laflar bunlar yazar efendi." Acaba IQ'su kaç? Hatırlar mısınız, romandaki Kâmi, 'tecrübeli bir keçi sürüsünün acemi

çobanına' benziyordu. Bu ise, çobana güvenini kaybetmiş sığır gibi bakıyor.

Ondan bir an evvel kurtulmak istesem de sordum: "Polisiye okumuyorsunuz pek galiba?"

Cevabı yalın ve netti: "Asla! Kadın mıyım ben, roman moman?"

Eşikten geriye, kapının arkasına çekildim. Aralıktan "Tamam, sağolun, sonra görüşünüz o halde" dedim.

Birden kapıyı yakaladı ve sarstı. Delimsirek bir hınçla, dişlerini sıkıp vızıldayarak tısladı: "Kesinlikle! Görüşeceğiz!.." Sahtekar hebenneka, hışımla dönüp defoldu gitti. Üniformalılar da peşinden.

İçeri geçtim. Nabzım binbeşyüz atıyor. Sebati San temizliğe koyulmuştu. Halıyı toplamakla meşguldü.

Derin bir nefes aldım: "Yardım ister misin Sebastian?"

Durdu. "Hayır efendim" dedi "nazik teklifiniz için teşekkür ederim."

"Asıl ben teşekkür ederim. Hayatımı kurtardın."

Kıpırdamadan, *Günden Kalanlar* romanındaki Stevens gibi bakıyordu.

Sordum: "Bir şey mi söyleyeceksin?"

"Siz... bir keresinde 'İnsanların işi gücü mutluluğun resminin sahtesini yapmaktır' demiştiniz."

"Eee, saçmalamış olabilirim... Kesin konuşmak ve genelleme, akıllı kişilere uymaz. Ben ikisini birarada_"

Sözlerimi işitmiyor gibi araya girdi: "Efendim, bence siz..."

"Evet?"

Sakin, belirgin ve dostça bir söz sarfederek beni telaşa, kuşkuya ve gerginliğe itti: "Osunuz, gerçek Alp Laçin O'sunuz."

Şarap dürbünü
ya da
Ayasofya ile Süleymaniye arasındaki Eyfel Kulesi

Aşk, hakikaten engel tanımıyor. Cinayet, yabancı bir evrende mahsur kalmak, hortlak saldırısı, ölüp ölüp dirilmek, bir cinayet daha, esrarengiz polisin şüphe uyandırıcı ziyareti... bana vız gelmişti.

İnterkom ekranında Yegane Yadigar'ı görünce düğmeye basıp garaj kapısını açtım. Onu kapıda karşıladım. Tepeden tırnağa çamura bulanmıştı. Saçı başı darmadağın, yüzü gözü yara bere içinde. Süper-canavarlarla mı kapışmış? Büyük güzellik de mi büyük sorumluluk getiriyor?.. Şu haliyle bile harikulade görünüyor. Güzelliğine biraz doğallık eklenmiş, hepsi bu. "Hoşgeldiniz Yegane Hanım, içeri buyurun lütfen."

Titrek dudaklarla sordu: "Gü-Güney Kutup... gelmedi mi?"

"Ah, evet, fakirhaneyi teşrif ettiler. Onu usulünce uğurladık. Curcuna kopmadı diyemem. Fakat tatlıya bağladık. Bilirsiniz... Korkacak bir şey kalmadı."

"E-Emin misiniz?"

"Kesinlikle." Bir an durdum. Ve olup biteni hızlıca özetledim: "Bendeniz, merhumla boğuştum. Sağolsun, Sebastian imdadıma yetişti ve keşfedilmemiş 'edebiyat dehası' Güney Bey'in müstesna beynini şaheser bir tüfekle uçurdu. Takdir edersiniz ki böylesine aristokratik bir akıbet pek az kula nasip olur... Leydi Yadigar, burada daha fazla bekleşmeyelim, ne dersiniz?"

Yegane Yadigar, mezarlıkta yaşadığı gotik dehşeti anlattı. Gözlerinin önünde Güney Kutup topraktan çıkmış. Kızın ödü kopmuş. Hortlağın onu ısıra kemire parçalayacağını sanmış...

Meşum vakayı dinledim. Zombi Güney bana uğramıştı fakat şu anda umurumda bile değildi. Bir kavuşma çemberindeydim ve halimden memnundum. Sevgilime teselli, iltifat ve tebrik içeren cümlelerle mukabele ettim.

Gerçek Alp Laçin O'yu vurduğum ve sonra da asitle erittiğim banyoda yıkandı. Acaba burada daha önce duş almış mıydı? İçimde sorular prize takıldı ve kıskançlık bir disk-hızar gibi dönmeye başladı. Gerçek yaşamda ve romanlarda duygular birbirinin aynı. Nerede hayat, orada şartlanma ve saplantı.

Üst kattaki salonda yemeğe geçtik. Dikdörtgen masanın iki ucunda, birbirimize tuzluğu uzatamayacak kadar uzağız. Terasa açılan cam kapıdan görünen manzara öyle şahane ki, insana "Keşke resim yapabilsem" dedirtiyor. Dolunay, bizim göremediğimiz cinayetlere şahitlik eden bir göz gibi açılmış. Martılar, ayaklarını yakamozlara batırarak motorlarını şarj eden minik uçaklar. Her yerde titreşen ışık lekeleri...

"Felakete sebep oldum" diye söze girdi sevgilim; sesi sakindi: "Güney Kutup'a Alp'ten hakkını alması gerektiğini ben söyledim." Yazardan önadıyla söz ediyor. Kadınla adam bir kez yakınlaştı mı bir daha tam manasıyla uzaklaşamıyorlar galiba, ha?

"Hiçbir şeyi dert etmeyiniz, Yegane..."

Sebastian bir Ninjanın gölgesi kadar sessiz, servis yapıyordu: Soupe à l'oignon, confit de canard ve salade niçoise. Yanında da Toscana şarabı. Şamdanın aydınlattığı Parisien sofra, cinayet mahallini romantik kılmaya yeter umarım. Alp Laçin O'yu asitle eritirken dinlediğim şarkı, *Tombe la Neige* çalıyor fonda. Cürmün ipuçlarını, delillerini, kanıtlarını yok etsen bile çağrışımlarını silemiyorsun.

Yegane Yadigar kadehin gerisinden İstanbul'a bakıyor, şehri, şarap dürbününden izliyordu. Derken tüm gücünü topladı ve kadeh kaldırdı: "Müşterek dostumuz, sizin de tanımak ve öldürmek mutluluğuna erdiğiniz, ikiziniz ve adaşınız Alp Laçin O'ya..."

Ona tebessümle mukabele ettim: "İçekapanık bir yazarken dışadönük, atılımcı bir zombiye dönüşen ve adaletsiz bir düelloda hakladığım Güney Kutup'a..."

Arzum, iştahımı bastırmıştı. Yegane'nin saçlarına bakamıyordum çünkü dudaklarından gözlerimi almıyordum. Onu usulca kollarıma almak; dans adımları, duyarlı dokunuşlar, kalp çarpıntısı eşliğinde nefesini, sıcaklığını duymak istiyordum. Hareketler yavaşlamış, zaman hızlanmıştı.

Tabaklarımızdaki küçük porsiyonları yarım bıraktık. Üçlü koltuğa kurulduk; romantizm tahtına.

Dudaklarımız birbirinden ayrıldığında, birbuçuk gündür öpüşüyormuşuz ya da kafalarımızı denizden yeni çıkarmışız gibi derin bir nefes aldık.

O esnada pencerenin ötesinde, Ayasofya ile Süleymaniye arasında yanıp sönen bir Eyfel Kulesi gözüme çarptı. Öpüşürken gözlerini kapamazsan olacağı bu. Neyse, üstünde durmadım. Gelgelelim... Hücrelerimi yenileyen, içimde havai fişekler patlatan, gözlerimden sevinç gözyaşları taşıran sevişme boyunca aklımdan ne geçiyordu dersiniz? Söyleyeyim: Bu da bir roman. *Afili Hafiye*'den gerçek dünyaya ışınlanmadım. Gergin telde, bıçak sırtında yürüsem de hâlâ kağıt üzerindeyim. Gerçek hayatta ölüler dirilmez. Gül Esin ne kadar kurmacaysa, Yegane Yadigar da o kadar kurmaca. Aşkı, macerayı ve ölümsüzlüğü varsayımsal bir evrende tecrübe ediyorum. Tüm hayatım sahte. Eyfel Kulesi ne kadar İstanbul'daysa, ben de o kadar İstanbul'dayım yani.

"Aşk daima karşılıklıdır" der Lacan ve ekler: "Bilinçaltı bunun için var zaten." Fakat günümüz teknolojisi, bilinçaltını sabote ediyor. Romancılar da aynı sahada tanrıcılık oynuyor. Ben... namevcut hatunun muhayyel sevgilisiyim, tamam. İllüzyonların gerçekliğe baskın çıktığı asıl[?] dünyada, varoluş bir eşantiyon mu yani?

Ve siz, Baudelaire'nin tabiriyle "numaracı" okur, her şeyi biliyordunuz zaten. Bana söylemediniz. Bu hususta mazursunuz. Çünkü biz aynı sayfadayız fakat ayrı dünyalardayız. [Bana me-

saj iletebilecek olsaydınız, ne yazarınız? ....
....]

Gene de... aşktan nasibim neyse ona razı olmalıyım galiba. Yegane ve ben aslında sevişmiyoruz. Fakat siz seviştiğimizi düşünüyorsunuz. [Cinsel dedikodular da zührevi hastalık gibi ondan ona geçer.] Böylece herkes kazanıyor!

Esprimin ardındaki acıyı görebiliyor musunuz acaba?

Şimdi bir kez daha Yahya Hayhay'ı bulmalıyım... Efendim? "Seni paramparça eden felaket, aynı zamanda kendini başka bir biçimde bütünlemen için bir fırsattır" mı dediniz? Umarım haklı çıkarsınız.

Elmalarla armutlar aynı sepette ya da "Yeryüzü yuvasızlığın tezahürleriyle dolu"

Bizim en büyük realite sandığımız şey
zaman içinde rüyaların birbirine eklenmesidir.
Realite hülyanın mahsulüdür.
[AHMET HAMDİ TANPINAR, 1901-1962]

"Her duyduğunuza inanmayın, özellikle de benden duyduklarınıza." Yahya Hayhay, Okan Yunus Okyanus'un ağzından konuşuyor sanki. Göztepe'deki dairede mum ışığında oturuyoruz. Karanlıkla ve hiçlikle sınır komşusu bir loşlukta Kedi Kopil uçuşuyor. Büyücü mühendisin elinde pipo.

"Yalanlar ile gerçekleri birbirine katıp karıştırdınız."

"Herkes gibi... Hayat elmalarla armutların ve geri kalan herşeyin doluşturulduğu bir sepet."

"Romandan gerçek dünyaya geçmedim. Siz de gerçek dünyadan romana gelmediniz. Herşey tek bir kitabın içinde olup bitiyor. Roman makinesi de tümüyle uydurma."

"Maalesef yanılıyorsunuz. Burası gerçek dünya." Piposunu tüttürdü.

"Şimdi... faraza biz bir romanın içindeysek, tüm duygularımız, düşüncelerimiz, sözlerimiz ve davranışlarımız bir yazarın iradesine, yazdıklarına bağlı olarak beliriyor demektir."

"Teoriniz doğruysa, evet."

"O çılgın her kimse, kaderimizi bizzat yazıyor."

"Eee?"

"Benim ona kızıp köpürmem de, şu an ağzımdan dökülen bu cümle de onun kaleminden çıktı."

"Başka?"

"Tanrı'nın meslektaşı. Aynı anda hem bizimle hem kendiyle dalga geçiyor?"

"Öyle miymiş?"

"Değil mi? Bence tüm bu olup bitenler oyunbaz bir romancının işi."

"Mümkün değil."

"Tam bir saçmalık!" Ayağa kalktım. Küçük adımlarla dolanıyorum. Yahya Bey kımıldamıyor. Celallenmiştim: "Kim bu yazar? Absürdist, nihilist, yapıbozumcu, postmodernist bir züppe mi? Shakespeare'in Romeo'ya yaptığı gibi beni felakete sürükleseydi, gıkım çıkmazdı. Fakat şu halimize bakın. Anlamsızlığın boşluğunda uçuşuyoruz!"

"Haklıysanız, okura da ayıp olacak demektir. Bunca sayfanın sonunda sağlam, tatminkar, katartik bir final bölümü okumak, kitabı göğsüne bastırıp derin bir nefes alarak tatlı heyecanlar eşliğinde düşüncelere dalmak her okurun hakkıdır."

"Yazar, her kimse, terbiyesizin teki, besbelli. Bu yaptığı, dilek havuzuna işemekten farksız."

Çekik Gözlü Dev Adam gürlek bir kahkaha attı: "Fena halde yanılıyorsunuz!.." Jelatinli bir çehreyle sordu: "Size bu dünyanın gerçek olmadığını düşündüren nedir Allah aşkına?"

"Dün gece evimin penceresinden Eyfel Kulesi'ni gördüm. Ayasofya ile Süleymaniye'nin ortasındaydı..."

Duraksadı. Sivri sakalının ucunu okşuyordu: "Harikaymış. Fakat bu, daha ziyade size dair bir ipucu. Sabah uyandığınızda da Kule orada mıydı?"

"Yo..."

"Beynimiz, olumsuzu algılayamaz ve hayal ile gerçeği ayırt edemez. Yani 'Fakirleşmek istemiyorum' diye düşünüp dursanız, beyniniz sizi fakirliğe yönlendirir. Fakir hisseder, kısa zamanda beş parasız kalırsınız. Ve mesela korku filmi izlerken, onun gerçek olmadığını bildiğiniz halde korkarsınız. Ayrıca dünya, gerçekliğin olduğu kadar hayallerin, sanrıların, illüzyonların, düşlerin ve yanılsamaların da alanı. Burada hem hayaller gerçekleşir, hem de gerçekler hayalleşir Alp Laçin Bey. Üstelik zât-ı âiliniz hayalî bir karaktersiniz. Yanınızda yörenizde sıradışı bir şey varsa, onu siz getirmiş olmalısınız." Bir görünüp bir kaybolan Kopil, üstadın kucağında belirdi.

"Öyle mi diyorsunuz?"

"He ya. 44 yaşında Samoa'da vefat eden İskoç asıllı yazar Robert Louis Stewenson'a göre, kurmaca ile gerçek arasındaki fark kolayca belirsizleşir. Gerçek onu algıladığımızda, kavradığımızda, dillendirdiğimizde... değişime uğrar. İnsan yaşamı da zaten dışsal belirlenimler ile içsel devinimler arasındaki uyumsuzluğu anlamlandırma çabası. Heidegger'e göre, 'Vicdan muğlaklıkla maluldür. Oluş ise tekinsizliğe mahkum. Yeryüzündeki varoluş, yuvasızlığın tezahürleriyle dolu. Anlamsızlığın ağır bastığı, hiçliğin tehditkar esintileriyle titreşen, savrulan dünya içinde yalınkat bir öylelik...' Elimizde yalnızca işte bunlar var." **[Muğlaklık, tekinsizlik, yuvasızlık, anlamsızlık, tehdit, titreşme, savrulma, yalınkatlık... Eklemek istediğiniz bir şey var mı? .....]**

"Heidegger de kim?"

"Bir Alman filozof."

"Romanda, Jean Baudrillard adlı bir yazarın kitaplarını okuyordum. Umarım öyle biri gerçekte vardır."

"Evet, var... dı. 2007'de vefat etti. Baudrillard'ı okuduysanız, onun bir 'hipergerçeklikler evreninde' yaşadığımıza dair teorisini biliyorsunuzdur. Fark ile benzerliğin anlamının ortadan kalktığını... Tabiatın kuşatıldığını. Deneyimin sahteleştiğini. Sahiciliğin tükendiğini. İmajların üzerine mercek tutarak oynadığımız tuhaf oyunlar içinde kaybolduğumuzu. Orijinal ile kopya arasındaki farkı anlama imkanından artık mahrum kaldığımızı. Roman gerçekliğinin, postmodern dünyaya nüfuz etmiş gerçek-dışılıktan daha muteber olduğunu..."

"Sanırım, gerçeği gözümde büyütmemem gerektiğini söylüyorsunuz Yahya Bey. Uyanıkken rüya gördüysem, bunu kâr saymalıyım..."

Dizlerindeki kediyi okşuyor, o okşadıkça da pisicik eriyordu sanki. "Elbette. Paradoksal olarak, ölümlü bir yazarın ölümsüz tasarımısınız. Sizin bu imtiyazınız, onun faniliğini gidermiyor. Gerçek dünya da birçok semboller, varsayımlar ve yanılgılarla dolu. İllüzyonlar, hayatın ayrılmaz bir parçası. İnsanın en belirgin vasfı acizlik. Hafızanın alametifarikası zayıflık. Duygular geçici. Ahlak ancak dar bir çevrede, küçük ölçekte işleyebiliyor. Düşünceler dönemsel. Beden de, mekan da bir an gelir hapishaneye dönüşür. Entropi Yasası'ndan kaçış yok.... Alp Beyciğim, yazar elinde tuttuğu kadarıyla gerçeği bizimle paylaşmaya yeltenmese, sizinle bunları konuşuyor olmayacaktık. *'Aldanış, ezelî bir şifadır'* diyordu Tevfik Fikret. Yanılgılarımızdan azbuçuk uzaklaşmak bizi bunaltıyor, ha? Gerçeği, oyunun içine sığdığı ölçüde hazmedebiliyoruz. Uydurukta hakikat, sahtede sahicilik, taklitte orijinallik arıyor, hatta buluyoruz. Gerçeğe yaklaşmak ise bizi tatlı hislerden alıkoyuyor, hatta men ediyor. Tecrübelerime dayanarak şunu söyleyebilirim: Kanmadan, kandırılmadan tatmine ulaşmamız imkansız. Hazırdaki yalana, hakikat diye yapışıyoruz. Sizi huzursuz eden de gerçek dünyaya geçememek değil. Burada bir hikaye bulamamak. Ne yazık ki hayat bütünlüklü bir metin değil artık."

"Bilmediğiniz bir husus var: Güney Kutup hortladı."

Yahya Bey bu fantastik haberi gayet sakin karşıladı: "Mezarından çıktı mı yani?"

"Evet. Evime gelip beni öldürmeye kalkıştı."

"Hımmm... Vaziyete bakılırsa başaramamış."

"Şahdamarımı ısırdı. Yazar Alp Laçin yerimde olsay_"

"Siz, Yazar'ı harcadınız demek?!"

"Eee, şey..."

"Ve onun yerine geçtiniz..."

Kem küm ettim.

"Hızlısınız" dedi "Bir hortlağın bile gözünü boyayıp hedefini şaşırtmak, bana ölünün dirilmesinden daha acayip geliyor."

"Kızdınız mı?" diye sordum çekinerek.

"Yazar'ı öldürdünüz. Onun yerine geçtiniz. Servetine kondunuz... Ve sevgilisiyle yeni bir hayata başladınız... Alp Bey, kabul ediniz ki şu âlemde içgüdülerinizle hareket ederek birçok aşırılıklar sergilediniz."

"Bağışlayın... Fazla ileri gittim. Affınıza sığınıyorum."

"Estağfurullah. Olanda hayır vardır." Çekik Gözlü Dev Adam soğukkanlı mı, serinkanlı mı kestiremiyorum.

"Bir şey daha: Ölümsüz, popüler bir milyonere dönüşüp biricik aşkıma kavuştuğum için mutlu olmam gerek, fakat..."

"Size mutluluğu bir yazarın[!] çok gördüğünü, kalbinizi müspet hislerle bezemekten yüksündüğünü... sanıyorsunuz."

"Öyle değil mi?.. Yani hâlâ bir romanın içinde olmadığımızdan emin misiniz?"

"Eminim... Bu dünyayı anormal, fantastik, tuhaf kılan birçok şey var. Fakat bunların en büyüğü..."

"Nedir?"

Kopil'i usulca yere bırakırken gözleri bendeydi: "Bizzat sizsiniz Alp Laçin Bey. Kendi olağandışılığınızı gezegenin üstüne atmayınız."

Sigaradan çıkan duman ağacının dallarında nikotin çiçekleri ya da DUF! DUF! DUF!

Mazinin üzerinde durmasak dahi
istikbali düşünmemiz şart.
[AGATHA CHRISTIE, 1890-1976, *Beş Küçük Domuz*]

Beck's şişesinden bir yudum aldım. Geceyarısı. Camekanlı terasta bir denizaltı loşluğu.

Sebati San merdivenlerin başında belirdi. Elindeki tepside *Balvenie Portwood 21* şişesi ve bir bardak. "Nerelerdeydiniz Sebati Bey?" diye sordum. "Akşam yemeğinden sonra kayboldunuz adeta?"

Rikkat ve mahcubiyetle "İstirahate çekilmiştim. İçim geçmiş" dedi ve birkaç adım yaklaştı: "Görüyorum ki içkinizi almışsınız."

"Hiç sorun değil. Gel lütfen, bana katıl."

Yaklaştı. Tepsiyi sehpaya bıraktı. Suspus dikiliyor. Uşaklık vazifelerini yerine getirerek, hususi hizmet protokolüne uyarak ve emirlere riayet ederek yaşamak nasıl bir şey acaba? Sessizliğinin bir manası var mı? Şu anda aklından ne geçiyor?.. Sağ eliyle sol bileğini hafifçe tutuyor. Ellerinin üstünde kurumuş kan çizgileri.

Sordum: "Bunlar ne?"

"Gorgon'un pençe izleri" dedi saniyelik bir tebessümle.

"Vay kerata... Sizi seviyor. Kendince oyun oynuyor. Melek gibi bir köpek. Fakat sersem işte."

Birden konuyu değiştirdi: "Efendim, ayrılmak için izninizi istiyorum."

"Hay Allah... Neden? Sizi kaybetmek istemem Sebati Bey. Şartları iyileştirmeye, iş yükünü hafifletmeye açığım. Dilerseniz tatile çıkın. Hiç değilse kararınızı gözden geçirirsiniz bir süre. Masrafları dert etmey_"

"Yeterince düşündüm." Papyonu titriyordu. Zayıf ışıktan ötürü öyle görünüyor sanırım...

"Sormamda sakınca yoksa, planınız nedir?"

"Nelson'a gideceğim."

"Nelson da kim?"

"1758-1805 yılları arasında yaşamış bir İngiliz amirali."

"Ne?"

"Yeni Zelanda'da, adını bu amiralden alan bir şehir var. Oraya yerleşmek niyetindeyim."

"Güzel bir yer mi?"

"Hiç kuşkusuz evet. 'Cennetin iki durak berisinde' diyorlar."

[Sizce dünyada cennete en çok benzeyen yer nere? Yazınız: .....
.....]

"Anlıyorum... Peki... ne zaman ayrılacaksınız?"

"Doğrusu, şafakla yola çıkmayı düşünüyorum."

"Ah, o kadar erken ha? Hiç değilse aybaşını bekleseydiniz."

"Yo... Bilirsiniz, erteleme karara dönüşür" dedi.

"İstifanızı bahane ederek size tazminatınızı ödemeyeceğimi sanmayınız. Bana sorarsanız, istifalar ödüllendirilmeli ve kutlanmalı."

Tarafsız, yumuşak fakat kararlı bir sesle "Tazminattan ziyade..." dedi "size 10 sene evvel verdiğim 500 bin doları iade etmenizi umabilir miyim?"

Gayriihtiyari "500 bin dolar mı?!" diye sordum.

"Evet, hatırlarsınız. Tanıştığımız gün, hizmetinize girmek istediğimi söylediğimde, uşak çalıştırmak için gereken parasal güce sahip olmadığınızı belirtmiştiniz. Bendeniz de size içinde 500 bin dolar bulunan bir çuval takdim etmiştim."

"Otur lütfen" diyerek Sebati San'a yer açtım. Kıpırdamadı bile. Elimle üçlü koltuğun diğer ucunu gösterdim: "Israr ediyorum." Koltuğa ilişti. Sehpanın üzerindeki *Treasurer Black* paketini alıp uzattım: "Sigara?" Bir dal aldı. Onu, tüttürürken hiç görmemiştim. Sigarasını yaktım. Tepsideki bardağa, Sebastian

için, iki parmak viski koydum. Bu arada durumu anlamaya çalışıyordum. Uşak, Yazar'a bir servet bağışlamıştı yani? Bir insan böyle bir jesti kime, neden ve niçin yapar? Krallar gibi yaşamasını sağlayacak parayla kim kölelik satın alır? Teklifi, Alp Laçin O'nun kabul etmesi de tuhaf... Sebastian yalan mı söylüyor? Benim gerçek Alp Laçin O olmadığımı anladı mı? Efendisini öldürdüğümü?.. Evde bir kanıt mı buldu? Korkuyor mu? Sanmam. Gayet sakin görünüyor. Sigarasından çıkan duman ağacının dallarında nikotin çiçekleri açıyor. 500 bin dolar hikayesini doğrulayamayacağımı bildiğinden beni dolandırmaya mı kalktı? Fakat... söylediği söz o kadar saçma ki, tam da bu nedenle, doğru olma ihtimali yüksek. Kandırmak isteseydi, makul bir meblağ ve akla yatkın bir gerekçe uydururdu. İnandırıcılıktan bu derece uzaklaşmazdı... Sessizliği bozdum: "Birazdan bankayı arayacağım ve parayı sizin hesabınıza aktarmaları için talimat vereceğim."

Hüzünlü bir... denek gibiydi. Deneysel doğaçlama mı yapıyordu? Viskiden bir yudum aldı. Dışarıda dolunay ıslak bir balon gibi yükseliyor. Sebati San'ın gözlerinden incecik yaşlar süzüldü. Neden ağlıyor?

"Afedersiniz, gözüme duman kaçtı."

Dikkatli bakınca... Eski tarz bir yakışıklıydı. Ahşap heykel vakarıyla duruyor. 40'larının sonunda. Tevazusunun ardında gizem saklı. Ağlarken yüzü hiç buruşmadı mesela. "Anlıyorum" dedim kısık sesle.

Hooop! Gorgon koşarak geldi ve Sebati San'ın kucağına atlayıp gözyaşlarını iştahla yalamaya başladı!

***

Tüm bu tuhaflıklar yetmezmiş gibi uşağım bana silah çekti: "Sen... kardeşim değilsin!"

"Ha? Kendinize gelin Sebati Bey. Neden bahsediyorsunuz?"

İnfiale kapılmıştı: "Alp Laçin O nerede?! Sen... kimin nesisin?"

Ona doğru bir adım attım. Bu sahne bana Joseph Losey'nin *The Servant* [1963] filmini hatırlattı. "Sakin olun lütfen. Mesele her neyse, konuşarak çözebili_"

DUF! DUF! DUF! Göğsüme üç el ateş etti! Karavana ile isabetin aynı anlama geldiği atış. Silah sesinden ürken Gorgon tabanları yağlamıştı. Hafifçe öksürdüm. Uşak dehşete düşmüştü. Gözleri faltaşı gibi açıldı. Kibarca uzanıp tabancayı elinden aldım. Ve ona 3 kurşunla mukabele ettim: DUF! DUF! DUF!

Günde 3 öğün plasenta yemek
ya da
Evren benimle hemfikir

1981 model DeLorean DMC-12'nin direksiyonundayım. Evet, *Geleceğe Dönüş* [Back to the Future] filminde zaman makinesine dönüştürülen otomobilin aynısı. Yazar'ın koleksiyonundan. Yegane Yadigar yanımda. Gelinlerin sultanı. Bembeyaz satenler, danteller, tüller içinde. Evleniyoruz, mutluyuz. Townes Van Zandt'in şarkısı *Waiting Around to Die*'ı The Be Good Tanyas söylüyor:

Bazen hiç bilmiyorum nereye götürüyor
Bu cürüm yolu beni? Bilmiyorum sebebi.
Eh, devam edeceğim kumar maratonuna
Paso içeceğim ve başıboş gezeceğim
Ölümü beklemekten daha kolay pekâlâ.

[Sometimes I don't know where this dirty road is taking me
Sometimes I don't know the reason why
So I guess I'll keep gamblin'
Lots of booze and lots of ramblin'
It's easier than just waitin' around to die.]

Şarkı düğüne, kutlamaya pek yakışmıyor diye düşünüyorsanız, haklısınız. [Sizin düğününüzde ya da kutlamanızda hangi şarkı çalsın istersiniz? ....] Fakat bizim durumumuza uygun. Gerçek dünyaya adım atarken suç işlemiştim; yasak meyveyi yiyen Adem Babamız gibi. Yazar'ı öldürdüm. Vicdan azabı duyuyor muyum? Hayır. Gelgelelim soğukkanlılık sevinç doğurmuyor.

Bu evrende pusulayı şaşırmışım. Yönümü bulamıyorum. Sınırları göremiyorum. Yerimi saptayamıyorum. Narkotik bir dumanla kaplı sanki yer gök.

Evlendirme dairesine müracaat etmek için nüfus müdürlüğünden kayıt örnekleri aldık. Yegane Yadigar 1926 doğumluymuş! 2033 senesindeyiz... Evleneceğim kadın 107 yaşında! Okan Yunus Okyanus, eşi Asuman'ın bir zamanlar erkek olduğunu bilmiyordu. Okan Yunus'a sersem nazarıyla bakmıştım. Gülme komşuna, gelir başına. Şimdi şapşallık sırası bende. Romanda 29 yaşındaydım. Gerçek Alp Laçin O ise 39'undaydı. Benden 78 yaş büyük bir kadınla yuva kuruyorum. Tarihî bir şahsiyetle. Sevgilim, Cumhuriyet'le akran! Peki nasıl bu kadar genç görünüyor? Günde üç öğün plasenta mı yiyor? Plastik cerrahi uzmanlarının marifeti mi? Belki de müstakbel eşim yaşlanmıyordur. Süper-güçlerinden biri de budur?..

Hayatta da romanda da en büyük mesele... hayalleriniz kırılıp suya düştüğünde umudu yitirmemektir.

Bürokrasiye mi inanacağım, güzelliğe mi? Geleneğe, yazgıya, topluma mı uyacağım, kendi kararıma mı? Sayılara mı güveneceğim, aşka mı?

Yegane'nin sol yanağındaki doğum lekesi, tebessümlü bir öpücüğün izi gibi yanıp sönüyor. Ben artık onun karasularındayım, onun yöresinde, yurdunda... Sessizce gülerek elime dokunuyor. Kalbimde ışıktan sevinç halkaları yayılıyor. Eğer aşk bir kumarsa, nikah masasından zengin olarak kalkacağım. İyi

ki geberttim yazar bozuntusunu. Ayrıca, Okan Yunus kadar olamayacak mıyım? Sevmek zaten kusurları örtmek, hataları affetmek, noksanı tamamlamak değil mi? Gözüm, Yegane'den başkasını görmüyor. Aşk aslında bir gözü kör eder, diğerini keskinleştirir. Yegane Yadigar... öyle harika ki, onu hangi zincirleme reaksiyonun böylesine güzelleştirdiğini anlamak beni aşıyor. *Waiting Around to Die* çok şükür bitti. İçimde 40 şarkı birden çalıyor! İmkansızlığın şiddeti bu. Mucizeler de felaketler gibidir, insanı acze düşürür. Ve ahenk için bir nebze teslimiyet elzemdir.

"Rüya görüyorum sanki" diyor.

"Size her baktığımda mısralar geliyor aklıma."

"Mesela?"

Şiiri monoton bir sesle okuyorum: "*sen benim hiçbir şeyimsin / yazdıklarımdan çok daha az / hiç kimse misin bilmem ki nesin / lüzumundan fazla beyaz / sen benim hiçbir şeyimsin / varlığın yokluğun anlaşılmaz*"

"Attilâ İlhan bu dizelerde, platonik bir aşktan söz ediyor fakat?"

"Tüm aşklar bir nebze platonik değil mi? Vuslat aşında firak tuzu yok mudur?"

Hüzünlü parantezlere benzeyen kaşları hafifçe açıldı: "Hayatta hiçbir şey mutlak değil. Her şey zıddıyla kaim. Ölçüyü yakalamak, kıvamı tutturmak ve denge kurmak gerekiyor. Hepsi bu."

"Haklısınız, Tatlı Yanak. Efkarlanınca kendini önemli hisseden narsistler gibi konuştum."

"Estağfurullah."

Kuğu boynunu eğiyor: "Delirdik, değil mi Alp?.."

"Dünyanın en sinematografik otomobiliyle nikah dairesine gittiğimiz için mi?"

"Hayır... Arzu her şeyi karmaşık, istikrarsız ve patlayıcı kılan karanlık güçtür. Ve biz_"

"Ve biz" diye sözü ağzından kaptım "tabiat ananın hayırlı evlatlarıyız. Evren bizimle hemfikir!" İkindi ışığıyla rengi açılmış ağaçların arasındaki yola bakarak konuşuyorum: "İnsan size ikide bir yeniden aşık oluyor Yegane Hanım. Siz mesela çay bardağını tutup kaldırıyorsunuz, sonra çay tabağına koduruyorsunuz. Bu sürede size iki kez âşık olunuyor. Her defasında farklı, bambaşka bir tat. Yenilik mi, devrim mi?.. Sizi sevmek Newton fiziğinden Einstein fiziğine geçmek gibi. Bunda kusursuz fiziğinizin de payı var muhakkak." Nefes aldım: "Diyeceksiniz ki 'Madem öyle, lafa niye firakı, elemi karıştırıyorsun?' Eşeklik ettim leydim. Boş bulundum. Aklım başımda değil. Düşünün ki Alaaddin'in cini şişeden sarhoş çıkmış... Sizi sevmek harikulade bir altüst oluş. Sahi, bir felaket sırasında yanınızda olmayı dilerim. Sizi kollayıp korumak için. Bir de siz her şeyi, faciaları bile tatlandırır, yumuşatırsınız güzelciğim. Enkazın üstüne pudraşeker dökersiniz. Sel sularını şaraba dönüştürürsünüz. Kıyameti karnavala, mahşeri festivale çevirirsiniz. Yegane, sizinleyken herşey şahane. Sizden uzaklaşınca hayat içinden çöp kamyonu geçen bir hapishane."

Yegane Yadigar'ın kestane gözleri nemlenmişti. Cıvıldar gibi hıçkırıp güldü.

GÜÜÜMMMMM! Bir çöp kamyonuyla çarpıştık! Fren çığlıkları arasında DeLorean önce kamyonun altında sürüklendi, sonra da savrularak şarampole yuvarlandı!

Sarsıntıların şiddetinden kemiklerim çatırdarken kendi kendime kızıyordum: 'Felaket sırasında yanında olmak' istermiş! Şuursuz dangalak! Al sana felaket!

Romandan kız kaçırma
ya da
Yahya Hayhay'ın sırları

Yahya Hayhay evliya sükunetiyle dinliyordu. Nurlu yüzünde tebessüm çizgileri.

"Üniversitelerin dijital arşivlerinden Arapça, Latince yazmalar indirip tetkik ediyorsunuz" dedim.

Başını yavaşça sallarken gözlerini kısıp açtı.

"XIII. asırda Çinli müzisyenlerin silah olarak kullandığı telli çalgılara ilgi duyuyorsunuz."

"Eh..."

"Osmanlı vakanüvislerinin kayıtlarını mukayeseli okuyorsunuz."

"Hımmm..."

"Postyapısalcı filozoflar ve Kalenderîler, Vudu büyüleri ve kuantum fiziği, gemici argosu ve Voynich Manuskripti..."

Çayını yudumladı: "Rica ederim, sadede geliniz Alp Laçin Bey."

* * *

Yegane Yadigar'ın cesedi kollarımda. Çarpışmanın şiddetiyle savrulan otomobilin penceresinden uçmuştu. Zarif yüzüne, narin gövdesine, ince kollarına, cam kırıkları saplanmış. Gelinliği kana batmış... Şeytanın düdüğünü duyuyorum; kulaklarımda öyle tiz bir çınlama. Soluğum kesiliyor. Boğazımda iniltilerle hıçkırıklar birbirine düğümleniyor. Felç kasılmaları yüzünden ağlayamıyorum... Yegane... ecelin tırpanıyla biçilmiş fidan. Dağınık saçlarında koyu bir duman dalgalanıyor. Soyulmuş söğüt ışıltılı teninde kızıl çizgiler... DeLorean yamaçta bir kütüğe toslamış. Yukarı bakıyorum, kamyon yok. Kaçmış. Kuşlar ağaçları boşaltmış. Çalıların üstünde yırtık bir sis titreşiyor.

Nihayet gözlerimden kaynar yaşlar boşandı. Şoktayım. Ağıda dilim dönmüyor. Gözyaşlarım Yegane Yadigar'ın duvağına damlarken... bir mucize gerçekleşti... Sevgilim sarsılarak öksürdü ve gözleri açtı. Islıklı bir nefes aldı ve doğruldu!

***

Hayhay Ailesi'nin dairesinde, yani Gökdelen Apartmanı 13 numarada Yegane ile yanyana oturuyoruz. Yahya Bey tam karşımızdaki kadife koltukta. Hayat Hanım ise kucağında kedisi, yemek masasının ucuna ilişmiş, Birleşmiş Milletler'den gelen tarafsız gözlemci sıfatıyla bizi izliyor.

"Felsefe uzmanı olduğunuz halde ucuz polisiyeler okumayı seviyorsunuz. Emil Michel Cioran 'Dâhiler, tırışka şeylere hususi bir ilgi duyarlar' diyor. Sizinki de o hesap_"

Yahya Hayhay çocuksu bir sesle itiraz ediyor: "Estağfurullah. Ben kendimi dâhi mertebesinde görmüyorum."

"Fakat öylesiniz. Sizinle muhatap olan, eserlerinizden birkaç sayfa okuyan herkes bu hakikati netlikle görür. Bahse girerim kediniz de benimle hemfikirdir."

Kopil, başını uzatarak beni onayladı: "Miyaaauv."

Hayat Hanım'ın yüzü, sessiz bir gülüşle aydınlandı.

"Velhasıl, Alp Laçin O maceralarını da takip ediyordunuz."

"Doğru. Lakin bunun ne mahzuru var?"

"Yanılıyorsam düzeltin: Bilgilenmek, öğrenmek için kitap okuyorsunuz. Ucuz romanları ise eğlenmek için. Gelgelelim, Yazar Alp Laçin O'nun eserleri, sizi eğlendirecek düzeyde değil. Dolayısıyla, okurken maceraları zihninizde yeniden kurguluyordunuz."

"Haklısınız. Öyle yapıyordum. Bence yazarların çoğu, hikayeleri çekiştirerek okur. Bundan kaçınmak hem zor hem gereksiz."

"Alp Laçin O'ya teklifte bulundunuz: Birkaç macera yazmak istediğinizi söylediniz. Halbuki siz ondan katbekat iyi bir mü-

ellifsiniz. Kullandığı gölge-yazarlar arasına katılmak istemeniz akıl kârı değildi. Ayrıca, kitapları onun yazmadığını bilmenize şaşırmıştı. Siz ise..."

"Anlatımdaki farklardan anlamıştım, metinlerin tek elden çıkmadığını."

"Merak ediyorum, neden bu seri için ciltler kaleme almak_"

"Birincisi, matrak bir tecrübe. Kemal Tahir'in Mike Hammer maceraları yazması gibi. Haliyle, orijinallerinden daha artistik romanlar kaleme almıştı. İkincisi... sizi sevmiştim. Kayıp Şahıslar Bürosu Komiserisiniz... mesleğiniz icabı, felsefi sorgulamalara elverişli insanlık durumlarıyla meşgulsünüz. Dahası, serüvenlerinizi yazanlardan çok daha entelektüelsiniz. Asıl niyetim sizinle yol arkadaşlığı etmekti."

"Rahmetli Yazar, evvela ikircikli davrandı. Birkaç kez buluştunuz. Sohbeti koyulaştırdınız. Yumuşadı. Size içini döktü. Yalnızlık çekiyordu. Gönlüne göre bir sevgili bulamamıştı. Merhamet damarınız kabardı. Ona iyilik etmek istediniz."

"Evet."

"İdealindeki kadını, başkahramanın sevgilisi konumuna atamıştı: Gül Esin. Erdemli, çalışkan, olgun, kibar, iyi kalpli, zeki ve güzel..."

"Gül Esin'i sizin kadar yakından tanımıyorum gerçi" dedi sevecen ve muzip.

"Roman makinesiyle, hep ucuz romanlara gidiyordunuz. Çünkü..."

"Köşeli anlatılarda saklanmak daha kolay. Hitchcock 'İyi film uyarlaması için, dandik roman lazım' der ya. Aynı mantık."

Hayat Hanım'ın ağzı hayretle aralanmış, gözleri iri iri açılmıştı. Eşinin bir makineyle roman diyarlarında sefere çıktığından şimdiye dek habersizdi anlaşılan.

"Asıl niyetiniz, içinde rahat edebileceğiniz bir roman yazmaktı. Benim evrenimi de cazip buluyordunuz."

"Tebrik ederim. Davayı çözmüşsünüz Alp Laçin Bey."

"Yooo, bu daha girizgah" dedim "Kitaplardan birinde, Gül Esin'in, uçak kazasından sağ kurtulmasını sağladınız. Bunun için sadece bir-iki cümle yazmanız kafiydi. Yine aynı şekilde, hafızasını yitirdiğini kaydettiniz. Sonra da onu buraya, gerçek dünyaya taşıdınız Yahya Bey!"

Büyük Yazar dingin bir ilgiyle beni dinlerken, Yegane Yadigar afallamıştı: "Ben... bir roman kişisi miyim yani?!"

"Kesinlikle. Aksi takdirde bugün DeLorean'da can verdikten sonra dirilemezdiniz. Hayal mahsulü olmanın imtiyazı." Yahya Bey'e döndüm: "Ben, Gül Esin'in Yegane Yadigar model alınarak yaratıldığını sanmıştım. Oysa Yegane Hanım, Gül Esin zaten."

"Sizi canıgönülden kutluyorum Alp Bey" dedi Yahya Hayhay "dedektif tecessüsüyle, muharrir hüneriyle vakayı aydınlattınız. Bravo." Kalkmaya davrandı.

"Durun!" dedim "Anlatacaklarım bitmedi. Ama önce bir soru: Gerçek Yegane Yadigar'ın cenazesi nerede?"

Yahya Bey'in benzi hafiften sarardı: "Usulünce defnettim."

"Kadın handiyse 100 yaşındaydı. Vadesi doldu. Ruhunu teslim etti. Ve siz onu..."

"Bir özel hastanede tedavi görüyordu. Mütekait avukat. Dul. Tek çocuğu da Kanada'da. Arayıp sormuyor. Yegane Hanım Alzheimer'a yakalanmıştı. Organ yetmezliği, solunum güçlüğü, damar tıkanıklığı... ne ararsan var. Onu gözüme kestirdim. Sık sık ziyaret ettim. Beni bazen kocası, bazen babası sanıyordu. Hekimlerle konuştum. Evinde, huzur içinde ölmesini uygun gördüler. Taburcu edildi. Kızıltoprak'taki dairesine taşıdım. 22 gün besledim, ilaçlarını verdim, altını temizledim. Uykusunda gitti. Cenazesini, bir çocuk parkına, kaydırağın altına gömdüm."

Hayat Hanım "Yahya, sen neler söylüyorsun Allah aşkına?!" diye parladı.

"Yegane Yadigar'ın iri gözlerinden iri damlalar akıyordu."

Kedi Kopil ise hayalkırıklığını mırıltılarla dile getirdi.

"Gerçek Yegane Yadigar'ın öldüğünü sizden başka bilen yoktu. Kendini Yegane sanan Gül Esin'e yalan söylediniz" derken gelinliği paçavraya dönmüş nazlı yârimi gösterdim.

O ise Yahya Hayhay'a bakarak sordu: "Yani ben... cerrahi operasyonlarla gençleştirilmedim mi?!" Dehşete düşmüştü. [Şu anda kaç yaşında olmak isterdiniz? –Rakamla– .....]

Yahya Bey kaşlarını kaldırdı: "Cık."

"Yazar, sizin romandan kız kaçırdığınızı bilmiyordu."

"Çünkü ona söylemedim."

"Kız da kendi durumunun farkında değildi."

"Zira hafızasını silmiştim."

"Fakat sonra iş çatallaştı" dedim "Yazar, sevgiliye kötü davranıyordu. Dahası, onca iyiliğinize karşılık size haset ediyor ve nefret besliyordu. Yegane'yi hoş tutmasını öğütlediğinizde, onu küçümsediğinizi vehmederek hiddetlendi ve paniğe kapıldı. 'Seri'nin en beğenilen maceralarını ben yazdım' derseniz, foyası meydana çıkacaktı. Bu sebeple, kâtil Nihat Nohut'u kiralayıp üstünüze saldı. Ve siz de, maşallah, profesyonel kâtili derdest edip makineye mıhlayarak romana postaladınız!"

"Eh, öyle oldu."

"Nihat Nohut, roman evreninde, 2033 yılının yaşandığı gerçek dünyadan bahsettiği için, şizofren teşhisi konularak tımarhaneye kapatıldı... Hayatı kaydı. Avare, divane bir ayyaş olup çıktı. Bu arada, Yegane Yadigar'ı yani Gül Esin'i aslında kendi yurdu olan romana gönderdiniz. Ben bir hayal karakteriydim fakat onun gerçek sevgilisiydim. Tam anlamıyla birbirimiz için yaratılmıştık..."

"Allah bir daha ayırmasın" diye mırıldandı.

"Bir şeyi merak ediyorum: En başta Gül Esin'i gerçekten Yazar'a acıdığınız için mi onca zahmete girip dünyaya ışınladınız? O kadar da yufka yürekli görünmüyorsunuz zira."

"Bay O'ya borçlu hissediyordum. Roman makinesini yapar-

ken ihtiyaç duyduğum çizimleri, Mirim Çelebi ve Takiyüddin'in eserlerinin bir kısmını bana o temin etmişti."

"A-ha?.. Şimdi anlaşıldı. Şu bahsettiğiniz 'Nüfuzlu muhterem' oydu?"

Yahya Hayhay gerilmişti: "Bu kadar kelam kafi Alp Laçin Bey. Sözünüzü bağlayınız artık."

"Memnuniyetle" dedim "Cinayeti de konuşalım, sohbetimiz tamamlansın."

"Neden bahsediyorsunuz?"

"Planladığınız kusursuz cinayetten, Yahya Bey."

Kusursuz cinayeti başkasına işletmek ya da İltifat kokan ithamlar

Yaratıcılığı uydurukçuluktan ayıran sınır,
aynı zamanda yazarı ajandan ayırır.
[JACQUES RANCIERE, *Kurmacanın Kıyıları*]

Kopil, envaiçeşit ses çıkarıyor, hırıltıdan mırıltıya, cıyıltıdan fısıltıya, cıkcıklama'dan tıslamaya, Kedice'nin tüm imkanlarını kullanarak beni şiirsel, hatta hipnotik bir edayla tehdit ediyordu. Hayat Hanım okşayarak teskine çalıştığı septik pisiciğin sözlerini tercüme etti: "Alp Laçin Bey, hem yanılıyor hem de nezaketsizlik ediyorsunuz. Yahya Hayhay canı kutsal sayar. Cinayet ne kelime, kimseyi incitmez."

"Affedin lütfen Hayat Hanım" dedim "sizi de şahitliğin sıkıntılarına sürükledim."

"Mesele o değil. Dert ile kendini kandırma arasında bir seçim yaparsın. İkisi de deliliğe varan yollardır. Benim itirazım, gerçeğin saptırılmasına. Eşimin çılgınlıklarına ve acayipliklerine aşinayım zaten. Gelgelelim suç işlemek şöyle dursun, en ufak bir kabahatten, kusurdan bile sakınır o."

Yahya Bey öyle uzun boylu ki, yudumladığı çay, midesine gidene kadar soğuyordur eminim. [Adeta, Da Vinci'nin resmettiği] Denzel Washington tebessümüyle konuştu: "Kopil, kalbindeki 'kedi masumiyeti'ni bana aksettiriyor. Halbuki biz insanlar ekseriya hile yaparak kazanır, suç işleyerek eğlenir, ihanet ederek özgürleşiriz. Kedi Varoluşçuluğunda, hiç kimseden bir şey beklemeyerek özgürleşilir..." [Özgürlüğün şartı sizce ne? ....]

"Sanırım, Kopil beni yanlış anladı" dedim.

Hayat Hanım atıldı: "E o halde kedinin yanında söylediklerinize dikkat edin bir zahmet."

Yahya Hayhay dalgınlaşmıştı: "Bir gaflet anında, kendi kendime 'O kadar olgunlaştım ki artık cinayet işleyebilirim' dedim. Malum-u âliniz, rolleri Tanrı dağıtır, sufleyi Şeytan verir."

"*Kanlı Şapka*'da bahsettiğiniz 'yanıltıcı itiraflar'dan biri bu. Siz, kusursuz cinayeti 'planladınız' ve başkasına işlettiniz: Bana! Yazar'ı 'temizleme' kararındaydınız. Roman Fabrikası'nı kurmuştu fakat roman makinesinden bihaberdi. Aksi halde, beni karşısında gördüğünde şok geçirmezdi. 1] Peşinize, Nihat Nohut'u takarak sizi öldürtmeye kalkmıştı. 2] Yegane Yadigar'ın yani Gül Esin'in, yani ancak hayallerde varolabilecek harikulade kadının sonsuz aşkını haketmiyordu. 3] Gerçek insanlar, yazdıkları karakterlerden üstün değildi. Tanrısal gücü ele geçiren, insanlıktan çıkıyordu. Hikayesiz yaşamda kişilik kazanmak muhaldi. Anlamlı hatalar yapmak, roman kahramanının harcıydı. Bunu görmekte gecikmiştiniz. 4] Yegane Yadigar, sizin yüzünüzden mutsuzluğa sürüklenmişti. Onun kaderini sabote etmiştiniz. Ruhu bile duymamıştı. Gurbete mahkumdu. Dahası, aslında kaybolduğunndan bile bihaberdi. 5] Yegane Hanım'ı romana ışınlarken, asıl maksadınız benim dünyamı altüst etmekti. İçinde yaşadığım evrenden şüphelenmemi sağladınız. Namevcut Hatun'a doğru çekilecek, onu bir an bile aklımdan çıkaramayacaktım. Zira, Gül Esin, benliğimin dokusuna ka-

rışmış kızıl iplikti. Kalbimden beynime uzanan çelik alaşımlı kablo. Onu, tam da unuttuğum için, ne koparabilirdim ne kesebilirdim. Derinlerden gelen hasret elektriği, ümit sinyali, sevda manyetizması... ruhumu mütemadiyen tehdit etti. 6] Yazar'ı haklayacağımı öngördünüz. Silahlı ve âşıktım zira. En tehlikeli terkip. 7] Dahası, Yazar'ın namevcut ikiziyim. Onun yerine geçmem işten değildi. Kâtil ile maktul yer değiştirince, cinayet hükümsüzleşecekti. Yani kusursuzlaşacaktı. 8] Böylece ben de roman evreninde yalnızlığın azabıyla ömrü çürüyen bir gariban olmaktan kurtulacaktım. Yazar'a değil fakat bana acımıştınız. Roman ile hayat arasındaki fark gerçeklikten değil, neden-sonuç ilişkilerinden kaynaklanır. Kurmaca, makuliyetten kopamaz. Dolayısıyla, hayalî karakterin rasyonel ıstıraplarına son veremezdiniz. 9] Bence, bu 'kusursuz cinayeti başkasına işletmek' fikri size eğlenceli de geldi. Entelektüel niteliklerin mizahla mayalanmasını elzem sayıyorsunuz. Espri, sizin nezdinizde mühim bir gösterge."

Yahya Hayhay kalkıp balkon kapısını açtı. Zaman kazanmaya mı çalışıyor? "İthamlarınız iltifat kokuyor Alp Laçin Bey" dedi. Aulus Gellius'un *Noctes Atticae* adlı eserini bilir misiniz? Günümüze ulaşan tek kitabıdır. *Tahtaboş Geceleri...*"

Yaklaşık 2 bin yıl önce yaşamış Romalı yazar ne anlatmış acep? Birşey söylemedim.

Koltuğa yerleşirken sözlerini sürdürdü: "Orada, Mahkeme Paradoksu'ndan bahsedilir. Protagoras [M.Ö. 481-M.Ö. 420] ile Euathlus arasında geçen mevzu... Hukuk tahsil eden Euathlus, Protagoras'tan retorik dersi almak ister. Böylece, davalarda müvekkillerini daha iyi savunabilecektir. Sofist Üstat, ücreti mukabilinde ders vermektedir. Gelgelelim, Euathlus'un parası yoktur. Ücreti, ilk davasını kazandıktan sonra vermeyi teklif eder. Protagoras okeyler. Ve ona retorik öğretir. Fakat, Euathlus hukukçuluktan vazgeçer, siyasete atılır. Haliyle, herhangi bir dava üstlenmez, Protagoras'a da kuruş ödemez. Aradan yaklaşık 1

sene geçince, Protagoras, sabık talebesini mahkemeye verir. Hâkim huzurunda, Euathlus'a hitaben der ki 'Boşuna uğraşma. Davayı ben kazanırsam, haklılığıma hükmedildiği için ücretimi ödemen gerekecek. Sen kazanırsan, anlaşmamız üzere, ilk davanı kazandığın için ödemen gerekecek!' Nasıl?" Yahya Hayhay bizleri soru soran gözlerle süzdü.

Yegane Yadigar "İyiymiş" dedi. Sesi, ağzının kubbesinde yankılanarak çıkıyor. Tek kelimelik cümlesi bile aynı anda hem kulağı hem ruhu okşuyor.

Yahya Hayhayus devam etti: "Euathlus 'Hayır!' diye haykırmış. 'Ben kazanırsam, size para ödemem gerekmediği yargısına varılmış demektir. Yok, siz kazanırsanız, henüz ilk davamı kazanmadığım için, size ücret ödemem gerekmeyecek!' Sizce kim haklı?"

Hızlı hızlı konuştum: "Protagoras elbette. Euathlus, hocasının iyi niyetini suiistimal ediyor. Mukaveleye bağlı kalma numarasıyla, işin ruhuna aykırı davranıyor. Mühleti, ebediyete çevirme tezgahı. Üstünlük taslayan bir maskara... Allah aşkına, bunun konumuzla ne alakası var?"

Çılgınlık ile suçun çarpımından çıkan mucizevi sonuç ya da Tesellide aşırıya kaçmak

Yürek konuştuğunda, akıl karşı koymayı yakışıksız bulur.
[MILAN KUNDERA, *Varolmanın Dayanılmaz Hafifliği*]

Yahya Hayhay bana "Sizinle erkek erkeğe konuşalım" dedikten sonra diğerlerine döndü: "Hanımlar, yanlış anlamayınız, mevzu hususi bir mahiyet kazandı"

Balkona çıktık. Sigaraları yaktık. Yahya Bey ahenkli sesiyle sordu: "Protagoras, Euathlus'a 'Sana hakkımı helal etmiyorum' deseydi ne olurdu?"

"Euathlus'un vicdanına seslenmiş olurdu."

"Bravo! Nasıl ki hoca, talebenin yoksulluğunu –mühlet vermek suretiyle– dengeliyor, talebe de hocanın emeğini gözeterek ücretini ödemeliydi. Mahkemeye lüzum yoktu. Helalleşmeleri gerekiyordu, hepsi bu. Şimdi... Ben Euathlus değilim. Evet, kalem zoruyla sevgilinizin bindiği uçağı düşürdüm. Hafızasını sildim. Onu gerçek dünyaya naklettim. Yeni bir kimliğe büründürdüm. Yazar'la buluşturdum. Birbirlerini mutlu edeceklerini sanmıştım. Yanılmışım. Sizin azap çekeceğinizi öngöremedim. Halbuki, insan esasen soyut bir varlık. Mesela, Ahmet Hamdi Tanpınar'ı biz boyu, kilosu, saç stili, giysileri veya kokusuyla tanımlayamayız. İnsan üslubuyla, sözüyle, hissiyatı, fikriyatıyla vardır. Bu itibarla bir yazar, aslında yazdıklarıdır. Eseridir. Sözgelimi *Mahur Beste*'yi, *Huzur*'u, *Sahnenin Dışındakiler*'i okurken 'Tanpınar okuyorum' deriz. Hakikaten de edimimiz tam manasıyla Tanpınar'ı okumaktır. Bir müellif, yazdıklarında yansımıyorsa, mesleğinin asli bir mensubu değildir. Yazık ki Alp Laçin O, yazıyı eser değil, ürün saymış. Manevi kıymetten sarfınazar edip kendini metalaştırmış, fiyatlandırmış, pazarlamış. Somut olan, zevale açıktır oysa."

"Nereye varmaya çalışıyorsunuz?"

"Siz, Yazar'ın aksine gerçek bir kişisiniz. Onun künyesini sildik. Yani... malum, ben hedefe varan yolu açtım, siz tetiği çektiniz. Onunla ancak huzur-u ilahide ödeşebiliriz. Mesuliyet bendenize ait. Sizi temin ederim, ilahî mahkemede ifademi değiştirmeyeceğim... Ben, hatalarımı düzeltmeye çalıştım. Bunu nazar-ı dikkate alınız. Yegane Hanım'ı transfer ederken maksadım sizi ayırmak değildi. Romandaki olayların, kişilerin ve hislerin gerçek dünyadaki kadar mühim olduğunu hesaba katmamıştım. Biz insanlar, cevabı olmayan sorular sorarız; kendimizi ya abartır ya küçümseriz ve de... bilmediğimiz danslara yeltenir. Velhasıl, bana hakkınızı helal ediyor musunuz? Kalbinizde bir leke kaldıysa, söyleyiniz." Sigarasını, pencere kenarındaki

küllükte söndürdü. Çehresini çevreleyen duman, soru işareti şeklinde dalgalanıyordu.

"Helal ediyorum. Kalbimde de en ufak bir leke yok" dedim.

Yüzü sevinçle aydınlandı. Gülerken gözleri doldu.

"Halihazırda sevgilime kavuştum. İkimiz de romandan gelen hayalî kişileriz. Bu dünyada ölümsüzüz. Siz bize ebedî saadeti bahşettiniz. Telafi görünümünde bir mükafat bu Yahya Bey" dedim.

Çarpıntılı bir sesle haykırdı: "Herşeye iyi yönünden bakmanız beni çok sevindirdi!"

"Açıkçası, bunca çılgınlık ile suçun çarpımından çıkan mucizevi sonuçtan gayet memnunum."

"Beni teselli etmede aşırıya kaçıyorsunuz Alp Laçin Bey!"

"Hayır_"

"Nezaketiniz sizi yalan söylemeye_"

Bu defa ben onun sözünü kestim: "Asla!"

Çekik Gözlü Dev Adam sımsıkı sarılarak beni bağrına bastı. Koca bedeni sarsılıyordu: Aynı anda hem gülüyor hem ağlıyordu: "İnsanlar dünyayı terkedip uzaya gitmeli!.. Yeryüzünde yalnızca roman kahramanları yaşamalı! Ah, evet... Hepimiz için en doğrusu bu!"

Bently'deki proleter
ya da
Şarlatan zenginden alıp hilekar fakire vermek

Günümüzde düzen, temassızlık demek.
[RICHARD SENNETT, *Ten ve Taş*]

Berbere gittim. Dükkanın adını beğenmiştim: Kıl Payı. Duvarlarda saç stillerini gösteren fotoğraflar asılı. Usta sordu: "Nasıl olsun?"

Modellerin arasındaki Atatürk portresini işaret ettim: "Ulu Önder'in saçından istiyorum!"

Anlayacağınız, neşem yerindeydi. Çıkarken "Umarım beğenmişsinizdir" dedi berber.

"Harikulade!" dedim "Cerrah olsaydınız, beni sizin ameliyat etmenizi isterdim!"

Oh, yüzüm gözüm açıldı. Ferahladım, tazelendim, 10 yaş gençleştim...

Öğlen sevgilime sürpriz yapacağım. Yemeği dışarıda yeriz. Güneşten D vitamini alırken, ikide bir sarılarak dopamin salgılarız!

Villanın garajındaki arabalar arasından yeni model bir Bentley –Continental GT– kapmıştım. Sahil yolunda ilerlerken müziği açtım: Kızıl Ordu Korosu'ndan *Polyuşko-pole* [Полюшко-поле / Polyushka-polye]! İçim erinç, gönenç, kıvançla doldu!

Bently kullanırken komünist marşı dinleyemez miyim? Yahu, ben bir proleterim. Sadece... şansım yaver gitti. Düne kadar kuruşa kurşun atıyordum.

Birazdan, nazenin ve güçlü, sevecen ve özgüvenli, zeki, çalışkan, saygıdeğer Yegane Yadigar'a kavuşacağım. Umarım aniden karşısına çıkmamı yadırgamaz. Baharın kumandası onun elinde; 'klik' çiçekleri açtırıyor, 'pıt' kelebekleri uçuruyor, 'şıp' akarsuları köpürtüyor... Barışçı, özgürlükçü, çoğulcu, modern bir demokrat; Avrupa Birliği standartlarının da fevkinde, benim ince yüzlü, dev gamzeli dilberim...

Sovyet marşının haykırış bölümünde, beyaz bir Renault'ya gözüm takıldı. Dikiz aynasına yapışmıştı sanki. Sahil yolundan saptım. Yukarıdaki caddelerde dolaşıp tekrar sahile indim. Renault hâlâ peşimde. Kavşaktaki ışıklarda beklerden, şoförü seçebildim: Kâmi Koma. Romandaki mümasili korkunç biriydi. Beriki, tekinsizliğiyle dehşet uyandırıyor. Fakat niye izimi sürüyor ki? Pekâlâ beni karakola çağırabilir. Evime gelebilir. Mobese kameralarından gözetleyebilir... Eski tarz bir tahtakoz galiba. Hem bu takip işini sivil memurlara verse ya?.. Otomobilime 'böcek' kondurabilir. Gerçi hangi birine konduracak?

Yegane Yadigar'la öğlen yemeği hevesim kursağımda kaldı. Elveda Tatlı Yanak!.. Gaza bastım ve kuzeye, Şile'ye sürdüm. 50 dakika sonra Ağlayan Kayalar'daydık. Neden mi buraya geldim? Sanırım... polis sezgisi ile kâtil içgüdüsünün karışımı bir his beni sürükledi.

Denize bakan uçurumun kenarında durdum. Hey gidi Kamer Emrihak, sigarasını yakma bahanesiyle çırasını yakmıştım.

Kâmi, 150 metre ötemde, bir elektrik direğinin dibindeydi. Bently'den inip Renault'ya yürüdüm. Başkomiser de arabasından çıktı. Biraz daha yaklaştığımda seslendim: "Gelin de şu manzaranın önünde bir selfi çekelim komiser bey!"

"Benim daha iyi bir fikrim var" diyerek elini belindeki tabancaya koydu "Olduğun yerde kal!"

Emrine uymadım fakat yavaşladım: "Neden? Beni neyle suçluyorsunuz?"

"Sen söyle! Son 3 yılda öldürülen 7 prekaryanın 7'si de sizin şirketinizde çalışmış."

"Prekarya mı?"

"Evet. 'Geçici işlerde çalışan eğitimli kişi.' Bu kelimeyi kitaplarınıza yazın." Cahil ve haris düzenbaz neler de biliyor.

Daha da yaklaştım. 2-3 metre mesafede durdum. Etraf tenha mı, ıssız mı siz karar verin: İleride, yol kenarına bırakılmış suspus bir kamyonet. Bakımlı sarıçamların ardında az-katlı site evlerinin çatısı bacası görünüyor. Kadıköy'ü çınlatan bahar müjdesi buraya ulaşmamış. Tepede, kalem pille çalışan müstamel bir güneş. Görünmez kargaların boğuk yakınmaları duyuluyor ara sıra. 2033 senesi demeye bin şahit lazım. Atmosferde 'Soğuk Savaş' matlığı, distopya dumanı, sınav stresi.

Yazar tek cinayetle yetinmemiş demek? Güney Kutup kara listedeki isimlerden sadece biriymiş?

"Tamam, yazarım" dedim. Belli ki Yazar'ımız aynı zamanda seri-kâtilmiş. Onun işlediği cinayetlerin ceremesini ben çekecektim. Bu dünyaya hapislerde çürümeye mi geldim?! Kimseye,

orijinal Alp Laçin O olmadığımı söyleyemem. Anlaşılması zor bir sır. Kâmi Koma'yı şuracıkta kendi silahıyla vurup olaya intihar süsü versem... Riskli. Fakat galiba tek çare bu. Başkomisere doğru yürüdüm. "Prekaryaları benim öldürdüğümden emin misiniz? Elinizde kanıt var mı?"

"Gel de kendin gör" dedi. Renault'nun arkasına geçip bagajı açtı. Tarantino filmlerindeki gibi, bagajdaki sürprize baktık: İki tüfek. Biri, hortlağı nallayan Sebati San'ın elinde gördüğüm nakışlı çifte. Diğeri profesyoneller için tasarlanmış bir suikast tüfeği. Koma, durumu açıkladı: "ORSIS T-5000... Rus yapımı. Balistik raporlarından hareketle, Rus mafyasından şüpheleniyorduk. Şimdiyse, suikast silahı elimizde. Ve senin parmak izlerinle dolu!"

Kanıtlar ortadayken, zanlıyı takip etmek gibi fantezilere girişmezsiniz. Ben de polisim. Biliyorum. Okan Yunus cinayetinde evimi özel tim basmıştı. Tabii ya... Kâmi'nin niyeti başka. Suç kanıtlarını bana satmak istiyor! "Güzel makineler" dedim "kaç para?"

Rahatlamıştı. İğrenç suratı yoga minderi gibi gevşerken, gözleri iştahla ışıldadı.

***

Kâmi Koma'ya tam 2 milyon dolar ateşledim. Merhum Yazar'dan miras kalan parayı kirli havaya, bulanık sulara saçıyorum. Zamane Robin Hood'uyum: Dızdızcı zenginden alıp kaparozcu fakire veriyorum! Dünyada amma dalga dubara dönüyor. Kimin eli kimin cebinde belli değil. Burada nasıl yaşıyorsunuz? Helal olsun, kolay gelsin.

Parayı, Kâmi'nin verdiği, başka birine ait hesap numarasına gönderttim. Bankayı arayıp, acil transfer talimatı verdim. Kâmi Koma da bana T-5000 ile Fabbri'yi teslim etti. Sonra da arabasına atlayıp servetini harcamaya gitti.

Tüfekleri, Ağlayan Kayalar'dan denize fırlatırken anılarım canlandı. Eh, hatıralar hatırlanmak içindir. Hazır, milyon dolarları suya atarken bir de dilek tuttum: "Tüm iyi dilekler gerçekleşsin."

Sonsuzluğu ölçmek
ya da
Hayat eğlenceli bir kabusa benziyor

Hakiki olan değişmelidir.
Ve değişebilen hakikidir ancak.
[CARL GUSTAV JUNG, 1875-1961]

Ölümün etrafından dolaşamazsın. Fakat ben tam da bunu yapmıştım. [Belki de roman, ebediyeti ambalajlama teşebbüsüydü?] Nice badireler atlattım. Selamete, felaha erme vaktidir.

Galiba... herşey ama her şey yanılsamadan ibaret: Sanat, bilim, din, astroloji, gofret... İllüzyonsuz, yanılsamasız, yanlışsız, sapmasız hiçbir şey yok hayatımızda. İnsan yanılmak, aldanmak, yetinmek, sonsuzluğu kendi ölçüleriyle tartmak zorunda. Ve bu tam bir zavallılık. Gene de her birimiz, başkalarının düşündüğünden farklı kişileriz. [Ne? Değil miyiz? .....]

Peki ya aşk?

Bir keresinde "İnsanların çoğu aşk nedir bilmez, âşık taklidi yaparlar" demişti Okan Yunus "kalbinde zerre kadar sevgi bulunmadığı halde aşk naraları atan narsistlerle dolu ortalık."

Haklı olabilir.

Fakat ben sevda caddesindeki ayrılık virajından nefret tüneline dalacak değilim. Yegane Yadigar'la Yoğurtçu Parkı'ndan Moda'ya doğru yürürken, onu, her şeyiyle ve 'sonsuza dek' seveceğimi kesinkes biliyordum. Bu benim yazgım. Kaderimin başlıca bileşenlerinin yer aldığı metni, romanı okumuştum. Düşünüyorum da... harbiden acayip bir ayrıcalık.

Sonsuz hayatla lanetlenmiş, sonsuz aşkla mükafatlandırılmıştım.

Vejetaryen vampir gibiyim. Sevgilim de öyle.

Meydanda, havuzun kıyısından geçerken elele tutuştuk.

Yegane Yadigar basit ve mühim bir soru sordu: "Ne yapacağız?"

"Yaşayacağız" dedim "eğlenceli bir kabusa benzeyen bu hayatı." Kaderimi yazan adamın, o antropomorfik tanrının icabına bakmıştım. Kusursuz bir cinayet çemberinde Tanrı ölmüş, daha doğrusu kimvurduya gitmişti. Allah taksiratını affetsin.

Soldaki kitabevinin vitrininde dizili kitaplara baktık. Romanların arasına Alp Laçin O serisinden birkaç nüsha konmuştu. Kapıda beliren gözlüklü, uzun saçlı genç şakrakça seslendi: "Bu ay yeni macera yok mu üstat?" Merih Kızıl'ı andırıyordu.

"Yok" dedim, omuzlarımı kaldırıp ellerimi iki yana açarak.

"Yahya Hayhay'ın yazdığı şu yeni Alp Laçin O macerası, *Ucuz Romancılar* muhteşem. Kahramanınızı başka bir yazara emanet etmeniz takdire şayan. Fakat üstadı nasıl ikna ettiniz?"

"Oldu işte. Bu son kitaptı. Roman Fabrikası'nı kapatıyorum."

"Aman, Alp Laçin Bey, sizin kitaplar sayesinde eve ekmek götürüyoruz. Bu konuyu tekrar düşünün."

"Peki, düşüneceğim" deyip elimi kaldırarak selam verdim.

Dalgınlaşmıştım. Birkaç adım ilerledikten sonra Yegane "Kılıç kalemden keskindir. Ayrıca kanlı kılıçla yazı yazabilirsin!" dedi gülerek. Sevgilimin kiraz dudaklarına Şeytanın kaydettiği bir yalandı bu. Sanırım, Yazar'ı öldürmekten pişmanlık duyduğumu sanıyordu. Ve beni roman yazmaya teşvik ediyordu.

"Orta sıklet bir polisim ben. Kalbim beynimden büyük. Beni bu nedenle seviyorsun. Fakat bir edebiyat dehası olsaydım, bu hoşuna giderdi, ha?" O, sözümde sitem mi, şaka mı ağır basıyor anlamaya çalışırken, devam ettim: "Aslında kafamda bir hikaye var."

"Anlatsana!" sesi ışıklıydı. Tüm sırdaşları gibi, birbirimize 'sen' diyorduk artık.

"Bak, dedektif, bir gemi kazasından sonra küçük, Sedef Adası kadar bir ıssız adaya çıkar. Haftalarca, aylarca orada bir başına hayatta kalmaya çabalar. Meyve, ot filan yer; balık yakalar, güçbela ateş yakar; çamur, yaprak ve dallardan baraka yapar... Ve civarda sırtlan-çakal benzeri tuhaf bir canavar dolanmaktadır. En büyük derdi yalnızlıktır. Tek başına kalmaktan feci şekilde bunalmıştır."

"Eee?"

"Bir sabah uyandığında, yanında 'kurşunlanmış' bir ceset bulur!"

"Ne?!"

"Evet. Şimdi bu polisiye davayı çöz bakalım. Ortada bir suç var fakat şüpheli yok. Şahit yok. Cinayet silahı yok. Matkulün kimliği belirsiz. Olay mahalli bile yok!"

"Alp Laçin, bu olağanüstü, dâhiyane bir fikir! Ontolojik dayanağı olmayan, tümüyle muammadan ibaret bir cinayet! Hem imkansız hem kusursuz. Dedektifin yanısıra suçu da yalıtmışsın. Mucizevi bir cürüm! Üstelik vaka başkarakterin yalnızlığına yeni bir boyut katıyor. Birileri tarafından bulunmayı, kurtarılmayı beklerken, hiçbir şekilde ulaşamayacağı, kurtaramayacağı birini buluyor! Tek başına yalnız iken, yanındaki cansız beden, onu daha derin bir yalnızlığa itiyor. Belki dedektif cesetten daha ölü şimdi... Vay canına..."

"Beğenmene sevindim."

"Sonra ne oluyor? Maceranın devamına dair bir fikrin var mı?"

"Aslında evet, fakat boşversene Yegane, roman yazsam bile... ne işe yarayacak ki?"

Sanırım, tahkiye kabiliyetimi takdir etmiş, yazmak hususundaki gönülsüzlüğüme bir nebze hak vermişti. Şakaya vurdu: "Servetine servet katarsın?"

"Aaa... haklısın. Paranın benim için anlamı çok büyük" deyip sırıttım.

"Biz, ikimiz, biraz iğrenç miyiz?" diye sordu tatlılıkla.

"Öyle görünüyor... 100 sene cadı - iblis çifti gibi yaşayalım. Kötülükten sıkılırsak tekrar iyi kalpli, hayırsever, dost canlısı tiplere dönüşürüz."

Samimi bir kahkaha düetinin ardından durduk. Kadıköy'ün, kalabalık caddelere bağlanan tenha sokaklarından birindeydik. Yegane Yadigar'ın yüzü Paris gibi. Görülmeye değer çok şey var. "Ne? Beni öpecek misin yoksa?" Dudaklarında bir istihza tebessümü belirdi.

"İyi fikir!" Arkadaki ceviz ağacından bir karga havalandı. Ben Yegane'nin yüzüne eğilirken ağzı hercai bir ciddiyet kazandı.

Ve... Ahmet Mithat Efendi'nin de dediği gibi

"Bir roman daha bitti."